

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kalbimi Çaldığın O Yaz

Sayfa 6

Kalbimi Çaldığın O Yaz

Paige Toon

Roman

İngilizceden çeviren
Elif Durmaz Arslan

Sayfa6

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sayfa6 Yayın No: 113

KALBİMİ ÇALDIĞIN O YAZ

Paige Toon

Özgün adı: One Perfect Summer

© 2012, Paige Toon

Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

Türkiye’de yayın hakkı

© 2014, **Sayfa6**

*Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi’ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar
dışında, yayıncının izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.*

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Genel yayın yönetmeni: Senem Davis

Editör: Silya Zengilli

Kapak tasarımı: Seda Kaplan

Sayfa tasarımı: Derya Balcı

14 15 16 17 7 6 5 4 3 2 1

İstanbul, 2014

ISBN: 978-975-10-3458-8

Baskı ve Cilt

İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8

34196 Yenibosna – İstanbul

Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)

Faks : (0212) 496 11 12

e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN

İNKILÂP

Sayfa6

www.mandolin.com.tr Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org> sayfa6.com

Paige Toon

Paige Toon 1975'te doğdu. İngiltere, Avustralya ve Amerika'da büyüdü. Çocuk sahibi olmak için ayrıldığı Heat dergisinde eleştiri editörü olarak sekiz yıl çalıştı. Evli ve iki küçük çocuğuyla birlikte Cambridge'de yaşıyor. *Kalbimi Çaldığın O Yaz* yazarın altıncı kitabıdır.

Elif Durmaz Arslan

Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı lisans ve Dokuz Eylül Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı yüksek lisans mezunudur. İzmir'de yaşayan çevirmen 2000 yılından beri çeviri yapmaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

‡ Beş kelimeyle bana rüyalarımı gerçekleştirecek cesareti
veren Nigel Stoneman'e teşekkürler...

On Sekiz Yaşındayken...

Bölüm 1

“There will be bluebirds over...”¹

Annem, ‘*The White Cliffs Of Dover*’² şarkısının bir başka versiyonunu daha çalmak için tuşa basacakken, “Dorset’e gidiyoruz anne, Dover’a değil,” diyerek araya girdim.

“Tamam da herhalde bu benim şarkı söylememe engel değil, öyle değil mi?” Gücenmiş gibi duruyordu.

“Sadece resmine odaklansan daha iyi olacak,” diyerek ona takıldım.

Bana gülücük attı ve ben de oturduğum arka koltuktan gülümseyerek ona karşılık verdim.

Araç radyosunun düğmesine uzanırken coşkuyla, “Müthiş eğleneceğiz!” dedi. Tam da Heart’ı ayarlayacakken hızla araya girdim. Kahretsin, Londra’dan bu kadar uzaktayken doğru düzgün çeken bir radyo kanalı bulmak ne mümkündü!

Umutla, “iPod?” diye bir teklifte bulundum.

“Pekâlâ,” diyerek razı oldu. “Seni tatil havasına sokacak her şey kabulüm.”

Annemlerin doğum günü hediyesi olan son model MP3 çalarımın açma tuşuna basarken, “Zaten tatil havasıındayım,” diyerek

¹ Gökte masmavi kuşlar..

² Dover’ın Beyaz Tepeleri

onu ikna etmeye çalıştım. Annem bana manidar bir bakış attıktan sonra dikkatini yeniden yola verdi.

“Lizzy gelemediği için hayal kırıklığı yaşadığının farkındayım ama yine de eğlenceli zaman geçirebilirsin. Hem ödev olan kitaplarını okumak için de bolca vaktin olacak.”

“Hımm.”

O sırada Portishead'den *Over* çalmaya başladı.

Annem çok geçmeden, “Tanrı aşkına Alice, bileklerimi ke-seceğim, az kaldı!” diye isyan etti. Onu takmadığımı görünce, “Ciddiyim bak!” diyerek ısrar etti. “Daha neşeli bir şeyler çal. *Lütfen!!*”

İstemedenden de olsasözünü dinledim. Hoparlörden Madonna'nın *Holiday*'i yükseliyordu.

“İşte bu daha iyi!” diyerek şarkıya eşlik etmeye başladı. “*Ann-nnee*,” diye sızlandım, “sen kendi sanatınla uğraşsan...”

Bir kahkaha attı: “Genç bir kız için boyundan büyük bir laf. Ama doğru ya, *sen* Cambridge Üniversitesi'nde okuyacaksın.”

“Cambridge şehrindeki üniversite anne, Cambridge Üniversitesi değil,” diyerek belki de milyonuncu defa sözlerini düzelttim. Gerçek şu ki, ben Anglia Ruskin Üniversitesi'ni kazandım ama annem ne zaman arkadaşlarıyla konuşsa bu gerçeği anlatmayı unutuveriyordu.

“Yine de büyük bir başarı,” deyince ona daha fazla itiraz et-medim çünkü anne babanın seninle gurur duyması gerçekten çok hoştu. Sonra yine kendinden geçerek, “*Holiday!*” diye şakımaya başladı.

Tıpkı dedikleri gibi bükemediğin eli öpeceksin. Ben de ona neşeyle eşlik ettim.

Annem bir sanatçıydı. Yağlıboyayla soyut manzara resimleri çizmede üstüne yoktu. Boyayla metal, kum ve taş gibi malzeme-

leri karıştırarak yeni şeyler denerdi. Eline doğru dürüst bir para geçsin diye yıllarca didindi durdu. Her ne kadar son koleksiyonu fena satmasa da, yine de evimize asıl ekmek getiren kişi babamdı. Hafta içi Londra’da bir muhasebe bürosundaki görevine devam ettiği için Dorset tatilimizde bize ancak hafta sonları eşlik edebilecekti. Temmuzun ortasıydık ve ağustosun sonuna dek burada kalacaktık. Annem önümüzdeki bu altı haftayı yeni koleksiyonuna yoğunlaşarak geçirmeyi planlıyordu. Onu gururlandıran bir ayrıntı ise koleksiyonunun eylül ayında müthiş havalı bir Doğu Londra galerisinde sergilenecek olmasıydı.

Bana dönecek olursak, aslında bu uzun yaz tatilini kabul etmemin en birinci nedeni, sevgili dostum Lizzy’nin de bizimle gelecek olmasıydı. O üniversite eğitimi için Edinburgh’a gidecekti ve birbirimizden ayrılacak olmamız ikimizi de çok üzüyordu. Son birkaç yılımızı kelimenin tam anlamıyla birbirimizin cebinde yaşayarak geçirmiştik ki bu durumda koskoca bir devri kapatmış olacaktık. Bahçede güneşlenerek tembellik yapacağımız ya da sahile gitmek için annemin arabasını ödünç alacağımız uzun bir yaz tatili planı yapmıştık ancak maalesef Lizzy’nin annesi Susan’ın göğsünde kötü huylu bir kitle olduğunu öğrendiler. Yaşadıkları şoku kelimelerle tarif etmek mümkün değildi. Bense en iyi arkadaşımın ve ailesinin neler yaşadığını düşünürken bile kendimi çok kötü hissediyordum. Susan kitlenin alınması için bu hafta ameliyat olacaktı ve sonrasında da kemoterapi; hal böyle olunca Lizzy de doğal olarak annesinin yanında kaldı...

Annem, “Ne hoş değil mi?” diye sordu. Bakışlarımı işaret ettiği yemyeşil tepelere doğru çevirdim. “Baksana, şunlar yaban atı değil mi?”

Sorusuna cevap veremeyeceğimi bildiğinden olsa gerek beni beklemeden yanıtı kendisi verdi. “Biliyorsun, hazır buradayken

binicilik dersleri alabilirsin. Hem kalacağımız yerin yakınında bir de kale var. Swanage'den seni oraya kadar götürecek bir buharlı trene binebilirsin.”

“Bunu zaten bana söylemiştin. Biliyorum.”

“Ama bu eğlenceli olur, değil mi?”

Ona gönülsüzce, “Hiç kuşum yok,” diye cevap verdim. *Eğer* Lizzy de burada olsaydı eğlenceli *olabilirdi*. Oh, umarım annesi iyiydi.

Kafamda kopan fırtınalardan bihaber olan annem coşkuyla, “Yeni arkadaşlar edinebilirsin,” dedi.

Alaycı bir tonla, “Artık sekiz yaşında değilim,” diye karşılık verdim.

Israrla, “Biliyorum, yine de güzel zaman geçireceksin,” dedi.

Beni ikna etmeye çalışırken aslında kendini ikna etmeye çalıştığının bal gibi farkındaydım.

Kalacağımız bağ evi biraz ücra bir köşedeydi. Krem renkli taşlarla kaplıydı. Kuru bir taş duvar ise arka taraftaki çimle kaplı ufak bahçenin çevresini sarmaktaydı. Güneşin altında parlayan bir bank ön tarafta durmaktaydı ve ben de kendimi şimdiden elimde İngiliz edebiyat kitaplarından birine gömülmüş halde orada keyif çatarken hayal edebiliyordum.

Burası yakın bir zamanda yenilenmişti. Rahat ve sıcak bir havası vardı. Annem çayı demleyip portatif soğutucudan süt paketlerini çıkartırken mutfak masasına oturup bağ evinin sahiplerinin bıraktığı kasaba tanıtım broşürünü okumaya koyuldum.

Annem omuz hizasında sarı saçları olan, yeşil gözlü, uzun boylu ve ince yapılı bir kadındı. Ben baba tarafına çekmişim. Daha kısayım. Bir altmış üç boyundayım ve koyu kahverengi, hatta siyah sayılabilecek uzun saçlarım var. Yeşil gözlerim her ne kadar

anneme çekmişse de bakışlarımda oryantal bir hava yok değil. Babaannem Çinliydim ama ben doğmadan önce ölmüş.

Annem bana bir fincan çay uzatırken, “Burada yapılacak neler varmış, ne yazıyor bakalım?” diye sordu.

“Bana anlattıklarından farklı pek bir şey yok. Anlaşılan tırmanmak isteyenler için biraz ileride çok güzel tepeler varmış,” derken geldiğimiz yönün tam tersini işaret ettim. “Şu tarafa doğru gidersek de yürüyüş mesafesinde bir bar varmış,” dedim.

“Kulağa hoş geliyor. Ne dersin, belki erken bir akşam yemeği için oraya uğrarız, sonra da geceyi televizyon karşısında tembellik yaparak geçirebiliriz.”

Bara arabayla gitmeye karar verdik çünkü son üç saatimizi arabada geçirmiş olmamıza rağmen ikimizin de yürüyecek hali kalmamıştı.

Bize en yakın mesafedeki köy çok sevimli bir yerdi. Mavi ve yeşil tonlarda pencerelerle bezenmiş bağ evleri cadde kenarlarında sıralanırken deniz, engebeli tepelerin ardından göz kırpyordu. Merdivenlerden çıkıp bara girdik. Denize bakan taş masa ve iskemleleri görünce yemeğimizi orada yemeye karar verdik ama önce içeriği bir kolaçan edip siparişimizi vermemiz lazımdı.

Barda çalışan genci neredeyse içeriye girer girmez fark ettim. Uzun boylu –bir seksen dört, seksen beş civarında. Çene hizasında dümdüz siyah saçları ve sağ kaşında gümüş bir piercing vardı. Bir bira bardağı alıp fıçıdan doldurdu ve tam o koyu kahverengi gözlerini kaldırdığı anda bakışları benimkilerle buluştu. Vay canına! Bunun size ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum ama sanki o an kalbim göğsümden fırladı ve onun kalbine çarpıp paramparça oldu.

Sonra bakışlarını yeniden indirdi ve bira bardağını doldurduktan sonra nasıl başarıyor bilmiyorum ama tek bir damlasını bile

dökmeden barın ta en son masasında oturan orta yaşlı bir adama götürdü. Ensemdeki tüyler dikildi ve o an annem beni gerçek hayata döndürdü.

İnsanı rahatsız edecek kadar seksi olan barmenin olduğu yöne doğru neşeyle işaret ederek, “Senin yaşlarında gibi duruyor,” dedi.

Susması için ona, “Hişşşt!” dedim ama içten içe kıvransam ve kendimi paralasam da, bu afet, müşteriden parayı alıp kasaya doğru ilerlerken gözlerimi ondan alamıyordum. Bize doğru yaklaşıırken kalp atışlarım da iyice hızlanmıştı.

“Size ne getirmemi istersiniz?”

İrikliyim, kolları baştan sona dövmeyle kaplı, siyah kısa saçları jöleyle kazık gibi yapıştırılmış bir adam, tam o anda karşımıza dikiliverdi. Yaşadığım hayal kırıklığı anlatılamazdı.

Annem neşeyle, “Bir kadeh beyaz şarap lütfen,” dedi.

“Alice?”

“Hımmm...” Gözlerim o çocuğu bulmak için etrafı tarasa da o sipariş almak için çoktan başka bir masaya yanaşmıştı bile.

“Yarım kadeh elma şarabı lütfen.” Adam tek kelime etmeden işine koyuldu. Üzerinde beyaz bir yelek vardı ve kumaşın altından göğüs kılları seçilebiliyordu. Afet barmenin babası bu adam mı acaba diye merak ediyorum. İçi yarınsına kadar sarı renkte bir sıvıyla dolu olan kadehi tam önüme pat diye indirirken masanın etrafına bir miktar içki sıçradı ama adam para isterken ve ardından anneme para üstünü vermek için döndüğü zaman ne bir özür diledi ne de ufacak bir tebessüm etti. Bu adam beni garip bir şekilde huzursuz etmişti.

Annem, “Mönüyü alabilir miyim?” diye sordu. Adamın ağzından, “Yemek mönümüz yok,” şeklinde kaba bir cevap çıktı.

Annemin ardı sıra kapıya doğru ilerlerken bir yandan da arkama baktım ve derken ikinci güneşinin ısıttığı bahçeye ulaştım.

Annemin ardı sıra kapıya doğru ilerlerken bir yandan da arkama baktım ve derken ikinci güneşinin ısıttığı bahçeye ulaştım.

Annem beni dürterek ve bir kez daha hayal âleminden gerçek dünyaya döndürerek, “Şeker gibi oğlan, değil mi?” dedi.

Her ne kadar gerçekte hiç de öyle olmasam da ilgisizce, “Anne kimse ‘şeker oğlan’ demiyor artık,” dedim.

O bir şeyler anlatırken sözlerine odaklanmaya çalışsam da çok geçmeden arkamızdan gelen belli belirsiz bardak şıkırtısı kafamızı çevirmemize neden oldu. Tüm duyularım şaha kalkarak fark ettim ki o tam arkamızda, masalardan boşları toplamakla meşguldü.

Annemin ağzı kulaklarında... “Selam!” diyerek ona seslendi.

Oh, Tanrım, anne, *bi sussan!*

“Buyurun?” diyerek anneme belli belirsiz gülümsedi ve derken gözleri gözlerimle bir kez daha buluştu. Vay canına! Yine o duygu. Sanki ben bir metaldim, o da güçlü bir mıknaş. Tanrım bana neler oluyordu böyle?

Annem, “Kasabanıza tatil için geldik, neler yapmamızı tavsiye edersin?” diye sordu.

“Hımm...” dedi duruşunu dikleştirerek. Parmakları arasında tuttuğu kadehlere bakarak birkaç saniye düşündü.

“Corfe Kalesi’ne gittiniz mi?”

“Daha yeni geldik,” dedi annem omzunu silkip gülümseyerek.

Üzerinde siyah kot pantolon ve siyah indie-rock bir tişört vardı. Tam benim tarzımdı.

“Nerede kalıyorsunuz?” diye sordu bana bakarak. Konuşacak durumda değildim, neyse ki annem benim yerime cevap verdi.

“Karşıdaki tarlayı geçince, küçük bağ evinde. Altı hafta daha buradayız, eğer bize tavsiye edebileceğin...”

O sırada bir köpek havlaması başını doğruca bara doğru çevirmesine neden oldu. Tam o esnada o irikıyım herifin kükremesi etrafa yayıldı.

“JOE! Sustur şunu,” diye bağırdı öfkeyle.

Joe... Yakışıklının bir adı varmış... Üff, Alice, tabii ki bir adı olacak.

“Geliyorum,” diyerek cevap verdi Joe bitkin bir ifadeyle. Bize dönerek, “Köpeğimi yürüyüşe çıkarmam lazım,” deyip arkasını döndü.

Annem arkasından, “Sana eşlik edecek birisini ister misin?” diyerek cıvıltıyla seslendi ve bir kez daha canımı sıkan o kol dürtme hareketini yaptı. “Alice kendi yaşlılarıyla tanışmak için can atıyor.”

Dişlerimin arasından utançla ve belli belirsiz şekilde, “Anne, hayır!” dedim.

Suratım yaşadığım şokla kıpkırmızı olmuşken bana baktı ve o an, işte o an yer yarılrsa ve içine girsem ya da ne bileyim gökten devasa bir Pterodactyl inip beni aldığı gibi göğse çıkarın diye her şeyi ama *-her şeyi-* verebilirdim. Umurumda değildi, ne olursa olsun, tek derdim o anda ORADA OLMAMAKTI.

Adam bir kez daha, “JOE!” diye haykırdı.

“Yok yok, sorun değil, sen git,” şeklinde bir lakırdı edebildim nihayet.

“Tamam o zaman, sonra görüşürüz,” deyip hızla uzaklaştı. Yüzümü avuçlarıma gömdüğümde halen alev alev yandığımı hissediyorum.

“Yerin dibine soktun beni!” dedim cıyaklayarak.

“Nedenmiş?”

Öfkeyle, “Az önce yaptığın şeye inanamıyorum,” dedim.

Kendini beğenmiş bir ses tonuyla, “Tanrı aşkına Alice, sıradan bir çocuk işte,” dedi.

Ama değildi. O *sıradan bir çocuk* değildi işte. Bana bunu nereden bildiğimi sormayın. Biliyordum. Kalbimin en derinlerinde bir şeyler kırılmaya başlamıştı ve bunun tamamen Joe’nun mari-feti olduğunu da biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bölüm 2

Bağ evine geri döndüğümüzde kendimi yatağıma uzanmış tavana bakarken ve *Kim Olduğunu Bildiğiniz* kişiyi düşünürken buldum. O an kafama dank etti, eğer hâlâ köpeğini dolaştırıyorsa belki de ona rastlayabildim. Koşarak merdivenleri indim.

“Ben yürüyüşe çıkıyorum.”

Annem eskiz defterinden gözlerini kaldırarak bana bakıp, “İstersen seninle televizyon izleyebilirim,” dedi.

“Sorun değil. Biraz temiz hava almak istiyorum.”

Rüzgâr çıktığından, saçlarımı gevşek bir şekilde topuz yaptım. Yağmurluğumu giyip çamur riskine karşı lastik çizmelerimi ayağıma geçirdim. Yolun sol tarafını seçerek Priest Yolu’nu gösteren bir tabelayı takip ettim. Biraz sonra karşıma Dancing Kayalıkları yazan bir başka tabela çıktı. Kulağa hoş geliyordu. Yürümeye devam ettim. Sokaklarda çok az insan vardı. Ne zaman elinde köpek tasması olan birini görsem kalbim umutla çarpıyordu. Biliyorum, tam bir şapşalım ama ne yapalım; hayal kurmak yasak değildi ya!

Çimenlik bir alana doğru dönüp iki yanı yabani çiçeklerle bezeli taş bir patikayı takip etmeye başladım. İleride denizi görebiliyordum. Sisli akşam güneşinin altında duraksayıp temiz havayı ciğerlerime çektim.

Tanrım... Ne kadar da yakışıklıydı! Onu yeniden görme düşüncesi bile beni tir tir titriyordu. Ertesi gün annemi hoşuna gitse de gitmese de sürükleyerek yine o bara götürecektim.

O anda irkildim ve aklıma annemin Joe'ya arkadaş bulmak için can attığını söylediği geldi ve benim nasıl da kızardığım. Resmen apar topar oradan kaçmıştı. O an, keyfim kaçiverdi ve hiç oyalanmadan bağ evine geri dönmek için içimde bir istek doğdu. Ama buraya kadar gelmişken Dancing Kayalıkları'nı –artık orası her neyse– görmeden gitmeyecektim. Bir geçitten ilerleyip iyice daralan patikanın dikleşerek taşlarla kaplandığı yoldan karaçalı çitlerle kaplı bir yere ulaştırdı. Burası rüzgârın etkisini kesen bir konumdaydı ve o anda –aslında hiçbir zaman doğa manyağı biri olmasam da– çitin ardından ısıldayan manzara nefesimi kesmişti. Tam karşımda sanki bir anda ortaya çıkmış gibi duran çayırda kaplı bir yokuş aşağıya doğru uzanıyordu. Sol tarafımda ise uçurumun kenarında uzayıp giden başka tepeler görüyordum. Manzara nefes kesici ama biraz da ürkütücüydü: ben yine de tepeden aşağı doğru ilerledim ve çimlerin üzerine oturdum. Annemin kendine hedef olarak Dorset'i seçmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Resimlerine ilham kaynağı olması için buraya o da gelmeliydi.

Karaçalıyla kaplı çitin ardından kocaman, kapkara, tüy yumağına benzer bir köpek zıplayarak arkamdan koşturmaya başladı. Kayalıkların altına doğru hızlanırken biraz endişelenmişim ve o esnada köpek de geri dönüp bana doğru koştu. Elimi ona doğru uzattım ve gülümsedim –köpekleri çok severim. O da çılgınlar gibi kuyruğunu sallayarak ve o zamana dek gördüğüm en kocaman köpek gülümsemesiyle sevgime karşılık verdi.

Onu okşarken, “Merhabalar!” dedim. Sırf meraktan, sahibinin kim olduğunu görmek için kafamı arkaya çevirdim ve... Yok artık! Medyum muydum neydim ben, işte o! JOE! Afet Joe! Bana

doğru yaklaşıırken içimde sanki Amazon Ormanı kelebekleri uçuşuyor gibi hissediyordum.

“DYSON!” diyerek öfkeyle elini salladı. “UZAKLAŞ!” Köpeği olduğunu anladığım Dyson, kuyruğunun etrafında dönerken bir taraftan da deliler gibi havlıyordu. Joe neşeyle başını sağa sola sallarken Dyson bir hamleyle üzerime atladı ve beni sırt üstü yere yatırdı.

Joe. “Oh, lanet olsun! Çok özür dilerim!” diyerek haykırdı ve koşarak yanıma gelip köpeğini üstümden aldı. “YARAMAZ ÇOCUK!” diyerek hayvanı azarladıktan sonra bana dönerek endişeli bir sesle, “İyi misin?” diye sordu.

Dudaklarımdan zar zor işitilen bir, “İyiyim,” cevabı çıktı.

Yüzüme daha dikkatli bakınca suratına bir gülümseme yayıldı. “Sen o bardaki kızsın.”

“Aynen öyle.”

Tüm endişelerim garip bir şekilde havaya karıştı. Derken yanı başıma, çimenlerin üzerine uzandı ve o an kalp krizi geçirecekmiş gibi hissettim.

“Alice, değil mi?”

“Evet.”

“Ben de Joe.”

“Yeniden merhaba.” Suratımın kızarmaya başladığını hissettiğimden kafamı Dyson’a çevirdim. “Kayalıklardan düşecek diye ödüm koptu.”

“Dik bir yokuş ama en sonunda koruyucu bir çit var.”

“Ah, tamam. Bu arada Dyson köpek için komik bir isim olmuş.” Adı geçen köpek sanki komaya girmiş gibi kıvrılıp sahibinin yanı başına uzandı.

“Ona elektrikli süpürgeден ilham alarak bu ismi verdim.” Joe uzanıp köpeğinin sırtını sıvazladı. Dyson’ın kuyruğu neşeyle sallandıkça çimlere değiyordu.

“Anlamadım?”

“Kaldırımdaki çöpleri sanki biftek parçasıymış gibi emiyor da ondan.”

Suratımı buruşturarak ve gülererek, “Öğkk!” dedim.

“Dört dörtlük bir köpektir,” dedi şefkatle ve sonra bana döndü: “Demek altı haftalığına buradasınız, öyle mi?”

“Aynen.” Siyah postallarına diktim bakışlarımı. Dilim tutulmuş gibiydi. Hadi ama Alice, ağzını aç da bir iki söz söyle yoksa yakışıklı çekip gidebilirdi!

“Annem ressam,” diye bir açıklama yaptım alelacele.

“Oh, çok artistik bir şey.”

“Bu arada, barda çalışan adam baban mıydı?”

Gözlerini kaçırıp yerdeki çimleri hırsıyla kopardı. “Evet.”

“İyi anlaşıyor musunuz?”

Bakışlarını bana dikti. Kapkara gözbebeklerini...

“Pek sayılmaz.”

Ve yine o his beni bir mıknaş gibi kendine doğru çekiyordu. Tanrım, tamam medyum gibiyim biliyorum ama şu durumda sapık herhalde daha iyi bir tanımlama olurdu.

Kafadan çatlak biri gibi durmamak için, “Burada uzun zamandır mı yaşıyorsun?” gibisinden bir soru yönelttim.

“Mayıs ayında geldik.” Gözlerini gözlerimden çevirince biraz daha rahatladım. Dirseklerini çimenlerin üzerine dayayarak yüzüstü yattı.

“Daha önce neredeydin?”

“Somerset, sonra da Cornwall. Gerçi daha öncesinde de Dorset’te yaşamıştık. Lyme Regis’de barımız vardı.”

“Vay! Çok yer gezmişsin.”

Onu daha fazla sıkıştırmama fırsat vermeden, “Kişisel tercihim değildi,” diyerek konuyu değiştirdi.

“Sen nerede yaşıyorsun?”

“Londra.”

“Neresinde?”

“Kuzey Londra. Doğu Finchley. Orayı bilir misin?”

“Yok. Londra’yı pek bilmem ama çok yakında oraya taşınacağım.”

“Gerçekten mi?” Kalbim önce zıplıyor sonra da yere düşerek parçalanıyor zira ben eylülde Cambridge’e taşınıyordum. Ona bunu söylediğimde, “Neden?” diye sordu.

“Üniversite...” Gözlerini kocaman açtı. “Daha doğrusu yüksekokul... Üniversiteyi kazanacak kadar akıllı değilim de,” diye hızlı bir cevap verdim.

“Ben *yüksekokulu* kazanacak kadar bile zeki değilim,” oldu karşılığı.

“Bunun doğru olmadığına eminim,” gibi bir cevap vermek zorunda hissettim kendimi.

“Ama öyle.” Omuzlarını silkip bakışlarını karşıya dikti. “Neyse ki buradan defolup gideceğim.” Ayağa kalktı. “Artık dönmeliyim. Yarın gece *Bilgi Yarışması* var,” dedi dalga geçerek, “ve benim de soruları not etmem lazım. Ne taraftan gidiyorsun?”

“Şuradan,” dedim ve ayağa kalkıp çitlere doğru uzanan yolu işaret ettim.

“Sana eşlik edeyim.” İşte sonuç!

“Malum, arkadaş arıyorsun ya,” deyince suratım kıpkırmızı oldu, o ise bana muzipçe dirsek attı. “Defol,” dedim ve buna karşılık attığı kahkaha içimin neşeyle dolmasını sağladı.

Beline gri renkte yağmurluğunu bağlamıştı ve çıplak kolları bu yaz keyfini sürdürdüğümüz güneşin izlerini taşıyan bronzlukla ışıltıyordu. Biraz serinlemek için yağmurluğumun fermuarını açtım –bu kadar yürümek beni de terlemişti. Yan yana durarak taşlık patikadan ilerlemeye başladık.

Sohbeti yeniden açmak için, “Burası muhteşem bir yer. Neden gitmek istiyorsun ki?” diye sordum.

“Yaaa, oldukça güzel bir yer ama... Bilmem. Bir araba alır almaz buradan kaçacağım.”

“Dyson’ı da yanında mı götüreceksin?”

Kaşlarını çatarak, “Elbette,” dedi. “Onu hayatta bizimkilere bırakmam.”

Ailesiyle geçinemediği apaçık olduğundan, “Niye onlar için çalışıyorsun ki?” diye sordum.

“Kendi daireme çıkacak kadar param yok ama en azından çalışarak onlara kira vermekten kurtuluyorum.”

“Senden kira mı alıyorlar?”

“On sekiz yaşındayım,” dedi homurdanarak. “Gerçi on sekizime girmeden önce barın arkasında çalışmaya başlamıştım bile.”

“Bu yasalara aykırı değil mi?”

“Öyle,” dedi dürüstçe.

Kendi ailemin onlarla aynı evde oturduğum için benden kira aldıklarını ya da henüz bir çocukken beni bar tezgâhının arkasında çalışmaya zorladıklarını hayal bile edemiyordum. Bilmiyorum, belki de çok saftım.

Dyson’ın bir ağacın altındaki kocaman çalılı çıkarmak için umutsuzca didindiğini gördük. Joe’yu fark edip neşeyle kuyruğunu sallamadan evvel dışının arasındaki çalılı boş yere sökmeye uğraşmaktan vazgeçti.

Joe başını iki yana sallayarak, “Çılgın köpek,” dedi. “O şeyle yakalamaca oynayamazsın.” Dyson yeniden havlamaya başladı, “Git de dışına göre bir şeyler bul. Haydi!”

Hayır, Dyson illa onu istiyordu.

Joe inatçı ama sevecen bir ses tonuyla, “Onu sana atmıyorum,” dedi.

Hav hav!

“Hayır.”

Hav hav hav!!

“Seni inatçı şey,” diye mırıldanan Joe çalıyı sertçe yere vura-
rak ortadan ikiye ayırdı. Parçalanan çalıyı tarlanın en uzak ucuna
doğru fırlatışını ve deliler gibi sevenen Dyson’ın çalının peşinden
koşuşturmasını izlerken müthiş eğlendim.

“Çok yumuşak kalplisin,” dedim ona bakarak.

“Hem de çok,” deyince içime ılık bir şeyler aktı.

“Ne zamandır seninle?” diye sordum.

“İki yıl falan oldu. Cornwall’da yaşarken onu bir gün sahilde
başiboş dolaşırken görmüştüm. Beni eve kadar takip etti ve ben
de karnını doyurmak gibi bir hata yaptım. O günden sonra bir
kez bile beni bırakmadı.”

“Kim bilir asıl sahibi nerede?”

Dyson elindeki çalıyla geri döndü ve Joe yine attı. “Bilmem ki,
tasmaşı yoktu. Bulduğumda cılız bir şeydi. Ya bir hayli eziyet çek-
mişti ya da çok uzun süredir sokaklardaydı. Barın mutfağından
kalan artıkları ona verdiğimi öğrenince babam sinirden küplere
binmişti.”

“Niye ki? Çöpe gideceğine bir hayvanın midesine girsin, değil
mi?”

“Köpeklerden nefret eder de.”

“Peki nasıl oldu da sende kalmasına izin verdi?”

“O zamanlar kafası fazlasıyla meşguldü.”

“Neyle meşguldü?”

“Bu hızla gidersen tüm hayat hikâyemi öğrenivereceksin.”
Bana gülümsedi ve konuyu değiştirdi. “Pekâlâ Beyin Küpü, o
halde bana yardım et de şu aptal şovun cevaplarını bulayım.”

Bağ evine varana dek Joe’nun da benimle aynı müzik, tele-
vizyon şovu ve film zevklerine sahip olduğunu öğrendim. İndie

rock, İngiliz komedi klasikleri ve bilimkurgu filmleri tercihlerimizi birbirimize anlatırken aslında ne kadar benzediğimizi görerek muhabbeti ilerlettik.

“Şu bilgi yarışmasına şimdi katılırsam sayende başarılı olabilirim,” dedim.

Kahkaha attı ve krem renkli ahşap çite sırtını yasladı. Kendimi yeniden telaşlı hissettim. “Sorularım daha bitmedi. Sırf seni tongaya düşürmek için Biri Bizi Gözetliyor’dan bir şeyler sorabildim.”

“Oradan çıkacak bir soruya cevap verebilmek için önce izlemem gerekir. Böyle bir araştırma sorusu için bile olsa o programı izlemeyi miden kaldıracabilecek mi?” diye sordum ilgisizce.

“Aslında hayır,” diyerek gözlerini bana diktiğinde kelebekler yine kanat çırpmaya başlamıştı ta en derinlerde.

“Öyleyse yarın gece bara geliyorsun, değil mi?”

“İster misin?”

Gülümsedi. “Hem de nasıl.”

Ben de ona gülümseyerek, “Tamamdır,” dedim.

“Anlaştık, yarın görüşürüz.”

“Yarın görüşürüz.”

Geçiş yolumun tam karşısında dikildiğini fark edene dek bir müddet ikimiz de şaşkınca ayakta dikildik. Çitin arka tarafına zıplayıp kilidi açtı.

“Teşekkürler.” Kapıdan geçerken gözlerim hâlâ ıslıl ıslıl parlıyordu. “Yarın görüşürüz,” dedim bir kez daha ve arkamdan kapıyı kapattı.

“Görüşmek üzere.” Arkasını döndü ve parmaklarını şıklatarak Dyson’ı yanına çağırdı.

“Gel oğlum.”

Gözden kaybolana dek arkalarından baktım.

Bölüm 3

“**L**uke Skywalker’la Prenses Leia’nın ilk kez karşılaştıkları geminin adını söyle.”

Önümdeki kâğıda cevabımı alelacele karaladım.

“Alice...”

Annemin hiç de onaylamayan bakışlarıyla karşılaşınca, “Ne var?” diye sordum.

“Bütün sorulara sen cevap vereceksen yarışmaya sen katılsan daha iyi olmaz mı?”

“Bütün sorulara ben cevap vermedim ki,” diyerek savundum kendimi. “O kendi bildiği cevapları verdi. Aynı zevklere sahip olmamız suç mu?!”

Barın arkasında duran Joe’ya çevirdim kafamı. O da annesi gibi müthiş eğleniyordu. Ağır makyajlı, açık tenli, sarıya boyanmış kıvrıkcık saçları olan bir kadın bir sonraki soruyu okudu.

“*Biri Bizi Gözetliyor*’un bu sezonunda, yirminci günde programdan atılan yarışmacı kimdi?”

“Seni gidi,” dedim yalnızca Joe’nun duyabileceği bir ses tonuyla. Güldü ve bir bira bardağını daha doldurmaya başladı.

Annem alaylı bir ses tonuyla, “Ne yani? Bunun cevabını bilmiyor musun?” diye sordu.

“Hayır, mutlu oldun mu?”

Kaşlarını kaldırarak, “Sanırım canım...” dedi.

Bugün sanki hayatımın en uzun günlerinden biriydi. Annem işi gücüyle uğraşırken ben de boş yere, ödev kitaplarımı okumaya çalışıyordum. Tek düşünebildiğim şey Joe’yu bir kez daha görebilmek. Hatta umutsuz vaka gibi görünmeyeceğimi bilsem, öğle yemeği saatinde bara bile gidebilirdim.

Joe’nun annesi koyu bir Batı yakası aksanıyla, “Bayanlar baylar, kısa bir ara verdikten sonra yeniden buluşacağız,” dedi. Tuhaftır, Joe da buralarda büyümüş olmasına rağmen aksanı ailesi gibi belirgin değildi.

Annem boş bardağımı işaret ederek, “Ben bir tuvalete uğrayayım. Gelirken içkini tazelememi ister misin?” diye sordu.

“Olur.”

Cevaplarımı kontrol etmek için önümdeki kâğıda hızla göz attım.

“Pekâlâ.”

Kafamı kaldırdığımda Joe’nun tam karşımda ayakta durduğunu fark ettim.

“Kay bakalım,” diyerek beni dürtünce bankın kenarına yanaş-tım. “*Biri Bizi Gözetliyor?*” diye takıldım alaycı bir şekilde kaş-larımı kaldırarak.

“İnternette araştırma yapmak zorunda kaldım. Sen bir de *Pop Star*’dan soru çıkana dek bekle.”

Kıkırdayınca o da bir kahkaha patlattı. “Yarın ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedim ümitle.

“Benimle Corfe Kalesi’ne gelmek ister misin?”

Bu bir *randevu muydu?*

“Elbette!”

“Yolun sonunda otobüs durağı var. Swanage otobüsüne binip oradan da Corfe Kalesi’ne giden treni yakalayabiliriz.”

“Buharlı tren mi?”

“Evet.”

“İstersen Swanage’ye kadar arabayla gideriz. Annemin arabasını ödünç alabilirim.”

“O halde bizi Corfe Kalesi’ne sen mi götüreceksin. İyi de bunun neresi eğlenceli? Ben trene binmek istiyorum.”

“Aslında ben de öyle.”

Annesi bardan, “JOE!” diye bağırdı.

Joe bıkkın bir ses tonuyla, “Geldim,” diye cevap verdi. “Sonra görüşürüz.” Tam yanımdan uzaklaşacakken aniden duraksayıp kulağıma bir şeyler fısıldadı, “Doğru cevap Darius Danesh.”

Bana anlamlı bir bakış attı. Koyu bakışları belli belirsiz ışığın altında hâlâ alev gibi parlıyordu ve derken uzaklaştı.

Annem elinde içkilerle döndü.

Bir yudum alıp, “Teşekkürler,” dedim.

Annem, “Niye sırtıyorsun sen bakalım?” diye manidar bir soru yöneltti. Omuzlarımı silkerek, “Yok bir şey,” dedim.

“Acaba yüzündeki gülümsemenin bann arkasındaki yakışıklıla ilgisi olabilir mi?”

“Kes şunu anne.”

Sinirlerimi bozacak şekilde kıkırdamaya başladı. Sonra kaşlarını merakla kaldırdı. “Sanki annesinin sana söyleyecek bir çift lafı var gibi.” Gözlerim bara odaklandı ve o sırada hem Joe’nun hem de annesinin bakışlarını üzerimde hissettim. Joe gözlerini hemen kaçırsa da annesi beni soğuk, sert bir ifadeyle süzmeye devam etti. Kendimi baştan aşağı gerilmiş hissettim ve henüz ne olduğunu anlayamadan yanı başıma dikildiğini gördüm.

Beni, “Hile yapıyorsun!” diyerek suçladı.

Annem benim adıma, “Hayır yapmıyor!” dedi.

“Oğlum soruları hazırlarken ona yardım ettiğini söyledi ama!”

Barın bir anda sessizliğe büründüğünü ve içeride herkesin aramızdaki bu diyalogu dinlemek için kulak kesildiğini dehşetle fark

ettim. Kadim dostum Pterodactyl'in yanımda olmasını istediğim o anlardan biri daha! Joe bir anda yanıma fırladı.

"Bana yardım etmedi, sadece benim bildiklerimi o da biliyor-muş zaten. Hem baksana..." derken elimdeki yarışma kâğıdını kap-tı. "Bak! *Biri Bizi Gözetliyor* sorusunu bilememiş."

Yan masadaki sarhoş adam, "Sandy! Bunu *ben* bile biliyo-rum!" diye bağırdı, ancak Joe'nun annesinin sert bir bakışı adam-cağızın susmasına yetti. Cevap kâğıdımı Joe'nun elinden kap-tığı gibi bana yeni bir soruyla meydan okudu:

"*The Royle Family* programının jeneriğindeki şarkı hangi müzik grubuna ait?"

Kendimden emin bir şekilde yanıtlı vermeden önce tebes-süm ettim: "Oasis'in *Half the World Away* şarkısı."

"Gördün mü? Şarkının adını söyleyerek ekstra puan almış! O bir sahtekâr!"

"Hayır!" diyerek bağırdım. "Sadece bunu bildim! Oğlun doğ-ruyu söylüyor, zevklerimiz aynı."

"O halde gerçekten zevkleriniz aynıysa bunu hayatta bilemez-sin; Joe o aptal şova dayanamıyor." Derin bir nefes aldı ve sonra bardaki herkesin duyabileceği bir şekilde bağırarak sordu: "*Pop Star*'ın ilk serisinde üçüncü gelen isim?"

"Hımm..." Bakışlarım Joe'ya kenetlendi. Paniklemiş bir hali vardı. "Bilmiyorum," diye cevap verdim.

Somon renk ruj sürdüğü dudaklarını ince bir çizgi halinde bir-leştirerek, alaycı bir sesle, "Yalan söylüyorsun," dedi. "Yarışma-dan diskalifiye oldun."

"Ama bu haksızlık!" diyerek itiraz etti annem.

"Önemli değil," diye kısa bir cevap verdim. "Çıkıyorum."

Joe, "Hile yapmıyor ki!" diyerek beni savundu ama gördüm ki o kadını -annesini- ve diğerlerini ikna etmesi mümkün değildi.

Hâlâ kalabalık bir izleyici topluluğu vardı. Meraklılara dönerek

bangır bangır seslendi. “Devam ediyoruz. Son iki soruyu kaçıranlar için tekrar okuyorum: *The Royle Family* programının jeneriğindeki şarkı hangi müzik grubuna ait?”

Suratım yaşadığım utançla halen kıpkırmızıyken bakışlarımı Joe’ya çevirdim. O da üzgün bir ifadeyle bana bakmaktayken; “Joe! İşinin başına dön,” diye bir haykırış işittik.

Bu defa böğüren babasıydı. Joe arkasını döndü ama o dönmeden önce gözlerindeki özür dileyen ifadeyi fark etmemem mümkün değildi.

“Haydi gidelim şuradan,” diyen annem hızla eşyalarını toplamaya başladı. Onu durdurmak için koluna uzandım. Yaptığım şeye inanmadığını belirten bir ifadeyle, “Ama neden?” diye sordu.

“Kaçıyormuş gibi görünmek istemiyorum.”

Şarabından gönülsüzce bir yudum almadan önce, uzunca bir müddet beni süzdü. “Sen kazandın. Önce içkilerimizi bitirelim bari.”

Aslında içten içe oradan kaçmak istiyordum. Tüm o muhteşemliğiyle Joe bile beni orada tutmak için yeterli değildi. Hiç şüphesiz bir kızı hoşlandığı erkekten uzak tutacak tek şey vardır ki o da oğlanın annesidir.

Yanışma halen tam gaz devam ediyorken oradan öylece çıkıp gitmeye çok utanıyordum, ama şov bittiği ve bar yine gürültülü bir ortama dönüştüğü an bardan çıktık. Anne babası ortalıktayken Joe’ya veda etmeye cesaret edemiyordum ama neyse ki barın ucundaki bir müşteriye servis yaparken kafasını kaldırdı ve gözlerimizin buluştuğu anda, “Biz gidiyoruz,” dedim.

Dudaklarını oynatarak, “Bekle,” demeden önce bana sokak kapısını işaret etti.

Kafamı sallayarak kapıya doğru ilerledim.

Arabaya doğru yürüyen anneme, “Bir dakika sonra yanındayım,” dedim.

Kaşlarını kaldırdı ama yanımdan uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika boyunca ayakta öylece sallandım. Derken Joe görüldü.

Kolumu nazikçe yakaladı ve beni binanın yan tarafına doğru yöneltti. Son yarım saattir yaşadığım onca utanca rağmen, bu hiç beklenmedik dokunuş kalbimin yerinden çıkacak gibi atmasına neden oldu.

Karanlıkta yüzümü daha iyi görebilmek için gözlerini bana çevirdi. “Tüm bu olanlar için özür dilerim. Hepsi birer baş belası!”

“Kafana takma,” diye mırıldandım.

“Corfe Kalesi’ni iptal etmek istersen seni anlarım.”

Hiç duraksamadan, “Hayır,” dedim. “Hâlâ gitmek istiyorum.” Anlaşılmaz bir sessizlik: “Ama eğer sen istemi...”

Gözlerime dimdik bakarak, “Elbette istiyorum!” dedi. Alnına düşen kâküllerini sert bir hareketle geriye attı ve aniden, “Kahretsin!” dedi. “Buna daha fazla katlanmam mümkün değil.” Bakışlarını karanlık tepelere ve uzakta belli belirsiz görünen denize dikti. Sonra bir anda, “Her neyse,” dedi ve parmaklarını hafifçe koluma dokundurdu. “Kaçta gidelim? On bir nasıl?”

“Neden olmasın?”

“Tamamdır, benimle tepede buluş.”

“Olur.”

Yanımdan ayrıldıktan sonra duygularımı şöyle bir tarttım. Değişen bir şey yoktu. Korkunç kötü anne babası bile beni ondan uzaklaştırmaya yetmeyecekti.

Bölüm 4

Joe, Swanage tren istasyonunda bilet gişesine doğru ilerlerken “Biletleri alıyorum,” dedi.

“Olmaz, benim param var.”

“Hayır, ben alıyorum.”

Yani bu bir *randevuydu!*

Suratımda bir tebessümle, “Böyle harcamaya devam edersen araba alacak parayı asla biriktiremezsin,” dedim. O anda bu geziyi başka kızlarla da yapmış olma ihtimali aklıma geldi ve gülümseyişim soldu.

Gişeye doğru yaklaşırken, “Dün gece olanlardan sonra bari bunu yapmama izin ver,” dedi.

“Daha önce oraya başkalarıyla da gittin mi?” diye aptalca bir soru sordum.

“Yoo, bu ilk olacak.”

Neden rahatlamam gerekiyordu bilmiyorum –belki bir başka kızla bu tren yolcuğunu yapmamış olabilir, ama eminim geçmişte onlarca kız arkadaşı olmuştur. Onda bu yakışıklılık olduktan sonra belki de yüzlerce kız...

Tren istasyondaydı. Dyson Joe’nun elindeki tasmadan kurtulmak için kendini parçalarcasına ileri attı.

Joe alçak bir ses tonuyla, “Sakin ol oğlum,” dedi. “Bu tasmandan nefret ediyor.”

Bu sabah tepedeyken, Dyson'ı Joe'nun yanında gördüğüm zaman biraz şaşırılmışım. Açıkçası bize bir köpeğin eşlik edeceği hiç aklıma gelmemişti. İtirazım yoktu aslında... Joe'nun 'Beni seven köpeğimi de sever' tarzında bir çocuk olduğunu hissetmişim. Köpeciğine katlanamazsam onun yanında hiçbir şansımın olmayacağı aşikârı.

Üzerimizdeki paslı kirişlere ve platformda sallanan eski moda yön işaretlerine gözlerimi diktim. Trene binip arada ahşap bir masanın bizi ayırdığı iki koltuğa karşılıklı otururken, kendimi başka bir yüzyıla ışınlanmış gibi hissediyordum.

Hava fazlasıyla sıcak olduğundan, saçlarımı gevşek bir topuzla ensemdede topladım. Üzerimde krem renkli bir şort ve açık pembe bir tişört vardı. İndie ve Emo tarzında çocuklardan hoşlanıyor olabilirim ama bu, benim de onların tarzında giyineceğim anlamına gelmiyordu.

"Annenlere bugün benimle buluşacağını söyledin mi?" diye cesurca sordum.

"Kafayı yemedim ben."

"Seni nerede sanıyorlar?"

"Kim bilir? Dyson ayak altında dolaşmadığı müddetçe ne yaptığımı umurlarında bile olmaz."

Tren düdüğünü çala çala çufçufalayarak istasyondan uzaklaşmaya başladı. Joe rahat bir tavırla, ayaklarını benim koltuğuma dikti.

"Anlat bakalım, bu yaşta ailenle tatile çıkmak da neyin nesi?"

Ona Lizzy'den bahsedince bir anda neşesi kaçtı.

"Berbat bir durum."

Bir önceki gece Lizzy'yi aramışım. Hüzünlü bir konuşma geçmişti aramızda. Annesinin göğüs ameliyatı o gün öğleden sonra yapılacaktı, o yüzden gece oldukça endişeliydi. Ameliyatın nasıl geçtiğini öğrenmek için onu daha sonra aramalıydım.

Joe'ya, "Burada çok arkadaşın var mı?" diye sordum.

"İ-h. Daha taşınalı birkaç ay oldu. Bir de ben okulu bıraktım, yani o yüzden..."

Sesi çatallaştı. "Sonuçta nasılsa buradan ayrılacaksam arkadaş edinmeye gerek yok."

Alaycı bir gülümsemeyle, "Doğru ya, sen Londra'ya gideceksin," dedim. "Orada ne yapacaksın ki?"

Omuz silkti. "Daha karar vermedim. Bir iş bulurum. Karşıma neler çıkacak, hayat bana neler gösterecek henüz bilmiyorum."

"Pek bir kaygısızsın. Ben böyle bir şeyi hayatta kaldıramam. Plan manyağıyımıdır."

"Belli."

Kendimi biraz hakarete uğramış gibi hissederek, "Nereden belli?" diye sordum.

Cilveli bir gülümsemeyle, "Belli işte," dedi.

"Bakarsın seni şaşırtırım."

"Olabilir." Bakışlarını bana diktğinde bir anda yay gibi geriliverdim. Saniyeler geçmesine rağmen ikimiz de birbirimizden gözlerimizi ayıramadık ve bu gerilim daha da şiddetlendi. Derken Dyson ayaklarımızın ucundaki pozisyonunu değiştirmek için kımıldandı ve ikimizin de dikkati dağıldı. Bir an önce kendime gelmem lazımdı.

Herston Halt istasyonundan, çiçeklerle bezenmiş kıyıların sıralandığı Harman Kasabası'ndan ve yemyeşil tarlaların uzandığı arazilerden geçerek Corfe Kalesi'ne vardık.

Joe kasabanın küçük merkezine doğru çıkan sokakta ilerlerken, "Ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Aç mısın?"

Midem çıkardığı gürültüyle bu soruya cevap vermişim ama neyse ki bu rezil sesleri o duymadı.

"Sayılır. Nereye gidelim?"

“Bilmem. Hatırlarsan ben de buraya ilk defa geliyorum.”

“Doğru ya. Ama buraya başka kızları getirmediyğine hâlâ inanmıyorum.”

Gülme krizine tutuldu.

“Daha hiçbir kızla tanışmadım ki!”

“Eminim öyledir. Nasıl olduysa benimle pek hızlı tanışmışın.”

“Tanışmamız *annen* sayesinde olmuştu. Bir de sonrasında Dyson olayın üzerine gitti. Hem zaten burada başkalarıyla tanışacak kadar uzun süredir yaşamıyorum.”

“Tatillerde tanıştığın kızlara ne demeli?” Ona bu sorulan soracak cesareti nereden bulduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu ama onunla bu şekilde konuşmak o kadar kolaydı ki.

“Yaz tatilleri daha yeni başladı.”

O an kalbim çatırdadı.

“Onu demek istemedim...” diyerek sözlerini hızla düzeltti. “Ortalıkta, benim yaşında kız ya da erkek kimse yok demek istedim. Her neyse, sonuçta bana arkadaşlık etmek için sen varsın işte.” Sessizlik.

“Yani eğer sen de istersen.”

Kızardı! Cidden kızardı!

Coşkuyla, “İstemez olur muyum?” dedim. Demek tek tarafı değildi!

“Aaa, baksana! Kale orada.”

Dik bir tepenin üzerine kurulmuş harabe kalenin olduğu yöne doğru ilerledik. Sarmaşıklarla kaplı yıkık dökük kale duvarlarını çevreleyen yemyeşil bayırlarda insanlar gezintiye çıkmışlardı.

“Öğle yemeğimizi, şuradaki kafede yemeye ne dersin?” diyerek karşı tarafı gösterdim.

Kafenin içinden geçerek diğer tarafındaki bahçeye çıktık. Bu-

radan, böyle muhteşem bir manzara karşısında üstelik civardaki geçitleri gezmek için giriş ücreti ödemeye bile gerek kalmadan öğle yemeği yiyebilecek oluşumuz harikaydı.

Joe bugün soluk sarı bir Kingmaker tişört ve siyah kot pantolon giymişti. Tişörtünü işaret ederek, “Kingmaker’a bayılırım,” dedim.

“En sevdiğin şarkıları hangisi?”

“*Really Scrape the Sky* muhteşemdir, ama benim favorim, *You and I Will Never See Things Eye to Eye*.”

Gülümsedi. “Benim de öyle. Hep bu şarkının bir filmin açılış müziği olmasını hayal etmişimdir.”

“Evet, güzel olurdu. Vokallerden hemen önce basa vuruşu yok mu...”

“Kesinlikle.”

Güldüm. “Olur da bir filmde bu şarkı çalarsa sen aklıma geleceksin.”

Şakayla karışık, “Bakarsın gelecek haftanın yarışmasına bir tane Kingmaker sorusu koyarım,” dedi.

“Oh, Tanrım hatırlatma.” Ellerimle yüzümü sakladım. “Dün gece kâbus gibiydi.” Parmağımı ona doğru salladım ama o gülmedi.

“Üzgünüm. Annemler benden nefret ediyor.”

“Bu çok üzücü.”

Kafasını iki yana salladı. Yüzünde acıklı bir ifade vardı. Sonra gözlerini ellerine dikti.

Tereddüt ederek, “Kardeşin var mı?” diye sordum.

Gözlerini kaçırmadan önce bir müddet beni izledi, ama cevap vermedi.

“Beni duy...”

Sorumun bitmesini beklemeden, “Evet,” diyerek içini çekti.

“Ağabeyim var.”

“Nerede?”

“Hapiste.”

“Oh.”

“Sana bunu belki de tren Swanage yoluna çıkmadan önce anlatmalıyım.”

Şaşkın bir ifadeyle, “Neden?” diye sordum.

“Belki vazgeçmek isterdin.”

Kızgınlıkla, “Komik olma,” dedim. “Neden hapiste?”

“Pisliğin teki de ondan.”

“Yani ne yaptı demek istedim?”

“Bunu kast ettiğinin farkındayım. Affedersin. Kendimi bildim bileli hapisten çıkmıyor ki –aşırı hız, uyuşturucu tacirliği, artık aklına ne gelirse. En son hapsi boylamasına neden olan şey silahlı soygundu.”

“Tanrım.”

Alaycı bir ses tonuyla, “Ailem *eşsizdir!*” dedi. “Ve en komiği de ne biliyor musun? Annemlere göre parlak Ryan, hâlâ ailenin altın çocuğu.”

Ryan, sanırım ağabeyiydi.

Bana, “Senin kardeşin var mı?” diye sordu.

“Yok.”

“Şanslısın.”

“Küçükken hiç böyle düşünmezdim. Hep yalnızdım.”

“Yüzün gözün morluklar içinde kalacağına, yalnız olmak daha iyidir.”

“Seni dövüyor muydu?” diye bir çığlık attım yüzündeki ifadeye bakarak aslında benimle bu bilgiyi paylaşmak istemediğini hissediyordum.

Apar topar, “İşte yemeklerimiz geldi,” dedi. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu anlaşılan –sonuçta onu suçlamak mümkün müydü?

Arabayı bara doğru çekerken, “Bugün çok eğlenceliydi,” dedim.

Gülümsedi. “Hem de nasıl.”

“Bu gece de çalışacak mısın?”

“Maalesef. Yarın için planın ne?”

Bu soruyu ilk soranın o olmasına o kadar sevindim ki anlata-mam. “Hiçbir şey. Ya senin?”

“Bize yürüyüşte eşlik etmek istersen, seni almaya gelecektik?”

Gelecektik derken kendini ve Dyson’ı kast ediyor olmalıydı.

“Çok isterim.”

“Tamamdır. On buçuk gibi görüşürüz.”

“Harika.”

Tuhaf bir sessizlik oldu. Sahibinin önünden koşturan bir köpe-ge deliler gibi havlayan Dyson’ın sesiyle, ikimiz birden olduğumuz yerde zıpladık.

“Bizimkini bahçede tutsam iyi olacak. İşe geç kaldım.”

“Annenler kudurmuş mudur?”

Başını yana eğerek, “Umarım hayır,” dedi. Arabadan çıkar-ken bana dönerek, “Yarın görüşürüz,” diye gülümsedi.

Derin bir nefes aldım ve gün boyunca içime oturan gerilim bu-harlaşıverdi. Gerilim iyi türdendi, kötü türden değildi, ama sonuç-ta gerilimdi. Yüreğime birden melankoli çöktü. Saatime baktım. Altıyı henüz geçmemişti. Yani kaldı bir, iki, üç... Sabahın on otu-zu olana dek saatleri kafamda sayıyorum. Onu tekrar görmeme on *altı buçuk saat* vardı.

Zaman nasıl geçecekti?

Lizzy beni şu anda görebilse eminim kafayı yediğimi düşünür-dü. Lizzy! Kahretsin onu arayacaktım. Beşte arayacağımı söyle-miştim. Eve döner dönmez onu aramalıyım.

Bölüm 5

“Cesur görünmeye çalışıyor ama aslında acı çekiyor.”
“Çok üzgünüm,” diye mırıldandım.

Lizzy hastanedeydi.

“Kız kardeşin nasıl?” Lizzy’nin bir kız kardeşi vardı, Tessa. Bizden üç yaş küçüktü.

“Bilmem. Bu konu hakkında hiç konuşmuyor, biz evdeyken de odasından neredeyse hiç çıkmıyor.”

“Endişeleniyordur.”

“Hepimiz endişeleniyoruz.”

Üzüntüyle, “Keşke yanında olsaydım da sana kocaman sarılabilseydim,” dedim.

“Keşke,” diye cevap verdi. Biliyordum ki o anda gözleri dolu doluydu çünkü benimkiler de öyleydi.

“Dorset nasıl?” diye sordu.

“Fena değil.”

Ona Joe’yu anlatmak için can atsam da bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Alt kata indiğimde annem, “Nasılmış?” diye sordu. Ona Lizzy’le konuştuklarımızı anlattım.

Empati kurarak, “Zavallı çocuk,” dedi.

“Ya sen, iyi vakit geçirdin mi?”

Yukarı doğru kıvrılmaya çabalayan dudaklarımı güçlükle sabit tutarak, “Evet,” dedim.

“Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Başım önde, “Olabilir,” dedim.

“Annesi çok ayıp etti,” diye yorum yaptı.

“Hımm. Ben de pek hoşlanmadım. Gerçi, Joe da annesini pek seviyor sayılmaz.”

“Her neyse, iyi ki sadece altı hafta buradayız.”

Kalbim gümbürdedi. Arabayla buraya geldiğimiz sırada altı hafta sanki bir asır gibi geliyordu ama şimdi burnumun dibindeydi sanki.

“İyi ki derken, neyi kastettin?” diye sordum.

“Sonuçta evlenecek haliniz yok. Hayatında daimi olacak değil. Annesiyle uğraştığını bir düşünsene! Hele babası... Para üstümü verirken suratındaki o ifade yok muydu, sanki tek sırtışla karşısındakinin şah damarını patlatacak gibi duruyordu...”

Doğrusu artık annemin söylediklerini işitmiyordum çünkü ben hâlâ işin evlenme kısmındaydım. Nedense bu bana o kadar da uzak bir ihtimal gibi görünmüyordu.

Ertesi sabah 10.15 gibi, banka oturmuş *Titus Andronicus*’u mu okumaya çalışıyordum. Annem aradan bu kadar kısa süre geçmişken tekrar Joe’yu göreceğim için biraz rahatsız olunca ben de yanıma birkaç kitap almaya karar verdim. Joe bara geri dönmek zorunda kalırsa ben de kayalıklara oturup okumalarımı yapabilirdim.

Joe’dan önce Dyson görüldüğünde onunla karşılaşmadan önce sakince kitaplarımı yerine koymak için uğraş veriyordum.

Sırt çantamı omzuma atarken, “Kayalıklarda beklerken biraz kitap okurum diye düşünmüştüm,” dedim.

Dancing Kayalıkları’na doğru yol alırken bana, “Üniversitede ne okuyacaksın?” diye sordu.

“İngiliz edebiyatı. Eğer sırf Shakespeare okuyacaksak herhalde sıkıntıdan patlayacağız.”

“Eminim eğlenecek bir şeyler bulursun.”

“Umarım öyle olur.”

“Heyecanlı mısınız?”

“Evet, biraz. Biraz da gerginim. Daha önce evden hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım.”

“Baban nerede?”

“Londra’da. Yarın akşam gelip hafta sonunu burada geçirecek.”

“Hep birlikte eğlence planlarınız var mı?”

Omuzlarımı silktim. “Pek sayılmaz. Ya sen?” Umursamaz davranmaya çalışsam da hafta sonunda onu görebilmek için içten içe can atıyordum.

“Çalışmak zorundayım. Hafta sonlarında bar çok yoğun oluyor.”

“Oh, anladım.” Ne kadar uğraşsam da hayal kırıklığımı maskeleyemem mümkün olmadı.

“Bara uğrasana.”

“Annenler oradayken bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Annemlerle hiçbir şey iyi olmaz zaten. Benim gibi sen de onları görmezden gelmeyi öğrenirsin.”

Bu sözler çok üzücüydü. Onların davranışlarına canı sıkıldığı çok belliydi.

Yoldan ayrılarak tarlaya girdik ve çok geçmeden karşımıza nefes kesici bir manzara çıktı.

O gün deniz, milyarlarca elmas gibi parlıyordu. Kelebekler kır çiçeklerinin etrafında fır fır dönüyor ve beyaz yelkenleri olan birkaç tekne, dalgaların arasından süzülüyordu. Aşağıdaki kayalık-lardan martıların çığlıklarını duyabiliyordum.

Joe’ya bakarak, “Aç mısınız?” diye sordum. “Atıştırarak bir şeyler getirdim.”

“İyi fikir.”

Çantamı açıp içinden bir piknik örtüsü çıkardım. “Örtü ha? Ne kadar planlısın,” diyerek bana takıldı.

“İşte bu da ben.”

Örtüyü sermek için bana yardım ederken, “Doğru, sen tam bir plancısın,” dedi.

Şakacı bir tavırla, “Hadi oradan,” dedim.

“Hey, bunda kötü bir şey yok ki.”

Çerez ve içecek çıkardığım sırada o da kendini örtünün üzerine bıraktı. Dyson için getirdiğim plastik kâsenin içine biraz su doldurdum.

Joe gülererek, “Ohh, şimdi ben sorumsuz adam mı oldum?” dedi.

“Bugün çalışmak zorunda mısınız?” diye sordum.

“Öğleden sonraya kadar serbestim. Barın en güzel yanı da işte bu: Öğle yemeği servisi yok, eskiden olduğu gibi çalışmak için mutfağa sürüklenmek zorunda kalmıyorum.”

“Yani yemek de mi yapabiliyorsun?”

“Donmuş karides ve patatesleri kızgın yağın içine atmak yemek yapmaksa eğer, evet, yemek yapabiliyorum diyebilirim.”

Çantamın fermuarını açıp içinden bir kitap çıkardı.

“Ne okuman gerekiyor bakalım?”

“Shakespeare ve Yunan Tragedyaları.”

Titus’a şöyle bir göz atıyor. “Lanet olsun, sanki bilmediğim bir dilde yazılmış!”

Güldüm.

“Tek bir kelimesini dahi anlamıyorum.”

“Aslında, çoğu zaman ben de anlamıyorum.”

Kitabı alalecele geri bıraktı.

“Gerçekten üniversiteye gitmeyi hiç istemedin mi?” diye sordum.

Bir an düşündü. Sonra kaşlarını kaldırarak, “Sanırım böyle bir seçenek aklıma bile gelmedi. Bizimkiler pek *akademik* zihniyette değildir de,” dedi.

“Doğrusu hiçbir zaman cesaretlendirici olmadılar. Bir de ağabeyimin şu sorunları olunca... Kısacası okul asla önceliğim olmadı.”

Fısıldayarak, “Ağabeyin ne zaman hapisten çıkıyor?” diye sordum.

Suratında sert bir ifadeyle, “Yakında şartlı tahliyeyle çıkacak. Umarım o çıkmadan ben buradan defolup gitmiş olurum,” diye cevap verdi.

“Annenlerle mi kalacak?”

“Evet,” diyerek kısa ve sert bir tonla, beni onayladı.

“Biraz kafanı dinlemek istersen Dyson’ı tepeye yürüyüşe çıkarabilirim.”

“Gerek yok,” dedim. Joe’yla zaman geçirmek varken ders çalışmak şu an aklımdaki en son şey. Ama o ve Dyson çoktan ayaklanmışlardı.

“Biraz dolaşıp geliriz.”

“Olur. Teşekkürler.”

Dik, yeşil patikadan aşağı doğru ilerlerken arkalarından baktım. Nihayet gözden kaybolduklarında iç çektim.

Doğrusu hiç Shakespeare okuyacak havada değildim ama biliyordum ki asıl yapmam gereken buydu. Onun yerine yüzükoyun yatıp gözlerimi karşıdaki tepeye diktim. İnsanı mest edecek kadar huzurlu bir şeyler vardı bu manzarada. Başımın üzerinde bir martı çığlıklar atıyordu. Okyanusun üzerinde ama yere çok yakındı, o kadar yakın ki kanatlarının birbirine çarpışını duyabiliyordum. Okumayı denedim. Çevremi saran uzun çimler meltemle dans ediyordu. Ortam öylesine sakin ve huzur vericiydi ki tüm bedenimin gevşediğini fark ettim. Sözcükler gözlerimin önündelerdi, ama tek bir harf dahi kafama girmiyordu. Birkaç dakikalığına

gözlerimi yumduğumda güneşin sıcacık dokunuşlarını sırtımda hissettim.

Duyduğum bir sonraki hisse, Dyson'ın suratımı yalayıştıydı.

“Öğğ!”

“DYSON!”

Köpeği histerik bir şekilde itmeye çalışırken Joe koşarak dik yokuşun yarısına kadar gelmişti.

“Affedersin!” Yanıma geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Tişörtünü alttan çekiştirerek yanaklarımda Dyson'dan kalma salyaları silmeye çabaladı. Elimde olmadan kahkahalar attım.

“Şişko köpek yine yapacağını yaptı,” dedi.

Yüzümde daha fazla salya kalıntısı olmadığından emin olmak için parmak uçlarıyla yanaklarıma dokundu. Bana mı öyle geldi bilmem ama sanki elleri biraz fazlaca oyalanıyordu. Kıkırdayışım sona erdi ve içimde kelebekler kanat çırparken gözlerimi kaçırmadan ona diktim.

Durup dururken, “Tanrım senden çok hoşlanıyorum,” dedi ve biliyorum ki o an beni öpmesine ramak kalmıştı. Kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Yüzümü dudaklarına yaklaştırdım ve dudakları dudaklarımla buluştu. Başta çok nazikti ama çok geçmeden öpüşü şiddetlendi. Klişe bir ifade olabilir ama sanki o anda beynimin içinde havai fişekler patlıyor gibi hissediyordum. Bedenim daha önce hiç tatmadığım bir duyguyla tir tir titriyordu.

Bir an için geri kaçtı ama yine de yakınımdaydı ve yanağımda bir anda nereden geldiğini anlamadığım bir salya tufanını hissettim.

Yine, “Ahh!” diyerek bir cıglık attım.

Joe onu uzaklaştırmaya çalışırken, “Dyson, defol!” diyerek haykırdı. Birbirimize bakıp deliler gibi gülmeye başladık.

“Gelecek sefer seni öptüğümde onun buralarda olmadığından emin olacağım.”

“O kadar uzun süre beklemek istemiyorum,” diyerek ona so-

kuldum ve dudaklarımız buluşurken memnuniyetle gülümsediğini gördüm.

El ele tutuşarak eve doğru ilerledik. İçimdeki kıpırtı beni bırakmıyordu. Tanrım, ne hoş bir duyguydu bu. Acele etmediğimiz halde kısa sürede eve vardık. Annemin arabası garajda değildi.

Evet diyeceğini umarak, “Bir şeyler yemek için içeri gelmek ister misin?” diye sordum. “Hımmm...” derken saatine baktı. “Annem evde değil,” diye bir açıklama yaptım.

“Girelim o zaman.”

Ön kapıdan ona eşlik ederken ağzım resmen kulaklarıma vuruyordu.

Dyson’ı garaja bırakıp beni takip ederken, “Annen nereye gitmiş olabilir?” diye sordu. Kaçmaması için kapıyı kapattığımızdan emin olmayı unutmadık.

“Muhtemelen sahilde bir yerlerde oturmuş resim çiziyordur.”

“Onun resimlerinden bana gösterebileceklerin var mı?”

“Kilerde olmalı, az sonra bakarız. Sandviç hazırlamamı ister misin?”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Salam ve peynire ne dersin? Ya da fıstık ezmesi? Canın ne çekiyor?”

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Seni,” dedi ve beni kendine doğru çekerken arkadaki tezgâha doğru itti. Kollarımı boynuna doladım. Öpüşmemiz beklediğimden daha çabuk bitti. “Ama sana zaten salam ve peynir istediğimi söylemiştim. Dur da yardım edeyim.”

Sandviçlerimizi hazırladık ve alıp bahçeye çıkmadan önce kilerde kısa bir mola vererek annemin resimlerine baktık.

Joe, “Sanatla ilgili hiçbir şey bilmem ama yine de severim,” dedi.

“Zaten bilmen gereken de bence sadece bu. Sonuçta sanat da bu değil mi? Sevdiğin ve sevmediğin şeyler.”

“Sanırım öyle Bayan Ukala.”

“Beyin küpü demeni tercih ederim.”

Kıkırdayarak beni günlük güneşlik bahçe avlumuza doğru takip etti. Yumuşacık çimenlerin üzerine yayıldık ve Joe hemen sandviğine yumuldu. Ben de kendiminkinden bir ısırık aldım ama doğrusu pek aç değildim. Kozasından çıkmaya hazırlanan tırtıllar zaten içimdeki tüm boşlukları dolduruyordu.

“Bu bağ evini sevdim,” dedi.

“Güzel, değil mi? Ama sizin barın da yeri çok güzel. Barın üst katında mı yaşıyorsunuz?”

“Evet.”

“Muhteşem bir manzaranız olmalı.”

Başını evet anlamında sallayarak, “Orada yaşamamanın yegâne güzel tarafı da yatak odam zaten. Otoparka değil yemyeşil tarlalara bakıyor. Gerçi bizimkiler devamlı tıklatıp durmasa daha memnun olurdu,” dedi.

“Çok mu gürültülü?”

“Tıklatmak derken kast ettiğim o değildi.”

“Evet, biliyorum kapı,” diyerek gülümsediğimde şefkatle yüzüme dokundu.

“Yatak odamda zaman geçirsem belki de gürültülerini duyardım ama vaktimi Dyson’la dışarıda geçirmeyi tercih ediyorum. Neyse ki çoğu gece çalışıyorum ve bu sayede genelde geceleri en son yukarı çıkan hep ben oluyorum.”

“Çok çalışıyorsun.”

“Buna mecburum.”

“Araba almak için yeterince para biriktirebildin mi?”

“Sayılır, ama tam değil. Bana mümkün olabilecek en az para-

yı veriyorlar, bir de üstüne kira ödeyince istediğimden daha uzun sürecek gibi gözüküyor.”

“Daha iyi para veren bir yerde çalışamaz mısın?”

“Bu durumda taşınma masrafları çıkacak, hem yine kira derdiyle uğraşacağım. Ama yakında buna bir formül bulacağım. Sadece birkaç ay daha dişimi sıksam yeter.”

İçimi garip bir hüznün kapladı. Joe’yu sadece birkaç gündür tanıyordum ama onu altı hafta sonra göremeyecek olma fikri bile bana katlanılmaz geliyordu.

Sadece tek bir ısırık almakla yetindiğim sandviçimi işaret ederek, “Aç değil misin?” diye sordu.

Başımı iki yana sallarken, “Hayır,” dedim.

Çimlere uzanıp beni kendine doğru çekti. O sırada dışarıda duyduğumuz araç sesi ikimizin de bir anda ayağa sıçramasına neden oldu.

“Annem dönmüş olmalı.”

“Gitsem iyi olacak,” diyerek fırladı.

“Acele etmene gerek yok...”

“Zaten gidecektim. Bir saat sonra vardiyam başlıyor.”

“Peki.”

Moralim bozuldu.

Arka bahçeye açılan kapıdan çıkarak garaja gitti. Arkasından gittiğimde annemin, Dyson’a çarpmadan arabanın kapısını açmaya çalıştığını gördüm. Köpek heyecanla havlıyordu.

Joe, “Pardon!” diye bağırdı. Köpeciği için ne kadar da çok özür dilemek zorunda kalıyordu. Arabaya doğru koşturdu ve Dyson’ı tasmaından tutup çekiştirerek annemin arabanın dışına çıkmasına yardımcı oldu.

“Selam,” derken annemin sesindeki gizli gerilimi hissedebiliyordum. Normalde arkadaşlarımla konuştuğunda duyduğum ses

tonundan çok farklıydı. Bu durum beni de gerdi. Sanırım Joe'nun annesinin geçen geceki tavrı yüzünden halen endişeliydi.

"Selam Bayan... Affedersiniz, Alice'in soy ismini bilmiyorum."

Annem ve ben aynı anda, "Simmons," diyerek cevap verdik.

"Ama bana Marie diyebilirsin. Yürüyüşünüz güzel geçti mi?"

"Evet güzeldi."

Nedenleri farklı olsa da Joe'nun da gergin olduğunu görebiliyordum ve bu kendimi ona daha da yakın hissetmeme neden oluyordu.

Bir taraftan Dyson'ı dizginlemeye çalışırken, "Ben de tam gidiyordum," dedi.

Bahçe kapısını işaret ederek, "Seni geçireyim," dedim. Kapıdan çıkar çıkmaz Dyson'ın tasmağını çıkardı ve köpek kendini bir anda yola atıverdi.

Joe kapıyı kapatıp dışarı çıkınca bir başıma kalakaldım.

"Yarın da buralarda mısın?" diye sordu.

"Yarın ve sonraki altı hafta boyunca," diyerek gülümsedim.

"Beş buçuk aslında," diyerek beni düzeltti ve sanki o an kalbime bir hançer saplandı. Cevabını bilmezmiş gibi, "Yarın sabah uğramamı ister misin?" diye sordu.

"İsterim," dedim ama bu bir yalandı! Benim için yarın çok ama çok geçti.

"Dokuz fazla mı erken olur?"

"Hayır," Sabah altı daha iyi olurdu. Beş beni daha da mutlu ederdi. Bu akşam idealdi. Aslında, keşke hiç gitmeseydi, böylesi mükemmel olurdu.

"Görüşürüz." Arabada kalan son eşyalarını toplayan anneme şöyle bir baktı. Annem mutfak kapısına doğru yönelmişken o da gözden uzaklaşmaya başladı.

"Joe!" diyerek arkasından seslendiğimde bana döndü. Yanı-

ma gelmesi için elimle bir işaret yaptım ve bahçe kapısına yaslanarak ona, “Bir şey unuttun,” dedim.

Gülümsedi, dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurup gideceken, “Bekle,” dedim. Kolundan yakalayarak, “Senin soyadın ne?” diye sordum.

“Strickwold.”

“Joe Strickwold,” diyerek ardından tekrarladım.

Tekerleme gibiydi sanki. Bir adım geri atarken parmaklarım pazularından aşağıya, sıcacık avuçlarına doğru kayıverdi. “Yarın buluşuyor muyuz?” diye sorduğunda, “Evet,” diyerek elini sıktım.

Bölüm 6

Bacaklarımda yay varmış gibi sıçraya sıçraya mutfığa girdiğimde annem, “İlişkinizi çoktan bir sonraki aşamaya taşımışsınız,” diyerek bana takıldı.

“Bizi gördün mü yoksa?” Yüzümün alev alev yandığını hissedebiliyordum.

“Görmemek pek mümkün değil. Pencere tam karşımda.”

Konuyu değiştirmek için, “Senin günün nasıldı?” diye sordum ve neyse ki o da ısrarcı olmadı.

“Çok güzeldi. Lulworth Koyu’na gittim ve birkaç ıvr zıvr topladım. Deniz salyangozu ya da ona benzer bir fosil buldum. Sabah aynı yere tekrar gitmek istiyorum. Sen de bana eşlik etsene. Gerçekten çok hoş bir yer.”

“Hımm, olmaz, gelemem. Joe dokuzda beni alacak.”

“Yine mi Joe?”

Ohoooo. Bu ses tonunu iyi bilirim.

“Sence de biraz fazla görüşmüyor musunuz?”

“Tanrım daha birkaç gün oldu,” diye kızgın bir cevap verdim. Beni böyle sorguya çekmesinden nefret ediyordum. Tanrı aşkına, on sekiz yaşındaydım.

“Arkadaş bulmamı istiyordun hani?”

“Arkadaş mı? Aranızdaki bu mu yani?” Sesinde sinsi bir ton gizliydi.

“Yani, biliyorsun işte...”

“Çalışmalarından geri kalmanı istemiyorum, hepsi bu.”

Sesime neşe katmaya zorlayarak, “Kalmam. Önümde daha bir sürü hafta ve koca bir yaz var. Hepsini bitiririm,” dedim.

Bana gülümserken, “Umarım ne yaptığını biliyorsundur,” dedi.

“Biliyorum. Hadi bana fosili göster.”

Ertesi sabah Joe ve ben Dancing Kayalıkları’na geri gittik. İçimde dolaşan gerilim hattı gece boyunca geçmediği gibi şimdi daha da şiddetlenmişti. O kadar sıcak o kadar mükemmeldi ki ellerimi bir an onun üzerinden ayırmak istemiyordum. Üstelik daha da güzeli sanki o da benimle aynı şeyleri hissediyor gibiydi.

“Seni bütün gün öpebilirim,” dedi.

“Yemek yemeden mi?”

“Hı-hı.”

“Su içmeden?”

“Hı-hı.”

“Aynen, ben de.”

Sanki bir belgesel izliyormuşçasına gözlerime bakarken, “Bir an bile gözlerimi gözlerinden ayırmak istemiyorum,” dedi.

“Hayatımda gördüğüm en yeşil yeşil bu.”

“Ben de senin gözlerini çok beğeniyorum,” diye bir itirafta bulundum.

“Sıkıcı kahverengi.”

“Sıkıcı olmaları ne mümkün. Tam tersi, sanki gözlerinin içinde derinlerde bir ışık var gibi. Gözlerin koyu ama sanki parıl parıl parlıyor.”

Sözlerim onu kahkahalara boğdu.

Kolunu cimciklerken, “Çok kötüsün!” diye bağırdım.

“Tamam belki biraz abarttım ama gerçek bu aslında.”

Durup dururken, “Ailen nereli?” diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İkisi de İngiliz asıllı ama babaannem Çinliymiş.”

“Neresinden?”

“Aslen Pekin ama daha çok küçükken ailesiyle birlikte İngiltere’ye göçmüşler. Büyükbabam İngiliz.”

“Alice Simmons pek Çin’i hatırlatan bir isim değil zaten.”

“Öyle.”

“Konuşabiliyor musun?”

“Mandarince mi? Hayır. Çok isterdim ama ben küçükken babam benimle hep İngilizce konuştu.”

“Belki de üniversitede ders olarak alabilirsin.”

Düşünceli düşünceli önüme bakıyorum. “Aslında güzel fikir. Seçmeli ders olarak yabancı dil seçebiliyoruz. Gider gitmez bu işe bir göz atmalıyım.” Gözlerimi ona dikerek, “*Xie_xie*” dedim.

“Bu ne demek?”

Gülerek, “Teşekkür ederim. Verdiğin fikir için.” dedim.

Neşeyle başını salladı. “*Tam* bir beyin küpüsün!”

“Söyle bakalım, Joe Strickwold, ne zaman Cambridge’e beni ziyarete geliyorsun?”

“Joe Strickwold, vaay! Adımı soyadımı takılmadan söyleyebildin.”

“Sürekli pratik yapıyorum da ondan: Joe Strickwold, Joe Strickwold, Joe Strickwold.”

“Etkileyici. Alice Simmons, Alice Simmons, Alice Simmons. Aslında seninki de tekerlemeyi andırıyor.”

“Alice Strickwold. Tanrım, bu daha da kötü!”

“Benimle evlenmeden önce soyadımı daha kolay bir şeyle değiştirmem gerekecek,” diyerek bana takıldı.

İçimde bir kıpırdanma oldu. Kendimi iyice aştığımın farkındaydım!

“Ooooh, hâlâ soruma cevap alamadım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Seni Cambridge’de ziyaret etmek mi?” diye bir önceki sorumu tekrar etti.

“O zamana kadar benden bıkmış olabilirsin.”

“O kadar emin olma.”

“O üniversiteli, ukala arkadaşlarının yanında benimle takılarak kendini küçültmek istemeyebilirsin.”

“Adım gibi eminim böyle bir şey asla olmayacak.”

“O kadar emin olma.”

“Olurum elbette. Cambridge Üniversitesi’nden bir zibidiyle çıkmak istemiyorum. Zaten onlar da benimle çıkmak istemezlerdi.”

“Hiçbir erkek sana hayır diyemez.”

Gülerek, “Kes şunu!” dedim ve ekledim, “Bunu nereden çıkarıyorsun?”

Her ne kadar daha önce kimse bana bunu söylememiş olsa da bunun bariz bir gerçek olduğunu göstermek istercesine, “Çünkü güzelsin,” derken omuz silkti.

“Bence sen de muhteşemsin.”

“Buraya gel. öp beni.”

Denileni yaptım.

Öğleden sonra ayrıldık ama buna dayanamıyordum. Yanımda o olmayınca saatler bir türlü geçmek bilmiyordu. Daha önce hiç kimseye böyle vurulmamıştım. Evet, *vurulmuş*, gerçi birkaç kez aklıma A ile başlayan kelimeyi kullanmak gelmedi değil. Mantığım bu kelimeyi kullanmak için daha çok ama çok erken olduğunu söylese de gerçek şuydu ki ondan çok hoşlanıyordum. “Hoşlanmak” pek bir hafif kalıyordu hislerimin yanında. Ona tapıyordum! Ona bayılıyordum! Aslında bu kelimelerin hiçbiri ona olan hislerimin hakkını vermiyordu. Ona *muhtaçtım*. Onsuz *bir hiçtim*. İşte bu daha doğrudu. Yine de bunu ona hemen söyle-

mayecektim. Tam bir kafadan çatlak olduğumu düşünüp arkasına bile bakmadan benden daha balayı evresindeyken kaçabilirdi.

Cuma günü öğleden sonra babam da bize katılacaktı. Yemeğimizi yerken sürekli o hafta boyunca işyerinde olanları anlattığı için bir türlü kafamı toparlayamıyordum. Annemin içimden geçenleri bildiğinden adım gibi emindim.

Üçümüz için nefes bile alamayacağımız bir hafta sonu programı yapmıştı ve asıl amacının beni Joe'dan uzak tutmak olduğunu bal gibi farkındaydım. Zaten Joe barda fazlasıyla meşgul olacaktı ama annem bundan bihaberdi. Yemekten sonra televizyon izlemek istesem de boşunaydı zira aklımı bir saniye bile Joe'dan alamıyordum. Tarlayı geçerek bara gitmek ve onu görmek tek arzumdur, ama oraya gidip annesi ve babasıyla karşılaşma ihtimali beni ürkütüyordu.

Annemler yatmak için üst kata çıktıklarında ben de avluya çıkıp gözlerimi gecenin karanlığına diktim. Bu saçma bir varsayımdaydı ama sanki gecenin karanlığı beni ona daha da yaklaşıtıyordu.

Keşke cep telefonu olsaydı da onu arayabilseydim fakat tüm parasını araba almak için biriktirdiğinden telefonu yoktu.

Banka oturdum. Gökyüzü açıktı ve yıldızlar ışıltı ışıltıydı. Londra'nın aksine, burada sokak lambalarından yayılan turuncu ışıklar görmek mümkün değildi. Öylesine güzeldi ki.

Sonunda dayanamadım ve Lizzy'ye Joe'yu anlattım. Ameliyat sonrası annesi hızla iyileşiyordu, ama kanserli hücreleri tamamen temizleyip temizlemedikleri halen belli değildi. Susan'ın kemoterapisine gelecek hafta başlanacaktı ve bu hem onun hem de annesinin bu sancılı tedavi sürecini yaşamak zorunda kalacak arkadaşım için berbat bir tecrübe olacaktı.

Lizzy biriyle tanıştığıma –ve bu oğlanla öpüştüğüme– fena halde şaşırmıştı. İkimiz de bu konuda biraz geride kaldığımızı düşünüyorduk. Benim için sevinmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama biliyordum ki aslında içinden sadece birlikte iyi zaman geçiriyor olmamızı ve tüm bu korkunç şeylerin hiçbirinin annesinin başına gelmemiş olmasını diliyordu.

Artık yatmalıydım. Tam ayağa kalkmışken olduğum yerde donakaldım.

Yoksa bu duyduğum... *Köpek soluması mı?*

“Joe?” diye sessizce sordum.

“Alice?”

Ayağa kalkıp bahçe kapısına koştum. Karanlığa bakarak, “Neredesin?” diye fısıldadım ve derken onu gördüm. Tarladan yola çıkmıştı. Dyson kuyruğu havada, çoktan kapının önündeydi. Havlamaya hazır bir şekilde yere çöktü ama reflekslerim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı devreye girerek köpek henüz sesini çıkarmadan çitten atlayıp sırtını sıvazlayarak susmasını sağlayabildim. Bizimkileri uyandırmasını hiç istemezdim. Yattıkları oda arka bahçeye bakıyordu ama ben yine de risk almak istemiyordum.

Joe beni yakaladı. Ayağa kalkıp kollarımı boynuna doladım.

Zevkten dört köşe bir halde ona, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Dyson’ı dolaşmaya çıkarmıştım ve ayaklarım beni buraya sürükleyiverdi. Sakın seni takip ettiğimi sanma,” dedi.

“Etsen de benim için mahsuru yok.”

Sırtarak sordu, “Sen ne yapıyorsun dışarıda?”

Gülümseyerek, “Seni bekliyorum,” dedim. Bu kez öpüşü öncekilerden daha da şefkatliydi ve durup dururken içime bir ağlama arzusu geldi. Bu hiç de normal sayılamayacak bir histi.

Dyson inilti çıkararak ayak ucumuza uzandı. Joe bakışlarını

önce yerde yatan köpeğe sonra da bana dikti ve az evvel yaşadığım o tuhaf ağlama arzumu kaybıldı.

“Baban geldi mi bugün?”

“Evet.”

Evi işaret ederek, “Uyuyorlar mı?” diye sordu.

“Galiba.”

“Gecenin bir vakti kızıyla dışarıda olduğumu bilse herhalde beni öldürürdü.”

Kıkırdayarak, “Biliyorsun ben on sekizimdeyim,” dedim.

“Fark etmez ki... Eğer *benim kızım* olsaydın...”

“Ne kadar iğrenç bir düşünce!”

Gülerek, “Öğğh!” dedi ve kolumu çimdikledi. “Yarın ne yapıyorsun?”

“Sen çalışıyorsun galiba?”

“Evet.”

Bu durumda... “Sahile yakın bir kale varmış oraya gideceğiz.”

“Portland?”

“Galiba öyle bir şey. Sen hiç gittin mi?”

“Hayır, ama çok isterdim.”

“Bizimle gelsene?”

“Hatırlarsan çalışmak zorundayım.”

“Hastayım desen!”

“Deli misin sen, annemler ensemdeyken nasıl olur? Hem bunu hemen anarlardı, ayrıca babanla baş başa zaman geçirmelisin. Davetsiz misafir olmak istemem.”

“Olmazsın ki!” Gelmeyeceğini bilsem de tersini söylemesi için ölüp bitiyordum.

Gülümsedi ve beni öptü. Yine.

Geri çekilirken ve o sıcacık elleriyle durmadan kolumu okşarken, “İçeri girsen iyi olacak,” dedi. “Üşümüşsün.”

Ona, “Haydi biraz benimle bankta oturuver,” diyerek adeta yalvardım.

Önce tereddüt etse de sonra başını sallayarak köpeğine, “Bekle,” dedi.

“Belki havlar, sen her ihtimale karşılık onu da içeri getir,” diye bir teklifte bulundum.

“Olur.” Köpecik neşe içinde dış kapıdan içeriye daldı. O garaja doğru koşarken ben korkudan hızlı hızlı soluk alıp veriyordum. Neyse ki bahçe kapısı kilitliydi, bu sayede annemlerin penceresine ulaşıp havlaması gibi bir ihtimal söz konusu olamazdı. Gerçi havlasa ne olurdu! Joe’yu yanımda tutmak için her türlü bedeli ödemeye hazırdım.

Banka oturup birbirimize sokulduk. Kollarıyla beni sardı ve ceketini omuzlarıma koydu. Yüzümü omzuna gömdüm.

“Gıdıklanıyorum.” Kıkırdadı ve ben onu tam gıdıklandığı yerden öptüm. “Dur ama,” dedi daha da fazla gülerek. Sonra eğildi ve *benim boynumu* öptü. Çığlık atmamak için kendimi zor tutarak, “Ahh!” diye fısıldadım. İnsan gerçekten boynundan gıdıklanıyormuş.

Karanlığın içinden tek kaşını havaya kaldırarak, “Gördün mü?” dedi. Kaşının üstündeki gümüş piercingin üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

“Acımış mıydı?”

“Çok değil.”

“Çok kızla çıktın mı?” Bu soru gerçekten bir anda ağzımdan çıkmıştı.

“Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz da ne demek?” Sado olduğumu düşünüyordur, ama ne yapayım.

“Kimseyle ciddi bir ilişkim olmadı.”

“‘Ciddi’ derken?”

“Alice!” diyerek sesini yükseltti. Bir yandan da gülüyordu. Yoksa utanmış mıydı?”

“Senin çok sevgilin oldu mu?” Ben olayı daha fazla deşeme-
den soruyu bana çevirmişti ama önünde sonunda bu sorgulamayı
daha da derinleştirecektim; o henüz bunu bilmiyordum o kadar.

Gülümseyerek, “Hayır,” dedim, “Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz da ne demek?”

“Benim de kimseyle ‘ciddi’ bir ilişkim olmadı.”

O artık gülmüyordu, ben de gülmüyordum. Beni nazıkçe öptü.

Fısıldayarak, “Koca bir hafta sonunu seni görmeden geçire-
mem,” dedi.

“Ben de.”

“Yarın gece bar kapandıktan sonra geleyim mi?”

Başımı salladım ve yine öpüştük.

Bölüm 7

E rtesi gün Portland Kalesi civarında dolaştık. VIII. Henry'nin el yapımı eserlerini incelerken hayranlık içindeydim. Kaleyi Fransız ve İspanyolların istilalarına karşı bir set olması amacıyla 1540'larda inşa ettirmiş ancak bir de çok büyük ve çok gri olması dışında tarihi hakkında size anlatabileceğim tek şey bu. Geri kalan zamanda hep bambaşka bir âlemdeydim. Ancak annemlerin birbirlerine attıkları imalı bakışları görmüyor da değildim. Baş başa kaldığımız bir anda babam konuyu açma girişiminde bulundu.

"Annen bir çocukla tanıştığından bahsetti." Babamın, büyük-babam gibi kısa kahverengi saçları vardı, bakışlarını ise annesinden almıştı.

"Hı-hı," diyerek zar zor bir cevap verdim.

"Umarım halen..."

"Derslerine çalışıyorum, evet, baba," diye esneyerek cümlesini yarıda kestim.

"Senin ve annemin galiba unuttuğunuz bir nokta var. Bu tatile Lizzy'yle gelmeyi planlıyordum, yani o burada yanımda olsaydı ben de normal olarak odama tıklıp sürekli ders çalışmayacaktım. Şimdi ne fark var anlayamıyorum?"

"Şey..." diye mırıldandı, "sonuçta Lizzy bizim Lizzy."

"Joe da bizim Joe. Lizzy'den daha fazla vaktimi almıyor. Hatta daha da az çünkü sürekli işte."

“Evet bunu da duydum.”

“Bar meselesi mi?”

“Ailesi.”

İç çekerek, “Ama hiç onlara benzemiyor,” dedim.

“Sen şimdi böyle söylüyorsun Alice, ama insanın anne babasına hiç benzememesi mümkün değildir.”

“Ama Joe benzemiyor,” diye sert bir cevap verdim.

Ona kaç yaşında olduğumu hatırlatmak istemiyordum ama beni daha fazla zorlarsa buna mecbur kalacaktım.

Daha nazik bir tonda, “Beni dinler misiniz,” diye devam ettim. “Evden ayrılmadan önceki son yazım. Bırakın da biraz tadını çıkarayım.”

Babam boynuma sarılarak, “Pekâlâ tatlım. Ben söyleyeceğimi söyledim,” dedi.

Bir an içimdeki melek konuşmaya başladı, “Onunla tanışmalısın. Hafta sonu bitmeden sizi tanıştıracayım.”

Başını salladı ve sonra yeniden tarih dersimize geri döndük.

Babama verdiğim söz beklemek zorundaydı çünkü bizimkilerin çoktan yatağa girdikleri bir saatte, gece yarısı olmasına az bir vakit kala Joe yine beni görmeye geldi. Dışarıdaki bankta neredeyse iki saat oturduk. Yanımdan ayrıldığında kelimenin tam anlamıyla dağılmış vaziyetteydim. Tokamı çözmeden, suratımdaki makyajı bile silmeden kendimi yatağa attım. Gerçi yüzümdeki tek makyaj biraz maskara ve belli belirsiz göz kalemiydi ama kirpiklerim sabah uyandığimde kesin yapış yapış olacaktı.

Derin ötesi uykumdan sabahın yedisinde çalan alarmla uyan-dım. Hiç düşünmeden erteleme tuşuna basacakken aklım başıma geldi ve ok gibi fırladığım yatağımdan doğruca duşa koşturdum. Joe saat sekizde buraya gelecekti ve Dyson’la hızlı bir tur atacaktık.

Dokuzda da annemlerle, bir tepenin üzerine oyulmuş 4,5 met-

re uzunluğundaki kireçtaşından yapılma Cerne Devi Heykeli'ni görmek için çıkmam, sonrasında da arabayla Exmoor Ulusal Parkı'na gitmem gerekiyordu. Annemin bizler için tıka basa dolu bir hafta sonu planı yaptığını söylerken şaka yapmıyordum.

Saat sekiz olmuştu ama Joe hâlâ gelmemişti. Sekiz yirmi beş olduğunda artık içeri girmeye karar vermiştim çünkü yağmur yağmaya başlamıştı. Sekiz kırk olduğunda neredeyse duvarlara tırmanıyordum. Dokuza beş kala ciddi ciddi endişelenmeye başlamıştım.

“Belki de uyuyakalmıştır,” sözleriyle beni sakinleştirmeye çalışan annem, “haydi tatlım artık yola çıkmamız lazım. Zaten gelse bile yürüyüş için artık zamanınız kalmadı,” dedi.

Gitmeye pek gönüllü olmasam da barın önünden geçmemiz şartıyla yola çıkmakta anlaştık.

Babamın arabasındaydık ve ana yola çıkmadan önce tali yoldan ilerlerken Joe'nun tam karşıdaki tarladan bizim eve doğru koştuğunu fark ettim.

“DUR!” diye haykırdım ve babamın frene basmasıyla birlikte kendimi arabadan atıp, “JOE!” diye seslendim.

Beni karşısında görünce yüzüne yayılan sevinç gün gibi aşikârdı.

“Çok özür dilerim!” diyerek nefes nefese kalmış bir halde eğilerek, “Buraya kadar hiç durmadan koştum,” dedi.

“Nerelerdeydin? Senin için çok endişelendim!” diye haykırdım.

“Çok ama çok özür dilerim!” dedi. Suçlu suçlu yüzüme bakarak ekledi, “Uyuyakalmışım.”

“Uyuyakalmışsın ha?” dedim ve koluna sertçe vurdum. O sırada yüzümde bir tebessüm vardı.

“Başına bir şey geldi diye ödüm koptu! Sırf seni sormak için neredeyse bara gelecektim!”

Hâlâ nefes nefeseyken, “Gerçekten mi?” diyerek o da bana sırtıttı. “Sırf beni sormak için bizimkilerle karşılaşma riskini bile göze alacaktın yani?”

“Kesinlikle!”

Arkama bakarak, “Baban mı?” diye sordu.

“Evet.” Suratımı asarak konuşmaya devam ettim, “Dün akşam sana söyleyecektim aslında, seninle tanışmak istiyorum.”

Paniklemiş gibi görünüyordu. “Olur.” Duruşunu düzeltti.

Arabaya doğru ilerlerken ikimiz de endişeliydik. Babam camı-
nı indirdi.

“Selam,” diyerek bize seslendi.

“Baba, bu Joe. Joe, babam.”

“Merhaba Bay Simmons. Bayan Simmons.” Ön koltukta otu-
ran anneme başıyla selam verirken babamın uzattığı elini sıktı.
Babam arabanın dışına çıkmadığı için çok memnundum. Zaten
bu durum bile fazlasıyla resmiydi.

Babam anlayışlı bir tavırla, “Bize adımızla hitap edebilirsiniz,
Jim ve Marie,” dedi. “Alice yakınlarda oturduğunu söyledi.”

Joe tarlanın ilerisini işaret ederek, “Buradan sonraki köydeyiz,
bir barımız var.”

“Bakarsın dönüşte uğrarız.”

Bu, babamın arabaya binmem için verdiği uyarıydı.

Ben içten içe sırtıtırken Joe da, “Harika olur,” dedi. Doğrusu
yakın bir gelecekte bara gitme gibi bir niyetim hiç yoktu.

Araç camını kapatırken babama, “Bir dakikaya geliyorum,”
dedim. Joe’yu bizi göremeyecekleri bir yere, arabanın arkasına
yönlendiriyordum.

“Bu gece yine beni görmeye gelecek misin?”

“Ama az önce öğleden sonra bizim oraya gelecekmişsiniz gibi
anladım,” dedi.

Kekeleyerek, “Yani eğer gelemezsek...” dedim.

Beni rahatlatmaya çalışmak için, “Bizimkileri takma. Seni rahatsız etmelerine izin vermeyeceğim. Biz dışarıda oturuyoruz!” diye neşeli bir cevap verdi.

Gönülsüzce, “Tamam,” dedim. “Ama eğer gelmezsem...”

“On bir otuzda buradayım. Pazarları daha erken kapatıyoruz.”

“Ama çok yorgun olacaksın.” Neden uyuyakaldığını şimdi anlıyordum. Son birkaç gündür beni görmek için o kadar mesafeyi yürüyerek gelmek zorunda kalıyordu.

Yüzümü avuçlarının içine alırken, “Ben yine de gelirim,” dedi. Dudaklarına yaklaşmak için başımı hafifçe kaldırdım ve sonra, “Artık gitsen iyi olur. Sonra görüşürüz,” dedim.

“Barda,” diye ısrar etti.

Tamam anlamında başımı salladım ve arabaya bindim. Biz gözden kaybolana dek orada durup arkamızdan baktı.

Babam önce hiçbir şey söylemedi ama sonra, “İyi bir çocuğa benziyor,” dedi.

Cıvıdayarak, “Değil mi ama?” dedim.

“Yalnız kaşındaki piercingi görmedim sanma.”

Gözlerimi devirip gülümsedim. Bugün hiçbir şey neşemi kaçıramazdı.

Joe’nun teklifini reddetmeyerek bara gittim. Dışarıda bir masa bulduk. Babam sipariş vermek için içeriye geçti ve sonra elinde içeceklerimizle ve birkaç paket tuzlu fıstıkla geri geldi.

Joe kapıda görüldüğü anda kalbim yerinden çıkacak sandım. Beni hemen fark edip yanımıza geldi.

Oturduğum sandalyede dikleşerek, “Selam!” dedim.

“Selam,” derken beni görmekten ne kadar mutlu olduğu her hareketinden anlaşıyordu. Ancak annemlerin yanında beni öpmekten çekindi. “Heykel nasıldı?” diye sordu.

Annem, “Devasa!” diye heyecanla cevap verdi.

Babamın hayal kırıklığını yansıttığı ise, “Umduğum gibi değildi,” sözleriyle oldu. Cevabı karşısında annem de ben de kıkırdadık. Aslında babamı hayal kırıklığına uğratan şey, heykelin adamın gözünü alan erekte olmuş kocaman penisiydi. Demir Çağı insanları ne kadar da *saygısızlarmış!* Eğer bu kireçtaşı devasa heykel gerçekten Demir Çağından kalmaysa –sonuçta kimse bundan yüzde yüz emin olamaz.

Joe yanı başıma oturdu. Kollarımız birbirine değiyordu. Tüylerim hemen diken diken oluverdi. Keşke çevremizdeki herkes bir anda ortadan kaybolsaydı ve ben de böylelikle onu öpebilseydim. Masanın altından elimi dizinin üzerine koydum.

Babam, “Yoğun bir gün müydü?” diye sordu.

“Fazlasıyla hareketliydi.”

Joe, “Muhteşem bir manzaramız var,” diye ekledi. “Çok şanslıyız.”

Yüzünde hüznü bir ifadeyle bana dönerek, “Kaçtığımı kimse fark etmeden içeri geçsem iyi olur,” demeden önce birkaç dakika daha sohbet ettik.

Ben de üzülerek başımı salladım.

Babama dönerek, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. Babam da, “Umarım yakında yeniden görüşürüz,” diyerek cevap verdi.

Joe hâlâ masanın altında dizinin üzerinde duran elimi sıkmağa meşguldü. Bizimkiler sanki ilgilenmiyormuş gibi birbirlerine bakarak konuşuyorlardı.

“Gece de gelecek misin?” diye sessizce sordum.

“Eğer istersen.”

Hızla başımı öne arkaya salladım. Kalkmadan önce dudaklarına apar topar bir öpücük kondurdu.

Neşeyle bizimkilere dönerek, “Görüşmek üzere!” dedi.

O fark edilmeden içeriye girene dek resmen diken üstünde bekledim. Neyse ki bir şey olmadı da ben de rahat bir nefes aldım.

Annem, “Artık gitsek fena olmaz,” dedi.

Babam birasından kalan son yudumu da kafasına dikmeden önce, “Midem kazanıyor,” dedi. “Üstelik bir saat içinde Londra yolcusuyum.”

Barın arka bahçesinden geçtiğimiz sırada Dyson’ın inlediğini duydum. Yanına gidip onu okşayamamak beni kahrediyor. Burada bağlı kalmaktan eminim nefret ediyordu. İçimde ona karşı müthiş bir acıma duygusu beliriverdi ve Joe gece bana geldiğinde Dyson’ın hoşuna gidecek şeyler hazırlamak için kendi kendime söz verdim.

Bölüm 8

Tatilimin yansına yaklaşmışken, Joe işten bir gün izin aldı ve bu sayede birlikte Brownsea Adası'na gidebildik. Ada Kültür Hazinesi Vakfı'na aitmiş ve nefes kesici bir güzellikte olduğu rivayet ediliyormuş. Ancak içeriye köpek alınmıyormuş. Joe Dyson'ı onun kilerle baş başa bırakmak zorunda kalacağı için gün boyu kendini suçlu hissedecekti, ama neyse ki annem bir çözümle karşımıza çıktı.

“Bana bırakın, bahçede bana arkadaşlık eder.”

Joe, “Size kâbus yaşatır. Şövalenizi devirir ya da ne bileyim boyalannızı falan yer,” dedi.

Annemse Dyson'ı sevgiyle okşayarak, “Sorun olmaz. O iyi bir köpek,” dedi.

“Hem sorun çıkaracak gibi olursa, onu garajın önündeki yola salıveririm.”

Joe bir an tereddüt etti.

“Sorun değil, hiç merak etme!” diye ısrar etti annem.

“Emin misiniz?”

“Kesinlikle.”

Sanırım annem de Dyson'ı koca bir gün boyunca Joe'nun korkunç ailesiyle baş başa bırakma konusunda en az bizim kadar endişelenmişti. Nihayet Joe da annemin teklifine razı oldu.

Adaya giden vapur gelir gelmez bindik ve sol taraftaki ön koltuklara yerleştik. Joe kollarını omzuma dolayarak beni kendine yaklaştırdı. Vapurun hareket etmesini beklerken başımı omzuma yasladım. Kısa süre sonra, başımızın üzerinde yükselen beyaz kayalıkların yanından hızla geçiyor ve kaçakçıların mağaralarını yakından görebiliyorduk.

Tarinoy'a yaklaştığımızda tur rehberi bizlere bu bölgenin Enid Blyton'ın kitaplarının pek çoğuna ilham kaynağı olduğunu anlatmaya başladı.

Joe'ya, "Çocukken Enid Blyton okur muydun?" diye sordum. "Muhteşem Beşli serisi muhteşemdi."

"Ben de o seriye bayılmışım. Bir de *Sihirli Diyardaki Ağaç* çok güzeldi."

Bana katıldığını coşkuyla belli ederek, "Aynen!" dedi.

"Ağacın tepesinde sürekli değışen o ülkeler..."

"Bir de tırmandıkça değışen o meyveler!"

Yaşlı Harry Kayalıklar'ını aştık. Kötü korsan Harry Paye'den ismini alan kireçtaşı kümeleri. Efsaneye göre bu korsan kaçak mallarını buralarda saklıyormuş. Tam önümüzde oturan adam, ona sevgiyle bakan karısının yanındaki meraklı iki oğluna bu hikâyeyi anlatıyordu.

Joe, "Bu hikâye gerçekten çok ilgi çekici," dedi.

Kaşlarımı çattım. Öyle ilginç ve ilgili ki neden üniversiteye gitmek istemediğini, hiç anlayamıyordum. Acaba bir züppe gibi mi düşünüyordum?

Ona daha da sokuldum ve yanağımı göğsüne yasladım. Bana daha da sıkı sarıldı.

Fazla zaman geçmeden Brownsea Adası ve göz alıcı kalesi karşımızda belirdi. İskeleye demirledik ve ücretlerimizi ödemek için girişe doğru ilerledik. Yanımızda getirdiğimiz piknik sepetini

açmak için çimenlik bir yer aradık. Etrafta salına salına dolaşan tavus kuşları, kazlar, ördekler ve tavuklar vardı.

Anne ördeğe ve yavrularına biraz ekmek attım.

Joe tavukların gıdıklayarak peşime takıldıklarını görünce “Yaptığını beğendin mi?” diyerek dalga geçti. Fazla zaman geçmeden koca bir vahşi yaşam tam karşımıza toplandı. Bir tavuk hop diye piknik sepetimize atladı.

“Bu biraz fazla oldu ahbap,” diyen Joe ayağıyla davetsiz misafirimizi itti. Hayvan hiç istifini bozmayınca, “Vay anasını, bu kuşlar pek yaman çıktı,” diye dalga geçti.

Bir tavus kuşunun kuyruğunu sallaya sallaya bize doğru koştuğunu görünce kahkahalara boğuldum.

Joe, “Sakin ol evlat,” diye misafirimizi uyardı.

“Hey, baksana!” diye tavus kuşunun arkasından haykırdım.

“Bu yavru bir tavus kuşu! Daha önce hiç yavru tavus kuşu görmemiştim. Dişi tavus kuşuna ne denir biliyor musun?” diye sordum. Anne tavus kuşunun kahverengi ve pek de dikkat çekici olmayan tüyleri vardı.

Joe, “Dişi tavus kuşu mu?” diye sordu.

“Evet.”

Joe, “Tavus kuşu erkeklerle, dişi tavus kuşu ise dişilerine verilen isimse hepsine birden verilen isim ne ki?” dedi.

“Tavus mu?”

Kıkır kıkır güldüm. “En ufak bir fikrim yok.”

“Bir ara sözlüğe bakarım,” dedi.

“Bir de bana beyin küpü dersin,” diyerek takıldım.

“Bunlara daha fazla dayanamayacağım,” diyerek tavuklardan birini daha kovaladı.

“Şunu da kabul etmelisin ki bunlar çok çekici tavuklar. Günün birinde bir tavuk alacak olsam bunlara benzemesini isterim.”

“Bundan on yıl sonrasında hâlâ görüşüyor olursak istediğin tavuğu sana ben alırım.”

Sırtarak sordum, “Neden on yıl? İki yıl olsa?”

“İki yıl sonrasında hâlâ üniversitede olacaksın. Oda arkadaşlarının bu jestimi pek takdir edeceklerini zannetmiyorum.”

“Doğru söyledin. Neyse, zaten on yıl demen hoşuma gitti.” Kalbim sıkıştı, “On yıl sonra da hâlâ görüşüyor olacağız değil mi?”

“Görüşsek iyi olur,” derken gülüşü soldu ve beni öptü.

“Gel haydi. Kuşlar bizi yemeden bir yürüyüş yapalım.”

Çam ağaçlarının arasından yolumuzu bularak bir kayalığın ucuna yaklaştık.

Panik içinde, “Çok yaklaşma!” dedim ve sırtından yakaladım. Suratında kocaman bir gülümsemeyle, “Sorun yok!” dedi.

“Sen önce şuradan bir uzaklaş da.”

“Zaten uzaktayım Alice.”

“Daha da uzağa!” Panik atak geçiriyor gibiyim. Sonunda haykırışlarımı duyup sözümü dinledi.

“Seni kaybetmek istemiyorum. Seni asla *kaybedemem*.”

Yüzünde endişe dolu bir ifadeyle sessizce, “Beni kaybetmeyeceksin, uçurumun kenarında değilim,” dedi.

Garip bir biçimde yine ağlayıverecek gibiydim. Kendimi o kadar kontrolden çıkmış hissediyordum ki...

Bana ister medyum deyin ister psikopat ya da ne isterseniz onu deyin ama o anda *anladım* ki bu adam beni üzecekti. Fakat ne yapabiliyordum, onu sevmekten kendimi alamıyordum.

Ellerimi avuçlarının arasına alıp sıkıttı.

Zoraki bir gülümsemeyle, “Affedersin,” dedim.

“Gel haydi, sahile gidelim,” derken beni içinde bulunduğum garip ruh halinden kurtarmak ister gibiydi.

“Haydi,” diyerek hemencecik başımı salladım. Önden giderek bana yol gösterdi. Umarım bu garip hallerim onu korkutmuyordu.

Sahile götüren dik basamaklara yaklaştığımızda bir nebze sakinleşmiştim. Vapurla geri dönüş yolculuğumuza çıkmamız için sadece birkaç saatimiz kalmıştı. Kayalıkların içine oyulmuş, ufalanacak gibi duran bir tuğla duvara sırtımızı yasladık.

Joe, “Buraya bayılıyorum, sanki sihir diyarındayım,” dedi.

“Annem de görmeli burayı. Bayılırdı.”

“Bir hafta sonu da babanı getirmesini söyle.”

“O zaman sen de hasta numarası yapıp işe gitme bari ki ev bize kalsın.”

Gözlerini bana dikti ve hayallere daldı. İçimde serin bir ürperti vardı ve o da aynı şeyleri mi hissediyor diye düşünmeden edemedim. Ona yakın olmak istiyordum. *Daha yakın*. Bir insana ne kadar yakın olunabilecekse o kadar yakın...

Düşüncelerim Lizzy’ye doğru kaydığında kendimi kötü hissettim...

Lizzy ve ben kızlar okuluna gitmiştik ve ikimiz de sınıftaki bazı kızlardan öcü gibi korkardık. Hele hele bir kızlar çetesi vardı ki –liderleri Pippa adında bir kızdı ve gruptaki kızların hepsi üniversiteye gitmeden bekâretlerini kaybetmeye kafayı fena halde takmıştı. Pippa bu senenin başında on sekizine girmişti ve tahmin edeceğiniz üzere habire sızlanıp duruyordu: “On sekizime bastığım halde hâlâ bâkire olduğuma inanamıyorum!”

Tahmin edersiniz ki Lizzy ve ben de hâlâ bâkireydik –*hâlâ da öyleyiz*– bu yüzden normal olarak insanların sürekli bunun ne kadar kötü bir şey olduğundan bahsetmesinden hiç hoşlanmıyorduk. İkimiz de o özel kişiyi beklemek niyetindeydik. ‘O işi’ yapmadan üniversiteye gidecek olmamız bizi kesinlikle rahatsız etmiyordu ama Pippa bu konuda fena halde takıntılıydı. Paskalya tatilinde Ibiza’ya gitmişti ve önüne gelen ilk adamla yatmıştı. Bunun özel bir şey olduğunu iddia edip duruyordu; çocuktan deliler gibi hoşlandığını ve bundan sonra da hep görüşmek üzere bir-

birlerine söz verdiklerinden bahsediyordu. Ama ondan hiç haber alamamıştı ve biliyorum ki derinlerde bir yerde Pippa yaptığına içten içe pişman olmuştu.

Lizzy'nin Joe'ya olan hislerini asla anlayamayacağını biliyordum. Sözde yepyeni, özgür, bekâr, yani *yetişkinlere* özgü bir hayata adım atmama sadece haftalar kala, bekâretimi bu çocuğa vereceğimi söylesem bana inanmazdı. Bunun büyük bir hata olduğunu düşünüp hatta benim tıpkı Pippa gibi bir kız olduğumu söylerdi.

Arkadaşımı kafamdan atmak için çabalıyordum.

Joe suratında bir tebessümle, "Geceyi burada geçirebilsek harika olmaz mıydı? Vapuru kaçırırsak," dedi. "Şu kayaların ortasına ateş yakardım. Tepeden topladığımız eğrelti otlarından kendimize çatı yapardık."

Fikrine sıcak baktığımı belli ederek, "Akşam yemeğinde ne pişirirdin peki?" diye sordum.

"Tavuk?" önerisine ikimiz de kahkahalarla gülererek katıldık.

Bir süre sonra usulca, "Burada seninle kalmak için *her şeyi* yaparım," dedim.

Kollarını belime doldu. Elleri biraz daha aşağıya kayınca bedenim büyük bir umut ve beklentiyle titredi. Elimi tişörtünün içine soktum ve o esnada kısıp kısıp soluk alıp verdiğini fark ettim. Onu kendime doğru çektim. Onu *yakınımda* hissetmeyi öyle çok istiyordum ki...

Bir çocuk cıyıklamasıyla birbirimizden koptuk. Vapurda bizimle seyahat eden bir aile yakınımda turluyordu. Anne kınayan gözlerle bana bakınca, kulaklarıma kadar kızardım ve elimi hemen o anda Joe'nun göğsünden çıkardım. Acemi bir gülümseyişle bana bakarak, "Gidelim mi?" diye sordu.

Suratım hâlâ alev alevdi. Başımı salladım.

"Bir bakalım kırmızı sincap bulabilecek miyiz?" diye sordu.

Sanki içine düştüğüm utanç çemberinden beni kurtarmak istermişçesine sesine heyecanlı bir ifade katmaya çalışmıştı. Ayağa kalktım. Basamaklara ulaşmak için kayalıkların üzerinde ilerleme yardımcı oldu.

Baş başa geçirdiğimiz o müthiş günün akşamında erken bir saatte eve vardık. Dyson karşısında Joe'yu görünce sevinçten deliye döndü.

“Uslu durdu mu?”

“Bir kuzu kadar uysaldı ama daha akşam yemeğini vermedim, o yüzden aç olabilir.”

“Olsun. Bara gidince onu doyururum.”

Annem bana dönerek, “Lizzy seni aradı. Telefonunu yanına almamışsın,” dedi.

“Oh, teşekkürler.” Yanıma almadığını fark etmemişim bile. Malum şahıstan başkasını gözüm görmüyordu ki.

“Nasılmış?” diye sordum.

“İyiymiş. Hatta dediğine göre Susan'ın kemoterapisi o kadar iyi gidiyormuş ki Lizzy bu hafta sonu gelip bizimle kalabilirmiş.”

“Gerçekten mi?” Susan'ın iyileştiğini duymak beni çok sevindirir de annemin cümlesinin ikinci yarısı istemeden de olsa hüznlenmeme neden olmuştu. Komiktir ama içimde bir taraf Lizzy'yi Joe'yla tanıştırmaya hiç sıcak bakmıyordu. Tuhaf: Dokuz yaşımızdan beri yaşadığımız her aşkı birbirimize en ince detayına kadar anlatmışken şimdi nedendir bilmem onunla Joe'yu paylaşım gelmiyordu. Joe'da bulduğum şeyi takdir etmeyecek diye çok korkuyordum.

Kafamda dolaşan tilkilerden bihaber olan Joe coşkuyla, “Bu harika olur,” dedi.

Onun heyecanına ortak olmak istercesine ben de, “Vaay, ke-sinlikle,” dedim.

Joe bana dönerek, “Artık gıtsen iyi olur,” dedikten sonra bu sefer anneme bakarak, “tekrar teşekkürler,” dedi.

“Hiç önemli değil.”

Çıkışa kadar ona eşlik ettim.

“Yarın sabah yürüyüşe çıkar mıyız?”

Bir gülümsemeyle, “Kulağa harika geliyor,” dedim ve dudaklarımız buluştu.

“Seni seviyorum.” Bunu öyle rahat ve öyle durup dururken söylemişti ki sanki daha öncesinde bana milyonlarca kez söylemiş gibi. Bir an o da kendi dediğine şaşırılmıştı.

Suratımda kocaman bir gülümsemeyle, “Ben de seni seviyorum,” dedim.

“Gerçekten mi?” diye sorarken yüzüne devasa, benimkinin aynısı bir gülümseme yayıldı.

“Belli değil mi sanki?”

Dyson havlamaya başlayınca, “Karnını doyursam fena olmaz,” dedi.

“Tamam. Sabah görüşürüz.”

“Ya sonra?” diye sordu.

“Gün boyu birlikte olduğumuz halde gece de tüm bu yolu sırf beni görmek için yürür müsün?”

“Doğru, yorgun olursun,” dedi ani bir keşif yapmışçasına.

“Ne alakası var,” diye hemen savunmaya geçiyorum. “Ben seni düşünüyorum. Seni, uykuya tercih edeceğimi bilmen lazım.”

“Yine de biraz geç saatte geleyim bari.”

“Çok fenasın.”

Bölüm 9

O ilk başlarda yaşadığım tamamen bencil itirazlarımı aşabildikten sonra, “Burada olduğun için o kadar mutluyum ki!” diyerek sevinç çığlıkları attım. Lizzy’yi görmek için sabırsızlanıyordum ve nihayet bir Cuma günü öğleden sonra tren istasyonunda onunla buluşabildik.

“Ben de burada olduğum için çok mutluyum!” diye bir çığlık da ondan geldi. Birbirimize sımsıkı sarıldık.

Bağ evimize doğru yol alırken annesinin son durumuyla ilgili tüm ayrıntıları anlattı. Kemoterapi korkunç bir şeymiş ama doktorlar Susan’ın kısa sürede iyileşeceğine dair umut verici şeyler söylediklerinden, arkadaşımın ve ailesinin omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibiydi.

“Haydi biraz da sen anlat!” dedi Lizzy ısrarla, “Malum çocuk halen sahnelerde mi?”

Bilmediğim bir sebeple bir anda geldim. Lizzy’nin de onu benim gibi sevmesini o kadar çok istiyordum ki. “Joe mu?” diye soruyorum sesime civıltı katmaya çalışarak.

“Evet.”

“Bizi tanıştıracak mısınız?”

“Bu gece barına gideriz diye düşünmüştüm.”

“Siz ikiniz gözümün önünde yiyişmediğiniz sürece sorun yok.”

“İğrençsin!” derken zoraki bir kahkaha patlattım.

“B...k yiyen kişi olmak istemiyorum,” diye ısrar edince bu fikrin onu gerçekten rahatsız ettiğini anladım.

Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim.

“Söz veriyorum böyle bir şey olmayacak. Hem zaten ailesi de orada.”

“Oooh, umarım bana da bir yakışıklı düşer.”

“Umarım!” diye diledim ama geldiğimden beri hiç yakışıklı çocuk görmedim ki! Gerçi tek gördüğüm Joe olduğundan aslında etrafta başka oğlan var mı onu bile bilmiyorum.

Annemle birlikte erken bir saatte akşam yemeği yedikten sonra saat altı gibi bara gittik. Öğleden sonra babamın önemli bir toplantısı olduğundan dokuza kadar kalmayacaktı, Lizzy de erkenden onunla gitmektense daha geç saatte trene binerek dönmeyi tercih etti.

Bara ulaşmak için tarladan ilerlemeye karar verdiğimizde üzölerek aradaki mesafenin hiç de az olmadığını fark ettim. Biricik Joe’mun sırf beni görebilmek için bu yolu günde iki kez gidip geldiğine inanamıyordum; sonrasında birlikte Dancing Kayalıklarına kadar kat ettiğimiz mesafeyi saymıyorum bile. Formunu nasıl koruduğu belli ... Oh, keşke Lizzy de benim gibi düşünseydi!

Bara ulaştığımızda kafamdaki korkular tavan yapmıştı. Sipariş vermek için içeri girdiğimizde, onun orada, bar tezgâhının sonunda, bir bira bardağını doldurduğunu gördük. Kafasını kaldırdığı an göz göze geldik –VAAAY!– onu ilk gördüğüm andaki o çarpışma sil baştan. Mıknatıs... Metal... Kalbim yerinden çıkacak gibi. Önce bana, sonra Lizzy’ye gülümsedi.

Bara yaklaşırken mahcup bir tonla, “Merhaba,” dedim.

“Merhaba,” diye karşılık verdi ve sonra arkadaşına bakarak, “sen Lizzy olmalısın,” dedi. Gülümseyerek ona baktığında gördüğüm şey doğru mu? Lizzy ... kızardı mı?

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

Barın diğer yakasında Joe’nun babasının bir başka müşteriye servis açtığını gördüm. Sırtı bize dönüktü. Annesi ise görünürlerde yoktu.

Doldurduğu bira bardağını tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra yenisini eline alırken Lizzy’ye bakarak, “Ne içersin?” diye sordu.

“Hımm...”

O düşünedursun, Joe bana dönerek, “Elma şarabı?” diye teklif etti.

“Evet, lütfen.”

“Bir tane de bana lütfen.”

“Hemen geliyor.” Cüzdanımı çıkarmak için çantama uzanırken başını iki yana sallayarak, “Alice,” dedi azarlıcasına.

“Emin misin?” diye teyit etme ihtiyacı duydum.

“Elbette.” Kaşlarını çatarak elindeki iki bira bardağını müşterisine uzattı.

Gülümseyerek Lizzy’ye döndüm.

“Oh. Aman Tanrım,” dedi fısıltıyla.

“Ne oldu?”

“Nasıl bir *afet bu!*” diye sordu nefes nefese. Sevinçten ben de bir kahkaha patlattım.

Joe birkaç dakika sonra içkilerimizi getirdi.

Yanıma otururken, “Beklettiğim için üzgünüm, bu gece bir hayli hareketli de.”

Bronzlaşmış kollarını masanın üzerine uzattı. O akşam her zamankinden de seksi, üzerinde siyah kot pantolonu, gri tişörtü ve tişörtün önünde canlı pembe renkte bir sörfçü logosu. Kolunda yıpranmış, kalın kahverengi deri kayışı olan bir saat.

Gideceğimiz yerin ufak bir köy barı olduğunu defalarca söyle-meme rağmen Lizzy bu gece şöyle şatafatlı bir şeyler giymemiz için bir hayli ısrar etmişti ama sonunda ikimiz de lacivert kotları-

mızı giymiştik. Lizzy üstüne siyah bir şifon bense kırmızı pembe bir bluz geçirmiştım.

Düz yola ulaşınca spor ayakkabılarımızı çıkarıp topuklularımızı giymiştik.

Lizzy'nin mavi gözleri ve omuz hizasında kahverengi saçları vardı.

Bu gece kıvrıcık saçlarını tostlayarak dümdüz yapmıştı. Bense saçımdaki dağınık topuzu hiç bozmamıştım çünkü bir önceki gün Joe bana saçlarımı bu haliyle çok beğendiğini söylemişti. Lakin azıcık da olsa gözlerime makyaj yapmamı ısrarla isteyen Lizzy'nin zoruyla, parlıtlı yeşil tonlarında far sürmüştüm.

Joe, beni sevinçten uçuracak bir dipnot olarak halen kızaran Lizzy'ye dönerek, "Annen nasıl oldu?" diye sordu.

"Şimdi çok daha iyi, teşekkürler."

"Wareham İstasyonu'ndan mı geldin?"

"Evet."

Joe muhabbet açmak için uğraşmasına rağmen Lizzy dut yemiş bülbül gibiydi. Boşuna debelendiğini fark eden Joe bir süre sonra, "Ben artık işimin başına döneyim," diyerek ayağa kalktı ama öncesinde dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi.

"Fazla oyalanmadan yanınıza gelirim, yine aynıysından mı içerirsiniz?"

"Olur," dedik ikimiz de başımızı sallayarak, gerçi daha elimiz-dekilere bile başlamamıştık ama.

Ayağa kalkıp diğer masalardaki boşları toplamaya başladı.

Lizzy masanın tam karşısında bana sırtınca Joe'yla ilgili konuşmak istediğini anladım ama o içeri girene dek beklemek zorundaydı. Yakınlarımızda olması tüm duyularımı harekete geçiriyordu -bahçenin ta öte ucundaki bardakları şangırdatışını duyabiliyordum, kulaklarım beni yanılsa bile nerelerde olduğunu

içgüdülerimle hissedebiliyordum. Sonunda daha fazla dayanamayan Lizzy kaşlarını kaldırarak bana doğru eğdi.

“İyi öpüşüyor mu?”

“Hımm.” Yüz ifademi bozmamaya çalışıyordum.

“Birle on arası?”

“On ötesi!”

“Hadi oradan?!”

“Evet.”

“Siz ikiniz...”

Bunun arkasından ne geleceğini biliyordum.

“Yok,” dedim panikle başımı sallayarak.

“Tamam,” biraz olsun rahatlamış gibi, “ama onu galiba gerçekten istiyorsun,” dedi.

“Belli değil mi?”

“Ağabeyi falan var mı ya?”

Gülmeye başlasam da sonra aslında bunun komik bir ayrıntı olmadığını hatırladım. “Var aslında.”

Gözleri parladı.

“Ama hiç işin olmaz.”

Biraz hayal kırıklığı biraz da merak içinde, “Niye ki?” diye sordu.

“Hapiste.”

Ona Ryan’ı – en azından bildiğim kadarını anlattım.

“Joe ondan pek bahsetmiyor da.”

“Öpüşmekten zamanı kalmıyordur,” diyerek dalga geçti. Yalan da değildi hani.

“Umarım sen de Pippa gibi benimle dalga geçmezsin,” dedi sakayla.

Gözlerimi şaşkınlıkla belerterek güldüm, “Asla!”

“İyi bari,” dedi gülerek ama içinin pek rahat olmadığını biliyordum. Beni kaybetmekten korkuyordu, birbirimizden kopmaktan,

zıt yönlelere gitmekten... Benimle ilgili olan ve onun dahil olamadığı tek ilişkim buydu ve bu da onu rahatsız ediyordu.

Joe'nun ailesinden bahsetmeye başladık.

"Barın arkasındaki şu adam babası mı?"

"Evet ama annesi nerelerde bilmiyorum, şansımıza keşke yurtdışında olsa gece boyunca."

"Sana herkesin içinde sahtekâr diye bağırdığına inanamıyorum! Gerçi Joe için değer ama."

Yine sırtıttım, yine kaşlarım havaya kalktı: "Ben de deliler gibi bunu umuyorum."

Saat on otuz bile olmadan arkadaşım esnemeye başlayınca, yürümekten başka çaremiz olmayan eve dönüş yolculuğumuz başladı.

"Kusura bakma, şu son haftalar benim için fazla yorucu geçti."

"Biliyorum ve tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzülüyorum," dedim empati kurarak.

"Dua edelim de en kötüsü bu olsun."

"Merak etme öyledir zaten," diyorum aslında bunu asla bilemesek de.

"Çıkacağımızı Joe'ya haber vereyim."

Joe çaktırmadan bardan ayrılabilirdiği her fırsatta yanımıza gelerek içkilerimizi tazelemişti. Tuvalete girmek için bile içeriye girmemişim ama alkol damarlarımda dolaştıkça deli cesaretim de gelmeye başlıyordu.

"Seninle geleyim," dedi Lizzy çantasını kaparak.

İçeri girerlik ve korktuğum gibi Joe'nun annesi iş başındaydı.

Neyse ki bizi ilk gören Joe olmuştu. Annesine endişeli endişeli bakışı ise gözden kaçacak gibi değildi.

"Kaçsak iyi olur," dedim.

"Size eşlik edeyim," diye teklif etti Joe.

Kafamı çevirdiğim anda annesiyle göz göze geldim. Dudakları

sert, ince bir çizgi gibi birbirine yapışmıştı. Hatta mühürlenmiş miydi ne?

“Biraz daha kalamaz mısınız?” diye sordu Joe hep birlikte dışarı çıktığımızda, “Hem o zaman sizi ben bırakırdım.”

Lizzy araya girerek, “Kusura bakma benim hatam. Şu son haftalarda başıma gelenler beni o kadar yordu ki...”

“Tabii tabii,” dedi Joe özür dilemek istercesine.

“Yarın görüşecek miyiz?” diye sordum umutla. Lizzy bizde kalırken, ev böyle kalabalıkken bize gelmemesi konusunda güya önceki gün anlaşmıştık.

“Elbette. Ne kadar erken gelebilirsen gel.”

“JOE!”

Annesinin bize doğru geldiğini fark ettik.

“Hemen geliyorum,” diye seslendi bıkkın bir şekilde.

“Hemen değil şimdi geleceksin!” diye bağırdı kadın. “Bir dakika bekle,” diyor Joe sertçe ve o anda kadının suratındaki ifade ... Öğk.

Fırtına gibi üzerimize koşturan kadına karşı Joe önümüze bir siper gibi dikildi. Ne yapmasından korkmuştu ki?

“Koca kışını kaldır ve hemen buraya gel!” diye böğürürken parmağıyla Lizzy ve beni işaret ederek; “Bu iki şıllık seni işinden ediyor!” diye çıkıştı.

Lizzy ve ben duyduklarımıza inanamadık.

“ANNE! Bunu nasıl söylersin!”

“İÇERİ GİR HEMEN!”

Bir elimle koluna dokunurken, “Git haydi,” dedim. İşini kaybetmesini istemiyordum çünkü onun buradan kurtulması için tek yol, bu işti.

Dişlerini sıkarak, “Bir dakika bekleyin,” dedi yeniden. Arkasını dönerken, “Babana bir anlatayım da sen o zaman gör...” Ses tonu içime bir ürperti doğurmuştu.

Ancak köşeyi dönüp kaybolduğu anda Joe bize döndü. Daha önce hiç kimsenin yüzünde böylesine karışık bir ifade görmemiş-tim. Öfke, korku, endişe, acıma ...

Yanı başımda dikilen Lizzy'nin yaşadığı şoku hissederek, "Gidiverseydin keşke," dedim endişeyle. Benim oradan gitmemi hem de hemen gitmemi istediğimi biliyordum ve ne yazık ki ertesi gün görüşemeyeceğimizi hissediyordum.

"Eve kadar sizinle geleceğim," dedi Joe durup dururken.

"Hayır," dedim kararlı bir sesle, "olmaz. İçeri girmelisin. Olayı daha da kötüleştirme!" Tereddüt etti.

"Belki sonra yanıma gelirsin?" diye sordum. Plan bu değildi ama biliyordum bana ihtiyacı vardı, hem Lizzy çoktan uykuya dalmış olacaktı. "Nolur?" diyorum ısrarla, "işlerini bitirir bitirmez gel, bahçede seni bekliyor olacağım."

Gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor. Başını sallıyor ve birbirimizden ayrılmadan önce, ellerimi son kez sımsıkı tutuyor.

Bölüm 10

Bir an önce o bardan olabildiğince uzaklaşabilmek için, topuklularımızı çıkarıp spor ayakkabılarımızı giydik. Kendimizi tarlaya attığımız anda Lizzy'ye dönerek, “Çok özür dilerim,” dedim. Kaçık annesinin peşimizden gelmesinden ikimizin de ödü kopuyordu. Neyse ki köpeklerle arası iyi değildi yoksa eminim üzerimize Rottweiler cinsi köpeklerden salardı.

“İnanamıyorum! Ne cadı bir kadın!”

“Ama ben seni uyarmıştım...”

“Oh, Tanrım...” Lizzy hâlâ şoktaydı. “Tamam, kabul, çocuk yakışıklı ama *Alice! Annesi!* Buna nasıl katlanacaksın?”

“Onu pek sık göreceğimi sanmıyorum. Joe kendini buradan kurtarmak istiyor.”

“Nereye gidecekmiş?”

“Londra'ya.”

“Cambridge değil yani.”

Duraksadım. “Hayır.” En azından bildiğim kadıyla bu sorunun cevabı hayırdı. Gerçi son zamanlarda kendimi hep bunun hayalini kurarken buluyordum.

Bu haber onu biraz sakinleştirmiş gibiydi ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Oh, Tanrım, ondan elbette nefret etmiyordum. Bunu kast etmemiştim.

“Ne olur annemlere bu gece olanlardan bahsetme.”

Kısa ve sert bir ifadeyle, “Söz,” dedi.

Joe nihayet gece yarısı yanıma geldiğinde endişeden bütün tırnaklarımı yiyip bitirmiştım.

Nefesi kesilmiş bir halde bahçe kapısına yaklaştığında, “Ola-bildiğince çabuk geldim,” dedi. Onu karşılamak için ayağa kalktım. Kendisi kapıyı arkasından kapatarak içeri girerken, “Dyson, bekle,” diyerek köpeğini durdurdu.

Beni kollarının arasında sımsıkı sardı. Kalbinin göğsünden fırlayacak kadar hızlı attığını hissedebiliyordum. Gelmeyecek diye o kadar korkmuştum ki!

Bir adım geriye kaçmayı denedim ama o buna izin vermedi. Başımı kaldırıp yüzüne baktım, “İyi misin sen?” dedim ancak gözlerini gözlerimden kaçırdı.

“Joe?”

Bana baktığında gördüm ki gözleri yaşlarla doluydu. Derin bir nefes aldı. Hıçkırmamak için kendini zor tutuyordu. Titreyerek soluk verdi. “Sorun yok,” diye fısıldadım ve ben de ona sımsıkı sarıldım.

“Evet, sorun var,” derken geri kaçtı. Yüzündeki ifade korkutucuydu, “Ağabeyim yarın hapisten çıkıyor.”

“Çıkıyor mu?”

Başını salladı, derken korkusu sanki eleme dönüştü.

“Bizimkiler bana haber verme zahmetinde bile bulunmamışlar.”

“Demek bu gece söylediler. Sonra ne oldu?” Onu kolundan tutarak banka, yanıma oturttum.

Cevap vermesi için uzunca bir süre geçti. “Seninle o şekilde konuştuğu için anneme o kadar kızgındım ki ona eğer bir kez daha aynı şeyi yaparsa evi terk edeceğimi söyledim.”

“O ne dedi?”

Bir an sessizlik oldu. “Yüzüme bakarak *güldü*.” Buna kızmamıştı bile. O kadar kalbi kırık ki acısını hissedebiliyordum çünkü onun acısı benim de acımdı.

“Sonra bana Ryan’ın benim odamı seve seve alacağını söyledi.”

Biraz duraksadıktan sonra sordum, “Hiç anlamıyorum, bundan nasıl haberin olmaz?”

Dürüstçe, “Onlarla hiç konuşmuyorum ki, hatta yüzlerine bile bakmıyorum,” dedi. “İş yaparken hiç konuşmayız ve işimin bittiği anda oradan fırlayıp giderim.”

Hakkı vardı... Çalışmadığı zamanların neredeyse tamamını beraber geçiriyorduk.

Işıkların sönük olduğu evimize bakarak aniden, “Baban evde mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Biz geldiğimizde çoktan yatmışlardı. Lizzy de uyuyor,” diye ekledim, her ne kadar bundan emin olmasam da. Umarım bizi duymuyordu. Yattığımız oda ön bahçeye bakıyordu ve aramızda sadece birkaç metrelik bir mesafe vardı.

“Yürümek ister misin?” diye sorudum.

“Seni uykundan etmek istemem.”

Kırlıgan bir ifadeyle, “Joe...” dedim.

Birkaç köy evinin önünden geçerek dar yol boyunca ilerledik. Dyson tam önümüzde koşturuyordu. Hızlı hızlı soluk alış verişini, patilerinin çamurlara giriş çıkışını tam arkamızda işitebiliyorduk. Dolunay vardı ve hava insanı ürkütecek kadar sakindi. Bir çitin arasından tarlaya girdik ve kuru bir taş duvara sırtımızı vererek çimlerin üzerine oturduk. Burada baş başa olmak güzeldi. Dyson’ı saymazsak tabii ama onun varlığı da insanı rahatlatıyordu. Joe derin düşüncelere dalmış bir halde gözlerime bakıyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

Hazırlıksız yakalandığından bir an afalladı. “Hiçbir şey.”

“Anlat bana.”

Nihayet ağzından baklayı çıkardı. “Geri dönmek istemiyorum ama buna mecburum.”

“Gerçekten gitmek zorunda mısın?”

“Param yattığım odadaki halının altında.”

Şaşkınlıkla bakarak, “Banka hesabın yok mu?” diye sordum.

Suratında alaycı bir ifadeyle, “Bizimkiler işleri pek kitabına göre yapmaz,” dedi. “Nakit ödüyorlar.” Yüzünde ciddi bir ifade belirmişti.

“Yarın gelecek olmasına inanamıyorum. Onu dört yıldır görmüyordum.”

“Kaç yaşında?”

“Yirmi altı.”

“Belki değişmiştir?”

“Nerede o günler! O asla değişmez.”

“Ama sen değiştin.”

“Yani?”

“Onu en son gördüğünde daha on dört yaşındaydın ve o zamandan beri çok büyüdün.”

“Ama o hâlâ benden daha büyük ve daha güçlü.”

“Beni şaşırtıyorsun, Joe, onunla kavgaya tutuşmanı kast etmemiştim!”

“Senin kılına bile dokunsa, onu gebertirim.”

“Kes şunu! Bana neden dokunacakmış ki?”

“Beni kızdırmak için.”

Sert bir hareketle kendini geri çekti. Sanki bu düşünce bile onu çileden çıkarıyor gibiydi.

Sözlerimi tartarak sordum, “Tam olarak ne yapmıştı sana, dövüyor muydu?”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından nihayet başını sallayarak beni doğruladı.

“Sık sık mı?”

“Bir keresinde gözümü hastanede açmıştım.”

Söylediklerini duyabilmek için tüm dikkatimi toplamak zorunda hissediyordum.

“Annemler polise merdivenden düştüğümü söylemişlerdi. Bilerlerine olanları anlatırsam beni sokağa atmakla tehdit ettiler.”

Dehşetle yutkundum.

“O zamanlar kaç yaşındaydın?”

“Altı.”

“Altı!” Gözlerim dehşetle yuvalarından fırladı, “Altı mı?”

“Oh, Tanrım, Joe, bu korkunç bir şey.”

Buruk bir sesle, “Bu beni ilk dövüşü değildi. Son da olmadı ve bizimkiler olanları sadece izledi. Beni zerre kadar önemsemiyorlar,” dedi.

Bunu daha önce de söylemişti ve ben o zaman sözlerine inanmamıştım.

“Onlardan kaçmak istemene hiç şaşmamalı!”

Bana doğru dönerek, “Beni şu anda burada tutan tek şey sensin,” dedi bir çırpıda.

Öpüştük. Dudaklarımız birbirine önce hafifçe değdi ama sonra tutkuyla ve bir anda kendimizi çimenlerin üzerinde yuvarlanırken bulduk. Beni ezmek için ağırlığını dengeleyerek üzerime çıktı. Dili ağzımın içinde keşfe çıkmış gibiydi. Bacaklarımı beline dolayarak onu kendime daha da yakınlıktırdım. Tek beden olam istiyordum. Ellerimi tişörtünün içine sokup tırnaklarımı sırtına geçirdim. Ağzımın içine solurken, aşağıda daha da sert bir şekilde bana abandiğini hissediyordum.

Onu kendime doğru daha fazla yaklaştırdım. Öylesine arzu doluydum ki...

Dudakları boynumda dolaşırken eli de göğsümde geziniyordu. Arzu dolu bir fısıltıyla, “Seni istiyorum,” dedi.

Boynumdan uzaklaşıp yine dudaklarımı buldu. Şefkat ve tutku doluydu.

“Seni seviyorum,” dedim ve acaba beni duydu mu diye merak ettim.

“Seni seviyorum.”

“Beni duyabildin mi?” diye sorarken sesimdeki endişeyi gizleyemiyordum. Sessizce güldü.

Beline doladığım bacaklarımı gevşettim.

“Ben de seni istiyorum ama Dyson işimi zorlaştırıyor.”

Sol tarafında duran Dyson’ı gördü. Kuyruğunu heyecanla yere vururken bir yandan soluyor bir yandan da bizi merakla izliyordu. Ben de gülmeye başladım.

“Ayrıca hazırlıksızım.”

“Yani?”

“Kondom...”

“Oh.” O anda kendimi şapşal gibi hissettim. Bunu hiç düşünmemiştim. Benim hatam olduğunu biliyordum ama o anın heyecanıyla, bu zerre kadar aklıma gelmemişti.

Doğrularak oturduk ve elimi tuttu. Ay ışığıyla parlayan çimlere baktım.

Bir anda ağızımdan, “Ben bakireyim,” kelimeleri dökülüyordu. Gözlerini bana dikerek ellerimi sıktı.

“Ben de.”

“Yalancı,” dedim gözlerimi kocaman açarak.

Kafasını öne arkaya sallayarak, “Ama öyleyim,” dedi.

“Fakat... *Nasıl olur?*”

Gülerek sordu, “*Nasıl olur* derken neyi kast ediyorsun?”

“O kadar yakışıklısın ki! Nasıl olur da daha önce kimseyle beraberlik yaşamamış olursun, anlayamıyorum.”

“Aynı soru senin için de geçerli.”

“Karşıma bu işi yapacak kadar hoşlandığım kimse çıkmadı.”

“Benim de öyle.”

“Ama erkekler buna pek aldırmaz.”

“Neye aldırmazlar?” diyerek beni sıkıştırdı.

“Yani bizim için özel olması önemli değil mi demek istiyorsun?”

“Bilmem ki...”

“Kabul, belki bazı erkekler buna aldırmaz ama benim için önemli.”

“Kimseyle yakınlaşmadın mı?”

“Bir kız vardı.” Hemen o anda içimi kıskançlık duygusu kapladı.

“Ona âşık olduğumu sanmıştım.”

“Kaç yaşıydın?”

“On beş. O zamanlar Devon’da yaşıyorduk, daha Cornwall’a taşınmamıştık.”

“Neden taşındınız?”

Mutsuz bir şekilde, “Ryan’ın yediği haltlardan sonra orada daha fazla kalamazdık,” diye bir cevap verdi. “İşler ters gitti. Zaten mahalleliler de bizimkilerden pek hoşlanmamıştı.”

“Ona âşık mıydın?” diye sordum. İçimde hâlâ buruk bir his vardı.

Gözlerime dimdik bakarak, “Hayır, ben seni seviyorum. Ona karşı hislerim seninkinin yanından bile geçemezdi, yanını boş ver uzağından bile geçemezdi, hatta ne bileyim sokağından bile,” dedi gülümseyerek.

Ben de ona gülümsedim. “Ben de daha önce hiç âşık olmadım. Hatta senden başka hiç kimseye karşı böyle şeyler hissedebileceğimi de sanmıyorum.”

Acaba biraz fazla dürüst bir itiraf mı olmuştu?

“Ben de aynı şekilde.” Gözlerini benden ayıramadıkça onu kendime daha da yakınlaştırıyordum.

Joe biraz sonra, “Defol şuradan!” diyerek tısladı ve tam karşıya baktığımda Dyson’ın yine gözlerini dikmiş bizi dikizlediğini fark ettim. Bir kahkaha patlattım. Gözlerini yine bana dikti. “Tanrım, Alice, seni o kadar arzuluyorum ki...”

“Ben de seni.”

Lizzy... Pippa... Çıkın aklımdan, gidin!

Sanki içimden geçenleri okumuşçasına, “Sanırım Lizzy paniklemeden seni eve götürsem iyi olacak,” dedi.

Başımı gönülsüzce salladım. Joe ellerimden tutarak ayağa kalkmama yardım etti. “Siz ikiniz yarın ne yapacaksınız?”

“Onu Corfe Kalesi’ne götürmeyi planlıyorum. Orayı sevecektir.”

“Aklını annesinden uzaklaştırmasına yardım etmen çok güzel. Bu gece olanlar için bir kez daha özür dilerim.”

“Senin suçun değildi. Mutlaka anlayacaktır.” Ama aslında, bundan pek de emin değildim.

Bölüm 11

Lizzy ertesi gün belki de milyon kere bana, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim.”

“Seni daha önce hiç böyle görmemiştim,” dediğinde ona nasıl bir cevap vereceğimi bilemedim.

Hakkı vardı. Gün boyunca sanki başka bir gezegendeydim. Hep boşluğa bakıyordum. Düşünceler denizinde kayboluyor ve onun iyi olup olmadığını merak ediyordum.

“Cep telefonu var mı? Arasana?”

“Yok. Sadece bar telefonu var ama numarasını bilmiyorum. Zaten arasam bile büyük ihtimalle telefona onunkiler çıkar.”

“Ağabeyi saat kaçta gelecekmiş?”

“Bilmem.” Ona bakarak gülümsedim, “Teşekkürler. Bana karşı o kadar iyisin ki. Tüm bu olanlar için çok üzgünüm. Sözde ben seni neşelendirecektim, sen beni değil.”

Lizzy omuzlarını silkti ve hırkasını üzerine çekti, “Boş ver, bunlar kafamı boşaltmamı sağlıyor.”

Dün geceki sisli, sıcak havadan sonra bugün daha serin ve bulutluydu. Corfe Kalesi’nin minyatür köyündeydik. Çok sevimli bir yerdı ama benim gözüm bunları görmüyordu.

Lizzy, “İkinci çayına ne dersin?” diye bir teklifte bulundu.

“Neden olmasın?”

Hemen yan taraftaki, bahçelere doğru açılan bir kafeye girdik. Hava soğuk olmadığından dışarıda oturmayı tercih ettik.

Lizz şaşkın bir bakış atmama neden olacak bir soru sordu, “Ondan gerçekten hoşlanıyorsun değil mi?”

“Ona âşığım.” Bunu itiraf etmemin iyi mi yoksa kötü bir fikir mi olduğunu tartışmama fırsat bulamadan cümle ağzımdan bir anda çıkıverdi.

Gözlerini kocaman açarak, “Gerçekten mi?” diye sordu. Başımı salladım.

“Gerçi şok oldum diyemem. Dün gece ona nasıl baktığınızı gördükten sonra.”

İster istemez kendimi savunur gibi, “O da bana âşık,” dedim.

“Bunu ona söyledi mi?”

“Önce o söyledi.”

“Oooh, vaay.”

Buna şaşırmasının canımı sıkmasına izin vermek istemiyordum ama elimde değildi.

“Dün gece nerelerdeydin?” diye sordu. Hâlbuki ben yattığımda sanki o da derin uykuda gibiydi.

“Biraz yürüdük. Bizi duydun mu?”

“Konuşmalarınızı değil.”

Uyanık mış. Yürüyüşe çıkmak akıllıca bir hareket olmuş.

Dün gecenin ne kadar ateşli geçtiği aklıma gelince içim titredi.

Heyecanla, “Hey kızardın sen, yoksa siz...” diye imali şekilde sordu.

“Hayır,” diye sert bir cevap verdim. “Sana daha önce de söyledğim aramızda öyle bir şey yok!”

Sessizleşti ancak bu rahatsız edici bir sessizlikti. Ona dün geceden bahsetmek istemiyordum. Her şey çok özeldi ve sadece Joe ile benim aramdaydı.

Bir de Dyson. İhimm.

Sakar bir şekilde elimdeki çöreklerden birini ikiye böldüm. Sonrasında daha dikkatli adımlarla üzerine çilek reçeli ve kaymak sürdüm. O da aynısını yaptı. Kısa süre içinde Joe'yla ilgisi olmayan başka bir sohbe daldık.

Lizzy eve dönüş yolunda arabamızdayken, “Eee bu gece ne yapıyoruz?” diye sordu. “Bara geri dönmeye cesaretin var mı?”

Şaşkınlıkla, “Benim için böyle bir şey yapar mıydın?” diye sordum.

Kaygısızca, “Neden olmasın? Sen ve ben birlikte o kaltağı alt edebiliriz,” deyip gülümsedi.

“Unutma, babası ve bir de hapisane kuşu ağabeyi var.”

“Bebek oyuncağı.”

Bir an duraksadım. “Belki de oradan geçip Joe'nun dikkatini çekebiliriz, ne dersin?”

“Müthiş bir fikir.”

“Sen ne olur ne olmaz diye arabanın içinde bekle, motor açık dursun. Belki apar topar kaçmamız gerekebilir.”

“Banka soymuyoruz ya,” dedi alaycı bir sesle.

“Ağabeyinin aksine,” diye bir ekledim ve böyle bir konuda şaka yapabildiğime kendim bile inanmadım.

Dyson görünürlerde yoktu. Kalbim sıkışıyor, gözlerim bahçe-de Joe'yu arıyor, sonra bir köşede beklerken acaba onu görebilir miyim diye etrafa bakınıyordum. Bir türlü geçmek bilmeyen on dakikadan sonra kalbim hâlâ durulmamıştı. Bir cesaret içeri dalsam mı diye merak etmiyor da değildim. Yan masada oturan orta yaşlı bir adam ayağa kalkıp karısı olduğunu sandığım bir kadına bir kadeh Chardonnay daha isteyip istemediğini sordu. Bu fırsatı kaçırmadım.

Alelacele, “Affedersiniz,” dedim ve adam bana baktı.

“Acaba...”

Bu kulağa pek hoş gelmiyordu, “Acaba içerideyken, benim

için orada siyah saçlı ve kaşında piercingi olan genç bir delikanlı olup olmadığına bakar mısınız?” diye sordum.

Adam karısına bilmiş bir bakış atarken ben içten içe kıvranıyordum.

“Sorun değil tatlım.”

Meselenin kontrol altında olduğunu görerek rahatladım ama adam geri döndüğünde halen dayanılmaz derecede endişeliydim.

“Evet, içeride bir delikanlı vardı,” cevabını alınca kalbim pır pır etti, “ama sarışındı ve kollarında dövmelemler vardı. Piercing falan da göremedim.”

Bu Ryan olmalıydı. Peki ama Joe neredeydi?

“Üzgünüm,” dedi suratımdaki ifadeyi görünce.

Mırıldanarak teşekkür ettikten sonra arkamı dönüp arabaya gittim. Lizzy , “Orada mıydı?” diye sordu.

“Hayır, sanırım değildi,” dedikten sonra emniyet kemerimi taktım.

Belki onu ortalıklarda görebilirim diye yol boyunca gözlerimi tarlalara dikerek, arabayı tetikte sürüyordum.

Lizzy, “Sen yola bak, etrafı *ben* kolaçan ederim,” diye baskı yaptı.

Kapıdan içeri girer girmez anneme, “Joe’yu gördün mü?” diye sordum.

Kaşlarını çatarak, “Yoo,” dedi. “Barda yok muydu?”

Babam yüzünde kocaman bir gülücükle mutfağa girip, “Merhaba bayanlar!” dedi ama bizim yüzümüzdeki ifadeyi görünce, “Neler oluyor?” diye sormaktan kendini alamadı.

Lizzy başını çevirdi. Bizimkilere bir şey anlatmayacağına dair verdiği söz, konuşmasını engelliyordu ama şu anda o kadar endişe içindeyim ki onlardan bunu nasıl saklayacağımı bilemiyordum.

“Joe’nun ağabeyi hapisten çıkmış,” dedim dayanamayarak,

“Joe’yu daha küçük bir çocukken bile hırpalıyormuş. Ona kötü bir şey yapmış olmasından korkuyorum.”

Annem şaşkınlıktan şoka girmiş bir halde, “Bırakın hapiste olmasını bir ağabeyi olduğundan bile haberim yoktu,” dedi.

“Joe’yu hırpalıyormuş derken neyi ima ettin?” diye babam sertçe sordu.

“Onu dövüyormuş, hatta bir seferinde hastanelik etmiş. Joe’nun ondan ödö kopuyor. Bense ne yapacağımı bilmiyorum.”

Babam bir anlık suskunluktan sonra, “Acaba bara gidip bir keşfe mi çıksak?” dediğinde içime bir umut doldu. Bir an için benim ailemle Joe’nunkileri kıyaslamadan edemedim.

“Olabilir aslında.” O an aklıma bir fikir gelmişti, “Bir dakika... Galiba nerede olabileceğini biliyorum.”

“Nerede?” diye hepsi bir ağızdan şaşkınlıkla sordu.

“Dancing Kayalıkları.”

“Kayalıklar mı?”

“Evet.”

Babam ceketini almak için uzanırken, “Seninle geleceğiz,” dedi.

“Gerek yok!” dedim hızlıca, “Yalnız gidebilirim.”

Lizzy olduğu yerde duramıyordu. “Lizzy de gelebilir ama eğer o da isterse.”

Başını salladı.

Rüzgâr şiddetlendiği için saçımı gevşek bir topuz yaparak topladım ve ellerimi ceplerime soktum.

Ona ikna edici bir ses tonuyla, “Kayalıklar çok güzel,” dedim, “Görmek senin de hoşuna gidecektir.”

Hafta sonunu berbat ettiğim yetmezmiş gibi onu bir de körebe oynamaya zorladığım için kendimi çok kötü hissediyordum.

“Olur,” dedi.

“Bu yaşananlara o kadar üzüliyorum ki...”

“Üzülme artık. Senin yanında olduğum için mutluyum.”

Ona sımsıkı sarıldım. En azından ona bir teşekkür borçluydum.

Sonunda karaçalı patikasına girdik. Joe'dan hiçbir iz yoktu ama kayalık patikada ilerlerken yüreğim ağzımdaydı. Zihnimde onu tepede beni beklerken hayal ediyordum ancak bu pek düşük bir ihtimaldi. *Her yerde olabilirdi...*

Patikaya girerken Lizzy, "Vay canına, burası bir harika," dedi. Manzarayı süzerek tepeleri radar gibi tanyordum.

"Ben bir de aşağıya bakacağım," derken sesim cılızlaştı ve dik yokuş boyunca koşturmaya başladım.

Rüzgârın uğultusunu bastırmak için sesini yükselten Lizzy, "Orası tehlikeli mi?" diye arkamdan seslendi.

"Değil, en altta bir çit var."

"Tamam," diyerek gönülsüz de olsa arkamdan gelmeye başladı.

"Dilersen burada bekleyebilirsin. Onu bulursam hemen gelirim. On beş dakika sürmez."

"Peki," dedi başını sallayarak ve çimlerin üzerine oturdu. Patika boyunca aşağıya doğru koştururken adımlarım sanki yokuş aşağı kendiliğinden iniyordu. Daha önce hiç bu kadar dik bir tepede koşturmamıştım. Daha doğrusu çocukluğumdan beri hiçbir tepede koşturmamıştım! İnsan garip bir şekilde kendini özgür hissediyordu.

Nefes nefese kalmış bir vaziyette tepenin eteklerine ulaştım. Alevler içinde yandığımdan ceketimi çıkardım. Sonrasında Danc-ing Kayalıkları'nın girişine yaklaştım. Bir köpek havlaması duydum ve o an içeridekinin Dyson olduğunu anladım.

"JOE!" diye bağırdım.

"JOE!"

Köpek bu defa öncekinden de coşkulu bir şekilde havlamaya başladı.

"JOE!"

“ALICE?”

O an yaşadığım mutluluk tarifsizdi. Bir kayanın arkasından göründü. Yüzündeki gülücüğü fark ettiğim anda tüm endişelerim kayboldu.

“ALICE!” diyerek bana koşmaya başladı ve ben de ona... Az sonra birbirimizin kollarında buluşmuştuk. Dyson etrafımızda daireler çizerek havlıyordu.

Joe saçlarımı çekerek koklarken, “Geldin,” dedi.

Zorlukla nefes alırken bir yandan da konuşmaya çalışıyordum, “Bara gittim.”

“Keşke gitmeseydin,” dedi heyecanla. Elleri yüzümde, rüzgârla dağılmış topuzumdan alnıma düşen saçları gözlerimden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Ama onlar beni görmedi,” dedikten sonra tanımadığım bir adamdan nasıl yardım istediğimi anlattım. Adamın bana barın arkasında duran dövme, sarışın bir çocuktan bahsettiğini söylediğinde Joe, “Evet, o Ryan’dır,” dedi.

“Lizzy tepede bekliyor.”

“Harika.”

Birlikte yukarı çıkarken sordum.

“Onlara gittiğini söyledin mi?”

Kafasını iki yana sallayarak cevap verdi.

“Henüz değil.”

“İşten nasıl kaçtın?”

Sorumu iç çekerek yanıtsız bıraktı. Lizzy görüş alanımıza girince ona el salladım. O da gülümseyerek bana el salladı, belli ki Joe’yu bulduğum için benim adıma o da sevinçliydi.

“Dün gece bara gittiğimde bizimkilerin benim odamdaki her şeyi kilere attıklarını gördüm.”

“Daha neler! Ne kadar ayıp bir şey!”

“Buna takılmadım bile, sonuçta fazla kalmayacaktım ama beni korkutan parama ne olduğuydu.”

“Bulmuşlar mı?”

“Tanrı’ya şükür hayır.”

Onun adına ben de rahatlamıştım.

“Şimdi nereye sakladın?”

“Saklamadım. Cebimde.”

Cebindeki çıkıntıya bakıyorum.

“Benim için saklar mısın diye soracaktım?”

Bana güven duymasının çok normal olduğunu biliyordum ama yine de bunu kendi ağzından duymak hoşuma gitmişti.

“Elbette.”

“Teşekkürler.”

Kolunu uzatıp avuçlarımın içini okşadı. Ellerimi tutmasını istiyordum ama neredeyse Lizzy’nin yanına gelmiştik. Ona doğru yaklaştığımızda ayağa kalktı ve sonra Dyson’ı yanından uzaklaştırmak için mücadeleye başladı.

Endişeyle Joe’ya bakarken, “Hey, sen iyi misin?” diye sordu.

Joe başını sallayarak, “Gel oğlum,” dedi ve Dyson’ı Lizzy’den uzaklaştırdı.

Lizzy köpeği okşarken, “Ağabeyini gördün mü?” diye sordu.

Bu soruyu daha benim bile sormadığım aklıma geldi. “Evet.”

“Biraz burada kalalım mı?” diye sordum. Manzaraya karşı oturduk. Dyson kendini yanımdaki çimenlerin üzerine attı. Joe ise tam ortamıydı. Onu görmek için yüzümü çevirirken sordum, “Nasıldı?”

“Aynı,” derken Joe bakışlarını okyanusa doğru çevirdi.

Lizzy ürkerek, “Sana zarar verdi mi?” diye sordu.

“Hayır.” Kısa bir sessizlikten sonra, “En azından şimdilik,” diye ekledi.

İçimi bir ürperti kapladı. Elini tuttum.

“Oraya geri gitmeni istemiyorum.”

“Sorun yok,” dedi.

“Sadece şimdilik,” diye çıkıştı.

Lizzy ısrarla, “Seni tehdit etti mi?” diye sordu.

“Hayır. Aslında *bir şey* söylemesine ya da yapmasına gerek yok çünkü bana bakışı bile... Nasıl desem bilmem ki... *Tehditkâr*... Öyle korkutucu ki!” dedi öfkeyle, “Üstelik benimkiler ona engel olmak için hiçbir şey yapmıyor! Hiçbir zaman yapmadılar. Her zaman pislüğün tekiydi –şeytanın ikizi– ama bunu göremediler. Ya da gördükleri halde onlar da pislik olduğu için bu hoşlarına gitti.”

Lizzy, “Buradan kaçmak istemen çok normal,” diye bir yorum yaptı.

“Hatta bu kadar uzun süre dayanman bile mucize,” diyerek Lizzy’yi destekledim.

“Son dört senedir hapiste olması sayesinde...”

“Silahlı soygun için biraz kısa bir süre değil mi?”

Suratını asarak, “Kaşar bir haydutun suç ortağıydı. İyi halden salıvermişler,” dedi.

“Artık dışarıda ve tozu dumana katmak için hazır.”

Bu defa öncekinden de ısrarcı bir ses tonuyla yalvarmaya başladım, “Oraya geri gitmeni istemiyorum.”

Çaresiz bir ifadeyle bana bakarak sordu, “İyi de başka nereye gideyim?”

Aslında annemlerin bunu kabul etmeyeceklerini bildiğim halde, “Bizimle kal,” dedim.

Gülümseyerek kafasını iki yana salladı. “Fazla uzun sürmez, Alice. Sadece iki hafta.”

Lizzy öfkeyle, “Neden iki hafta?” diye sordu.

Joe sakın bir şekilde, “Çünkü Alice o zaman gidecek,” dedi. Elini sıkı hem de çok sıkı tutuyordum.

Bölüm 12

Lizzy bir Pazar sabahı Lulworth Koyu'ndan ayrıldı. Her ne kadar benim art arda sıraladığım özürleri, “Bu olaylar kafamı dağıttı,” diyerek geçiştirmeye çalışsa da sanırım evine geri dönüyor olmaktan memnundu.

Platformda beklerken ona el salladım. Tren gözden kaybolduğunda içimi bir hüzün kapladı. Üniversiteye gitmeden önce biricik dostumla birlikte geçirebileceğim son günlerimi resmen berbat etmiştim! Kumsalda oturup gelip geçen yakışıklıların listesini tuttuğumuz güneşli yaz günlerine paydos! Cuma gecesi bara gitmek için hazırlandığımızda yaşadığı heyecanı, Joe'nun ne kadar yakışıklı olduğunu haykırışını hatırlarken içim burkuldu. Hâlbuki tüm hafta sonumuzun böyle geçmiş olmasını ne kadar çok isterdim. Hava bile kapanmıştı. Şimdi her tarafta gri bulutlar vardı ve rüzgârın uğultusu ile rutubet kokusu birbirine karışmıştı.

Bizimkiler gün boyunca bana ilişmemeye özen gösterdiler. Ancak Londra'ya gitmeden önce bir moral konuşması yapmak konusunda babam bir hayli ısrarcı çıkmıştı.

“Evet, Alice,” derken ve mutfak masasına doğru eğilirken se-sindeki o kızgın tonu anında fark ettim.

“İki hafta sonra gidiyorsun.”

“Evet, baba biliyorum. Herkes bunu hatırlatıp duruyor zaten.”

“Kim hatırlatıyor?” Ne alaka?

“Sen, annem, Lizzy, Joe...”

“Ah, Joe da var.”

“Evet, baba, ayrıca o da gidiyor.”

Şaşırarak, “Nereye?” diye sordu.

Hüzünle iç çekerek cevap verdim, “Londra’ya.”

“Cambridge’e değil yani?”

İşte yine başlıyorduk...

“Hayır, baba.”

İkimiz de aynı anda iç çektik: Babam o h dercesine, bense üff.

Ne kadar üzgün olduğumu fark ederek, “Belki tatillerde eve geldiğinde onu görebilirsin.”

“Belki.” Bu sanki asla katlanamayacağım kadar uzunca bir süre gibiydi. “Her neyse, dert etme. Bu hafta biraz ders çalışmayı planlıyorum zaten.”

Üstüne basa basa, “İyi fikir. Hem biraz kafanı boşaltırsın,” dedi.

Sanki bu mümkünmüş gibi...

Yola çıkıp babama el salladık. Annem, “Hoşça kal sevgilim.” derken ona öpücükler gönderiyordu.

Babam da şefkatle, “İyi haftalar,” dedi.

“Müthiş iş çıkarıyorsun Marie. Bu koleksiyon ortalığı yıkıp geçirecek.”

Birbirlerine sınıksı sarıldılar. Şu an ilişkilerini yeni bir açıdan görüyordum. Yanı başında birinin olması... Senin için sonsuza dek üzülen, sevenen... Zihnimin en büyük köşesi onu ilk gördüğüm andan beri zaten hep Joe’ya aitti ama şimdi, gördüğüm bu sahneden sonra ona olan tutkum daha da kamçılanmıştı.

Babamı gözden kaybettiğimiz saniyede annem sanki kafamdan geçenleri okumuşçasına sordu, “Joe kaçta geliyor?”

“Kapanıştan sonra. Pazarları erken kapatıyorlar.”

“Gece on bir mi?”

“Temizlikten sonra gelir, yani muhtemelen on bir buçukta.”

“Tanrım, Alice, çok geç.”

Zaten her gece işten sonra o saatlerde geldiğinden haberi yoktu tabii. Biz buluştuğumuzda o hep uykuya dalmış oluyordu. Bu bilgiyi kendime mi saklasam diye geçiriyordum aklımdan.

O gece bankta beklerken her zamankinden daha çok üşümüş-tüm. Beni şaşırtacak bir olay oldu ve mutfak kapısı açıldı. Annemdi...

“Alice!” dedi çığlık atarak, “Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun?”

“Joe’yu bekliyorum.”

“İçeri gir, donacaksın! Ben zaten yatmaya gidiyorum,” diye rek bilmiş bir tonla ekledi.

Titreyerek ayağa kalktım ve içeri girmesi için bankın üzerine Joe’ya bir not bıraktım.

Onu beklemeye mutfakta devam ettim. Dış kapının gıcirtısını duyunca heyecanlanarak karanlığa doğru fısıldadım:

“Joe?”

Köşe başından, “Hey,” diyerek cevap verdi.

“Annem uyuyor. İçeri girmeni söyledi.” Yüzünde yorgun bir ifade vardı.

“Dyson’ı garaj girişine bırakıver.”

Buz gibi ellerinden tutarak onu içeriye aldım. Annemin yatak odasının tam üstümüzde olduğunun bal gibi farkındaydım.

Kanepede yan yana oturmuşken ona iyice sokuldum. Dağılmış görünüyordu.

“Çok yorgun görünüyorsun.” Uzanıp yüzünü okşadım, her tarafımdan merhamet akıyordu. “Yanıma uzan,” dedim.

Kanepenin yan tarafına kayınca yanıma sokuldu ve düşmem için kollarını omzuma sardı.

Bedeni bana dönüktü ve kolları sımsıkı bana sarılıydı. Gözlerimi kapattım. Onun kollarında olmak öyle büyük bir lütuftu ki!

Ağır ağır nefes alışını dinlemek beni resmen benden almışken fısıldayarak, “Keşke burası sadece ikimize ait olsaydı,” dedim. Hemen cevap vermediğinde ekledim, “Belki de ikimiz birlikte kaçmalıyız.”

Yine cevap vermemişti. Yüzüne bakmak için doğruldum. Derin uykundaydı. O kadar huzurlu görünüyordu ki. Alnına düşen saçları düzelttim. Kirpikleri upuzun ve kapkaraydı. Çenesinde kirli sakallar çıkmaya başlamıştı. Teni pürüzsüz ve bronzdu. Kaşının üzerindeki piercingi inceledim ve hafifçe dudaklarını öptüm. Çok üşümüştü. Aşk denizinde boğulmak üzereydim... Derken yine hüznün... Bu hüznün ileride olacakların kasvetli bir replikası olduğunun farkındaydım.

Bölüm 13

Sabahın neredeyse dördüne kadar Joe'nun yanında kanepede uzandım ve derken Joe bir anda sarsılarak uyandı. Onu sakinleştirmek için elimi göğsüne koydum.

“Sorun yok,” dedim fısıldayarak, “Uyuyakaldın.”

Bir anda doğruldu, ben de öyle. Gözlerim acıyla sızlıyordu. Son üç saattir bir uyuyup bir uyanmış ama bir türlü derin uykuya dalamamıştım.

Sersemlemiş bir halde, “Geri dönsem iyi olur,” dedi sessizce. Yalvararak, “Sabaha kadar kalsan,” dedim.

Işıkların kapalı olduğu oturma odamıza göz gezdirerek sordu, “Dyson nerede?”

“Mutfağa götürdüm.”

Başını sallayarak ayağa kalktı. Oturması için onu kanepeye çektim.

“Sabaha kadar kalsan,” diye bir kez daha ısrar ettim.

Kafasını salladı ve gözleriyle tavanı işaret etti. “Annem kızmaz,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

“Yok, ben gitsem daha iyi olur.”

Ayağa kalktığı anda canım sıkkin şekilde nefes alıp vermeye başladım. Mutfağa kadar peşinden gittim. Her zamankinden daha fazla yorgun görünen Dyson yavaşça ayağa kalktı.

Kapıya doğru yaklaştığında, “Sonra görüşür müyüz?” diye sordu.

“Tüm gün işte mi olacaksın?”

“Sadece akşam.”

“O zaman öğle yemeği arasında gel. Belki manzaraya karşı piknik yaparız.”

Başını salladı ve beni öpmek için eğildikten sonra kapıyı açıp Dyson’ı dışarı çıkardı.

Arkasından sessizce, “Seni seviyorum,” dedim.

“Ben daha çok.”

“İnanmıyorum.”

“Ama öyle.”

Bana gülümseyerek baktığında yüzündeki o endişenin bir kısmının dağılmış olduğunu fark ettim. Yukarıya, odama çıkmadan önce bir müddet girişte bekledim.

Ertesi gün hava soğuk ve rüzgârlıydı. Uyandığımda saat neredeyse on bir olmuştu ve annem kilerde çalışmalarına dalmışken etrafı yağlıboyalarının kokusu sarmıştı.

“Joe’yla piknik yapacağız.”

“Piknik mi!” diye sordu annem şaşkınlıkla. “Bu havada mı? Burada kalsaydınız...” Tereddüt ettiğimi görünce kaşlarını kaldırarak sordu, “Yoksa seni rahatsız mı ediyorum?”

Onunla dalga geçerek, “Resimlerin berbat,” dedim ve sandviç hazırlamak için mutfağa doğru yöneldim.

Yola çıkmadan önce Joe içeriye girip anneme merhaba dedi. Annem ağabeyi hakkındaki tüm gerçekleri öğrenmek istiyordu ama Joe şaşırtıcı bir şekilde neşeliydi.

“Aslında pek bir sorun çıkmadı,” dedi. “Seninle konuşuyorlar mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi gülümseyerek, “Böylesi daha iyi.”

“Yola çıksak artık, açlıktan ölüyorum,” dedim.

Annem, “Kahvaltı yapsaydınız bari,” dedi dalgacı bir ifadeyle. “Uyuyakalmışım,” dedim Joe’ya.

Joe'nun cevabıysa, "Ben bir daha uyuyamadım," oldu.

"Dün gece Joe ve ben kanepede uyuyakalmışız," diyerek anneme durumu itiraf etmek zorunda kaldım. Şaşkınlıktan havaya kalkan kaşlarını gözlerime dikerek, "Oh, *cidden mi?*" dedi.

Joe rahatsız bir tavırla kıpırdandı. Neşeyle ve bu utanç verici duruma bir son verme umuduyla, "Haydi gidelim!" dedim. Gerçi *neden* utandığına bir anlam veremiyordum ama... Sanki bir yaramazlık yapmışız gibi!

Dışarı çıktığımızda kısık bir sesle sordu, "Annene anlatmak zorunda mıydın sanki?"

"Neden olmasın? İkimiz de on sekiziz, büyütecek bir şey yok."

Omuzlarını silkti. Kollarımı beline doladım ve ona bakarak gülümsedim, ama o gözlerini kaçırarak direkt karşıya bakıyordu. Moralim bozulduğundan kollarımı gevşettim. Fark etti mi bilmiyorum ama hiçbir şey söylemedi.

Yolda sadece karşımıza köpek gezdiren birkaç kişi çıktı. Bunun dışında kayalıklar sanki tamamen terk edilmiş gibiydi.

Joe, "Haydi gel tepeye çıkalım," diye bir teklifte bulundu.

Çimenler çok kaygandı ama Joe beni sımsıkı tutuyordu. Tepenin eteklerinde kayalıklardan yapılmış basamaklar vardı.

"Haydi devam edelim," dedim. Basamaklardan temkinli adımlarla çıktık ve tepeye doğru götüren kireçli bir yokuşa vardık. Uçurum burada sadece on metre yükseklikteydi ve ileride ise deniz seviyesinin hemen üzerinde düpedüz bir kayalık alan vardı. İşte gerçek Dancing Kayalıkları onlardı. Babam daha dün anneme bana ve Lizzy'ye buranın hikâyesini heyecanla anlatmıştı. Buradaki kayalar yerli maden işçileri tarafından patlatılmış ve bu kayalar doğu yakasındaki Ramsgate Limanı'nın inşasında kullanılmış. Buraya Dancing Kayalıkları denilmesinin nedeni ise kayalıklardan alınan taşların oluşturduğu alanın bir balo salonu boyutlarında olmasıymış.

Bu dans salonu boyutundaki düzlüğe bir asır kadar önce civardaki okullarda okuyan öğrencilerin kullanımı için bir yüzme havuzu inşa edilmiş.

Bugün gri görünen ama güneşli günlerde tahminimce yeşilimsi-maviye dönen suyla dolu havuza bakarak, “Hava güneşliyken buraya yine gelelim,” dedim ve, “aşağıya inelim mi?” diye sordum.

Dyson’ı işaret etti.

Dyson’ın kaçıp gitmesinden korkacağını düşünerek, “Endişelenme,” dedim.

Ceketinin ceplerini karıştırıp tasmaını çıkardı. “İşte şimdi uslu duracaktır.”

Etkilendiğimi belli ederek, “İyi düşünmüşsün,” dedim.

“Gel oğlum,” diyerek Dyson’ı çitlere bağladı.

Bağlanmak Dyson’ın hiç hoşuna gitmiyordu. Köpek bu yüzden öfkeyle havlamaya başladı, ama Joe sırt çantasından plastik bir paket çıkarıp içinden kocaman bir kemik aldı. Dyson’ın ak-maya başlayan salyalarını olduğum yerden bile görebiliyordum. Kendini çimlere atıp kemiği dişlemeye başladı. Basamaklara doğru ilerlediği sırada Joe bana muzip bir bakış attı.

Bana doğru yaklaştığında, “Hani plancı değildin,” diyerek ona takıldım. Yüzüme bakarak omuzlarını silktili ve uçurumu gösterek sordu, “Hazır mısın?”

“Hem de nasıl!”

Önden giden Joe oldu ve sırtarak bana, düşersen beni yakalayacağını söyledi. Son metreleri zıplayarak geçtim ve güvenli bir şekilde kayalığın üzerine iniş yaptım. Burası tam anlamıyla terk edilmiş bir yerdi. Bu kötü hava şartlarını buraya gelmeyi kimse göze alamamıştı anlaşılan, ama deniz sert rüzgâra rağmen sakindi. Dalgalarla beraber kayalıkların bir görünüp bir kayboluşunu izledik. Su çok derine benziyordu.

Joe, “İstersen atla,” dedi.

“Sen hiç denedin mi?” diye sorunca başını evet anlamında salladı.

Mayoyla dayanılmaz seksi görüldüğünden emindim.

Arkasında birkaç mağaranın koyu silüetini fark ettim.

“Hiç mağaraların içine girdin mi?”

“Evet, bakmak ister misin?”

“Tabii.”

O önden gitti ve mağaraların olduğu yere girince içeri daldık. Oyuklardan içeri giren rüzgârın çıkardığı uğultu kulaklarımızı tırmalıyordu ama yine de burası daha emniyetli sayılırdı.

“Harika! Burada mı yemek yesek?” diye heyecanla sordum.

“Neden olmasın.” Eğilip sırt çantasını açtı. Daha önceden ona çantasına koymasına için evde hazırladığım yiyecekleri ve masa örtüsünü vermiştim. Çıkıntısı olmayan bir kayanın üzerine örtüyü serdim. Joe oturdu ama sandviçini uzattığım sırada bana bakmadı. O an fark ettim ki Dyson’ı bağladıktan sonra yüzüme neredeyse hiç bakmamıştı. Kendimi bir anda gergin hissettim.

“İyi misin sen?” diye endişeli bir şekilde sordum.

“Evet, iyiyim,” dedi ve bir kez daha gözlerini benden kaçırarak omuzlarını silkti.

Bir yandan yemek yerken bir yandan da mağaranın girişine bakıyordu. Ben de sandviçimden bir ısırık aldım. Kollarımız birbirine temas ettiği anda tüylerim diken diken oldu ama nedense kendimi ona uzak hissediyordum. Kafasından neler geçirdiğini hiç bilmiyordum.

Yemek yerken ikimiz de konuşmadık. Bir süre sonra sandviçin kalan kısmını bırakıp kollarını kavuşturdu.

Ben de elimdekini bırakarak, “Sorun ne?” diye nazikçe sordum.

Dizlerime bakıp başını salladı ama cevap vermedi. “Joe, beni korkutuyorsun.” Halen gözlerime bakmıyordu.

“Sorun ne?”

“Hiçbir şey ya da her şey.”

Çenesinden tutarak onu gözlerime bakmaya zorladım.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda mağaranın içi karanlık da olsa aramızda inkâr edilemez bir erotizmin hâkim olduğu aşikârdı. İçimde bir şeyler kıpırdanıyordu. Öpüşmeye başladık ve sonra masa örtüsünün üzerine yıkıldık. Onu üzerime doğru çektim. Ayak parmaklarımdan beyin hücrelerime kadar ürperiyordum. Beni daha önce hiç öpmediği kadar tutkuyla öperken bedeni-me zevk dalgaları yayılıyordu. Ellerini bluzumun içine soktu. O pantolonunun düğmelerini açmakla uğraşırken, ben ağzının içine soluk alıp veriyordum.

Bana bakarak başını sallayışından bu defa hazırlıklı gelmiş olduğunu anladım.

İçimde kelebekler uçuşuyordu. İşte o an kararımı verdim: Bekâretimi Joe'ya verecektim; o yakışıklı, o muhteşemden öte Joe'ya; âşık olduğum erkeğe; hep seveceğim adama. Gözlerimde yaşlar birikti ve bu duygunun yoğunluğu altında ezildim. Pantolonlarımızı sıyırırken dudaklarımı bir an bile ondan ayıramıyordum. İçime girerken çok yavaş hareket ediyordu. Çıglık attığım anda biraz endişelendi. Acım çok keskin ama yine de çok güzeldi ve bir an bile durmasını istemiyordum. Hiç ama hiç istemiyordum.

Bölüm 14

“Vaaay! Çok güzel görünüyorsun.”

O gün Cuma’ydı ve ekstra bir çaba sarf ederek Joe’ya güzel görünmek için bir hayli zaman harcamıştım. Bizimkileri akşam yemeğini dışarıda yemeleri için ikna edip Joe’yu eve çağırmıştım. Normalden biraz fazla makyaj yaptım. Saçlarımı dağınık topuz yaparak topladım, kısa bir kırmızı elbise giydim. Evde takılmak için biraz abartmış olsam da açıkçası umurumda değildi.

“Aç mısın?” diye sordum.

“Sadece sana.”

Güldüm.

“Ne kadar klişe.”

“Farkındayım.”

Fırına baktı.

“Müthiş kokular geliyor. Ne pişiriyorsun?”

“Beyaz şarap ve krem sosla tatlandırılmış pastırmaya sarılmış tavuk.”

Ağzı açık kaldı. “Ooo, çok ilginç!”

“Bir o kadar da kolay,” dedim gülerek, “Annemin tarifi.”

“Galiba biraz acıkmaya başladım.”

Dışarıda masaya geçtiğimiz esnada hava hâlâ aydınlık ve güneşliydi ama birkaç mum yakarak durumu kurtardım.

“Sizinkiler kaçta gelecek?”

“On bire kadar gelmeyeceklerine dair söz aldım.”

“Çok anlayışlılar, işte şimdi kendimi kötü oğlanlar gibi hissediyorum.”

“Umarım bana dokunmayacak kadar kötü hissetmiyorsundur.”
Sırtarak, “Hayır,” dedi.

“O zaman acele et de hemen yukarı çıkalım.”

Onunla yatakta çıplak olmak çok farklı bir histi. Teninin bedene dokunuşunu hissetmek sanki cennete gitmek gibiydi. Bir iki defa evin yakınlarından araba sesi duyduk ve ikimiz de annemler geldi korkusuyla alarma geçtik, ama bunun dışında Joe hariç beynimi dolduran hiçbir şey yoktu.

“Cambridge’e gelsen bunu her gün yapabilirdik,” diye mırıldandım.

“Günde bir kerecik mi?”

“Böyle bir sınırlandırma yapmadım.”

Güldü. Üzerine çıktım ve gözlerimi gözlerine diktim. Sonuncudan sonra ikimiz de hâlâ alevler içinde ve sırlısklamdık.

“Bir daha mı?” diye sordu ufak bir tereddütle.

Kıkırdayarak cevap verdim. “Yok korkma. İki yeterli.” Susum, “Şimdilik.”

Dudaklarına öpücükler kondururken o endişeli gözlerini tavana dikti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Dokuz gün.”

Gitmeme dokuz gün kalmıştı.

Gülümseyişim soldu. “Seni sadece bir aydır tanıyor olduğuma inanamıyorum.”

Başını sallayarak gözlerime bakıyor. “Sanki daha uzun zaman geçmiş gibi...”

“Bir ömür geçmiş gibi.”

“Daha değil.”

İçimde mutluluk baloncukları havalanıyor. “Daha değil mi?”

“Seni çok ama çok seviyorum. Kimseyi bu kadar seveceğimi sanmıyorum,” dedi ciddi ciddi.

“Ben de öyle.”

Öpücüklerimiz yoğunlaşırken pantolonundaki kabartının sertleştiğini hissedebiliyordum.

“Bir daha mı?” diye sordum.

“İstemezsen yapmayız. Canını acıtmak istemiyorum.”

“Acımaz,” dedim fısıldayarak.

Yani kötü anlamda acıtmaz.

Son yapışımızdan sonra aslında biraz acımişti. Şimdi nedense daha da yoğun yaşamıştım o hissi. Sanki birlikte geçireceğimiz zamanın sınırlı olduğunu bilerek her anın hakkını vermek ister gibiydik.

On bire on kala Joe gitmeye hazırdı. Ne o ne de ben bizimkilerle karşılaşmak istiyorduk. Bu özel geceden sonra sıradan günlük hayatlarımıza geri dönmek istemiyorduk.

Ön kapıyı açarken, “Sana kapıya kadar eşlik edeyim,” dedim. Garaja çıktı ve bir an donup kaldı. “Sorun ne?” diye sordum.

Gözlerini gergin bir şekilde kıpırdamadan karanlığa dikmişti.

“Ne?” dedim. Kapıdan kafamı uzatmak için bir hamle yaptım ama beni engelledi.

Karanlığa bakarak, “Dyson!” diye seslendi.

Köpeği köşeden gördüğü anda Joe gözle görülür bir şekilde rahatladı. “Ne oldu?” diye ısrar ettim.

“Yok bir şey. Sanki sigara kokusu aldım.”

“Sigara mı?”

“Evet.”

Ona sorgular bir bakış atınca kısa ve öz bir şekilde, “Ryan,” diyerek açıkladı.

Bu defa gerilen bendim.

“İçeri gir.”

“Sorun değil. Muhtemelen köpeğini gezdiren birisidir. Dyson iyi görünüyor.”

Hakkı vardı. Dyson Joe’yu fark eder etmez bacaklarına sür-tünmeye başlamıştı. Hâlâ endişeli olduğumdan bir kez daha sordum, “Emin misin?”

“Kesinlikle. Yarın sabah on gibi gelirim.”

“Olur.”

“Baban eve gelip kızını yatağa attığımı anlamadan bir an önce gitsem fena olmaz.”

Kolunu çimdikledim.

“Seni seviyorum,” diyerek hızlı bir öpücük kondurdu.

“Ben de seni.”

Ve gitti.

Bölüm 15

E rtesi sabah dokuz kırk beşte bankta her zamanki pozisyonumu aldım. Yanımda kitaplarımdan biri vardı ama bu defa okumaya çalıştığım şey Sofokles'in *Oedipus*'uydu ve doğal olarak tek yaptığım şey kelimelere öylece bakmaktı. Sadece birkaç hafta sonra üniversiteye başlama fikri beni geriyordu. Okumalarımın çok ama çok gerisindeydim ve aslında hazırlanmak için kendimi gerçekten sorumlu hissediyordum. Belki bu defa aman-çok-damurumdaydı tarzında bir kız olurdu. Sonuçta Yunan trajedileri Joe'yla yarışamazdı.

Onu on geçiyordu ama Joe hâlâ gelmemişi. Uyuyakaldığını düşünerek içimi rahatlatmaya çalıştım fakat geç kaldığı o tek günü saymazsak daha önce hep vaktinde gelmişti. On kırk beş olmuştu ve ben artık iyiden iyiye korkuyordum. Babam dışarı çıktı.

"Joe daha gelmedi mi?"

"Hayır."

Umursamaz bir tavırla, "Belki de yine uyuyakalmıştır," dedi ama bu yorumu beni endişelerimden uzaklaştıramadı. "Bebek değil, kendine bakabilir."

Kararlı bir ifadeyle ayağa kalktım. "Annemin arabasını alıp onu aramaya gidebilir miyim?"

Babam yüzünü buruşturduktan sonra nihayet beni ciddiye aldı. "Seni ben götürürüm. Oraya yalnız gitmeni istemiyorum."

“Teşekkürler, baba.” Ama sevinmek için henüz erkendi.

Aracın camından dışarıya bakarak gözlerimle Joe’yu arasam da etrafta görünmüyordu. Babam arabayı park ettikten sonra benimle geldi çünkü içeriye tek başıma girmemi istemiyordu. Bara hızlıca bir göz atınca Dyson’ın tasmasıyla bağlı olduğunu gördüm ve içim rahatladı.

“Dyson!”

Ayaklanarak ve bana bakarak deliler gibi havlamaya başladı.

“Hişşt!” dedim ve Joe’nun ailesini uyandırmaması için onu susturmaya çalıştım. Ellerimi ve suratımı yalarken sevinçten çılgına dönmüş gibiydi. “Joe nerede?” diye sordum. Tekrar havlamaya başlayarak korkularımı ve endişelerimi yeniden hortlattı.

Babam, “Ben içeriyi kolaçan edeyim,” dedi.

Dyson’a dönerek, “Uyuyor mu?” diye sordum. O kocaman diliyle salyalarını akıtarak suratımı yaladı.

“Ahh!” diyerek onu nazikçe patakladım.

“Merhaba güzellik.”

Ensemdeki tüyler bir anda dimdik oldu. Yavaşça arkamı döndüğümde karşımda Ryan olduğunu düşündüğüm adamı gördüm. Barın arka kapısına yaslanmış beni dikizliyordu. Joe’dan daha uzun ve iriydi –hem de çok. Kolları baştan sona dövmelele kaplıydı ve kısa sarı saçları dimdik havadaydı. Çenesinde neredeyse sakal boyunda uzamış bakımsız kıllar vardı. Bara ilk geldiğimiz gece Joe’nun babasının giydiği yeleğin aynısından beyaz bir yelek giymişti. Ayağa kalktım. Dyson yere yapıştı ve ona hırlamaya başladı.

“Kes sesini,” diyerek böğürdü, “Seni zavallı pire torbası.”

Arkamı dönüp gitmek için içimde inanılmaz bir istek vardı, ama yine de direniyor ve kımıldamadan bekliyordum.

Ryan cebinden kıvrılmış bir sigara paketi çıkardı ve içinden

çıkardığı bir sigarayı yaktı. Sigarayı dudaklarının arasına alarak bana doğru yaklaştı ve Dyson'ın havlaması daha da şiddetlendi.

“Kes sesini lanet olasıca!” İşte bu defa geri çekildim. Hırıltılı bir sesle, “Hey, nereye gidiyorsun?” diye sordu.

O sırada babamın sesini duydum. “Alice!”

Ryan'ın suratında aydınlanmış bir ifade belirdi. “Ahaa,” derken duyduğum ses, omurgamdan aşağıya soğuk terlerin akmasına neden oldu, “Demek Alice sensin.”

“Joe nerede?” diye sertçe sordum.

“Alice, gel yanıma,” diyerek babam araya girdi. Sesinde gizlenemez bir telaş vardı.

“Joe nerede?” Bu defa sorum babamaydı. Kolumdan tutan babam beni köşeye götürdü.

“Baba?”

Ryan'ın arkamda kıkırdadığını duyabiliyordum.

“Hastanedeymiş.” Bunu söylerken babamın dudakları ince, sert bir çizgi halinde birleşmişti.

“Ne dedin?” diye haykırırken yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyordum.

Babam bu defa daha sakın bir ses tonuyla, “Gel canım,” dedi.

Arabanın kapısını açarak içeri girmemi istiyordu. “Yanına gidiyoruz.”

Ana yola çıkar çıkmaz ona merak ve korkuyla, “Ne olmuş?” diye sordum.

“Annesinin anlattığına göre, dün gece merdivenlerden düşmüş.”

“Kuyruklu yalan!”

“Farkındayım.”

“Beyin travması geçirmiş, o yüzden doktorlar müşahade için gece hastanede tutmuş.”

“Joe!”

Hastane yatağından bana bakıyordu. Daha ne olduğunu anlamadan birbirimizin kollarındaydık, o nedenle kafasındaki bandajları bile fark edememiştim.

“Alice,” diyerek saçlarımı kokladı. Gözlerim yaşlarla doldu. Kendini yastığa bıraktığında bandajlarına dokundum. Öfkemi güçlkle kontrol altında tutuyordum.

“Ne yaptı sana?”

Gözlerini benden kaçırarak yatağın ayakucunda bekleyen babama baktı. Babam göz göze geldiklerinde, “İyi misin evlat?” diye sordu.

Joe evet anlamında başını salladı. Bir odanın içinde yedi kişiyle birlikteydik, ama neyse ki arada perde vardı ve bu da biraz olsun mahremiyet sağlıyordu.

Diğer hastaları rahatsız etmemek için sessizce, “Ne oldu?” diye sordum.

“Kafamda bira şişesi kırdı.”

Babamın soluğu kesilecek gibi oldu.

“Ama annen merdivenlerden düştüğünü söyledi.”

Joe gözlerini bir şey söylemeden babama dikti. Odadan çıkmak üzereyken babam, “Koridorda bekliyorum,” dedi. O gider gitmez Joe bana dönerek sordu.

“Bara mı gittin?”

“Evet. Babamla birlikte.”

“Dyson’ı gördün mü?”

“Arkadaymış.”

Cevabım onu rahatlatmış gibiydi.

“Ryan’ı da gördüm.”

Suratındaki o ifade... Korku, dehşet, öfke...

“Sana ne söyledi?”

“Hiçbir şey.”

Beni itekleyerek, “Onu geberteceğim,” dedi.

“Kes şunu!” dedim sertçe. “Bana *hiçbir şey* söylemedi!”

Gözleri çakmak çakmak olmuştu, ama öfkesinin bana olmadığını biliyordum.

“Sana inanmıyorum.”

“Bana güzellik dedi...”

Joe’nun sinirleri gerilmişti.

“Sonra seni bulmak için oradan ayrılırken dalga geçer gibi bana güldü.”

Bana dikkatle baktı.

“İşte bu tam ona göre bir hareket.”

“Sanırım önce kim olduğumu anlamamıştı.”

“Artık biliyor mu?”

Bitkin bir şekilde başımı salladım.

Ayağa kalkmak için bir hamle yaptı.

“Buradan çıkmak zorundayım.”

“Hayır Joe.” Onu zorla yatağına yatırdım. “Gitmene izin verecekleri zamana kadar bekle.” Aklıma bir fikir gelmişti. Ona umutla bakarak, “Bir saniye,” dedim. “Yaptıkları şeyi polise anlattın mı?”

Başını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi.

“Ama buna mecbursun, bu sayede doğrudan hapse girer!”

“Yapamam.”

“Yapabilirsin!” dedim ısrarla, “Yapmalısın!”

“Yapamam.”

“Neden ama?”

“Tek kelime edersem Dyson’ı öldürmekle tehdit etti.”

Çılgılık atmamak için elimle ağzımı kapattım. Ama aklıma başka bir fikir geldi.

“Eğer hemen şimdi polise gidersen onu anında yakalayıp tutuklarlar.”

“Sanmam. Annemler aleyhime tanıklık eder. Benim hayalperest olduğumu söyleyeceklerdir. Bunu daha önce de yapmışlardı.”

Arık sözler tükendiğinden ona öylece bakakaldım.

Doğruldu ve bu defa onu engellemedim. “Baban acaba beni bara bırakır mı?”

Konuşma yeteneğimi yeniden kazanmıştım ki, “Oraya geri gidemezsin!” diyerek haykırdım.

“Dyson’ı almak zorundayım.”

İnatçıydı ve biliyordum ki onu karanndan geri döndüremezdim.

“Tamam, ama biz de geliyoruz.”

Bölüm 16

Joe onu barda bırakmamız ve beklemememiz konusunda ısrar etti. Zaten babam eve dönüş yolumuzda Dyson'ı arabamıza almaya pek gönüllü de değildi, o yüzden bağ evine dönüp bahçe-deki bankımızda onu beklemeye razı oldum. Fakat bir süre sonra aklım başıma geldi ve, “Benim burada ne işim var?” diyerek kendimi sokağa attım. Joe ve Dyson'ı görene dek bir türlü rahat edememiştim –uzakta iki küçük nokta gibilerdi.

Yolun geri kalan kısmını hepki filmlerde görebileceğiniz gibi kollarımız açık birbirimize doğru koşarak aştık. Yemyeşil çayır-ların ortasında buluşup sımsıkı sarılırken birbirimizin omuzlarında derin derin soluk alıp veriyorduk. Nihayet kollarımızı gevşettik ve el ele tutuşarak eve doğru yol almaya başladık. Bizimkiler çamur-lu yola dikilmiş, endişeli bir şekilde sağa sola bakınıyorlardı. Der-ken bizi fark ettiler. O an yüzlerindeki rahatlatma ifadesini açıkça görebiliyordum. “Her şey yolunda,” dercesine el salladım ama bana yanıt vermediler.

Bizi duyabilecekleri bir mesafeye geldiklerinde babam kızgın bir ifadeyle, “Seni çok merak ettik!” dedi.

“Joe’yla buluştum.”

“Görebiliyorum.”

Joe, şaşkınca bakınıyor.

“Gel içeri.” Annem eve doğru koştururken Joe da Dyson’ı garaja bıraktı.

Annem Joe’ya dönerek, “Yüzüne bakayım,” dedi.

Joe mutfak sandalyesinde otururken annem dikkatlice bandajı açtı. Doktorlar alnındaki saçların bir kısmını tıraş etmek zorunda kalmıştı. Orada öylece dikilip onları izliyorken ve yaranın derinliğini fark ettiğimde yüreğim acıdı.

Annem onu rahatlatmak istercesine, “Saçların kısa zamanda uzayıp yaranın üzerini kapatacaktır,” dedi.

“Siz oturma odasına geçin, çay getireceğim.”

Joe’yla el ele tutuşarak kanepeye oturduk. İçgüdüsel olarak ona sarılıyor, dizlerimi kırarak kucığına oturmak istiyordum ama o huzursuzca geri kaçıyordu.

“Sorun ne?”

“Annenler,” dedi mırıldanarak.

Daha fazla huzursuz hissetmemesi için biraz geri kaçtım. Annem üstünde çay ve bisküvi olan bir tepsiyle odaya girdiğinde babamın yüzündeki kızgın ifade hâlâ geçmemişti. Daha iki dakika geçmeden soru yağmuruna başladı.

Önce Joe’ya, “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu.

Kaşlarımı çatarak, “Baba...” dedim. Ani bir karar için baskı yapmasını istemiyordum.

Joe bana, “Tamam, Alice,” dedikten sonra babama dönerek, “Henüz karar vermedim,” dedi.

“Artık bara dönemeyeceğin açık,” diye heyecanla araya girdi. “Burada kalamam,” dedi Joe sakın bir şekilde.

“Hayır kalabilirsin! Değil mi?” diyerek annemlere baktım. İkisi de bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Ne yani, onu o cehenneme geri mi göndereceksiniz? Onu dayaktan öldürürler!”

Annem sessizce, “Elbette geceyi burada geçirebilirsin,” dedi.

Babam sitemle, “Marie...” dedi.

Zorla ve manidar bir tonla ikisine birden gözlerimi dikerek, “Teşekkür ederim,” dedim.

Annem, “Kanepede yatabilirsin,” dedi. Babam odadan çıktı. Joe yüzünde üzgün bir ifadeyle arkasından bakakaldı ve babam kapıyı ardından sertçe kapattı.

Annem, “Ben onunla konuşurum,” diyerek peşinden gitti.

Joe derin bir iç çekerek bana bakarak, “Burada kalamam,” dedi.

“Elbette kalabilirsin!”

“Hayır, Alice, annenlere böyle bir haksızlık yapamam.”

“Umurumda değil! O bara kesinlikle geri gitmiyorsun.”

Sakin bir ses tonuyla, “Beni merak etme,” dedi.

“Hayır, Joe. Gidemezsin. Burada kalacaksın,” derken sesimde kararlılık vardı.

“Otelde de kalabilirim.”

“Hayır paranı boşa harcayamazsın üstelik yaz ortasında boş odası olan bir otel bulman çok zor, zaten boş olanlar da ya çok pahalıdır ya da kalınamayacak kadar berbatır. Zaten sadece bir haftamız var ve sonra buradan gideceğiz.”

“Belki de ben şimdiden gitsem fena olmaz.”

Elimde olmadan, “Olmaz!” diye haykırdım ve sonra aklım başıma gelerek sordum, “Ne demek istiyorsun?”

“Londra’ya gitmekten bahsediyorum.”

O an dağıldığımı hissettim. Kırık bir ses tonuyla, “Ben de Cambridge’e gelirsin diye umuyordum,” dedim.

Şefkat dolu bir bakışla bana, “Sana bunu yapmaya hakkım yok. Sana engel olmak istemem,” dedi.

“Ne saçmalıyorsun? Ben seni yanımda istiyorum! Sen olmadan gitmek gibi bir niyetim yok!”

Suratında acıklı bir ifadeyle gülümsedi.

“Beni yanında istiyorsan gelirim elbette, ama sen oraya gidene dek annenlerle aynı yerde kalamam Alice. Vakti gelince seninle orada buluşuruz, ama şimdi değil.”

“Hayır! Benimle gel! Tek başıma gitmek istemiyorum.”

İçini çekerek bana sarıldı ve beni kendine doğru çekti. Alnıma bir öpücük kondurdu.

Ama ben inanılmaz derecede gergin ve huzursuzdum. Vakti gelince buluşuruz derken ne demek istiyordu? Bu meseleyi onunla konuşmak konusunda kendi kendime bir söz verdim. O yanımda olmadan Cambridge’e gitmeyecektim!

Babam alelacele odaya daldığı anda telaşla birbirimizden uzaklaştık.

“Joe! Baban dışarıda.”

Joe tavşan gibi zıplayıp sendeleyerek mutfığa ilerledi. Yüzünü acıyla buruşturarak ellerini başının üzerine koydu. Onu sakinleştirmek için kolundan tuttum.

“İyi misin?”

“Galiba çok hızlı kalktım,” dedi ve babamı takip ederek kapıya ilerledi. Babam çıkmamam için beni durdurmaya çalışsa da kolunu sertçe ittim.

“Çekilsene!”

“Alice, dışarı çıkmanı istemiyorum,” dedi kesin bir ifadeyle. Annem de beni omuzlarımdan tutarak geri çekti. Babam dışarı çıkarken annem ve ben mutfak penceresine doğru koştuk.

Babam, o irikıyım adamı karşısına alarak Joe’nun yanında bir set gibi dikildi. Adamın siyah saçları jöleyle sabitlenmişti ve kollarını saran daracık gri tişörtünün altındaki dövmeleeri fark edilebiliyordu. Sıcak bir gün sayılmazdı, ama zaten havanın soğukluğundan şikâyet edecek bir adama benzemiyordu. Yüzünde kızgın ya da üzgün bir ifade yoktu. Olayın bu noktaya gelmesine neden olan şeyleri düşününce aralarındaki diyalog şaşırtıcı bir durgun-

luktaydı. Nihayet birbirlerine arkalarını dönerek uzaklaştılar. Joe hemen arkasında babamla birlikte içeri girdi, babası ise bahçe kapısından çıkarak gitti.

Joe hüzün dolu bir ifadeyle, “Ryan yine kaçmış! Onu görüp görmediğimi sormak için gelmiş,” dedi.

“Oh.” Yani küçük oğlu iyi mi diye bakmak veya eve gelmesini istemek gibi bir niyeti yokmuş. “Sana tavrı nasıldı? Tehdit falan etti mi?”

Joe, “Hayır,” dese de ben emin olmak için bir de babama baktım. O da hayır anlamında başını salladı. “Belki eve gitsem daha iyi olacak,” dedi Joe.

“Gidemezsin!” Bir kez daha kendimi kaybetmek üzereydim.

“Haydi, bu gece burada kal, yarına nasıl olacağını bir görelim,” derken annem ve babam da onaylar gibi başlarını salladılar.

Babam, “Bu en iyi seçenek gibi duruyor,” dedi. Joe’ya bakarak gülümsedim ama o gülüyordu.

O gece babamın uyumak gibi bir niyeti olmadığı çok açıktı. Böylece ben de teslim oldum ve iyi geceler diyerek yatağıma çekildim. Durum gerçekten komikti.

Esneyerek, “Dyson’ı içeri alayım,” dedim.

Babam olduğu yerde donakalarak, “Nereye dedin?” diye sordu. “Mutfaka.”

Joe, “Olmaz,” diyerek telaşla araya girdi, “dışarıda da kalabilir.”

Gözlerimi babama diktiğimde teslim olmayacağını anladım. Babam pek köpek sever biri değildi.

“Neyse mesele halloldu o zaman,” dedikten sonra merdivenlere doğru yöneldi. Adımlarını atmadan önce arkasını dönerek bana baktı.

“Bir dakikaya geliyorum,” dedim hışımla. Bakışları bir benim bir Joe’nun üzerinde dolaştı ama nihayet anladı ki bu küçük savaşın galibi bu sefer o olmayacaktı.

Adımlarını mümkün olduğunca sürükleyerek yukarı çıktı. O sırada kanepede oturmakta olan Joe'nun yanına geçmeden önce babamın banyo kapısını kapatmasını bekledim.

Annemin getirdiği temiz çarşafları sererken, "Sana yardım ediyim," dedim. El birliğiyle yaptığımız yatağına bakıp bana döndü.

"İyi geceler."

"Dyson'ın dışarıda kalmasını istediğinden emin misin?"

Dyson sanki cevap vermek istercesine, çılginlar gibi havlamaya başladı. Kapiya doğru fırlamadan önce birkaç saniyeliğine gözlerimiz buluştu.

"DYSON!" diye haykırarak bahçe kapısına doğru fırladı. Peşinden gittim ve ayaklarım toprağa değdiği anda keskin bir çığlık duydu. Sonrası sessizlikti.

Joe bir kez daha haykırıyor: "DYSON!"

Ben de eve doğru tüm gücümle, "BABA!" diye bağırdım.

"BABA!"

Joe bahçe kapısından fırladı.

"JOE!" Sesim karanlıkta kayboldu.

"BEKLE!"

Babam elinde bir fenerle mutfak kapısından fırladı.

"JOE!" diye haykırmaya devam ettim.

Onun da , "DYSON!" diye bağırdığını duyuyordum.

Bahçe kapısından dışarı çıkmak için fırlamak üzereyken babam beni engelledi. Derken Joe'nun sesini duyduk.

"Dyson..."

Sesindeki o tarif edilemez acıyı hayatım boyunca unutamayacaktım.

Babam feneri yola doğru tuttu. Joe tüyden bir yumağa sarılmıştı. Köpeğinin başını şefkatle okşuyordu.

"Dyson... Oğlum, geçti, oğlum, iyileşeceksin..."

Babam etrafı kolaçan etmek için feneri hızla gezdirdi, ama gö-

r n rde kimsecikler yoktu. Bu defa feneri Joe'ya tuttu. Babamın yanından ayrılıp koşarak Joe'ya gittim.

Joe'nun on yaş yaşlanmış gibi görünen yüzünden boynuna doğru yaşlar dökülüyordu. "Hâlâ nefes alıyor," dedi. Dyson sahibinin kucağında tir tir titriyordu. Kuyruğunu sallamak istese de nafilaydı. Babam bu defa feneri Dyson'a tuttu. Kapkara, cılız tüy-leri ışığın altında parlıyordu. ışığı kafasına doğrulttuğunda gördüğüm manzarayla irkildim. Kafatasında kocaman bir delik vardı ve Joe'nun avuçlarına o delikten oluk oluk kan akıyordu.

Joe gözlerinde yaşlarla bir ileri bir geri sallanırken, "Geçti, oğlum, geçti," diye fısıldıyordu.

Babamın elinde tuttuğu fenerin ışığı bu kez de hemen oracık-taki kanla kaplı, devasa taşa doğru kaydı.

Joe, "Onu hemen veterinere götürmeliyiz," dedi.

Babama bakarak, "Annemin arabasını alıyorum," dedim ama o, "Sizi ben götürürüm," diyerek itiraz etti.

Joe büyük bir dikkatle Dyson'ı kucağına almaya çalıştı ama hayvan tek başına taşıyamayacağı kadar ağırdı. Babam ona yar-dım ederken annemin arabasının anahtarlarını almak ve ona olan biteni anlatmak için eve koşturdum.

Joe kucağında şefkatle sarıldığı köpeğiyle arka koltuktaydı.

Babam virajlı köy yollarından geçerken, arkaya bakarak sor-dum. "Nasıl?"

Joe'nun, "Hâlâ nefes alıyor," cevabını duyunca içimde bir umut kıvılcımı aktı. Belki de iyileşecekti...

"ok ama çok  zg n m," dedim ama o bir şey söylemeden, "Geçti, oğlum geçti," diyerek Dyson'ın başını okşamaya devam etti.

Yanaklarından yaşlar s z lse de hıçkırıklarını susturmayı ba-şarabiliyordu.

“Alice!” diye bana seslenen babam aklımı başıma getirdi, “Geleceğimizi haber vermek için orayı arasana.”

Cep telefonunu bana uzattı. Nöbetçi veteriner bulmak için hızla numaraları çevirdim.

Ben Joe’yla birlikte müşahede odasına girdim ve babam bekleme salonunda kaldı. Veteriner Joe’nun kafasındaki bandaja meraklı gözlerle baksa da hiçbir yorumda bulunmadı. Kumral kısa saçlı, ince yapılı, uzun boylu bir adamdı ve yorgun görünmesine rağmen yardıma hazır bir yüz ifadesi vardı. Dyson’ı masaya yatırması için Joe’ya yardım ettikten sonra vakit geçirmeden muayeneye başladı.

“Ne oldu?”

“Bu halde bulduk, hemen yanında kanlı bir taş vardı.”

Gözlerini yeniden Joe’nun kafasındaki bandaja dikerek, “Bunu yaparı gördünüz mü?” diye sordu.

Tam söze girecekken Joe gözlerini bana dikerek kafasını iki yana salladı ve bana da çenemi kapatmaktan başka seçenek bırakmadı.

“Onu ameliyata alacak mısınız?”

Veteriner, “Yaşama ihtimali çok düşük,” diyerek fısıltıyla cevap verdi. Joe masanın üzerinde çaresizce yatan Dyson’a baktı.

“Yapılabilecek en iyi şey bir an önce çektiği ıstıraba son vermek olur,” derken Joe’ya merhametle baktı.

Gözyaşlarımı içime akıtarak Joe’nun koluna girdim.

Joe boğazını yırtarcasına, “Olmaz,” diye haykırdı.

“Elinizden geleni yapın.”

Veteriner kapıyı işaret edince dışarı çıktık.

Bir saattir dışarıdaydık. Joe gözlerini sabit bir şekilde yerdeki karolara dikmişti ve ağzından tek kelime çıkmıyordu. Bense sım-

sıkı elini tutuyordum. Nihayet kapı açıldı ve üçümüz aynı anda heyecanla ayağa kalktık.

“Yaşıyor,” cevabını alan Joe’nun yüzünde beliren ışıık, “Ama durumu iyi değil,” açıklamasıyla bir anda sönüp gitti.

“Geceyi çıkarabilir mi bilmiyorum.”

Joe başını salladı.

“Onunla kalabilir miyim?”

Veteriner başını iki yana döndürerek, “Korkarım bu mümkün değil. Köpeğiniz emin ellerde, merak etmeyin. Yarın sabah uğrarsınız,” dedi.

Babam, “Kaçta?” diye sordu.

“Uyanınca ararsınız,” derken bize kartını uzattı. Joe şoka girmiş bir halde karta öylece bakıyordu. Şefkat dolu bir sesle, “Gel canım,” dedim.

Çok ama çok uzun bir geceydi. Babam eve vardığı anda kendini yatağa attı. Uykusu dağılan anneme olan biteni anlattığını duyabiliyordum. Bense kanepede Joe’nun yanıdaydım ve bu defa kimse bize karışmıyordu.

Başımı göğsüne dayadım. Oysa gözlerini tavana sabitlemişti. Ne konuşmaya ne de uyumaya mecali vardı.

Sözlerimi tartarak ona sordum: “Sence Ryan mıydı?”

Joe evet anlamında başını sallamadan önce bir an duraksadı.

“Neden söylemedin...”

Cümlemleri bitirmemi beklemeden, “Bilmiyorum,” dedi.

“Neden ona bu kadar sadıksın?” derken öfkemi zar zor kontrol altında tutuyordum. “Üstelik sana yaptığı onca şeyden sonra?”

“Bu sadakat değil. Sanki böyle davranmaya mecburmuşum gibi bir his.” Derin düşüncelere dalmış bir halde tavana bakmaya devam etti. “Bunca yıl sessiz kalmak artık iyice ruhuma işlemiş gibi.”

Yüzümü göğsüne dayadım. Sonrasında hatırladığım tek şey ise Joe’nun yavaşça yanımdan kalkışydı. Sersem halde ben de

ayağa kalktım. Perdenin arkasından güneşin ilk ışıklarını görebiliyorduk.

“Veterineri aramam lazım,” dedi fısıldayarak. Kartı bulmak için elini cebine daldırdığında, oturduğum yerden doğrularak gözlerimi ovalıyordum.

Kendi telefonumu getirdim ama kontörüm kalmamıştı. “Babamınkini alayım,” dedim.

“Olmaz,” diyerek beni durdurdu.

“Uyandırma. Yolun sonunda ankesörlü telefon var.”

Öfkeyle, “Şaka mı yapıyorsun!” dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı. İlk defa bana böyle sert bakıyordu. Kendimi yine dağılmış hissettim.

Bir kez daha sertçe, “Ben ankesörlü telefona gidiyorum,” dedi.

“O zaman ben de geliyorum.”

Joe telefonla konuşmak için kulübeye girerken kapıya yaslanarak, aralıktan konuşmasını duymaya çalışıyordum. Karşı tarafın telefona hemen cevap vermeyişi beni germişti ve nihayet telefon açıldı.

Joe telefondaki sese, “Dün gece gelmiştim,” diye bir açıklama yaptı.

“Köpeğimle.” Bir sessizlik oldu. “Affedersiniz,” diye suratı düşünce anladım ki bu kadar erken bir saatte aradığı için azarlanmıştı.

“Lütfen ona bir bakıverin,” diye yalvardı.

“Teşekkürler.”

Bana dönerek, “Kadın bir bakacakmış,” dedi.

“Dün geceki veteriner değil miydi?”

Kafasını iki yana salladı.

“Herhalde karısıydı. Veterinerin hâlâ uyuduğunu söyledi.”

“Demek ki muayenehane ile evleri aynı yerde.”

Başını salladı. Ahizeyi sımsıkı tutmaktan, eklemelerinin morardığını görebiliyordum. Birden neşelendi.

“Evet?” Gözlerim merakla açılmıştı. “Oh, olamaz,” dedi zar zor duyulan bir sesle. Ahizeyi elinden gevşettiği anda eklemelerine yeniden kan hücum etti. Kulübeye kendime atıp telefonu yakaladım.

“Alo?”

“Alo?” diyen bir kadın sesi işittim ve, “Ne oldu?” diye sordum.

“Korkarım başaramadım,” dedi özür diler gibi bir ses tonuyla.

İçimde hıçkırıklar büyüyordu. Hızla kafamı çevirip Joe’ya baktım. Kaldırımın kenarına iki büklüm bir halde çömelmişti.

Kadın, “Onu ne yapalım?” diye sordu.

“Bilmem ki.”

Gözlerim, şoka girmiş Joe’ya sabitlenmişti.

“Saat on gibi gelebilir misiniz? O zaman konuşuruz.”

“Evet tabii. Teşekkürler.”

Telefonu kapatır kapatmaz Joe’ya yaklaştım. Omzuma yüzünü bastırarak hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları beni de ıslatıyordu. Ben de kendi gözyaşlarıma ve hıçkırıklarına daha fazla hâkim olamayarak ona sımsıkı sarıldım. Dyson onun her şeyiydi. Onu çok severdi. Onun gerçeklerden kaçış noktasıydı, o korkunç evdeki yegâne dostuydu. Şimdi Dyson’sız bir başına ne yapacağını elbette bilemiyordu.

* * *

Yüzleşmemiz gereken bir sonraki acı gerçek ise faturaydı... Rakamı okumaya çalışırken Joe’nun resmen elleri titriyordu. Faturayı elinden aldığımda gördüğüm rakam neredeyse benim de kalbimi yerinden çıkaracaktı.

Gözlerim gözleriyle buluştu ve hayatımda ilk defa hesabı ödemedi kaçmayı düşündüm ama Joe elini cebine sokup, büyük

zorluklarla biriktirdiği o paranın bir kısmını, hatta yüklüce bir kısmını çıkardı. Gözyaşlarını yuvasında tutmak için mücadele ederken acıyla yutkundu.

“Arınemler yardım edebilir,” dedim ama buna kesin bir dille olmaz dedi.

“Ama bu para araba alman içindi...”

Bir şey söylemedi. Faturanın daha da şişmesinin nedeni ameliyathaneyi gece açmalarından kaynaklanmıştı. Aslında pazar sabahı bile müşteri almazlardı. Ama asıl sorun para değil paranın boşa gitmiş olmasıydı. Sonuçta Dyson ölmüştü.

Joe’nun elinde ne var ne yok neredeyse hepsini alan kadın, “Yakılmasını mı istersiniz?” diye sordu. Joe cevap vermeden ben araya girip sordum, “Ne kadar tutar?” Kadın soruma cevap verse de bir müddet Joe da ben de yorum yapmadı. Nihayet Joe, neredeyse bir fısıltı şeklinde çıkan sesiyle sordu:

“Bu parayı veremezsem ona ne yapacaksınız?”

Kadın şefkatli bir ses tonuyla, “İmha edeceğiz,” diye cevap verdi. Joe’yu kolundan tuttum.

“Biraz düşünmek ister misiniz?” diye soran kadına ikimiz birden evet diyerek cevap verdik ve o odadan çıktığı anda Joe’ya dönerek sordum: “İstersen onu hani o hep birlikte koşturduğumuz tarlaya gömebiliriz.”

“Ama çok ağır, tek başımıza taşıyamayız. Hem eminim bu yasaktır.”

“Peki ya...” derken ilk aklıma gelen onun için dramatik bir cenaze töreni yapmaktı.

Dyson’ı önce uçurumun kenarına kadar götürecek sonra da cesedi altımızda gürül gürül akan nehre bırakacaktık ama yine aynı sorun: Onu nasıl taşıyacaktık?

Joe üzgün bir şekilde, “Onu burada bırakmak zorundayım,” dedi.

“Olmaz, bunu yapamazsın.”

Kesin bir tavırla kafasını salladıktan sonra masaya vurdu ve kadın odaya geri geldi. Ona verdiği kararı söyledikten sonra arkasına bile bakmadan kapıdan çıktı.

“Onunla son bir kez vedalaşmak istemez misin?”

Hızla arkasını döndü ve yüzünde gördüğüm şey acıdan dağılmış bir ifadeydi. “O gitti!” diye ağladı, “Ondan bana kalan tek şey birlikte yaşadıklarımız. Onu öyle hatırlamak istiyorum, cansız bedeniyle değil.”

Tüm bedeni hıçkırıklarla sarsılırken ona tüm gücümle sımsıkı sarıldım.

Bölüm 17

Joe arabaya bindiğimizde sert bir ifadeyle, “Saat kaç?” diye sordu.

“On kırk beş,” diye cevap verdim. Önce sessiz kaldı ama sonra içini çekerek, “Eve gitmeliyim,” dedi. “İmkânsız,” dedim ve kararlı bir şekilde kafamı salladım.

“Alice...”

Bana doğru yaklaşıp elini dizime koydu. Bense yola odaklanmaya çalışıyordum.

“Kalmak için değil, eşyalarımı toplamam lazım. En uygun zaman şu an. Bar on iki buçuğa kadar kapalı, bizimkiler hâlâ uyuyordur. Cumartesi gecelerinin yoğunluğu nedeniyle, yorgunluktan pazarları öğleden sonraya kadar ban açmazlar.”

“O halde ben de seninle geliyorum.”

“Sen arabada kalabilirsin, beni oraya kadar götürmen yeter de artar bile.”

“Hayır, ben de seninle içeri gireceğim.”

“Uyansalar da Ryan’ın yaptıklarından sonra bana bir zarar vereceklerini sanmam,” dedi düşünceli şekilde. “Sizinkilerin olaya müdahale etmesinin hepsini hapse attıracağını bilirler... Anlaşıldı değil mi?” diye tartışmayı net bir şekilde sonlandırdı.

* * *

Barın ışıkları kapalıydı ve ortam sakindi. Galiba herkes uyku-
daydı, ancak araç parkına bakan o avuç içi büyüklüğündeki odaya
kadar ona eşlik etmek için merdivenleri çıkarken endişeden pat-
lamak üzereydim. Koridorun diğer ucundaki yatak odasının kapı-
sı açıktı. Tarlaların ötesinden okyanusa doğru uzanan manzarayı
görebiliyordum. Burası onun eski odası olmalıydı. Yatak boştu ve
bunu görmek içimi ürpertmişti. Demek Ryan hâlâ kayıptı. Joe'ya
döndüm. Eşyalarını panik halinde naylon torbalara tıktırıyordu.

“Gideceğini annelere söylemeyecek misin?” diye sessizce
sordum. “Hayır,” dedi mırıldanarak. Öfkeyle, “Ben buradayken
sanki çok mu umurlarındaydı ki gittiğime üzülünler? Aksine
memnun olurlar. Böylece o çok sevgili biricik oğullarına daha
çok zaman ayırabilirler,” dedi.

“Ama kesin bardaki marifetlerini özleyeceklerdir...”

Suratını asarak, “Ona ne şüphe. Artık kendilerine başka bir
köle bulsunlar,” dedi.

Ayakucunda duran çantalardan birini öfkeyle tekmeledi ve
dördüncü torbayı da doldurmaya koyuldu.

“Bunları arabaya götüreyim,” dedim.

Torbaları bagaja yerleştirdikten sonra tekrar bara girdim. An-
nesi veya babası uyanmış olabilir korkusuyla hâlâ diken üstündey-
dim. Kapıyı iterek merdivenlere doğru yöneldiğim anda olduğum
yerde donakaldım. Sigara dumanı. Neredeyse ağır çekimde arka-
mı dönerek karanlık koridora baktım. Perdeler hâlâ kapalıydı ve
güneş ışığı içeriye giremiyordu. Ryan tam köşedeki bir masada
bacaklarını ayırarak oturmuş sigarasını tüttürüyordu.

“Selam güzellik,” dedi ağzını yayararak.

Gözlerim merdivenlere çevrilse de cüssesinden asla tahmin
edemeyeceğim bir çeviklikle yanımda bitiverdi. Tüm hücrelerim
dehşet içinde titriyordu. Beni belimden tutarak haşınca kavradı.

Yüzümde gezdirdiği parmaklarından yayılan tütün kokusu burun deliklerime doldu. Boğulacak gibi oldum.

“Sen bebek...” diye kulağıma pis pis fısıldadı, “*Seks kokuyor-sun...*”

Nefesi sigara ve alkolden iyice mide bulandırıcı bir haldeydi. Hareket edemiyordum, bacaklarım sanki olduğum yere mihlanmışlardı. Neredesin Joe? Tanrım, Joe nerede? Onu hem yanımda hem de uzakta istiyordum.

Ryan izmariti taş zemine fırlattıktan sonra yanımdan bir milim bile uzaklaşmadan ayağının altında ezdi. Ardından bir anda eli eteğimin altında, kalçamı avuçluyordu.

ŞANGIRRR! Kırılan bir şişenin sesini duymamla adamın gövdesinin üzerime yığıldığını görmem bir oldu. Başımı kollarımın arasına kıştırarak tam karşımdaki sahneye bakakaldım. Öfkeyle kendinden geçmiş Joe’nun elinde, bir alkol şişesinin kırık ucunu gördüm. Ryan’ın baygın bedeni yere yığılmıştı ve ensesinden kan fışkırıyordu. Joe’yla gözlerimiz aynı anda buluştu ve iki olay eşzamanlı gerçekleşti: Birincisi, babası üst kattan bağırırken tam tepemizde tökezleyerek attığı adımları duyabiliyorduk, ikincisiyse, Joe elimden tuttuğu gibi beni dışarı sürükledi ve sonra koşmaya başladık. Arabaya varana dek nefes almadan koştuk.

Direksiyondaki elleri tir tir titriyordu. Onu sakinleştirmek için elimi dizine koymak istesem de bunu yapacak gücüm yoktu. Tüm bedenim korku ve şaşkınlık içinde sarsılıyordu. Joe bana baktığı anda, kapıyı açıp çimlerin üzerine kasmama ucu ucuna yetecek zamanı yaratacak bir çabuklukla frene bastı. Midemde safradan başka hiçbir şey kalmayana dek kustum ama bir türlü öğürmeyi kesemiyordum. Joe şefkatle sırtımı okşarken yanaklarımdan yaşlar yağmur gibi dökülüyordu. Sonunda tükendim. Joe’nun uzattığı birkaç kâğıt mendille onunla göz göze gelmemeye çalışarak elimi yüzümü sildim, ancak ondan sonra onunla yüz yüze gel-

me cesaretini toplayabildim. Suratı kireç gibi bembeyaz olmuştu. Sabit bir şekilde boşluğa bakıyordu ama en azından ellerindeki titreme nihayet geçmişti.

Biraz kendime gelmeyi başardığım anda ona yaklaşıp dizine dokundum, fakat o kımıldamıyordu.

“Joe?” derken sesim çatal çatal çıkıyordu.

Başını ağır ağır çevirdi ama gözlerini benden kaçırdı. Fısılda-
yarak, “Çok üzgünüm,” dedim.

Sonra gözlerini bir şahin gibi gözlerime dikti. Orada gördüğüm öfke beni yere yıkacak kadar güçlüydü.

“Üzgün müsün?” diye haykırdı.

“ÜZGÜN MÜSÜN?”

“Joe,” derken sesimde korku vardı.

Beni sertçe geriye itti. Şaşkınlıkla onu izliyordum.

Bir yandan aracın camından dışarıya bakarken bir yandan da,
“Ne haltlar oldu?” diyerek bağırdı.

“Az önce ne HALTLAR OLDU?”

Onu sakinleştirmeye çalışarak, “Joe,” dedim. “Geçti. Ben iyiyim.”

Başını bana çevirerek sordu.

“Onu öldürdüm mü?”

“Hayır! Eminim öldürmedin.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

Dehşete kapıldığını, aklını yitirmek üzere olduğunu görebiliyordum. “Gidip bakmak ister misin?”

Kabul etmeden önce uzunca bir süre tereddütte kaldı. “Kemerini tak,” dediğinde sözünü tuttum ve ondan da aynısını yapmasını istedim. Kasaba şeridinin tam ortasına geldiğimizde viraja deli gibi girdi. Geldiğimiz yere tam gaz geri dönüyorduk.

Tepenin eteğinde durup bara baktık. İçeride hayat emaresi yoktu.

“Belki de baban ambulans çağırmıştır,” dedim. Kapı koluna uzandığı sırada, “HAYIR!” diye bağırarak onu geri çektim.

Bana özür diler gibi baktıktan sonra, “Gidip bakmak zorundayım,” dedi.

“Oraya gidemezsin! ORAYA GİTMENE İZİN VEREMEM!”

Neden buraya gelmekten bahsetmiştim ki? İçeri girmemize gerek kalmadan dışarıdan bakınca Ryan’ın iyi olduğunu gösteren bir şeyler görebiliriz diye umut etmiştim ve de...

Hayır, aslında iyi olmasını istemiyordum. Onun sonsuza kadar ortadan kaybolmasını istiyordum ama ölmek zorunda değildi. Joe’nun adam öldürmeden hapse girme düşüncesi –hatta daha da kötüsü cinayetten, Tanrım, katlanılmayacak kadar ağırdı.

“Hemen gelirim.”

“OLMAZ!”

“İçeri girmeyeceğim. Sadece biraz daha yakından bakmam lazım.”

“Olmaz...”

“Alice, gidiyorum.”

“Joe! Olmaz!” desem de artık onu durduramıyordum. Buna ihtiyacı olduğunun farkındaydım ama içime yine bir kusma isteği doluyordu. Kapı kolunu tuttum. Ryan ona yeniden saldırırsa ne yaparım bilemiyordum. Onu koruyamazdım, ama bana ihtiyacı olursa arabadan mümkün olan en kısa süre içinde çıkabilmeliydim. Eğer kötü bir şeyler olursa yanında olmalıydım... Neticesinde benim başıma kötü bir şey gelme ihtimaline rağmen!

Daha fazla dayanamayarak arabanın kapısını aralayıp yola çıktım. Joe ayak seslerimi duyduğunda artık çok geçti.

“ALICE!” diye haykırdı ve tam o anda barın kapısı açılarak Ryan yüzünde korkunç bir öfkeyle, tökezleyerek dışarı çıktı.

Joe’nun üzerine hücum ederek, kollarını boynuna dolayıp onu sürüklemeye başladı ve o anda kapıda babaları beliriverdi.

Büyük oğlunu Joe'dan kopardığı gibi barın duvarına yapıştırdı. Kapıdan annesinin sesi duyuldu.

“NE BOK YİYORSUN SEN?”

Bu sorunun cevabını almak istediği şahsın kocası olduğunu fark etmem bir dakikamı aldı. Ryan'a yönelerek kocasının yumruk yapılmış elini büyük oğlunun göğsünden çekti. Ryan'ın kana bulanmış yüzünü okşarken onu sakinleştirip rahatlatmaya çalıştı. Derken babası Joe'ya dönerek haykırdı.

“NE HALT ETMEYE GERİ DÖNDÜN, SENİ KÜÇÜK SIÇAN?”

Joe sözleri ağzında geveleyerek, “Ben... Ben... O iyi mi diye görmek istedim,” dedi.

“Gördün işte, iyi değil. Kafasına şişe indirmişsin.” İyi de ayrısını Ryan da Joe'ya yapmıştı!

“Seni o...” Ryan'ın küfür dolu çığlıklarını yarıda kesen kişi babası oldu.

“KAPAT ÇENENİ!” diye bağırان adam, karısı büyük oğullarını şefkatle okşarken parmağını tehditkâr bir ifadeyle Ryan'a doğru salladı. “Onu içeri götür,” diye bir emir verdi.

Ryan'ı kapıdan içeri soktu. Ensesindeki saçlar kandan kırmızıya boyanmıştı ama buna rağmen omzunun arkasından bakarak Joe'ya sırtıyordu. İnsanın iliklerini donduran, şeytani bir gülümsemeydi. Şarkı söyler gibi bir ses tonuyla, “*Seni yakalayacağım*,” dedi, sonra bana döndü ve kanımı donduran bir ifadeyle, “*Seni de*,” dedi.

“Hişşt!” diyen annesi susması için araya girdi.

Babası Joe'ya, “Defol git!” diye bağırdı ve onu göğsünden tutarak itekledi. “Defol git bok herif! Seni işe yaramaz pislik, bir daha hayatım boyunca suratını görmek istemiyorum. Sen hep ödleğin teki oldun. O uzun saçınla, piercinginle karıdan farkın yok. Hiçbir zaman ağabeyin gibi gerçek bir erkek olamayacaksın.

Ha bu arada polise falan gittiğini iştirsem eğer...” dedikten sonra önce bana sonra Joe’ya manidar bir bakış atarak, “ağabeyine engel olmam ona göre,” dedi.

Joe arkasını dönerek bana doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Kolumdan tuttuğu gibi beni arabaya bindirdi ve koltuğa oturup emniyet kemerini taktığımı görmeden sürücü koltuğuna geçmedi. Arabaya binmeden önce biraz daha bekledi ve o zaman neyi beklediğini anladım. Babasının içeri girmesini! Sonra Joe da arabaya bindi. Kontağı çevirirken ellerinin öfkeden tir tir titrediğini gördüm.

Daha topu topu birkaç kilometre yol almışken arabayı sağa çekip camı araladı ve bu defa kusan oydu, sırtını ovalayansa ben ama gözlerindeki yaşların nedeni kusması değildi. Hıçkırıkları sahici ve yürek parçalayıcıydı, öyle ki beni de hıçkırıklara boğuyordu.

Tuhaftır ama sanki ileride bu anı nefretle hatırlayacak diye düşünüyordum. Babasına söylemesi gereken ama söyleyemediği akıllıca bir cevap, can alıcı bir söz için hep pişmanlık duyacaktı. O anı asla geri getiremezdi.

Bölüm 18

Joe biraz sakinleştikten sonra konuşmaya başladı, “Gitmek zorundasın. Hemen bugün gitmek zorundasın. Daha fazla burada kalamazsın.”

“Seni bırakamam.”

“Ben de kalmayacağım ki!”

“Nereye gideceksin?”

“Londra’ya.”

“Ama araba... Paran!”

“Trenle giderim. Artık gitmek zorundayım Alice. Sen de öyle. Senin güvende olduğunu bilmeden rahat edemem.”

“Sensiz hiçbir yere gitmiyorum!”

“Kes şunu! Kes ve beni dinle tamam mı?”

Ağzım hayretle açıldı.

“Özür dilerim,” dedi yarım yamalak, “Ama Londra’ya gitmek zorundayım...”

“Cambridge?”

“CAMBRIDGE’E GELMİYORUM!” diyerek bağırdı.

Ne diyeceğimi bilemiyordum, aklıma söyleyecek tek bir kelime gelmiyordu.

“Gelemem işte, anladın mı?” Bu defa sesinde çaresizlik vardı,

“Şu anda gelemem. Kendimi bulana kadar olmaz. Bunun için Londra’ya gitmek zorundayım,” dedi kararlı bir ses tonuyla.

“Ama neden?” diye sordum yalvarırcasına, “Neden Londra?”

“Çünkü Londra olmak zorunda!” diye haykırdı.

“Ama neden?” diye yalvararak sordum bir kez daha.

“Bu benim planım, benim kahrolası planım! Artık bir şeyleri kendi istediğim gibi yapmak zorundayım, bana bu konuda baskı yapma!”

Kollarını başında birleştirdiği anda gözlerine dimdik bakıyordum. Saçlarının yerine bandajı hissettiğinde sanki şoka girmiş gibi, öfkeyle sargıları çözmeye çalıştı.

Ona yakınlaşmaya çalışarak, “Kes şunu!” diye haykırdı ama o beni sertçe geri itti.

Sert ve kesin bir ifadeyle, “Gitmek zorundasın,” dedi. “Hemen bugün gitmek zorundasın. Annelere bu olan biteni anlat. Seni götüremelerini iste.”

“Hayır! Bunu yapmayacağım!”

“O zaman ben yaparım,” dedikten sonra ters yöne girdi. “Joe, kes şunu!” diye yalvarmam aldırmadan virajı alıp, bağ evine giden tali yola saptı.

“Yavaşla!” diye bağınyordum ama nafileydi. Evin önüne geldiğimizde frene sertçe bastı ve başım sarsılarak hızla öne savruldu. Daha ben kendime gelemeden arabadan dışarı fırladı.

Arkasından. “Hayır!” diye bağınyordum. Annelere olanları anlatmasını istemiyordum çünkü eğer bunu yaparsa istediği şeye kavuşacaktı. Anneler beni buradan götürecekti, ondan ve ailesinden mümkün olabilecek en uzak yere...

Peşinden koştum ama artık çok geçti, kapıyı çalmıştı. “Lütfen!” diye yalvarıyordum.

Açılan kapıdan içeriye şimşek gibi girdi.

Ben tam içeri girdiğim esnada annem heyecanla, “Ne var, neler oluyor?” diye sordu.

Babam tam arkasından, “Alice nerede?” diye araya girdi.

“Buradayım!” diye cevap verdim ve sonra yeniden yalvardım,
“Joe, YAPMA!”

“Onu götürmelisiniz... Buradan mümkün olduğunca uzağa!”

“Neden?” diye soran babam bir açıklama bekliyordu.

“Ağabeyim yüzünden, ona zarar verdi.” Annemin soluğu ke-
silecek gibi oldu. “Belki *ciddi* bir şey sayılmaz ama gelecek sefer
daha kötüsünü yapacaktır.”

Joe ve ben birbirimize baktık. Yüzünde acı ve pişmanlık vardı.
“O bir seri tecavüzcü.”

Şaşkınlıktan çenem yere düşecekti sanki. Bana ağabeyinin
banka soyguncusu olduğunu söylemişti.

Bana bakarak fısıltıyla, “Özür dilerim,” dedi.

Babam, “Hemen polisi arıyorum!” diye gürledi.

“HAYIR! Ne olur yapmayın bunu, *sadece buradan gidin*. En
uzak yere gidin. Yoksa sizi bulacaktır. Alice’i bulacaktır. Ve yıllar-
ca hapiste yatacak olsa bile dışarı çıkar çıkmaz intikam alacaktır.
O yüzden valvarınım **GİDİN!**”

Babam bir anlık sessizlikten sonra anneme dönerek, “Marie,
hemen eşyalarını topla,” dedi ve sonra bana dönerek sertçe,
“Sen de,” diye bir emir verdi.

“Olmaz ...”

“ALICE! Sana git ve eşyalarını topla dedim, hemen!”

“Git haydi,” dedi Joe da ısrarla. Başıyla merdivenleri işaret
ederek bir kez daha hemen gitmemi istiyordu.

“Benimle yukarı gel.”

“Ben burada beklerim.”

Bu teklifime itiraz etmek için ağzını açmak üzere olan babama
bakıyordum. Joe’ya sert bir bakış attıktan sonra bana dönerek,
“Oyalanma,” diye bağırdı. Babamın çantasının zaten kapı önün-
de hazır olduğunu fark ettim. O da bu akşam Londra’ya gitmek
için yola çıkmak üzereydi.

“Dur bir dakika!” dedim aklıma gelen düşünce her zerreme umut dolmasını sağlamışken, “Bu gece Londra’ya gideceğiz nasıl olsa. Sen de bizimle gelsene.”

Joe sert bir tonla, “Sen git ve bir an önce eşyalarını topla yeter,” dedi.

“Ama gelebilirsin! Gelebilir değil mi baba? Onu bırakabiliriz?”

Babamdan çıt yoktu.

“BABA!”

“Oyalanma da bir an önce eşyalarını topla.”

Yüzümde bitkin bir ifadeyle Joe’ya baktım, “Ben burada seni bekleyeceğim,” dedi ve gitmem için bir kez daha bana bakışlarıyla emir verdi.

Merdivenlerden birkaç adım attıktan sonra arkamı dönüp ona baktım. Bana küçük bir tebessüm etti. Gözlerinde hüznün vardı. Parlayan ama tutuşmayan.

Geri döndüğümde çoktan gitmişti...

Altı Ay Sonra

Bölüm 19

Nightingale Yurdu'ndaki odamda oturmuş, pencereden dışarıyı izliyordum. Buradan bakınca ağaçların dallarını, kiliselerin sivri kulelerini ve Fitzwilliam Müzesi'ni görebiliyordum. Öylece pencereden dışarı bakarak sık sık oturduğum bir köşeydi. Derslerin çoğuna giriyordum –en azından mümkün olanlara– ve notlarım beni kurtarmaya yetiyordu, fazlası yoktu. Günün geri kalanında beni burada görebilirdiniz. Öyle boş boş bakarken... Merak ederken. Hayaller kurarken. Bir de İngiliz edebiyatı lisans diplomamı almak için okumam gereken o sayısız kitabı okumaya çalışırken.

Buraya ilk geldiğimde iyi niyetli birkaç öğrenci beni güzel sözlerle kandırıp odamdan çıkarmaya ve şehir merkezine âlemlere akmaya ikna etmek için çok dil döktü. Benim kırılması gereken bir kabuğum olduğunu sanıyorlardı, ama henüz kırılanın kabuğum değil de *ben* olduğumun farkında değillerdi. Kabuk falan hikâyeydi, onarılması gereken aslında bendim.

Artık her şeyi içine atan benden umudu kestiler... *Utangaç* benden.

Haklarını yememem lazım, çok uğraştılar ama nereden bilebilirlerdi ki? Ben utangaç değildim sadece kalbim kırıktı. Hâlâ kırık. Daimi bir ruh hali...

Annemlerin beni ziyarete gelmesinden nefret ediyordum.

Neyse ki çok sık değildi bu ziyaretler. Her şey yolundaymış gibi numara yapmak zorundaydım, yoksa paniklediler. Beni aradıklarında da aynı numarayı çekmekten yorulduğum için telefonumu şarj etmeyi bıraktım. Bataryası bitmiş halde çekmecemde öylece duruyor.

Hiç değilse beni burada kimse tanımıyordu. Kimse eski beni de tanımıyordu. Joe'dan önceki Alice'i. Aşktan önceki Alice'i. Büyük kaybindan önceki Alice'i.

Başlarda yurttaki odam benim sığınağım gibiydi ama aradan zaman geçtikten sonra bir zindana döndü.

Geçen haftalarda dondurucu soğuklar varken bugün güneş ışıldıyordu. Ve içimde bir kıpırtı vardı. O kadar uzun süredir yaşamadığım bir duyguydu ki bu, adını koymakta bile güçlük çekiyordum. Yoksa... Mutluluk mu? İmkânsız. Umut? Belki.

İçimde dışarı çıkmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum, bu nedenle o derin hüznün bir kez daha yelken açmadan önce hemen arkamı dönüp çantamı kapıp dışarı çıktım. Dört kat merdiveni şimşek gibi inerken başımı bir an olsun yerden kaldırmıyordum ki böylece kimseyle selamlaşmak zorunda kalmayayım. Az sonra o sımsıcak gün ışığının altındaydım. İçimdeki olumlu duygular gitgide büyüyordu ve bu hissin kaybolmamasını o kadar çok istiyordum ki! Ana yola çıkana kadar hızlı adımlar attım. Elimde olmadan avuçlarımı öyle sert sıkıyordum ki tırnaklarım etime gömüldü. Suratımı acıyla buruşturdum ve ellerimi gevşettim. Buna bir son vermek için kendimle mücadele ediyordum. Acıya öylesine bağımlı olmuşum ki... Ama hayır, bugün olmazdı.

Fitzwilliam Müzesi tam karşımdaydı. İki taştan yapılma aslan figürü bu neoklasik binanın korint sütunlarının önünde birer muhafız gibi dikiliyordu. Sol tarafa geçerek arkamı şehir merkezine verdim. Sağa dönerek Fen Köprüsü'ne yöneldim ama trafik çok gürültülü olduğundan dikkatli bir şekilde bordürün üzerinden at-

layarak nehrin hemen yanındaki bataklık park alanına zıpladım. Asfaltı değil çimenlerle kaplı yolu tercih ediyordum çünkü ayaklarımın altında o süngerimsi yumuşaklığı hissetmek istiyordum. Bana Dancing Kayalıkları'nda onunla çıktığımız yürüyüşleri hatırlıyordu ve o an Joe'yla yine tek beden oluyordum.

Seni seviyorum... Seni seviyorum... Seni seviyorum...

Yaşadığım acı yüzünden adımlarım tökezliyordu. Gözlerimi sınıksız kapattım ve onun hatırasını zihnimden silmeye çalıştım.

İçgüdülerim beni yanıltmamıştı. Canımı yakacağını anlamıştım ama bunu nasıl yapacağını bilememiştim.

O gün merdivenlerden aşağı indiğimde onu bulamayınca çığına dönmüş bir halde kendimi sokağa atmıştım. Belki de otobüs durağında bekliyordur diye umut etmişim, ama hiçbir yerde yoktu. Panik halde eve geri koşarak annemin arabasının anahtarını kapmıştım fakat babam arabanın önünde dikilerek beni durdurmuştu. Bağırمام hiçbir işe yaramamıştı. En sonunda annem yanıma binerek beni sakinleştirmeye çalışmıştı. Tren istasyonu-na gitmek için ona yalvarmama rağmen Joe'yu bulamayacağım konusunda beni ikna etmeye uğraşmıştı. Eve dönüş yolunda kalbimin çığlıklarını susturamamıştım. Hâlâ babamla Joe hakkında konuşamıyordum. Biliyorum, o sadece beni korumaya çalışıyordu ama onu affedebilir miydim bilmiyordum.

Sonraki iki hafta her gün umutsuzca Londra sokaklarını arşınladım. Onu bulma şansımın neredeyse sıfır olduğunu bilmeme rağmen hiç vazgeçmedim. Ne onu buldum ne de doğru yolda olduğuma dair bir iz gördüm. Artık benim elimden gelecek bir şey kalmamıştı. Tekrar buluşmamız tamamen Joe'ya bağlıydı.

Ama o beni bulmamıştı ve bense hâlâ bekliyordum.

Gözlerimi zorla açtığımda ilk gördüğüm şey sarı bir nergis oldu. Tüm dikkatimi çiçeğe verince duyduğum acı ağır ağır kaybolmaya başladı. Çevreme baktığımda gördüm ki baharın ilk çi-

çekleri her yeri sarmış. Kış gelip geçmişti ve ben bunu daha yeni fark ediyordum. Gözlerimden süzülen ılık damlaları silip omuzlarımı dikleştirdim ve yoluma devam ettim.

Silver Caddesi Köprüsü'ne ve River Sokağı'ndaki en önemli istasyonlardan birine doğru uzanan yola ulaştım. Birbirlerine hatlatlarla bağlanmış uzun, ahşap gondolların oluşturduğu hatta baktı. Hâlâ bir gondol turuna çıkmamıştım. Nedenini bilmiyordum. Hevesli tur rehberlerinden birine av olmamak için başımı bilerek önümden kaldırmıyordum. Aslında bu hiç de fena olmazdı. Belki bir gün...

Köprüden geçerek şehirden biraz daha uzaklaştım. Sonrasında, Queens Yolu'na doğru giden patikayı izledim, kısaca Backs diye bilinen üniversite topluluğu tam sağ tarafımda kalıyordu. Güneş içimi ısıtıyordu. Bu kadar hızlı yürümek beni terlettiğinden siyah ceketimi çıkarıp belime sardım ve sonra adımlarımı yavaşlatmak için kendimi bilinçli olarak zorladım.

Burada geçirdiğim altı ay boyunca sadece bakıyor ama görmüyordum. Ve şimdi belki de ilk defa etrafımı görmeyi öğrenmiştim. Ağaçların üzerinde tomurcuklar yeşermişti ve hatta bazıları çiçek bile açmıştı. Mor şort ve uyumlu renkte bir yelek giymiş bir kadın tam karşı yönde hızlı adımlarla yürüyüş yapıyordu. Kadın tam yanımdan geçerken bakışlarımı elimde olmadan başka yöne çevirdim. Biraz daha ileride ise köpeğini yürüyüşe çıkarmış bir adam vardı. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorladım ve tahmin ettiğim üzere adam bana gülümseyip selam verdi. Kendimi garip hissederek ben de ona selam verip gülümsedim.

İşte böyle Alice. İşte aynen böyle!

Bir sonraki yabancıya merhaba diyecek kadar kendimi aşmıştım. Bu hiç tanımadığım insanlardan gördüğüm yakınlık ilk defa bir ceza değil de ödül gibi geliyordu ve işte şimdi yürekten gülümsemiştim.

Devasa an kuleleriyle göge yükselen King niversitesi apeli karşıma çıkınca bu manzaranın tadını çıkarmak için yürüyüşe ara verdim. Kahverengi benekli inekler tam karşıdaki ayırıkta otlarken gondolların üzerindeki gondolcuları görebiliyordum.

Gondollar fondaki King apeli'nin önünde, suyun üzerinde kayıp gidiyorlardı. Sırıklar suya girip çıkarken onları kısmen görebiliyordum. Manzaranın nefes kesici muhteşemliğı karşıısında ilk defa gerçekten bir şeylere karşı hayranlık duyuyordum. Bugüne kadar kendimi bu güzelliklerin farkına varamayacak kadar l hissediyormuşum. Biraz daha yürüyünce fark ettim ki benim –her ne kadar ben niversite değıl yüksekokul ğrencisi olsam da– diğerk bütün üniversitelere rahatça girmeme olanak sağlayan ğrenci kimlik kartımı daha hiç kullanmamıştım. Bir hevesle, Clare niversitesi'nin siyah demir kapısına doğru ilerledim ve köprüye ulaştığımda duraksadım. Parke taşlı geçitte durdum ve taş duvara sırtımı yasladım, kollarım ufak, yuvarlak yosun birikintilerine değıyordu.

Lizzy hâlâ beni ziyarete gelememişti, aslında ben de pek ısrarcı olmamıştım çünkü misafir ağırlayacak havada değıldim. Onu Edinburgh'a gidip görmeye de şeniyordum. Tanrı'ya şükür anesi iyileşme srecindeydi. Onun ve ailesinin adına çok seviniyordum. Neler yaşadıklarını tahmin bile edemiyordum. Dorset'te olanlardan sonra, Lizzy'nin hissettiğı acıyı fark etmemesi için büyük çaba harcamışım ama bu o kadar da kolay olmamıştı. İkimiz de niversite için yollarımızı ayırmadan önce bir öğleden sonra buluştuğumuz zaman, suratımdaki o tesellisi olmayan acıyı gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı bir türlü unutamıyordum. Duygularımı anlayamıyordu. Sanki artık onun için bir yabancıydım. Annemlere gelince... Ne zaman konuşsak iyiymişim numarası yapmak zorundaydım. Noel kâbus gibiydi, yüz yüze geldiğimizde sürekli rol yapmak zorunda kalmıştım ve şimdi de Paskalya

tatilinde aynı maskeyi takmak zorunda kalmak beni geriyordu. Her şey bir yana Lizzy'nin bana acıyarak ve üzülerek bakmasına katlanamıyordum. Neyse...

Nehre yansıyan güneş ışığı kör edecek kadar keskin olduğundan King Üniversitesi Şapeli'ne bakmak bile can yakıyordu. Bina yine de tam karşımda, kusursuz şekillendirilmiş çimenlerin hemen önünde uzanıyordu. Birkaç saniye içinde güneşin etrafını saran bulutlar havayı serinletti ve nehrin üzerinde küçük dalgalar oluşturdu. Kusursuz bir şekilde kırılmış olan sol taraftaki Fellows Bahçesi'ne açılan kapı kapalı olsa da kıyıdaki parlak kırmızı ve sarı çiçekleri görebiliyordum.

Yaklaşan bir gondolu süren gondolcuyu fark ettim. On sekiz on dokuz yaşlarında olmalıydı, en fazla yirmi. Üzerinde siyah tişört ve siyah kot pantolon vardı. Renkli olan tek şey çenesine kadar uzanan, kızıl saçlarıydı. Gondolun arka tarafındaki dörtgen şeklinde ahşap bir platformun üzerinde dikilirken uzun sırığını sudan çıkardı ve avuçlarından kaymasını izleyerek nehir yatağına soktu. Sırığını itip çektikçe gondol fazla zorlanmadan nehir üzerinde hareket edebiliyordu. Tam üzerinde dikildiğim köprüye doğru yaklaşırken onu izlemeye devam ettim, anlaşılabilir bir şekilde gözlerimi bir türlü kaçıramıyordum. İşte, sonunda o da beni fark etti. Bakışlarım hâlâ sabitti. Gülerek selam verdi ve ben de samimi selamını karşılıksız bırakmadım. Gondolu köprüünün altında ilerlerken bana bakmaya devam etti. Baş köprüünün ayağına çarparak acı bir çığlık attığında ben de şaşkınlıkla bir elimle ağzımı kapattım. Hemen köprüünün diğer ucuna koşturdum.

Endişeyle, "İyi misin?" diye sordum.

Gondol köprüünün altından belirdi. Neyse ki aşağıya düşmemişti. Kafasını bana çevirerek sırtıttı. İşte o zaman benimle dalga geçtiğini anladım.

Kahkahalarını duyunca, "Seni pislik!" diye bağırdım.

Genç bir kadın sesi duyunca arkamı dönüp baktım ve tam arkada çok daha büyük bir gondol ve içinde onlarca turist olduğunu fark ettim. Kadının üzerinde denizci mavisi şort, beyaz gömlek ve üzerinde bir yelek vardı. Aramızdaki mesafe azalınca kulak kabarttım, “Clare Koleji 1326’da kurulmuştur ve bu sayede Cambridge’in en eski ikinci üniversitesi olma unvanını almıştır,” diyen tur rehberi devam etti, “Clare Köprüsü şehrin en eski köprüsüdür. Süslemesindeki taş toplardan birinden bir dilim eksik olduğunu fark etmişsinizdir.”

Birkaç turist bu keşfi yaptıklarını doğrulayan bir ifadeyle mırıldandıklarında ben de kafamı çevirip baktığımda bahsi geçen topun tam karşımda durduğunu gördüm. Bir dilimi kesik Edam peyniri gibi duruyordu.

“Kimse neden olduğunu tam olarak bilmiyor ama bir söylentiye göre köprünün ilk mühendisi parası eksik verilince bu farkı kapatmak için o parçayı kesivermiş.”

Gondolcu kafasını eğince köprünün altında kayboldu ama çok geçmeden diğer taraftan çıktı. Daha küçük ve dar bir gondolu süren acemi bir gondolcunun doğruca bu büyük tur gondoluna doğru yaklaştığını gördüm. Acemi gondolcu yönünü düzeltmeye çalışırken, gondolun önündeki arkadaşlarından biri zıt yöne doğru deliler gibi sığığını batırıp çıkarıyordu. Herkes soluğunu tutmuş beklerken, tur gondolundaki tecrübeli gondolcu akıllı bir manevrayla kendi gondolunu çevirdi ve hem kendini hem de yolcusu çenebaz turistleri büyük bir tehlikeden kurtarmış oldu. Ben gondollar erkek olur sanırdım ama demek böyle bir şart yokmuş. Kız ve gondolu görüş alanımdan uzaklaştığı sırada elimde olmadan ona karşı bir hayranlık duydum.

Köprüyü geçerek yüksek taş kemerin altından Clare Üniversitesi’ne uzanan yolda ilerliyordum. Ön tarafında eski moda bir sepeti olan, asker yeşili bir bisiklet duvara yaslanmış

duruyordu. Az sonra kendimi büyüleyici bir taş binayla çevrelenmiş olan bir avluda buldum. Yabani otlarla kaplı bir patikada ilerledikten sonra dar bir sokağa çıktım ve sağımda kalan King Üniversitesi Şapeli'nin hâlâ açık olduğunu fark ettim. Ayaklarımı beni o yöne götürüyordu ve orgdan yayılan ses tüm şapeli kaplıyordu. İçeri girmek için sıraya girdim. Kapıların arasından geçtim ve tavandaki yelpaze şeklindeki duvar süslerini görebilmek için kafamı yukarı kaldırdım. Tam tepemizdeki devasa mozaik camlar insanı başka âleme götürecektik kadar büyüleyiciydiler. Koridora doğru ilerledim. Orga ve altın borularına yuva olması için karmaşık bir şekilde oyulmuş koyu meşe paravanın yanından geçerek altara vardım. Elimdeki broşüre göre bu org üç yıl süren evlilikleri süresinde Kral VII. Henry ile eşi Kraliçe Anne Boleyn tarafından verilen bir hediyeymiş, elbette kraliçe idam edilmeden önce. Ürperdim. Şu anda etrafımı saran tarih insanın aklını başından alacak türdendi.

Burası artık benim şehrimdi ve burada yaşadığım için aslında ne kadar şanslı olduğumu aylar sonra ilk defa fark ediyordum.

Bölüm 20

Depresyonla dolu geçen kış günlerimden sonra artık tuhaf bir şekilde bağımlı olduğum nehri ziyarete ertesi gün yine gelmiştim. Ama bu defa hazırlıklıydım: Elimde kahvem ve en son çıkan turist rehberlerinden biri vardı. Öğrenci kimlik kartımı kullanarak, Aziz John Üniversitesi'ne girdim. Büyük Geçit'ten ilerleyerek Birinci Bina'ya ağızım açık bakakaldım. Kitchen Köprüsü'nden geçerek diğer yakada uzanan çayırlara ulaştım ve tam sağ tarafımda kalan o göz alıcı, münzevi köprüye hayranlıkla baktım. Sola dönerek nehir kıyısında biraz daha ilerledim. Bir müddet sonra durdum. Tam arkamda kalan Yeni Bina'nın neogotik tarzda ve düğün pastası şeklinde inşa edilmiş yapısına bakan yemyeşil çimenlerin üzerine oturdum. Nehir kıyısında uzanan bir söğüt ağacı tıpkı bir gelin gibi dallarını nehre sarkıtıyordu.

Çantamı açarak içinden, okumaya niyetli olduğum Virginia Woolf'un *Orlando*'sunu çıkardım. Kahvemden bir yudum aldım. Lezizdi. Kendimi *iyi* hissediyordum. Böyle hissetmeyeli bir hayli uzun zaman olmuştu. Kitabı elimde tutarak yüzükoyun uzandım ve bir süreliğine sadece *kendim* olmak istedim. Nihayet yeni Alice'in şehrin tadını çıkardığını hissediyor gibiydim. Güneşin ve hayatın tadını çıkarışımın farkındalığını yaşıyordum. Belki hiçbir şey için geç değildi çünkü zaten hep böyle hissediyormuş gibiydim.

Güneş bile sanki dünkünden canlıydı ve adeta bütün Cam-

bridge sakinleri nehirde toplanmış gibiydi. Çarpışan arabalara gibi acemi gondolcuların yol bulma çabaları yüzünden mütemadiyen birbirine çarpan gondolları izlerken gülümsedim.

Bir tur gondolu daha geliyordu ve ben kitabıma bir süreliğine ara verip yirmili yaşlarının başında gösteren, uzun boylu geniş omuzlu sarışın çocuğu büyük bir merakla dinliyordum. Çocuğun üzerinde beyaz bir gömlek, krem renkli bir şort, kanvas botlar ve kısa çoraplar vardı, sanırım üniformasıydı.

“Aziz John, VIII. Henry’nin torunu Leydi Margaret Beaufort tarafından, on ikinci yüzyıldan kalma bir hastane alanının içine yaptırılmıştır. Tam karşıya bakınca Ağlama Köprüsü’nü görebilirsiniz ki bu köprü Venedik’teki adaşına hiç benzememektedir, sadece ikisinin de üzerinin kapalı olması dışında. Bazıları buraya Ağlama Köprüsü denmesine sebep olarak öğrencilerin yurtlarından sınav salonlarına ulaşmak için bu köprünün üzerinden geçmek zorunda kalmalarını gösterir.”

O sırada bir başka tur rehberi gördüm ve görür görmez bunun daha dün kafasını duvara çarpma numarası yaparak beni kandıran kızıl saçlı çocuk olduğunu fark ettim. Bu kez çok daha büyük gondollardan birini çekiyordu ve içerisinde onlarca Asyalı turist vardı.

“Yine sen!” diye sevinçle bağırdı ve sırtığını nehir yatağına batırarak fren yaptı. Daha bir türlü kapağını açamadığım kitabımı ve daha sonra tam arkamda kalan Yeni Bina’yı göstererek, “John’da mı okuyorsun?” diye sordu. Buralılar okula Aziz John değil John derdi.

Gondoldaki birkaç meraklı bakış tarafından süzülürken, “Hayır,” diye cevap verdim, “Anglia Ruskin’deyim.”

“Güzel.”

Saçma olduğunu bilsem de, “Ya sen?” diye sordum. Gondolda onlarca turist olduğunun farkındaydım ama kaba ya da

umursamaz biriymiş gibi görünmek istemiyordum. “Burada mı okuyorsun?”

“Hayır, o kadar akıllı değilim! Neredensin?”

Bir kez daha yolculara baktım. Onlara bakıp omuz silkti.

“Bekleyiversinler. Nasılsa tek bir kelimemi bile anlamıyorlar. Nerelisin?”

“Londra.”

“Ben aslen nerelisin demiştim?”

“Londra,” dedim suratımda yayvan bir gülümsemeyle. Aslında ne demek istediğinin farkındaydım. Şaşkın şaşkın suratıma bakınca açıklama gereği duyuyorum, “Babaannem Çinliymiş.”

Başparmağını yolcuların olduğu tarafa doğru işaret ederek heyecanla sordu, “Çince konuşabiliyor musun?”

Mideme aniden bir kramp girdi. Joe üniversitede seçmeli ders olarak açılırsa Mandarince almamı tavsiye etmişti. Açılmıştı ama ben kendimi buna hiç hazır hissetmediğim için kurguya girişi seçmiştim.

“Korkarım, hayır.”

“Neyse, boş ver! Hey neden sen de binmiyorsun?”

Bir an için afalladım. “Gerçekten mi? Tercümanlık yapamayacağımı söylemiştim sanırım.”

“Olsun, yine de bana arkadaşlık edersin.” Elini uzattı ama tereddüt ettiğimin farkındaydı. “Ne kaybedersin ki? Bunca insanın önünde birinci dereceden cinayet işleyecek halim yok.”

Bu çocukta şeytan tüyü vardı. Bunun ne kadar tuhaf görünüşünün farkındaydım çünkü hiçbir şekilde bu gence o anlamda bir yakınlık hissetmiyordum ama o kadar samimi ve bir o kadar masum görünüyor du ki bu bir tuzak olamazdı. Daha fazla düşünmeden ayağa kalkıp eşyalarımı topladım.

“Beni gondoldan itmeyeceksin umarım.”

“Yüzme biliyor musun?”

“Evet.”

“Desene seni boğma planım boşa gitti.”

Dişlerini göstererek sırttı ve elinden tutarak dikkatle gondola adım attım.

“Ayağın takılmaz korkma, tabanı dümdüzdür.”

“Oh, peki.”

Arka koltukta oturan çifte, “Kayın biraz,” diye seslendi. En azından bu komutu anlamış olmaları ki hemen yana kaydılar. Kıyıdan uzaklaşmak için sırığıyla ittirirken mahcup bir tavırla diğer yolculara bakarak gülümsedim.

“Bu işi uzun süredir mi yapıyorsun?”

“Birkaç yıldır. İlk başlarda bir yaz tatili hevesi olarak başlamıştı ama sonra mesleğim oldu.”

“Eğleniyor gibisin.”

“Kışın ortasında yapamıyorum ama sorun yok. O zamanlarda da kayak yapmaya gidiyorum.”

Gülümsedim. “Müthiş bir hayatın var gibi.”

Omuzlarını silkerek, “Ben memnunum,” dedi.

Biriyle böyle kolay sohbet etmeyeli uzun zaman olmuştu. Nehir boyunca sıralanan ve insanı mest edecek kadar güzel binalara gözlerimi diktim.

“Burası neresi?” diye merakla sordum.

“Wren Kütüphanesi.”

“Wren derken Christopher Wren mi?”

Alaycı bir ses tonuyla bana dönerek, “Seni bedava bilgilendirmek için güverteye almadım,” dedikten sonra devam etti, “Tasarımı Sör Christopher Wren’e ait olup inşaatı 1695’te tamamlanmış olan Wren Kütüphanesi’nde çok sayıda müstesna koleksiyon bulunmaktadır. Bunların arasında on binlerce ortaçağ el yazması, Shakespeare’in ilk oyunları, Sör Isaac Newton’ın şahsi kitapları...” dedikten sonra sesine dramatik bir etki yaratmak için du-

raksadı ve devam etti, “Ve de A.A. Milne’in *Winnie-the-Pooh* el yazmaları.”

“Vaay,” dedim hayranlıkla ama o hiç etkilenmişe benzemiyordu. “Sence bu ilginç değil mi?” diye sordum.

“Aynı şeyi onuncu kez anlatınca pek ilginç gelmiyor.”

“Bir günde kaç tur yapıyorsun?”

“Yoğunluğa göre değişir, bir defasında on ikiye kadar çıkmıştım.”

“On iki mi?”

“Gerçi yazın en yoğun sezonundaydık. O kadar talep olması için daha vakit var.”

Clare Köprüsü’ne varana dek iki yakın arkadaş gibi sohbetে devam ettik.

“Seni burada indirsem iyi olacak,” dedikten sonra kıyıya doğru yaklaştı. Sırığını başka bir gondola dayadıktan sonra, “Patronumun bir yolcuyu beleşe taşıdığım için beni paylamasını istemiyorum,” dedi.

“Doğru ya, sorun değil. Gezi için teşekkürler,” dedim gülümseyerek ve otlarla kaplı kıyıya çıkmam için bana yardım etmesine izin verdim. Clare Köprüsü’ne giden kapı açık mı diye hızlıca kontrol ettim.

“Rica ederim, yarın aynı saatte?”

Emin olamayarak, “Gerçekten mi?” dedim, “Yarın bardaktan boşanırcasına yağmur yağacak dediler.”

“Aah, anlıyorum, hava durumu fark etmez, ben buradayım.”

“İşine pek sadıksın.”

Başparmağını ve işaretparmağını birbirine sürterek, “Beş parasızım da,” dedi.

Kıyıdan uzaklaşırken, “Görüşürüz Çinli Kız,” deyince bu kez sırtıttım.

“Adım Alice.”

“Olsun, ben sana Çinli Kız diyeceğim, bu kulağa daha hoş geliyor.”

“Ya senin adın?” diyerek arkasından bağırdım.

Gondol köprünün altından geçerken, “Sen seç!” diye bağırdı.

Yolcuları şaşırtmak için yine kafasını vurma numarası yapacağından emin olsam da, “Kafana dikkat et!” diye bağırdım. İngilizce bilmiyor olabilirlerdi ancak bu yapılan şakayı anlamalarına engel olmamıştı ki nehrin metrelerce uzağından bile kahkahaların duyabiliyordum.

Ne zaman kahkahaları kesildi işte o zaman ben son yirmi dakikadır Joe’nun aklıma gelmemiş olduğunu fark ettim. İşte bu yepyeni bir rekordu!

Bölüm 21

G erçekten de ertesi gün aynı saatte nehre yine gittim. Gök-
yüzü gri ve kasvetli olmasına ve arada sırada yağmur çise-
lemesine rağmen korkulan sağanak başlamamıştı.

“Gelmişsin!”

“Bakıyorum da gondolun bomboş!”

Gondola çıkmam için elini uzatırken, “Bugün biraz sakın,” dedi.

“Sorun çıkmayacağından emin misin?” diye sordum dikkatlice
adım atarken, “Bu yüzden başın belaya girmez değil mi?”

“Girmez. Yapacak başka işim yok ki. Kırk beş dakika sonra
başlayacak turum için Magdalene Köprüsü’ne zamanında vardı-
ğım müddetçe kimse bir şeyden şüphelenmeyecektir.”

Gondola oturduktan sonra yüzüne bakarak sordum, “Bana
hâlâ ismini söylemeyecek misin?”

“Sen bir şey bulamadın mı?”

Bu alev saçlı yabancıнын yanında kendimi anlaşılmaz bir şe-
kilde rahat hissediyordum. Yüzümde bir gülümseme ile sohbete
devam ettim.

“Aklımdaki isim... Ron.”

“Ron?”

“Ron Weasley’deki gibi.”

“Ron *Weasley*!”

“*Harry Potter*’daki.”

“Tamam, Ron Weasley’yi biliyorum elbette. Ron’ı oynayan karakteri kast ediyorsun galiba?”

Omuzlarımı silktilim. “Adını bilmiyorum ki!”

İlk film daha geçen sene çıkmıştı.

Suratı düştü. “Biraz araştırırsan o aktörün adının Rupert Grint olduğunu göreceksin ve kendisi daha on iki yaşında.”

“Sen onun daha yaşlı ve huysuz versiyonunun diyelim o zaman. Onun on yıl sonraki hali.”

“Ben on dokuz yaşındayım!”

“Yedi yıl sonraki o zaman.”

Canı fena sıkılmış görünüyordu ve elimde olmadan güldüm, “Ama bunu sen istedin.”

“Lanet olsun. Adım Jessie.”

Kıkırdadım. “Artık çok geç. Ron’dan vazgeçmem.”

Gözlerini devirerek konuştu, “Weasley’den iyidir.” Gözlerim kocaman açıldı.

İnleyerek sordu, “Oh, lanet olsun, anladın değil mi?”

“Hem de nasıl. Adın artık Weasley.”

“Kahretsin!”

Birbirimize bakarak sınttık.

“İlk senende misin?”

“Evet.”

“Ne okuyorsun?”

“İngiliz edebiyatı.”

“Seviyor musun?”

“Fena değil.”

“Pek istekli bir cevap olmadı.”

“Hayır, aslında seviyorum...” diyerek onu ikna etmeye çalıştım çünkü ona Joe’yu anlatmak istemiyordum.

Durup dururken, “Okula ara ver, sen de gondolculuğa başla,” diye bir öneride bulundu.

Aklıma birkaç gün önce gördüğüm gondolcu kız gelince merakla sordum, “Zor mu?”

“Olayı bir kez çözdükten sonra çocuk oyuncağı.”

“Sen nasıl öğrendin?”

“Kiralık gondollar birinde kendi başıma öğrendim. Birkaç saat boyunca tek başıma çalıştım,” dedikten sonra biraz bekledi ve sordu, “Denemek ister misin?”

“Hımm...” Aslında kulağa çok baştan çıkarıcı bir teklif gibi geliyordu ama emin olamıyordum.

“Ayakkabıların nasıl?”

“Sivri topuklular,” diyerek dalga geçtim ve ayağımı kaldırarak spor ayakkabılarımı gösterdim. Gülümseyerek, “Haydi gel,” diyerek bana cesaret verdi.

Teklifini kafamda tartarken başımı çevirip etrafa baktım. Bugün nehirde kimsecikler yoktu, bu durumda kimseye rezil olmayacaktım. Kendime fikrimi değiştirme fırsatını vermeden hemen, “Olur,” dedim.

“O zaman yer değişelim,” dedi.

Ahşap platforma çıktım ve bana sırtığı uzattı. Tahminimden çok daha ağırdı. Yolcu koltuğuna oturdu.

“Hey!” diye panikle bağırdım.

“Bana yardım etmeyecek misin?”

“Sırtığı suya daldır ve gondolu it yeter,” der demez ayaklarını uzatarak keyif çatmaya başladı.

“Ama olur da bataklığa saplanırsa bırakıver yoksa sen de tepaklak düşersin.”

“Harika!”

Ellerini ensesinde birleştirirken, “Ne var ki?” diye sordu,

“Çaylakların hepsi ilk denemelerinde nehri boylar.”

Resmi bir tonla, “Bana çaylak denilmesinden pek hoşlanmam,” dedim. “Tamamdır,” diyerek sonunda boyun eğdi.

“Gondolun tam ortasında dur, gözün hep karşıda olsun.”

Dediği gibi yaptım.

“Şimdi sırığı sudan tamamen çıkar, gondolun tam yanına getir, sonra dibe dokunana kadar ellerinden kayıp gitmesine izin ver ve gondolu ileriye doğru it.”

Böyle anlatınca çok basit gibiydi. Ama, AHHH! Gondol kıyıya doğru gidiyordu ve engel olamıyordum. “Yapamıyorum!” diye cıyakladım.

“Sırığı direksiyon gibi düşün,” diyerek sesini hiç yükseltmeden tavsiyede bulundu.

Komutuna uymaya çalışırken tam bir panik abidesiydim. Neyse ki tekne ağır ağır fakat doğru bir şekilde kıyıdan uzaklaşmaya başlamıştı.

“İşte böyle, şimdi sırığı tekrar sudan çıkar ve hafifçe arka tarafa doğru çevir.”

Nefes nefese, “Ama çok ağır,” dedim. Islanmıştım da.

“Metal olanlar ahşaplardan daha hafif ama olsun, zamanla bunlara da alışıyorsun.”

“Bundan emin değilim. Hatta yakın bir zamanda bunu bir kez daha deneyeceğimi hiç sanmam.”

“O kadar emin olma, bu hiç belli olmaz.”

Bölüm 22

Jessie haklı çıktı.

“Trinity Üniversitesi VIII. Henry tarafından 1546'da yaptırılmıştı. Kiliselerden toplanan bağışların okulun inşasında büyük katkısı olduğu söyleniyor.”

Yolcularım kendi aralarında merakla konuşuyorlardı.

Evet, doğru okudunuz. *Benim* yolcularım...

O ilk denemeden sonra tekne içinde iyi olacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi, bu işte profesyonel olacağım ise dünya yıkılsa ihtimaller arasında olmaz diye düşünürken, bugün kalifiye bir kürekçi olarak, teknemde onlarca turistle Backs nehrinde teknemi gezdiriyor, onları bu üniversiteleri yaptıran kral ve kraliçelerin hikâyeleriyle ve buralarda okuyan insanlara ait bilgilerle eğlendiriyordum.

“Prens Charles Trinity’de okurken diğer öğrencilerden farklı muamele görmemiş. Tek istisna, odasında ona ait bir telefon bulundurmasına izin verilmesiymiş. Cambridge öğrencilerine uygulanan araba yasağına o kadar sinir oluyormuş ki bir gün misilleme olarak okula helikopterini getirtmiş.”

Yolcularımdan bazıları neşeyle kıkırdıyordu. Bu hikâyeye gonderiler arasında dilden dile dolaşan bir efsaneydi ve muhtemelen son bilginin gerçeğe pek alakası yoktu ama olsun, turu daha eğlenceli hale getiriyordu.

Kızıl saçlı, tanıdık bir gondolcu tam karşıdan geliyordu. Kendimden emin bir şekilde kayalık zemine sırıgımı sapladım ve tempomu hızlandırdım.

Gondolum onunkinin yanından geçerken neşeyle, “İyi günler,” diye selam verdim.

“Eveettt!” diye bağırınca kaşları çatıldı zira benim tekнем onunkini geçmişti!

Omzumun üzerinden bakarak, “Uyuyorsun galiba?” diye bağırdım.

“Bu gece için hazırlanıyorum. İşten sonra Anchor’da bir şeyler içeceğiz, gelir misin?”

Bu hep beraber takıldığımız mahalle barlarından biriydi.

“Neden olmasın.”

Tam köprünün altından geçecekken, “Kafana dikkat et!” diye espri yaptı. Bu nehri artık avucumun içi gibi biliyordum, hatta yolumu gözlerim kapalı bile bulabilirdim.

Bayıltıcı bir hava vardı. Son tekne turumu da yaptırdıktan sonra iskeleye çıktığımda, nihayet derin bir nefes alabildim. İskeleye çıkmaya hazırlanan yolcularımdan bazıları bana dolgun bahşişler verdi ve ben de onlara içten teşekkürlerimi sundum. İlk içkilerin parası çıkmıştı. Suratımda biriken teri kolumun tersiyle sildim. Daha mayıs ayında bu kadar sıcak olursa, haziranı düşünemiyordum bile. Neyse ki aniden esen serin bir rüzgârla biraz ferahlamıştım ama çok geçmeden yine boğucu bir nem ortalığı esir almıştı. İyi ki bugün elbise giymiştim; beyaz kolsuz bir elbise. Aslında bu elbise, benim için bir nevi üniforma olmuştu. Jessie ise hâlâ, bu cehennem sıcaklarında bile, baştan aşağı siyah giymeye devam ediyordu.

Tekneden iner inmez bara doğru ilerledim. Nehre bakan kaldırım boyunca masa ve sandalyeler sıralanmıştı. Jessie çoktan bara girmişti bile. Artık benim için bir klasik olan Alman birası

bardağımı uzatmadan önce bana bakarak sıırıttı. Size şu kadarını söyleyeyim, biracı bir kız olacağım hayatta aklıma gelmezdi.

“Sağlığına Çinli kız.”

“Sağlığına Weasley.”

Lakaplarımız üzerimize yapışmıştı. Bardaklarımızı tokuşturup birkaç yudum aldık. Alkolün acımtırak tadı genzime ulaştığında içimi hoş bir serinlik kapladı.

Jessie, “Acayip yoğun bir gündü değil mi?” diye sordu.

“Biraz.”

Turları kast ederek, “Kaç tane yaptın?” diye sordu.

“Beş.”

“Bebek... Bebek,” diyerek dalga geçti.

“Aman da aman, senin on iki rekoruna ulaşmam için daha uzun yol almam lazım, biliyorum ama olsun azimliyim.”

Sempatik bir şekilde omzuma dokunarak, “Daha yolun başında olduğunu düşünürsek, beş de fena sayılmaz,” dedi.

Boşalan bir iskemleyi bana doğru itirdi ve kendisi ahşap tezgâha yaslandı. Arkadaşlarımız gelene kadar çoğu zaman burada böylece ayakta bekliyorduk, eğer olur da boş masa bulursak dışarıda takılıyorduk fakat bu pek sık olmuyordu. İskemle için teşekkür ettim zira popoma bir yer bulmak için can atıyordum.

“Ev arkadaşı arayışların nasıl gidiyor?” diye sordum.

Jessie’nin anne ve babası önceki sene İngiltere’den ayrılarak iki buçuk yıllığına yurt dışına çıkmışlardı. Babası çok başarılı bir hukuk şirketinde avukatlık yapıyormuş ve ona bir süreliğine Washington ofislerinde çalışma teklifinde bulunmuşlar. Böyle olunca Jessie’nin ailesine ait koskoca evde öğrencilere kiralamasına izin verdikleri iki boş oda vardı. Kiracı bulmak zor olmamıştı, ama bu iki öğrenci de üçüncü sınıfta olduklarından Jessie eylülde yeni kiracılar bulmak zorunda kalacaktı.

Oldukça rahat bir ifadeyle birasından bir yudum alırken bardağın kenarından bana bakarak, “Sen taşınısana,” dedi.

Teklifine ilgisiz bir şekilde, “Ciddi misin? Benimle aynı evde kalmak istemezsin,” dedim.

“Tabii ki isterim.”

“Benimle aynı yerde çalışıyorsun, bir de aynı evde yaşamayı ister miydin?”

“Neden olmasın ki? İşe birlikte gider gelirdik.”

“Birlikte alışveriş de yaparsınız artık. Bari evlenip iki de çocuk yapiverelim hazır bu kadar çok şeyi birlikte yaparken.”

Bu teklifim onu korkutmuş olmalı ki, “Tanrım, korkunç!” dedi yüzünü buruşturarak.

“Ne kadar kabasın!”

Sözleri beni kızdırmış gibi rol yapmaya çabalasam da bir türlü ciddi bir surat ifadesi takınamıyordum. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kolunu boynuma doladı ve başıma bir öpücük kondurdu.

Jessie’yle aramda temasa dayanan sıcak bir ilişki vardı, ama cinsel çekim denilen şeyin zerresi yoktu. Zaten böyle bir şey olsaydı dost kalmamız mümkün olamazdı. Beni çekici bulmadığını biliyordum ve bu benim için çok önemliydi. Ben hâlâ Joe’ya âşıktım. Hâlâ Joe’yu özlüyordum fakat şu da vardı ki Jessie benim kurtarıcım olmuştu. Beni yeniden hayata döndürmüştü. O olmasaydı ne yapardım, hiçbir fikrim yoktu.

Omzunun üzerinden bakınca ısrarla bizi dikizleyen barmen kızı fark ederek, “Bana sarılıp durursan şu karşıdaki sarışınla hiç yol kat edemeyeceksin,” diye kibarca fırça çektim. Haftalardır bakıyorlardı. Sırtarak, bardaklarımızı bir kez daha tokuşturduk. Sarışının bize doğru baktığını ve hatta bu defa kaşlarının biraz öfkeyle çatıldığını görebiliyordum. Belki de Jessie’ye gerçekten âşıktı. Ben buradayken yakınlaşmaları zor oluyordu galiba, ama

ne yapayım gidemezdim ki! Ona deliler gibi ihtiyacım vardı. Onu kaybetme fikrine bile tahammül edemiyordum.

Endişeli bir şekilde, “Hasta falan değilsin, değil mi?” diye sordu ve elinin tersiyle alnıma dokundu.

“Yok, iyiyim ben,” diyerek konuyu değiştirdim, “Diğerleri gelmiş mi diye bakalım mı?”

“Olur.” Sarışına bakmak için kafasını çevirdi ama kız bu defa ciddi ciddi bakışlarını kaçırdı. Bar kapısına kadar bana eşlik ederken, elimde olmadan kendimi suçlu hissediyordum.

* * *

Jessie bizim tekneci arkadaşlardan uzun boylu, yakışıklı ve sarışın olanına, “Chris... Dur!” diye bağırdı, “Ona daha fazla içki verme.”

Chris kapı aralığından, “Ne var, babası mısın?” diye bağırdı.

“Alice, ne içiyorsun?” diye sordu.

Ona hayır anlamında el salladı ve uzun bir kanepede tam so-lumda oturan Jessie’yi işaret ederek anlaşılmaz bir şekilde, “Yeter... Jessie haklı,” dedim.

“Bu gecelik yeter.”

“Oyunbozan,” diyerek öfkeyle homurdanan Chris arkasını dönerek içeri girdi.

Anchor’dan birkaç saat önce ayrılmıştık. Magdalene Köprüsü’ndeki iskelemize yakın bir konumda yer alan, şehrin diğer yakasındaki Pickerel Bar’da geceye devam ediyorduk. Bahçeye konulmuş uzunca bir masada hep beraber oturuyorduk.

Karşımda oturan Sammy yüzünde mutsuz bir ifadeyle, “Kulü-be gelmiyor musunuz?” diye sordu.

Sammy tur biletlerinin satıldığı büfede çalışıyordu. Hoş bir kız-

dı, benden biraz daha uzun, omuzlarına kadar inen kahverengi saçları ve masmavi gözleri vardı.

En sağlam içkici dostu Jessie'ye bakarak, "Ama perşembe gecesi," diyerek mızızlandı.

Jessie bankta hafifçe yana kayarak, "Olmaz, Çinli'yi eve bırakmam lazım," dedi.

"Ben hallederim," diyerek ayağa kalkmaya çalıştım ama sen-delemekten beceremedim. Jessie beni belimden yakalamaya çalışsa da kendimi istemeden de olsa bir başka tekneci dostumuz Mike'ın kucağına bırakıverdim.

Şaşkınlıkla, "Vaay!" diye bağırdı.

"Affedersin," demeye çalıştıysam da harfler ağzımda yuvarlanıyordu.

"Yarın görüşürüz," diyerek veda eden Jessie ite kalka yürüme yardım ediyordu. Koyu renkte ahşap kirişlerin ve alçak tavanların altından geçerek beni sıkışık barın caddeye açılan kapısına kadar götürdü.

Evi benimkinin aksi istikametinde olan Jessie'ye, "Güle güle," dedim.

Sert bir ifadeyle beni çeğiştirerek, "Bu halde eve tek başına gidemezsin, bende kalsan iyi olur," dedi.

"Yine mi? Zaten herkes bizim sevgili olduğumuzu düşünüyor," diye mızıldandım.

"Hayatta sevgili olamayız."

Zaten genellikle onun evinde kalıyordum. Yurttakilerle bir türlü dostluk kuramamıştım. Bunun nedeni belki de oraya ilk taşındığımda sürekli depresyonda oluşumandı. Artık kendimi toparlamış olsam da, tamamen iyileştiğimi söyleyemezdim. En azından aşama kaydettim, ortamlara bir anda uyum sağlayabileceğimi pek sanmıyordum. Bu değişim –ya da dilererseniz iyileşme diyebilirsiniz– sırasında yanımda hep Jessie vardı. Diğerleri ara-

mızdakinin aşk olduğuna kendilerini inandırmıştı –ben de onları sadece arkadaş olduğumuza ikna etmek için dil dökmekten yorulmuştum. Bir keresinde ciddi ciddi açıklama yapmaya çalışmış-tım ama kızlar benimle dalga geçmişlerdi ve söylediklerimin tek kelimesine bile inanmamışlardı. Galiba benim bir erkek arkadaş bulmuş olduğum fikri hoşlarına gidiyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Eğer bu onları mutlu edecekse, istediklerine inanmakta özgürlerdi.

Domuz pastırmalı yumurta. Hımın. İşte bu geceyi burada geçirmek için yeterince cazip bir bahaneydi. Sabah uykulu gözlerle yataktan kalktığımda tıpkı tahmin ettiğim gibi Jessie'nin ortalıkta olmadığını fark ettim. Bu mutfakta ikimiz için güzel bir kahvaltı hazırlamakta olduğu anlamına geliyordu.

Jessie'nin, evin ön tarafına bakan odasındaaydım. Ailesi gittiğinden beri onların yatak odasında kalıyordu ve süper battal boy yatakları ikimize de yetecek kadar genişti.

Yataktan fırladığım gibi onun tişörtlerinden birini kaptım. Kendisi benden otuz santim falan uzun olunca tişörtleri üzerimde elbise gibi duruyordu. Aşağıya indim.

Neşeyle, “Günaydın,” dedi.

Mutfak masasının önündeki sandalyenin üzerine kendimi bıraktım.

“Bunu nasıl yapılabiliyorsun, hiç anlamıyorum.”

“Neyi nasıl yapıyor muşum?”

“Hem o kadar içip hem de sabahına nasıl böyle canlı olabiliyorsun?”

“Ne diyebilirim ki? Bir yetenek,” dedikten sonra bana bir fincan kahve uzattı.

“Onlarca yeteneğine ek olarak!”

“Çok kibarsın.”

Gülümsedi ve yumurtaları koyduğu tabaklarımızı masaya yerleştirdi.

“Bugünkü planların nedir?” diye sordu.

“Öğleden sonra dersim var,” dedim.

Benimle, “Ooh, ne kadar heyecan verici,” diyerek dalga geçti. Aldığım eğitimin ona ilgi çekici gelen hiçbir yanı yoktu. “İstersen seni tekneyle Silver Caddesi’ne kadar götürebilirim.”

“Sağ ol ama bir an önce çıksam iyi olur, daha okumam gereken bir sürü sayfa var.”

“Neden kitaplarını da buraya getirmediğini anlamıyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun? Sen hiç *Norton Antolojisi*’ni gördün mü? Neredeyse küçük bir çocuk büyüklüğünde.”

Norton Antolojisi iki devasa ciltten oluşuyordu ve İngiliz edebiyatının ortaçağdan yirmi birinci yüzyıla kadar olan dönemini inceliyordu. Birkaç aydır onu getirip götürmekten belime ağırlar giriyordu –hatta bölümden bir kız kitabı tekerlekli valizle getirip götürüyordu.

“Her neyse, zaten gece burada kalacağımı bilmiyordum, değil mi?”

“Artık biliyorsun.”

Hüzünlü bir gülümsemeyle, “Seni bu yaz çok özleyeceğim,” dedim.

Dudaklarını büzerek, “Ben de. Yazları böyle çekip gitmenden nefret ediyorum,” dedi.

Birkaç dostumuz daha –Sammy, Mike ve Chris– Anglia Ruskin’de okuyordu. Onlar da yaz tatilinde memleketlerine gideceklerdi.

“Ben de gitmeye pek meraklı değilim... Üç ay boyunca bir başıma ne yapacağım hiç bilmiyorum!” Jessie’den, artık daha da çok sevdiğim derslerimden ve nehirden uzakta... Neredeyse bir

yıl boyunca özgürce yaşadktan sonra yeniden bizimkilere hesap verecek olmak...

Dürüst olmak gerekirse bunun sonunun ne olacağını çok iyi biliyordum. Yine kendimi Joe'yu ararken bulacaktım. Londra'da... En azından oraya gideceğini söylemişti. O uzun, hüzünlü yaz günlerini amaçsızca Joe'yu arayarak geçireceğimi biliyordum ve doğrusunu söylemek gerekirse onu bir kez daha bulamayınca yaşayacağım o kalp kırıklığını kaldırabilir miydim, bilemiyordum. "Evine gitmek zorunda değilsin," dedi Jessie bilmiş bir tonla.

"Yani?"

"Burada kalabilirsin."

"Sırf ilan verme işleriyle falan uğraşmamak için seninle kalmanı mı teklif edeceksin yine?" diyerek takıldım.

"Kira bile almam senden."

"Ama ben yine de öderim!" diyerek itiraz ettim.

"En azından yazın. Sonuçta eylüle kadar ev zaten boş kalacak."

"Eve gitmeyişime bizimkilerin pek sıcak bakacağını sanmam..." Gerçi benim adıma oldukça cazip bir teklifti, üstelik babamın Joe'nun gidişine engel olmaması yüzünden ona hâlâ kızgın oluşum bu teklifi daha da cazipleştiriyordu.

Jessie kısa ve net bir şekilde, "Sen yine de bir düşün," dedi.

"Düşünürüm."

Bölüm 23

Jessie'nin evinden ayrılarak hızlı adımlarla şehir merkezine yol alıyordum. Bir yandan da hızla geçen binlerce bisikletliye ve kaldırımın üzerinde dikilip ellerindeki haritalara meraklı gözlerle bakan turistlere çarpmamaya çalışıyordum. Askılı beyaz elbisem bir günlük mesaiden sonra renk değiştirmişti. Benim de acilen banyo yapmaya ihtiyacım vardı. Ilık ve güneşli bir gün daha olacaktı ve üstelik cumaydı. Hafta sonunu dört gözle bekliyordum. Üniversite yakınlarındaki arka sokaklar bile her zamankinden kalabalıktı. Nehre gidip daha sakin olduğunu tahmin ettiğim Backs'e kadar yürümek aklıma geldi. Biraz yolumun dışında kalıyordu ama az sonra Kraliyet Geçidi başlayacaktı ve doğrusu o kalabalığa girmeye pek niyetim yoktu.

Ani bir kararla sağa sapınca bir bisikletliyle burun buruna geldik. Adam, "ÖNÜNE BAKSANA!" diye bağırdı ama çok geçti.

"AHH!" diyerek acıyla haykırdım. Çarpmanın etkisiyle bisikletinden düşerken, "SEN NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?" diye bağınıyordu.

Adam ayağa kalkmaya çalışırken beni, "Önüme baksana şapşal turist!" diye azarladı.

Şapşal turist sensin diye arkasından çığlık atmak istesem de tam o sırada önüme çıkan biri görüşümü engelledi.

O da en az benimki kadar büyük bir öfkeyle, "HEY!" diye

bağırdı. Bense şişen kolumun acısını ovalayarak gidermeye çalışıyordum. Bisikletliye okkalı küfürler savurmak üzereyken bu yabancı kolumu tuttu. Şaşkın bir ifadeyle yüzüne baktım.

Bisikletliye dönerek oldukça sakın bir sesle, ama bariz bir yabancı aksanıyla, “Hızlı giden sendin. *Önüne bakması gereken biri varsa o sensin,*” dedi. Sesi gizemliydi.

“Bas git pislik herif!” diyerek küfrü basan bisikletli yanımdan hızla uzaklaştı.

Yabancı, “Arsız çocuk,” diyerek mırıldandı ve bana dönerek sordu, “İyi misin?” Eli hâlâ kolumdaydı ve aramızdaki mesafe çok yakındı –olmaması gerektiği kadar yakın.

“Evet, iyiyim ben. Teşekkürler,” diyerek bir adım geri gittim. Elleri iki yana düştü. Yirmi yaşlarında genç bir adamdı ve üzerinde şık bir gri bir ceketle beyaz bir gömlek vardı. Saçları kısa, kahverengi ve gözleri deniz mavisiydi.

Kolumdaki kırmızı lekeye bakarak, “Korkarım burası bayağı moraracak,” yorumunu yaptı. “Şişliğin üzerine soğuk kompres uygulamalısın.”

Aksanı bir Alman gibiydi ama görünüşü öyle söylemiyordu. En azından Trafalgar Meydanı’nda gördüğümüz ve Lizzy ile birlikte kırdayarak izlediğimiz rengârenk ceketleri, mavi denim kot pantolonları ve sırt çantaları olan Alman öğrencilere hiç benzemiyordu.

“Yanında var mı?” diye sordu.

Beklemediğim bu soru karşısında, “Pardon, neyim var mı?” dedim.

“Soğuk kompres.”

“Soğuk kompres mi?”

Ne dedi yahu bu?

“Evet, kolun için. Şişmesini engeller.”

“Oh, yok. Sorun değil,” dedim. Acaba el çantamda ecza dolayla gezdiğimi mi sanmıştı?

“İstersen senin için getirebilirim. Kaldığım yer çok yakın.”

Elimde değildi ama kahkahalarımı engel olamıyordum.

Kaşları çatılarak sordu, “Bu kadar komik olan ne?”

“Affedersin. Teşekkür ederim ama ben iyiyim. Hoşçakal!”

Onun yanında bir gülme krizine daha yakalanmamak için oradan hemen uzaklaştım. Kim odasında soğuk kompres bulundurur? Hem neden *buz* değil de *soğuk kompres* dedi yahu?

İçimden belki de doktordur ya da tıp öğrencisidir diye geçirirken kendimi suçlu hissettim. Bu bir şey değiştirmezdi! Bu olayı Jessie’ye mutlaka anlatmalıydım.

Yurt binasına geldim ve numaraları 100’lerle başlayan odaların bulunduğu en üst kata çıktım. Merdivenleri çıkınca sağda ve solda kalan odalar *on yıllık dönemler* temasıyla numaralanıyordu, 30’lar gibi –mesela Oda 31, Oda 32... Sonra da 40’lar, 50’ler, 60’lar... 100’lere kadar gidiyordu. Buraya geldiğimden beri en az üç tane on yıl temalı parti yapıldı. Anlaşılan dün geceki 70’lerdi, zira kocaman bir afro peruk ve sağa sola saçılmış parlak, pembe tüylü fularlar görüyordum.

Koridorun sonuna kadar yürüdüm ve sol tarafta kalan son odanın kilidini açtım. Korkunç perdeler yüzünden odam kasvetli bir turuncuya bürünmüştü. Bu yüzden odaya girer girmez ilk yaptığım şey perdeleri açarak içeriye biraz temiz hava girmesini sağlamak oldu. Yan odadan birileri komşumuz olan King Üniversitesi Yurdu’nda kalan öğrencilerden biriyle tartışıyordu. Yıllardır bu iki grup birbiriyle, “Züppeler!” ve “Ezikler!” diye dalga geçerek eğleniyordu. Ama benim şu anda eğlenceye ayıracak zamanım yoktu. Bir hayli uğraşarak ‘Küçük Çocuğun’ birinci cildini alıp üç bin sayfaya açılan kapağını açtım. Saçlarım biraz bekleyecekti.

Silver Caddesi iskelesine gittiğimde Jessie, “Koluna ne oldu böyle?” diye endişeyle sordu. Bazı günler turlarımıza buradan başlasak da normalde başlangıç noktamız Magdalene’di. Yoğunluk çok fazla olduğundan dersten sonra onlara yardımcı olmam için çağırılmışlardı.

“Lanet bir bisikletli resmen üzerime çıktı, ama komik bir şey oldu...” diyerek ona tuhaf aksanlı yabancıyı anlattım. Sonra durup dururken içimi anlamsız bir suçluluk hissi kapladı ve sesim çatallaştı.

Jessie devam etmem için, “Hadi,” dedi.

İlgisizce kafamı iki yana salladım ve, “Sadece yardım etmeye çalışan biriydi işte,” dedim.

“Bu kadar komik olan neydi peki?” diye sordu yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

“Hiçbir şey. Gerçekten hiçbir şey. Neden abarttığımı bilmiyorum.”

“Kaçıksın kızım sen.”

“İşte, ben de böyleyim.” Sammy’nin beni çağırdığını fark ettim. Sıradaki benim gondolumdu.

“Görüşürüz.”

“Hoşça kal,” derken kolumu çimdikledi. Canım çok yanmıştı.

“Ayyy!”

Iskeleden ayrılıp teknemde bir dolu turistle nehir boyunca ilerlerken kolum hâlâ acıyordu. Platformun tam altında oturan genç bir çiftin küçük bir erkek çocuğu ve bir kız bebeği olduğunu gördüm. Konuşmalarından anladığım kadarıyla Cambridge’de yaşıyorlardı. Turu sakın bir şekilde anlatmak benim için güçleşmişti çünkü küçük oğulları sivrisinek gibi vızıldayarak her yere koşturuyordu.

Trinity Köprüsü’ne yaklaştığımız sırada, “Lütfen elini suya sokmasını engeller misiniz?” diyerek uyarıda bulundum. Benim

kolumdaki morluk, oğlan iki tekne arasında sandviç gibi ezilirse başına gelecek morluğun yanında beyaz kalacaktı.

“Burası da Wren Kütüphanesi,” diye açıklamaya başlamışken birisi sözümü kesti.

“Babamın ve benim pipimiz var, değil mi?”

Suratı lekeli olan genç anne diğer yolcuların dikkatleri bu ilginç konuşmaya odaklanmışken, “Evet,” diye sessiz bir cevap verdi.

“Senin ve Molly bebeğin de Çinlileri var.”

Çin? Yoksa, *Vajina* mı?¹ Jessie'nin bana taktığı ad! İnsanlar gülme krizine girmişken –GÜMM!– Kafamı köprüünün altına çarptım. Acı dolu bir çığlık attım ve içgüdüsel olarak ellerimi başıma götürdüğüm anda sırıgını kayıp gitti. Yolcularımın bazıları korkmuştu bazıları ise eğleniyordu. Daha önce şakacı meslektaşlarımin bu numarayı yaptıklarını görmüşlerdi ama bu bir şaka değildi. Kafam zonkluyordu.

“İyi misin?”

Ben bu sesi bir yerden hatırlıyordum. O acımasız köprüye bakınca üzerinde bekleyen yolcuları gördüm ve hemen o anda az önceki sesin yabancıya ait olduğunu fark ettim. Kiralık gondoluyula gezintiye çıkmış olan nazik bir adam yardımına yetişmişti. Karısı ya da kız arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim bir bayan kendi sırığıyla gondoluma yön verirken adam da kıyıya varmamıza yardımcı oldu. Orada bekleyen yabancı elini uzatarak gondoldan inmem için bana yardım etti. Şaşkınlıktan dilimi yutmak üzereydim.

Israrla, “Oturmalısın,” dedi. Yolcularım da ona hak verir şekilde mırıldanıyorlardı.

İç i yolcuyla dolu bir başka gondolun benimkini kurtarmak için mücadele edişini izledim. Bir sürü meraklı insanla kuşatılmışım ve neredeyse utançtan ölecektim!

1 China or vagina? İngilizcede kaftiyesiyle bilinen bir söz dizisi.

Eli hâlâ bana doğru uzanmışken, “Gel haydi,” diyerek ısrarına devam etti. Elini tuttum zira başka ne yapabileceğim konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Elimde sırıgım yoktu, etrafımda bir sürü insan vardı ve tekнем olmadan gidebilecek bir yerim de yoktu. Ama bir çift ayağım vardı, acaba kaçsa mıydım?

Sonunda, “Otur artık,” diye sert bir uyarı aldım.

Teslim olmaktan başka çarem kalmamıştı. Kendimi kıyıya attım. Yabancı o sırada başımı dikkatlice inceliyordu. “Kafanda büyük bir şişlik olacak,” dedi.

“Daha önceki morluğa ek olarak.”

“Kolun nasıl oldu?” diye sorarken suratında bir tebessüm be-lirmişti.

“Başımdan iyidir,” diye cevap verdim ve bu defa ben de gül-meye başladım: “İşte şimdi soğuk kompres çok işime yaradı.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Bunu duyar duymaz kendimi kötü hissettim ve bir özür mırıldandım. Neyse ki gülümsemeye devam ediyordu. Gözlerim gözleriyle buluştuğunda yüzümün beklenmedik şekilde kızardığını hissettim. Sağ kaşı muzip bir tavırla havaya kalktı. Bense aceleyle ayağa fırladım.

Sendelediğimi görünce, “Heyyy!” diyerek kolumdan tuttu.

“Biraz başım döndü.”

“Hemen otur,” diye kesin bir talimat vererek yolcularıma bir anons yaptı: “Bayanlar baylar, korkanın turumuz sona erdi.” Bir-kaç yolcu şikâyet etse de ve yaramaz çocuk mızıldansa da, yol-cuların büyük çoğunluğu sessizce kaderlerine razı oldu. Yabancı, Trinity yönüne giden köprü üzerindeki genç bir adama seslendi, “Kevin! Bu insanlara bir üniversite turu yaptırır mısın?”

Kevin kalabalık gruba bakınca bir an bocaladı ama yine de fazla oyalanmadan yanımıza geldi. Yabancı sevinçten ağızları kulak-larına varan yolcularımın teknedeki inmelerine yardım ederken,

“Bu onları mutlu edecektir,” dedi. Ekstradan, bedava Trinity turu –tur paketimizde işte bu yoktu!

Kevin’i takip etmek için grup halinde köprüye çıktıklarında yabancı bana döndü ve bize yardımcı olan diğer gondolcuya el salladı.

“Gondolu şimdilik buraya bağlayacağız.”

Adam, “Ama *bağlamak yasak* yazıyor,” diyerek itiraz etti.

“Herhalde hafifletici nedenlerimiz olduğu gerçeğini kabul edeceklerdir,” diyen yabancı halatı kıyıya sabitlemek için aşağıya indi.

Hafifletici nedenler deyimini de nereden öğrenmişti acaba? İngilizcesi gerçekten çok iyiydi.

Ona sonsuza kadar yabancı diyemeyeceğimden, merakımı daha fazla gizleyemeyerek sordum, “Nerelisin?” Omzunun üzerinden bakarak cevap verdi, “Güney Almanya. Yukarı Bavyera.”

Haklıymışım! En azından yabancı olduğu tahminimde. Fazladan belirttiği detaylara gerek yoktu aslında.

Kendi gondoluyla tur yapan adama dönerek, “Teşekkürler,” dedi ve adam da önemli olmadığını söyleyerek bize el salladı.

Yabancı –Alman– arkasını dönerek yanıma geldi.

“Nasılsın?”

“Başım çok ağrıyor,” diyerek gerçeği söyledim.

“Soğuk kompres çok işine yarardı, farkındasın değil mi?” derken gülümsüyordu.

Alaycı bir tonla gülümseyerek, “Sen ve senin lanet olası.. Git getir bakalım,” dedim.

O da tebessüm etti.

“Hemen gelirim.”

Ne tuhaf çocuk! Trinity’ye giden köprü’nün üzerinde koşar adımlarla ilerlerken onu gözlerimle takip ettim. Kesinlikle üniversite öğrencisi olduğunu düşünüyordum. Belki tıp öğrencisi olduğu teorim de doğruydu.

“ÇİNLİ!”

Kafamı hızla çevirince beynimdeki zonklama da şiddetlendi. Gelen, gondoluyla yolcuları gezintiye çıkaran Jessie’ydi.

Kaşlarını çatarak, “Ne oldu sana?” diye sordu.

Başımı ve sonra da köprüyü işaret ettim.

“Olamaz!” derken şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Ben acıyla başımı sallarken o da gondolunu kıyıya yanaştırdı ve bağladı.

“Atla haydi, seni bırakayım,” dedi.

“Oh, ben...” derken üniversiteye doğru baktım.

Jessie sabırsız bir tavırla, “Haydi,” dedi.

“Gondolunu alması için birilerini gönderirim.”

“Ama ben...” derken sesim ürkekleşti.

“Sen, ne?” Yolcularının bazıları homurdanmaya başlamıştı.

Böyle habersizce çekip gitmek beni rahatsız ediyordu ama sonuçta kalsam ne değişecekti? Bir Alman başıma soğuk kompres koyacak sonra da yollarımız ayrılacaktı. Beni omzunda taşıyacak hali yoktu, ki ben de ondan böyle bir şey yapmasını istemezdim. Üstelik şu anda yürümek zorunda kalmazsam gerçekten çok mutlu olurdum.

Ayağa kalktım. Jessie’nin turistleri sıkışarak bana yer verdi. Köprünün altından geçerek içimde biraz pişmanlıkla Trinity’ye doğru ilerledik. Kendimi suçlu da hissediyordum. En azından bir teşekkür etmeliydim ama artık çok geçti.

Bölüm 24

“Kafanı köprüye çarptığına hâlâ inanamıyorum!” Anchor’un bahçesinde Jessie ve diğer arkadaşlarla otuyorduk ve ben limonata içiyordum. Başım daha çok ağrır korkusuyla alkol almaktan kaçınmıştım.

Herkes kahkahalarla gülerken, “Bu ilk defa benim başıma gelmiyor ki,” diyerek kendimi savunmaya geçtim.

Jessie benimle dalga geçerek, “Öyle ama gözlerin kapalı sürebileceğin konusunda sürekli hava atan sendin,” dedi.

“Bunu yalnızca *bir kere* söylemiştim!” diye bağurdum ve gülmeye başladık.

“Çinli, sen çok komik bir kızsın.”

Bir an her şey gözlerimin önüne geldi: Daha en başta dikkatimi dağıtıp kafamı köprüye çarpıma neden olan şey. Yaramaz oğlan! Vajina! Öğğğh!

“Belki de artık bana Alice demelisin,” dedim birdenbire.

Kırgın bir ses tonuyla, “Neden?” diye sordu.

“Yani kulağa biraz...” Acaba ırkçılık kozunu mu oynasaydım? Ayıp olabilirdi. “Çocuk işi gibi,” derken, deja vu yaşıyordum.

“Arsız çocuk...”

Alman yabancı o bisikletlinin arkasından bu şekilde mırıldanmıştı. Bir yabancıнын bileceğini pek de beklemeyeceğim bir başka ifade daha! Soğuk kompres almak için uzaklaştığında öyle

habersizce çekip gittiğim için suçluluk hissi yeniden içimi kapladı.

“*Arsız çocuk mu?*” Jessie tiksintiyle somurt.

“Bundan daha iyi bir neden bulmalısın.”

Ona yaramaz çocuktan bahsetmeden duramadım çünkü hep birlikte biraz daha gülelim istiyordum.

BÜYÜK bir hataymış! Ama bunu birkaç dakika sonra fark etmiştim. Masadaki herkes Vajina ismiyle yeniden vaftiz edilmiş olan bendenizin bir sonraki içkileri ısmarlaması için tezahürata başlamıştı.

Şakayla karışık, “Off, kesin sesinizi!” diye ciyakladıktan sonra yanlarından ayrılıp bar tezgâhına yöneldi. Jessie bana eşlik ediyordu. Sırıtarak, “Sana yardım edeyim dedim,” dedi.

“Size ne vereyim?”

Bayıldığı sarışının tezgâha yaslanarak ona baktığını gördüm. Jessie başıyla siparişi benim vermem için işaret edince görevi ben üstlendim. Bana servis yapmak kızın pek hoşuna gitmemişti. Jessie’ye fena bir bakış attım ve dikkat çekmeden gözlerimle kıızı işaret ettim.

“Bunları sen götürür müsün? Benim tuvalete gitmem lazım.”

“Neden olmasın!”

Yanından geçerken kulağına fısıldayarak, “Konuş onunla!” dedim.

Geri geldiğimde hâlâ barın önündeydi. Kız onun söylediği bir şeylere gülüyordu. Bar tezgâhındaki bardakları işaret ederek, “Ben götüreyim istersen,” dedim.

“Tamam. Ben bir dakikaya gelirim.”

Ama gelmesi on dakika sürdü.

Geldiğinde ise suratında kocaman bir gülümseme vardı. Neşeyle telefonunu sallayarak, “Numarasını aldım,” dedi.

Chris ve Mike çığlıklar atıyorlardı. Sonunda herkesin aklını Çinli Vajina muhabbetinden uzaklaştıracak yeni bir konu çıkmıştı. Ancak içimde küçük bir hüznün de yok değildi! Dostum için en iyisini dilerken onu kaybetmek de istemiyordum. Geceyi erkenden sonlandırdım.

Bölüm 25

Daha Lizzy beni ziyaret edemeden haziranın ortasına gelmiştik. Bütün sınavlarımız bittiğinde ikimiz de sevinçten havalara uçuyorduk. Arkadaşım gelene dek neredeyse Jessie'nin evine yerleşmiş gibiydim.

“Geçmiş doğum gününe!” diyerek kadehlerimizi tokuşturduk. Mayısta on dokuzuma basmıştım, ama kutlamak için bugünü beklemiştik.

Uzattığı hediye paketini, “Teşekkürler!” diyerek açtım. İçinden nefis kokulu banyo malzemeleri çıktı.

“Çok hoşlar.”

Boşalan kadehimi doldurdu. Değişiklik olsun diye beyaz şarap içiyorduk. Sitem dolu bir sesle, “Bu yaz eve gelmeyeceğine hâlâ inanamıyorum,” dedi.

“Neden olduğunu anlayabilirsin,” diyerek çevremi işaret ettim.

Jessie Pleasant Tepesi'nin üzerinde gotik bir köşkte yaşıyordu. Dışarıdan bakınca ev karanlık ve gizemli görünüyordu, ama içeri girince duvarlar bembeyazdı ve yer döşemeleri cilalıydı – anne babasının yurtdışına çıkmadan önce başladıkları tadilat projesinin bir sonucu.

“Ev harika,” diyerek beni onayladı.

“Konumu muhteşem. Cambridge'in bu kadar güzel bir yer olduğundan hiç haberim yoktu.”

“Bu daha bir şey değil, Backs’de gondol turuna çıkalım, bir de o zaman gör.”

“Gondol turuna mı çıkacağız?” diye heyecanla sordu.

“Evet, ama yarını beklemen lazım. Bu gece âlem var.”

Teklifim onu mutlu etmişti.

“Seni görmek çok güzel.”

“Seni de. Annen nasıl oldu?”

Yüzü aydınlandı.

“Harika. Gerçekten, çok iyi gidiyor. Saçları bile çıkmaya başladı.”

“Oh, muhteşem! Ya kız kardeşin?”

On altı yaşındaki Tessa hâlâ ailesinin yanındaydı.

“İyi, ama sanırım beni bu kadar özleyeceğini hiç tahmin etmiyordu.”

“Elbette özlüyordur. Ya sen?”

“Ben de onu özlüyorum ama en çok *seni*,” derken sesinde sitem saklıydı.

“Ben de seni.”

Masanın karşısından birbirimize gülümsedik.

Neşeyle, “Haydi, biraz eğlenelim!” dedim.

Bana Joe’yu sormak için can attığının farkındaydım ama sormasa daha iyiydi. O karanlık günlere geri dönmek istemiyordum.

Eşyalarımın yarısı hâlâ yurttaki odamdaydı, fakat onları da yavaş yavaş toparlıyordum. Jessie’nin üçüncü sınıf öğrencisi kiracılarından biri olan Gerard uzun zaman önce taşınınca ben de onun odasını almıştım. Bu oda evdeki ikinci büyük yatak odasıydı ve arka bahçeye bakıyordu. Orayı kendi zevkime göre dekore edeceğim için çok heyecanlıydım. Yurttaki odama kendime ait bir şeyler koymamıştım. Tamam, yeri çok güzeldi belki ama kendimi bir türlü oraya ait hissedememiştim. Sadece birkaç ay için duvarlara poster asmaya ya da gönlüme göre döşemeye değer bir

durum da görememiştim. Jessie'nin evindeki odamda bana özel bir hayat kurmaya çok daha hazırdım.

Jessie barda çalışan sarışınla birkaç kez buluşmuştu ama aralarında ciddi bir şey olmamıştı. Adı Darcy'ydi, ama Jessie ona Sarışın diyordu ki bu kesinlikle ondan beklenecek bir davranıştı.

Kız benimle pek konuşmuyordu. Sanırım beni halen bir tehdit olarak görüyordu ve buna hiçbir anlam veremiyordum.

Lizzy, "Jessie nerede?" diye sordu.

"Nehirde buluşacağız," dedim.

"Onunla tanışmak için can atıyorum," dedi heyecanla.

Suratımı ekşiterek, "Hâlâ tanışamadığınıza inanamıyorum," dedim. Eve gittiğim ara tatiller dışında Lizzy'yi daha ilk defa görüyor olmam aslında çok can sıkıcıydı. Ama hem iş hem de okul olunca, bir türlü Edinburgh'a onu ziyarete gidememiştim. Doğrusu beni ziyarete gelmesi için çok da ısrar ettiğim söylenemezdi. Kendimde değildim ve hâlâ Joe'nun hasretiyle yanıp tutuşmamı bir türlü anlayamayacaktı.

Bir anda yine aklıma geliverdi. Hatırası çok net bir resim gibiydi. Kalbim ister istemez yine donuklaşıyordu. Hâlâ onun özlemi-ni taşıyordum. Ama artık düşüncelerimi kontrol edebiliyordum. Bunda giderek ustalaşmışım.

Taşınmam için Jessie'nin bana çok fazla dil dökmesine gerek kalmamıştı. Nihayet mutluluğu hüzne tercih etmişim ve bu kararı aldığım için kendimle gurur duyuyordum. Kalbimin derinliklerinde bir ses Londra'nın benim için iyi bir yer olmadığını söylüyordu. Artık bu acıdan kurtulmak istiyordum, henüz vakti gelmemiş olsa da...

Neden beni aramaya gelmemişti? Kes şunu artık!

Neşeyle, "Haydi gidip hazırlanalım!" dedim.

Lizzy birkaç saat sonra, "Ooh, saat on bir yönündeki şu yakı-şıklıya baksana..." dedi. Son durağımız bir gece kulübüydü. Ba-

caklanımı saran siyah bir kot pantolon ve parlak gri bir bluz giymiştim. Uzun siyah saçlarım omuzlarımdan aşağıya dökülüyordu ve Lizzy'nin ısrarıyla makyaj dahi yapmışım: Bu defa ışıltılı, gri bir göz fan. Lizzy'nin son gördüğümünden bu yana çikolata kahve-rengisi saçları uzamıştı ve o gece dalgalıydı.

Omzunun arkasından bakıyordum ama ortalıkta yakışıklı göremiyordum.

Eğer cinsel tercihleri değişmemişse benim tanıdığım Lizzy erkeklerden hoşlanırdı ama bahsettiği yönde sadece kızlar vardı.

“Sana göre on bir yönünde değil, bana göre,” dedi gözlerini açarak.

Merak edebilirdim ama zerre kadar ilgimi çekmiyordu. Sırf ayıp olmasın diye başımı hafifçe sola çevirerek etrafa bakındım.

“Seni şapşal, orası üç yönü!”

Tamamen aksi bir yöne bakarken, “Yüce Tanrım, işleri iyice zorlaştırıyorsun,” diye onu azarladım.

“O kadar belli etme!” diye çığlık attı.

“Bu tarafa bakıyor!” Hemen bakışlarımı kaçırdım.

“Gördün mü?”

“Hayır. Ama belli etme demiştin!” diye azarladım. “Şimdi bak,” diye yeni bir komut verdiğinde, başımı yavaşça çevirdim.

“Nerede?”

“Orada. Yanında başka çocuklar da var!”

“Çok mu içtin sen.”

“O değil, şu çocuk!” derken sonunda işi iyice abartarak parmağıyla işaret etti.

“Oh, tamam gördüm.” Neyse ki çocuk bize doğru bakmıyordu.

Cidden pek hoştu. Hayranlığımı kendime saklamışım. Lacivert kot pantolon ve gri tişört giymişti. Saçları kısaydı ve kirli sakalı vardı. Yere bakıyordu. Kahretsin, şimdi de bana doğru bakıyordu! Oh, Tanrım, bu o Alman!

Hızla arkamı dönüp Lizzy'ye baktım.

Bir ay önce yaşadığımız o maceradan sonra onu sık sık düşün-
müştüm ama bir daha karşılaşmamıştık. O günden sonra kendimi
Trinity'nin girişinin önünden çok daha sık geçerken bulmuştum.
Bunun nedeni belki de yaşadığım suçluluk duygusuydu.

“Başını çevirdi mi ?” diye korkarak sordum.

Konumunu değiştirdi ve omzumun üzerinden gizlice baktı.

“Evet, ama dur, hayır.”

Dayanamayarak başımı çevirdim. Arkadaşının söylediği bir
şeyleri duymak için eğilmeden önce gözlerimiz bir saniyeliğine
buluştu. Daha önceki karşılaşmalarımızda muntazam bir şekilde
taranmış olan saçları bu gece alnına saçılmıştı. Kendimi hâlâ bi-
raz şapşal hissederek başımı çevirdim.

Kendimi özür dilemek zorunda hissediyordum. Ancak hem
yanında arkadaşları varken konuyu açmak istemiyordum hem de
elbette ondan hoşlandığımı düşünmesini de istemiyordum.

Lizzy'ye, “Sanırım onu tanıyorum,” diye bir açıklama yaptım
ve olanları anlattım.

“Oh, o zaman özür dilemelisin!” diye bağırды. Ona olup bite-
ni anlattıktan sonra beni bir hayli azarladı.

İlk olarak *soğuk kompres* demesine neden bu kadar güldüğü-
mü anlayamadığını söyledi. Anlaşılan annesi de bu ifadeyi sürekli
kullanıyormuş.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle! Çok hoş birine benziyor!” Omzumun üzerinden
bakınca,

“Aaa,” dedi.

“Ne oldu?”

“Gitmiş.”

Son arkadaşlarının da yavaş yavaş masayı terk ettiklerini gör-

meve yetecek bir zamanlamayla arkamı döndüm. Yaşadığım hayal kırıklığı garip ve alışılmadıktı.

“Tüh,” dedi Lizzy, “Belki de sana hâlâ kızgındır.”

Bunun canımı sıkmasına izin vermemek için omuzlarımı silk-tim. “Belki de beni tanıyamamıştır,” dedim umutla.

Sonuçta ceketini olmadığından ben de onu zar zor tanıyabilmış-tim, bir de üstüne karanlığı eklersek...

“Olabilir, neyse denizde daha bir sürü balık var.” Gülümseye-rek başımı salladım. “Peki, ya Chris? Son gördüğümde gözlerini senden alamıyordu.”

“Benim için değil şapşal, senin içindi!”

“Ne?” diye şaşkınlıkla bağırdım, “Ben başka biriyle ilgilenmi-yorum!”

“Başka biriyle mi?” diye suratında garip bir ifadeyle sordu.

“Kimden başkasıyla?”

Sert bir tonla, “Joe,” dedim.

“Hiç şaşırmadım,” dedi.

Bu defa biraz kalbim kırılmıştı. “Neden böyle söylüyorsun?” diye sordum.

“Anlamıyorum, onu doğru dürüst tanı mıyorsun bile.”

“Ama *tanıyordum*,” dedim, “O en iyi tanıdığım insandı.”

Bana inanmadığını suratındaki ifadeden anlayabiliyordum. “İyi de bu nasıl mümkün olabiliyor? Sadece birkaç haftayı beraber geçirmiştiniz.” O bunu anlayamazdı.

Neyse ki araya Jessie girdi. “ÇİNLİ VAJİNA!” Beni belimden yakaladığı gibi havaya kaldırdı.

Kollarından sıyrılmayı başardım ve göğsüne sertçe vurdum, sonra işaretparmağını sallayarak, “Sana bana böyle seslenmeni söylemişim!”

Sırıtarak beni bir kez daha yakaladı ve çeneme sulu bir öpücük kondurdu.

“İğrenç! Yapış yapış!” diyerek onu ittirdim. Oysa kahkahalarını tutamıyordu. Saatlerdir dans pistinde Chris, Mike ve Sammy’yle tepiniyorlardı. Sarışın hâlâ isteydi ama bize sonradan katılmaya söz vermişti. Jessie tam ortamıza geçerek deliler gibi dans etmeye devam etti. Ben de dahil olmak üzere izleyen herkes, gülmekten yerlere yıkılıyordu. Lizzy’ye bakıp gülümsedim, nihayet her şey hallolmuştu. Uzunca bir süre bir daha Joe’dan bahsetmeyecektik.

Bölüm 26

Bir hafta sonra sabah erken kalktığım bir gündü. Artık Jessie'ye tamamen taşınmıştım. Burada perdeler kasvetli turuncu renkte değil, bembeyazdı. Perdeleri açınca çoktan sabah olduğunu gördüm. Şehrin çatılarının üzerini ince bir sis bulutu kaplamıştı. Backs'in şimdi çok güzel olduğundan emindim. Nehir beni çağırıyordu.

Hemen üzerime bir kot pantolon ve eşofman üstü geçirdikten sonra Magdalene Köprüsü gondol iskelesine doğru yola koyuldum. Bu saatte kimsecikler olmazdı ama bende anahtar vardı ve bu sayede teknelerden birini çözebilirdim.

Çok fazla geçmeden kulağımı dolduran tek melodi arada bir vaklayan bir ördek ve sırığımı sokup çıkardıkça suyun çıkardığı sestti. Haklıydım. Bu sabah nehir tek kelimeyle nefes kesiciydi. Ağlama Köprüsü tam karşımdaydı ve ben tüm manzarayı içime çekebilmek için ağır ağır yol alıyordum. Derin derin nefes alıp veriyor ve kendimi oldukça huzurlu hissediyordum.

Aziz John'un her iki köprüsünün de altından geçmiştim. Arkama baktığımda sisin batıda kalan Yeni Bina'nın önündeki çayırılık alanı kapladığını görüyorum. Hava tahminlere göre açacaktı ama bunun için daha vakit var gibi görünüyordu. Nehirde benden başka kimsenin olmamasını fırsat bilerek suyun ortasında yavaşladım. Keşke yanıma fotoğraf makinemi alsaydım, gerçi hiçbir objektif bu manzaranın hakkını veremezdi.

Tam karşımda birilerinin boğazını temizlediğini duyunca şaşkı-
na döndüm. Trinity Köprüsü'nün altından geçerken bir adamın,
sağımda kalan köprü duvarına tünediğini gördüm. Gözlerime ina-
namıyordum.

“Günaydın,” diyen bu adam Alman'ın ta kendisiydi.

“Selam.”

Kaşlarını kaldırarak, “İşte yine karşılaştık,” dedi.

“Hem de nasıl!” diyerek yalandan gülümsedim ve gondolumu
durdurmak için sırtımı nehir yatağına sabitledim.

“Ooh, demek bu defa kaçmıyorsun?” dedi alaycı bir dille. Laf
mı sokuyordu? İddialı sözler *ve* laf sokma –etkileyici.

“Geçen sefer öylece gittiğim için özür dilerim ama bir arkada-
şım geldi ve beni iskeleye bırakmayı teklif etti. Sonra da yurda
kadar bana eşlik etti çünkü tek başıma yürüyecek halim yoktu.”
Kekelediğimin farkındaydım. Suratında bir gülümseme vardı.

“Hiç sorun değil.”

Kendimi, “Ama buz koydum,” demek zorunda hissettim.

Gülümseyerek başını öne eğdi ve içim kıpır kıpır oldu. Lizzy
haklıymış, bu çocuk cidden hoştu.

Nehrin diğer yakasındaki Trinity'yi işaret ederek sordum: “Bu-
rada öğrenci misin?”

“Evet.”

“Ne okuyorsun?”

“Fizik.”

Tıp öğrencisi teorim de böylelikle bertaraf edilmiş oluyordu.

“Ya sen?”

“İngiliz edebiyatı.”

Normalde kısaca edebiyat diye cevap verirdim bu soruya, ama
karşımda o olunca kendimi daha resmi bir karşılık vermek zorun-
da hissetmiştim. Sonra aceleyle açıklama yaptım: “Ama burada
değil, Anglia Ruskin'de.”

Başını salladı. Şaşırmadı. Sosyetik üniversitedeki öğrencilerin dönem içinde bir işte çalışmaları pek normal karşılanmazdı. Boş vakitlerinin tamamını derslerine ayırmaları beklenirdi. İyi de bunun nesi eğlenceliydi? Olduğum yerde kıınııldandım. Gondolum hafifçe sallandı.

“Oldu o zaman,” diyerek başımla nehrin ileri yakasını gösterdim ve zemine sapladığım sırığı sert bir hareketle döndürerek tekneyi kurtardım.

“Adın ne?” diye sordu.

“Alice,” dedim ve ağırdan alarak sırığımı nehir yatağına geri sapladım.

“Ya seninki?”

“Lukas.”

Lukas. *Alman* demekten daha iyiydi.

“Bu saatte burada ne yapıyorsun?”

“Uyuyamadım. Bazen buraya gelip ders çalışırım.”

Elindeki kitabı fark etmişim, elektrodinamik ya da onunla ilgili bir şeydi.

“Tekrar karşılaşmamız çok enteresan,” diye bir yorumda bulundum.

“Cambridge ufak bir şehir.”

“Doğru.”

Şöyle bir çevreme sonra da ona baktım. Kot pantolon ve siyah süveter giymişti.

“Bu sabah burası çok güzel değil mi?”

“Fvet.”

Bakışları biraz rahatsız ediciydi. Bu kadar özgüven sahibi olması beni huzursuz ediyordu.

Bir kez daha olduğum yerde kıpırdandım. Kendimi onun yanında açıklayamayacağım bir şekilde sıkışık hissediyordum.

“Dün gece kulüpteki sen miydin?”

Dudaklarını büzerek kafasını başka yöne çevirdi.

“Evet bendim.”

 ekinerek sordum, “Gece nasıldı?”

“Daha iyilerini g rm   t m.”

Ne kadar zorlama bir diyalog oluyordu! Konu açmak için beynimi tırmalıyordum. Biliyorum çekip gidebilirdim ama ne olduğunu bilmediğim bir şey beni orada tutuyordu.

“Kurtuldun mu?” diye sordum ve sonra açıklama gereği duyarak, “Yani derslerden?” diye ilave ettim.

“Ne demek istediğini anladım, evet, sınavlarımız bitti.”

“Sence sonuçlar nasıl?”

“Bugün açıklanacak.”

“Aah, demek bu yüzden uyuyamadın.”

“Kısmen.”

Meraklanıyordum. “Kaçıncı sınıfsın?”

“İki.”

“Bir yılın mı kaldı?”

“Ben dört yıllıkta okuyorum.”

“Oh, anladım. Kaç ya ındasın bu arada?”

“Yirmi.”

Bana hiç yardımcı olmuyor, öylece susuyordu.

Bir girişim daha: “Pazartesi günkü Mayıs Balosu’na gidiyor musun?”

“Evet. Ya sen?”

“ ok zor.” Biletler ateş pahası. “ alı ıyor olacağım,” derken ba ımla gondolumu işaret ettim.

“Aah, evet,” dedi bilmi  bir edayla.

“Mayıs Balosu aslında yanıltıcı bir tanımlamaydı çünkü sene sonu baloları normalde haziran sonunda yapılırdı. Ben burada okuyan öğrencileri zeki sanırdım, tabii sırf bizim kafamızı karıştırmak için bu baloya bilinçli olarak Mayıs Balosu dememi lerse! Her okulun kendi

düzenlediği bir yıl sonu partisi vardı. Trinity, Aziz John ve Clare mükemmel havai fişek gösterileriyle nam salmışlardı. Neyse ki balo geceleri tur düzenliyorduk da böylece davet edilmeyen bizler –aslında yaşayan herkes– bu atraksiyondan bir nebze pay almış oluyorduk.

Lukas'ın ses tonundan böyle partilerde davetsiz misafirlerden hoşlanmayanlardan olduğunu seziyordum. Ama nehir hepimizin nehriydi.

Aksi bir tavırla, “Bizim gibi sıradan insanların o partilere gelmesi seni rahatsız eder miydi?” diye sordum.

Omuzlarını silkerek, “Hayır. Bu ambiyası genişletirdi,” dedi.

“İki anadilin mi var?” diye sordum durup dururken. Dilimizi bu kadar iyi kullanması kafamı karıştırıyordu. Bu arada kendimi sıradan olarak tanımlamama ses çıkarmaması apayrı bir konuydu.

“Hayır.”

“İngilizcen çok iyi.”

“Teşekkür ederim.” Beni komik mi buluyordu?

Sessizlik. Takım elbiseli bir adam karşıdaki köprüden geçiyordu. Hâlâ sessizlik. Yeter, buna daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum.

Geldiğim yönü işaret ederek, “Gitsem iyi olur. Ev arkadaşım kalkıp beni evde göremezse kaçırıldığımı falan sanabilir,” dedim.

“Ev arkadaşı mı? Yurtta kalıyorum demiştin diye hatırlıyorum.” Bir önceki konuşmamızı unutmamıştı demek!

“Öyleydi. Geçen haftaya kadar. Şimdi bir arkadaşta kalıyorum.”

“Yaz tatilinde evine gitmiyor musun?”

“Hayır. Burada kalacağım. Ya sen?”

“Balodan sonra gidiyorum.” Öne doğru eğildi ve dirseğini dizinin üzerine koyarak dinlendi.

“Güney Almanya'ya mı?”

“Doğru.” Gülümseyerek devam ediyor, “Demek beyin sarsıntısı geçirmemişsin.”

“Anlamadım ?”

“Kafanı çarptığında yani. Sana nereli olduğumu söylemiştim, unutmamışsın.”

“Oh. Doğru ya! Böyle bir şey yaptığıma hâlâ inanamıyorum. Rezil olmuştum.”

“Ütanılacak bir şey yok.”

“Var,” derken acı bir gülümseme var yüzümde, “İş arkadaşlarım benimle az dalga geçmedi.”

“Herkesin başına gelebilirdi.”

“Ben de aynı şeyi söyleyip durdum.”

Aslında benden başka kimsenin başına böyle bir şey geldiğine şahit olmamıştım...

“Bence gondolda dengeni sağlamakta gayet iyiydin.”

“Teşekkürler,” diye mırıldanarak konuştum. Yine bir sessizlik oldu. Bu defa karşıdaki köprüden bir başka işçi geçiyordu.

“Artık cidden gitmeliyim.” Bu defa beni tutmadı.

“Seninle sohbet etmek güzeldi, Alice.”

“Seninle de, bakarsın yine karşılaşırsınız.”

Önce gondolumu sonra da Trinity’yi işaret ederek sordu, “Gelecek haftaya ne dersin?”

Galiba balo gecesini kast ediyordu.

“Beni hatırlayamayacak kadar sarhoş olmazsan eğer,” diyerek espri yaptım.

“Sanmam.”

“Oldu o zaman, hoşçakal.” Sırıgımı keskince çevirdim ve yukarı doğru çekerek nehir yatağından kurtulmasını sağladım.

“Umarım sınav notların iyidir.”

“Teşekkürler.”

“Bir de bu gece daha rahat uyumanı dilerim.”

“Ben de...” Gülümseyerek ayağa kalktı.

Ben gondolumu çevirerek köprüünün altından geçene dek o çoktan Trinity’nin kapısından içeri girmişti.

Bölüm 27

Gondolum çok kalabalıktı –tam on iki misafirim vardı: Balo gecesi çıkışı gece kulübüne gidip sonrasında gondol kiralamak isteyen bir grup arkadaş. Son üç buçuk saattir aralıksız şampanya şişelerini yuvarlayıp kahkahalar eşliğinde şen şakrak sohbet ediyor ve atmosferin tadını çıkarıyorlardı. Saat neredeyse on bir olmuştu ve havai fişeklerin patlatılmasına çok az kalmıştı. Gondolumu, sırgı nehir yatağına saplayarak her zamanki yere, Wren Kütüphanesi'nin hemen sağına sabitledim. Geçen sene balo zamanında buralarda değildim, o yüzden manzarayı doya doya izliyordum. Tam karşımda solda kalan Trinity'nin güney çayırı bir panayır alanına sahipti ve üzerine içlerinde komedi şovlarının düzenlendiği, yiyecek ve içeceklerin satıldığı bir sürü çadır kurulmuştu. Wren Kütüphanesi'nin kemerli yolunun altında bir şampanya barı kurulmuştu ve bu barın ilerisinde yer alan ana sahneden gelen müzik sesleri duyuluyordu. Bugün sahne alan gruplardan birisi de Supergrass, ama ne yazık ki ben onları sahnede izleyemiyordum!

Jessie tam yanımdaki gondolu sürüyordu, yolcularımız bize hâbire şampanya ikram ettiklerinden kafamız iyiydi. Nehrin bu yakasında birbirinin ardı sıra dizelenmiş o kadar çok tekne vardı ki hiç suya değmeden birinden diğerine zıplayarak kıyıdan kıyıya geçebirdim. Aman ne *güvenlik*: Hani davetsiz misafirlere geçit yoktu?

Trinity Köprüsü kalabalıktı. Keşke Lizzy de burada olsaydı. Birlikte balo elbiselerini tek tek kategorilere ayırırdık: Şık, rüküş...

Neşeli yolcularımdan biri şampanya kadehini bana uzattı ve Jessie'yle birbirimize bakarak, "Şerefe," dedik.

Yine Lukas'ı görürüm umuduyla etrafı tarıyordum.

Keşke bunu yapmaya bir son verebilseydim ama elimde değildi. Gece boyunca da bu davranışımı engelleyememiştim. Kendi kendime Trinity'de okuyan tek tanıdığımın o olduğunu ve haklı olarak bildik birilerini görmek istediğimi tekrarlayıp duruyordum ama doğrusu bu değildi. Başka bir şey daha vardı. Bende merak uyandırıyordu ve bu merakın boyutu beni korkutuyordu.

Havai fişekler patlıyordu, manzara büyüleyiciydi –ancak benim aklım başka yerdeydi. Tüm bu gösteri sona erdiğinde ve ben hâlâ Lukas'ı göremediğim için canım sıkın bir halde iskeleye döndüm.

O gece yatağa girdiğimde oldukça uzun bir süreden sonra ilk defa kendime Joe'yu düşünme izni veriyordum. Beynimi ondan arındırma konusunda bir hayli tecrübe kazanmıştım, onu düşünmekle eşzamanlı gelen acıdan kendimi korumayı öğrenmiştim ama bu gece acımı hatırlamak zorundaydım.

Dolunay vardı ve hava insanı ürkütecek kadar sakindi. Çimenlerin üzerine yan yana uzandık. Üzerime çıkıyor ve dili ağzımın içini keşfe çıkmışken onu kendime daha da çekiyordum. Onu deliler gibi arzuluyordum –henüz seks yapmamıştık– ve Dyson sürekli aramıza giriyordu.

Joe köpeğini azarlarken kendi kendime gülümsedim, derken aklıma Dyson'ın yere büzülmüş, tüylerinden kanlar damlayan görüntüsü geldi. Oh, Dyson... Onun öldüğüne inanamıyordum.

Ve birden Ryan beni yakaladı. İrkildim ve bu manzarayı silmek için kafamı hızla iki yana salladım. Öylece, karanlığa bakıyordum.

Neredesin Joe?

Ya ona bir şey olduysa? Ya Ryan onu bulduysa?

O an buz gibi ter boşaldı bedenimden. Neden bu daha önce hiç aklıma gelmemişti? Ya Ryan ona zarar verdiyse? Ya bu yüzden yanıma gelemediyse? Bunu nasıl öğrenebilirdim? Londra’da olmalıydım. Burada nehirde aylıklık edip, yakışıklı bir çocuğun hayallerimi süslemesine izin vermemeliydim. Hatta Lukas için yakışıklı tanımlamasını bile kullanmamalıydım! Parmaklarımı kıvrarak tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım, bu acı beni kalbimdeki yarayı hafifletecek bir merhem gibi sevindirmişti.

Ertesi gün Londra yolcusuydum.

Bu kararı aldıktan sonra benim için uyumak hayal olmuştu. Nihayet kalkıp valizimi toplamaya başladım. Kıyafetlerimi gardıroptan alıp valizime yerleştirirken kalbim adrenalin şokuyla gümbürdeyerek atıyordu. Aklım başımda değildi sanki. Nelere ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Çekmecelerimi altüst ettim, bir yandan da kafamı toparlamaya çalışıyordum. Belli belirsiz bir tıkrırtı duyunca duvara baktım. Jessie. Yoksa çok mu ses çıkarmıştım? Ben de duvara hafifçe vurdum. Birkaç dakika sonra ayağını sürüye sürüye odama girdi ve boş yatağıma daldı.

Yan uykulu yan uyanık bir halde, “Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı.

“Toplanıyorum, eve gitmem lazım.”

“Neden, bir şey mi oldu?”

“Hiçbir şey olmadı ama gitmek zorundayım.”

“Neden?”

Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi ona diktim. Ona Joe’dan hiç bahsetmemiştim. Bahsetme ihtiyacı bile hissetmemiştim. Jessie beni hep güldürürdü. Denklem bir ucuna hüznü koyarak bu güzel ilişkimizi bulutlandırmak istememişim.

Olanları anlamaya çalışmak için dikleşti. Yatağın ucuna iliştim.

“Geçen sene... Geçen yaz... Ailemle tatildeyken bir çocukla tanışmıştım. Dorset’te.”

Tepki yoktu. Devam etmemi ister gibiydi.

“Ona âşık olmuştum ve bu sıradan bir yaz aşkı değildi... Gerçek aşktı, gerçek aşk olduğuna adım gibi eminim.”

Bunu anlaması benim için çok önemliydi.

Başını salladı. “Sana inanıyorum.”

Ve sonra ona her şeyi anlattım.

“Tanrım,” dedi hikâyemin sonunda ve gözlerini sabit bir noktaya dikti. “Peki, neden şimdi? Üzerinden neredeyse bir yıl geçmişken neden durup dururken onu bulacağın fikrine kapıldın?”

“Bir nedeni yok. Ondan hâlâ hiçbir haber alamadım.”

“O halde neden?”

Lukas. Ama bunu itiraf edecek değildim. Lukas beni yeniden Joe’yu düşünmeye iten nedendi. Fakat zihnimin beni Ryan’a ve onun Joe’ya zarar vermiş olma ihtimaline götüreceğini hiç hesaba katmamıştım.

“Başına bir şeyler gelmiş olabileceği daha yeni aklıma geldi, bunu öğrenmek zorundayım.”

“İyi de bunun Londra’yla ne alakası var? Neden beni arayıp ailesinden bilgi almaya çalışmıyorsun ki?”

Sanki kafama tuğla yemiş gibiydim. Sahi, bunu neden hiç düşünmemiştim ki?

Jessie, “Hatta daha da iyisi ben yapayım bu işi,” diye bir teklifte bulundu. “Eski arkadaş numarası çekeyim çünkü senin olduğunu anlarlarsa telefonu kapatabilirler.”

Şimdi tek yapmamız gereken şey barın açılışı için birkaç saat beklemektir.

“Merhaba, Joe’yla görüşebilir miyim? Cornwall’dan bir arkadaşım.”

Heyecandan tırnaklarımı yiyordum ve dikkatle Jessie'nin yüz ifadelerini izliyordum. Karşı tarafın ne söylediği hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

“Oh, anladım, peki nerede biliyor musunuz?” Sessizlik. “Yani ondan hiç haber alamadınız mı?” Sessizlik. “Peki, Ryan oralarda mı?”

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bu son çaremizdi.

“Oh. Çok üzüldüm. Ne olduğunu öğrenmemin sakıncası var mı?”

Vesaire vesaire... *Ne konuşuyordu bunlar?*

“Hay aksi! Ne zaman oldu bu?” Sessizlik. “Peki, yardımınız için teşekkürler.”

Telefonu kapattığı anda sorularım başladı.

“*Ne var? Ne dediler?*”

“Galiba babasıydı, Joe'nun nerede olduğunu bilmiyormuş, Ryan yine hapse girmiş.”

“Olamaz! *Ama neden?*”

“Bar kavgası galiba. Ekimde olmuş. İyi haber değil mi?”

Hayır. Hayır, hiç de iyi haber değildi. Beni Joe'ya götürecek bir ipucu hâlâ yoktu. Jessie yüzümdeki ifadeyi gördü.

“Yarın ne yapacaksın?” diye sordu.

“Londra...”

“Ya işin ne olacak?”

“Bensiz idare etmek zorunda kalacaklar.”

“Emin misin, Alice?”

“Evet. Bana neden öyle bakıyorsun?”

Bakışlarını başka yöne kaçırdı. Rahatsız olmuş gibiydi. “Söylesene,” diye ısrar ettim.

“Ondan emin misin peki? Joe'dan?”

“Ne demek istiyorsun?” Uzunca bir süredir körleşen o his yeniden canlanıyordu.

“Sadece belki de şimdiki hisleriyle o zamanki hisleri...”

Sesi çatallaştı. Şaşkınlığını görünce konuşmasına aceleyle devam etti. “Kızma hemen... Demek istediğim, buraya gelmeyişinin nedeni belli ki Ryan değil. Ryan ekimden beri içerdeymiş –bu Joe’nun evden ayrıldığı tarihten çok sonraları değil mi? Ryan’ın onu bulma ihtimali...”

Aslında kendim de buna pek inanmadığım halde, “Ama bir ihtimal var sonuçta,” dedim.

“Hımm, belki.”

Daha fazla konuşmasını istemiyordum fakat o susmuyordu. Gerçi bu sefer daha nazikti.

“Belki de hayatına devam ediyordur.”

“Hayır,” dedim sertçe ve o anda boğazıma bir yumruk düğümlendi. İkinci hayır ise gırtlığımdan çıkıyor gibiydi. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve boğuk bir hıçkırıkla titriyordum. Derken ciddi ciddi ağlamaya başladım. Jessie yakınımı gelip kollarını bana doladı. Omzuna yaslanarak ağladım.

İnkâr etmek istesem de Jessie’nin haklı olabileceğini biliyordum. Neredeyse bir yıl olmuştu. Eğer Joe beni önemseseydi, şimdiye kadar çoktan gelirdi, değil mi?

Bölüm 28

Eylül göz açıp kapayıncaya kadar gelmişti. Okulda ikinci sene-me başlamıştım. Yaz tatilini kürek çekerek, şehirle yerleşke arasındaki geniş parkta pinekleyerek ve okumalarımı yaparak geçirdim, en çok da Shakespeare ve 'küçük çocuğun' Parker's Piece parkı üzerine yazdığı ikinci cildini okuyarak vakit geçirdim. Geçen seneye kıyasla şimdi kendimi çok daha hazırlıklı hissediyordum.

Gondoldan kazandığım parayla nihayet kendime bir bisiklet aldım, başlarda oldukça zorlansam da, birkaç yayaya çarptıktan ve hatta *otobüsün altında kalma* tehlikesini atlattıktan sonra, artık bisiklet sürmekte neredeyse ustalık seviyesine geldim. Kampus yolculuğum artık kesinlikle daha kısa sürecekti ama biraz daha adrenalin yüklü olacağına da şüphe yoktu.

Jessie ikinci bir kiracı buldu –geçen seneki iki erkek öğrenciyi dengelemesi için bir kız öğrenci. Adı Emily'di, siyah küt saçları ve burnunda bir hızması vardı. Gözlerini siyah bir farla boyuyordu ve hava sıcakken bile hep siyah renkte kıyafetler giyiyordu. Jessie'yle ortak yanı buydu ama bunun dışında oldukça sessizdi ve pek odasından çıkmıyordu. Bazen aynı evde oturduğumuzu bile unutuyorduk.

Sammy, Mike ve Chris yaz tatillerini Brighton, Northampton ve York'ta yaşayan ailelerinin yanında geçirip döndükten sonra ayın tam ortasında bir gece hep beraber büyük bir eğlence

düzenledik. Eski grubun yeniden bir araya gelmesi çok güzeldi. Gerçi artık Pickerel'da daha fazla zaman geçiriyduk çünkü Jessie Sarışın'la karşılaşmamak için Anchor'a gitmeyi pek istemiyordu. Kızdan ayrılmıştı ve kızın da şimdi yeni bir sevgilisi vardı. Yeni sevgili Jessie'ye ters ters bakıp duruyordu. Bu durumda Anchor gecelerimiz o kadar eğlenceli olamıyordu.

Bu arada... Londra'ya hiç gitmedim.

Jessie'ye Joe'yu anlattığım o gün Londra'ya gitmedim. Ertesi gün de gitmedim. Zamanla gitme isteğim de geçti. Tatillerimin bir kısmını evde geçirmeyişim anneleri üzüyordu. Bu yüzden uzun bir hafta sonu için onlar buraya gelmeye karar verdiler ama durum çok tuhaftı. Onları tekne turuna çıkardım fakat pek ilgilerini çekmedi. O durumda geri kalan vaktimi işimi kaybetmemek için yazları da Cambridge'de kalmam gerektiği konusunda onları ikna etmekle geçirdim.

İnkâr edecek halim yoktu, artık kendimi eskisi kadar onlara yakın hissetmiyordum. O yaz Dorset'te kınlan tek şeyin kalbim olmadığını üzümlere itiraf edebilirdim: Bizimkilerle olan ilişkim de darbe almıştı. Joe ve ailesi ile aramda yaşanan şeylere şahit olmak onlar için ağır bir tecrübe olmuştu, farkındaydım. Tek istedikleri şey beni korumaktı, ama o gece elveda bile diyemeden Joe'nun gitmesine izin verdiği için babamı bir türlü affedemiyordum.

Bazen gecenin bir yarısı gözlerim faltaşı gibi açılarak kalkıyordum. Öylece karanlığa bakarak, acaba Joe beni hâlâ seviyor mu, diye düşünüyordum. Aramızdaki şey gerçektir –kim ne derse desin– ama belki zaman bunu ona unutturmuştu. Belki de Jessie haklıydı, gerçekten hayatına *devam* ediyordu.

Bu fikir kafama sabitlendikçe üzüntüm de azalıyordu. Derken bir gün teknemdeki yolcuları gezdirdiğim sırada başımdan garip bir olay geçti.

Her zamanki gibi nehirde yol alıyorduk, yolcularıma Queens Üniversitesi ve burayı kuran iki kraliçenin hikâyesini anlatıyordum ama durup dururken kendimi kaybettim.

Neden gelmedi? Nerede olduğumu biliyordu. Beni nasıl bulacağını biliyordu. Beni bulacağına söz vermişti. Sinirden çılgına dönmüştüm! Kalbim paramparça dağılmıştı! Tanrım... Dikkatimi toparlamalıydim!

“Üniversite Kral IV. Henry’nin karısı ve Londra Kulesi’nde infaz edilen iki prensin annesi olan Elizabeth Woodville tarafından 1465’te yeniden inşa ettirildi.”

Gerçekten! Nasıl bir adilikti bu! Hem bekâretimi almıştı hem de habersiz Londra’ya kaçmıştı. Nasılım diye sorma zahmetine bile girmemişti.

Sırıgımı suya sapladım ve öfkeli bir şekilde kayalık zemine bastırdım.

Lanetlenmiş yüreğim tam bir senedir ağlıyordu! **KOCA BİR SENEDİR!**

Bana soru soran orta yaşlı, hafif kel bir Amerikalı turiste öfkeyle, “Pardon, *anlamadım?*” dedim. Suratımdaki ifadeyi gevşetmeye çalışıyordum zira korkarak yüzüme baktığına göre demek ki yüzümde gerçekten ürkütücü bir ifade vardı.

Boğazını temizledikten sonra sakın bir şekilde sorusunu yineledi. “Kral IV. Henry dediniz ...”

“Eee, ne olmuş?”

“Kafam karıştı, sanki daha önce burayı yapan kraliçenin kocasının Kral VI. Henry olduğunu söylemişsiniz.”

“Anjoulu Margaret, evet,” dedim sinirli bir şekilde. “1448’de yaptırmıştı ve Kral VI. Henry’yle evliydi.”

Benim tarih bilgilerim yeterince iyi salak herif. Bu turu yüzlerce kez yaptım.

“Peki...” dedikten sonra kaşlarını çatarak devam etti: “Nasıl olur da *altıncı* Henry’den sonra *dördüncü* Henry gelir?”

Oh, neyi ima ettiğini anladım. Hay aksi!

“Pardon IV. *Edward* demek istemiştim. Elizabeth Woodville’le evli olan oydu.”

“Aah, ben de aynen öyle düşünmüştüm.” Adamın yüzünde ukala bir ifade belirdi.

Pis, Joe. Her şey bir yana, şimdi de moron gibi gözükmemeneden oldu.

İşe yaramaz serseri.

Öğle yemeği için eve döndüğümde hâlâ korkunç bir ruh hali içindeydim. Jessie tura çıktığı için ev boştu. Kapıyı arkamdan sertçe kapattım.

“AHHHHH!”

O kadar öfkeliydim ki saçımı başımı yolmak istiyordum.

“ADİ HERİF!”

Bağıra çağıra oturma odasına koşturdum ve önüme çıkan bütün kapılan tekmeledim.

Şokun dibine vurmuş, suratı bir hayalet gibi bembeyaz olan Emily, uzandığı kanepeden doğrularak bana baktı.

Aldığım bu darbeyle kendime gelerek. “Ah,” dedim, “Evde olduğunu bilmiyordum.”

“İyi misin sen?” diye sordu mınıldanarak.

“Evet, İYİYİM.”

Belli ki bana hiç inanmamıştı.

Kendime hâkim olamayarak, “KAHROLASI ERKEKLER!” diye haykırdım. Kaşları havaya kalktı ve sanki gülmemek için dudaklarını ısırdı. Kanepeye, yanı başına kendimi attım ve ellerimle yüzümü kapattım. Yanı başımdaki minderlerin hareket ettiğini

hissediordum ve ellerimi yüzümden çektiğimde gitmiş olacağını düşündüm.

Yanılmışım, yanı başımda duruyordu ve ciddi bir ifadeyle beni inceliyordu. Ona doğru döndüğümü fark edince önce başını çevirse de sonra yine bana bakmaya başladı.

Zar zor duyulabilen, insanı şüphelendiren bir sesle, “Hepsi pislik,” diyerek bana hak verdi. Ona şaşkınlıkla bakıyordum ve az sonra ikimiz de kıkırdayarak gülmeye başladık.

Yeni dostum Emily suratında asık bir ifadeyle, “*Garip* bir mevzu,” dedi.

Şimdiyse mutfak masasında oturmuş sütlü çaylarımızı yudum-luyorduk. Bir saat içinde iki insanın böyle yakınlaşabilmesi cidden tuhaftı.

“Hem de ne kadar garip. Anglia Ruskin’de İngiliz edebiyatı bölümünde olacağımı biliyordu. Tek yapması gereken herhan-gi birine sınıfların yerini sormak sonra da birkaç dakika kapının önünde beklemektir! Bu kadarını akıl etmek için beyin küpü olma-ya gerek yok ya.”

Beyin küpü. Bana böyle derdi.

Defol git zihnimden. Duygusallaşmaya gerek yoktu!

Emily derin düşüncelere dalmış bir halde yüzüme bakıyordu. “Belki de senin de *hayatına devam ettiğine* inanmıştır,” dedi o kibar İskoç aksanıyla, “ya da belki önce işlerini yola sokmak, sonra karşına çıkmak istedi ama tahmin ettiğinden uzun sürdü. Ya da belki hâlâ işlerini yoluna koyamadı.”

“O halde elini çabuk tutsa iyi eder, yoksa bu gidişle *ben* ger-çekten hayatıma devam edebilirim.”

Ve bir anda aklıma yine Lukas gelmişti. Onu beynimden kov-mak için hiddetle kafamı sallasam da işe yaramadı.

“*Soğuk kompres...*” İşte oldu yine.

Emily yaptığım harekete bir anlam verememiş olmalıydı ki şaşkınlıkla bana bakıyordu.

“Haydi bakalım sıra sende. Sen neden bütün erkekler pisliktir dedin bakalım?”

Ketumluğuyla bir heykelden farkı yoktu.

“Oh, öyleler işte,” diyerek sorumu geçiştirdi.

“Bu kadar sıkı ağızlı olmana inanamıyorum!”

Jessie'nin sesini duyunca ikimiz birden sıçradık. Başımızı çevirip baktığımızda onun kapı girişinde olduğunu gördük.

“Sizi iki dakika baş başa bırakıyorum ve arkamdan pislik mi diyor-sunuz! İşte bu yüzden geçen sene erkek öğrencileri eve almıştım.”

“Biz *senden* bahsetmiyorduk ki,” dedim.

“Oh, yani erkek kategorisine girmiyorum? Sağ olun.”

Pis pis sırttım çünkü dalga geçtiğini biliyordum.

Emily mırıldanarak, “Gitsem iyi olacak,” dedi ve masanın üzerinden zıplayarak sessizce odadan çıktı.

Jessie şaşkın bir ifadeyle, “Demek konuşabiliyormuş,” dedi.

Başımı salladım, gerçi bu keşif beni de şaşırtmıştı. Bir sandalye çekti ve masada duran bisküvi paketini karıştırdı.

“Sana ne anlattı?”

“Joe’dan bahsediyorduk.”

“Oh.”

“Evet.”

Odanın içi onun çiğneme sesi benimse çayımı yudumlama sesimle dolmuştu ama aramızda konuşma yoktu. Derken ilk söze başlayan Jessie oldu.

“Bir dakika, sen ona Joe’dan mı bahsettin?”

Ne olmuş anlamında omuzlarımı silktim.

“Ama bunu benden aylarca saklamıştın,” diyerek sesini yükseltti, “Ve şimdi evimize taşınan bir fareye çay içerken bu büyük sırrını anlatıvermişsin.”

Gülmemek için kendimi zorluyordum.

“Bana ne oldu bilemiyorum.” Kızgın bir of çekti.

Joe’dan bahsetmek artık tuhaf bir şekilde çok kolaydı. Eski-
den onu düşünmek bile yüreğimi dağlardı ama bu hüzünlü aşk
hikâyesini Jessie’ye anlattıktan sonra kendimi uyuşturulmuş gibi
hissediyordum. Ayrıca o işe yaramaz serseriye hâlâ kızgındım. O
anki ruh halimle Jessie’yi aydınlatıyordum.

“Daha önce ağzını bu kadar bozduğuna hiç şahit olmamış-
tım,” diye beklenmedik bir yorum yaptı. “Gerçi kötü bir şey yap-
tığını söyleyemem ama,” diyerek ekledi.

“Kötü olmayan ne, ağzımı bozmam mı yoksa o pislğe kızgın
olmam mı?”

“Her ikisi de.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” derken birbirimize bakıp gü-
lümsedik.

“Bu gece kafaları çekelim,” diye bir teklifte bulundu.

“Neden peki?”

“Kutlama yapmalıyız da ondan.”

“Neyi kutlayalım?”

“Hüznün yedi aşamasını nihayet aşabilmeni.”

“Aştım mı?”

“Evet.”

“Gerçekten hüznün yedi aşaması diye bir şey mi var?” diye
merak ettim.

“Öyle duydum.”

“Neymiş peki?”

“Kim bilir, aman boş ver, bizim için yeterli bir bahane değil mi?”

Bölüm 29

“**T**am bir saçmalık.”

“Burada yazana göre *şok* birinci aşama, *inkâr* ise ikinci aşamaymış.”

“Ama diğer internet sitesinde ise *şok ve inkâr* ikisi birlikte birinci aşama yazıyor.”

“Ama ikisi farklı şey.”

“Üçüncü aşama olarak ise *öfke ve pazarlık* yazıyor.”

“Yine iki farklı şey. Diğer internet sitesinde ise *öfke* beşinci sırada, *pazarlık* üçüncü sırada. *Yahu pazarlık da ne demek zaten?*”

Emily eğilerek bilgisayar ekranında yazanları okudu. “Seni üzüntüden kurtarmak için bazı zaaflarından fedakârlık edersin mesela, *onu geri getirirsen bir daha ağzıma çikolata koymayacağım.*”

“Bu ne saçmalık.”

Emily ve Jessie’yle birlikte bilgisayarımın etrafında toplanmış-tık. Emily’ye Joe’dan bahsedişimin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Hâlâ öfkeliydim ve hâlâ durmadan küfür ediyordum.

“Sanırım bu sadece, gerçekten birisini kaybetmiş olanlar için geçerli,” dedi Emily sayfada gezinirken, “Yani sevdiği kişi ölenler için.”

Bilgisayar ekranına yaklaşıp, “Benim yedi aşamamı küçüm-süyor musun çünkü ta içimden bir ses dedi ki suçluluk hissi, her-keste olandan...” dedim.

Jessie burnunu çekerek soludu: “Kendini suçlu hissedecek ne var ki?”

Kaşlarını çattım. “Doğru dedin.” Ekrana biraz daha sokuldum. “Depresyon o halde.”

“Ahh, olmaz, depresyonu geç, çok sıkıcıdır!” diye çıkıştı Emily. “Biliyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Depresyonun insanın hayatını karattığını bilmek için yaşamış olmaya gerek yok ki,” diyerek kendini savundu.

Bu numarayı yutmadım ama üzerine gitmek de istemiyordum.

“Lanet olsun, ben öfkeyi seçiyorum,” dedim.

“İyi seçim,” diyen Jessie sandalyesini çekip ayağa kalktı, kollarını açarak gerinince tişörtü göğsüne kadar sıyrıldı.

Emily hemen başını çevirdi. Onu suçlamama imkân yoktu. Ama bir dakika, yüzü mü kızarmıştı yoksa? Yok canım!

Emily silkinerek kendine geldi ve ekrandan bilgi aktarmaya devam etti: “Ben bunu beğendim. Bu siteye göre yedinci aşama, yeniden âşık olmayı istemiş.”

“Seni yufka yürekli,” dedi Jessie kızın saçlarını bozarak. Emily kızarak, “Git şuradan!” diye karşılık verdi.

Onları yakından izlemeye başladım ve evet: Kızın yanakları kızarıyordu.

Bu işe bulaşmamız tamamen Jessie'nin suçuydu. Çıktığımız gece devamlı hüznün yedi aşaması deyip durmuştu ama eve dönene kadar bilgisayara bakmak aklımıza gelmemişti. Ancak bu gece, Emily olayları netleştirmemiz konusunda çok ısrarcıydı.

İyi de şimdi kafamız daha da karışmıştı.

“Aşamalar arasında şaşkınlık da var mı?” diye öğrenmek istiyordum.

Jessie, “Ben yatıyorum iyi geceler kızlar,” diyerek araya girdi.

Emily arkasından, “Uyuyamayacak kadar sarhoşum,” dedi.

“Aynen. Haydi sütlü çay yapalım.”

“Lukas!”

Birkaç gün geçmişti. Sezon ortası indirimlerinden faydalanmak için biraz alışveriş yapmak niyetiyle Trinity'ye gittim. Kocaman bahçeye baktığımda onu başı eğik girişin etrafında dolaşırken gördüm.

Omzunu çevirerek bana seslendi: “Oh, selam.” Karşı binanın eski, ahşap kapısına doğru ilerlerken bana el salladı.

“Nasılslın?” diye sordum suratımda kocaman bir gülümsemeyle.

“İyiyim,” derken şık bir baş selamı verdi ve bir yandan sağına soluna bakındı.

“Sen nasılslın?”

“İyiyim teşekkürler.”

Şaşkınlıkla bacaklarına baktım, benden uzaklaşmaya mı çalışıyordu?

“Yaz tatilin nasıldı?” diye sordum.

“İyiydi.” Arkasını işaret etti. “Biraz acelem var, affedersin.” Koşturarak yanımdan ayrıldı ve gözden kayboldu. *Ne kadar kaba bir hareketti...* Kendi kendime sinirlendim: Adi pislik!

Onu gördüğüme bu kadar sevindiğimi belli ettiğime inanamıyordum! Üstelik rol de yapmamıştım! Onu gördüğüme *gerçekten* mutluydum ama şu anda sadece ona değil kendime de çok kızırıyordum. Hatta kendime daha da kızgındım.

Ertesi sabah erkenden üçüncü ve son turumu yapmak için gondoluma bindiğimde hâlâ burnumdan soluyordum. Hey, bir dakika işte oradaydı, Trinity'nin güney çayırında çimlere yayılmış oturuyordu.

Ayağa kalkıp elindeki kitabı sallayarak, “Alice!” diye seslendi.

Somurarak ona baktım ve dikkatimi yolcularıma çevirdim. Bu sabahki kabalığından sonra ona zaman ayıracak değildim ve de o gün mağazalardan işe yarar bir şeyler de alamamıştım –günün yarısını boşa harcamıştım. “Trinity en varlıklı Cambridge Üniver-

sitesi. ..” Hiç canım istemeyerek yolcularıma ağız kalabalığı yapıyordum. “Bazılarına göre Trinity’ye ait olan arazide ta Oxford’a kadar yürümek mümkünmüş.”

Lukas’a baktığımda dudaklarında alaycı bir ifade gördüm.

Ne vardıysa gülecek? Suratımdaki ciddi ifadeyi hiç bozmadan ve bir kere bile arkama bakmadan turuma devam ettim.

“Teşekkürler. Çok teşekkürler.”

Bu aksi tavırlarıma rağmen yolcularım bana nasıl oldu da bahşiş verdiler bilemiyordum ama bahşişlerini kabul ederken suratıma kocaman bir gülümseme takınarak, o aksi tavırlarımdan bir kısmını affettirmeye niyetliydim. Son yolcu da indikten sonra paralarımı katlayıp istifledim, birkaç madeni parayla birlikte dar kesim pantolonumun cebine sıkıştırdım. Askılı beyaz elbisemden vazgeçmiştim –hava fazla serindi. Tekneye geri bindim. Minderleri ve battaniyeleri topladım ki gece çalınmasınlar, sonra diğer işlere daldım. Tam da o esnada karşımdaki iskelede dikilen bir çift siyah ayakkabı gördüm. Lukas’ın yüzünde bir gülümsemeyle bana baktığını görünce gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu.

“Bunları alabilir miyim?” diyerek elimdeki minderleri ve battaniyeleri aldı. Hemen kendime geldim ve gözlerimi devirerek teknedan indim.

“Bu taraftan,” dedim sertçe.

Bütün erkekler adidir.

Beni barakaya kadar takip etti ve o sırada Sammy diğer teknelerdeki battaniyeleri topluyordu. Önce sırtarak Lukas’a baktı, sonra da bana.

“Mer-haba,” diye komik bir vurgu yaptı. Lukas’ın elindeki battaniye ve minderleri alarak bir tezgâhın üzerine koydu ancak bunu yaparken gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyordu. Suratımı buruşturarak baktım –aramızda, sandığı gibi bir şey yoktu.

“Sammy, bu Lukas. Lukas, bu da Sammy.”

Kollarını birbirine kavuşturarak kapıya yaslanmışken yüzünde muzur bir gülümseyişle, “Seni daha önce buralarda görmemiş-tim,” dedi.

“Doğru, neyse şimdi gitmem lazım,” diyerek rahatsızlığını belli ettim.

“Yarın görüşmek üzere,” diyerek Sammy’den ayrıldım.

Sesinde hissedilir bir hayal kırıklığıyla, “Bizimle bara gelmiyor musun?” diyerek arkamızdan seslendi.

“Bu gece olmaz,” diyerek teklifini geri çevirdim ve sağa döne-rek Magdalene Caddesi’ne saptım.

Köprüden geçerken bana yetişebilmek için resmen koşturan Lukas, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu. Akşam yemeği için ge-lenler nehre bakan bir restoranın terasındaki masalara yerleşmiş-lerdi. Sonbahar yaprakları dökülmeye başlamıştı ve tıpkı suyun üzerinde yüzen küçük kahverengi teknelere benziyorlardı. Bu ak-şam çok hareketliydi; öğrenciler geldiğinden beri sanki Cambrid-ge yeniden hayata dönmüştü. Oysa yazın bir hayalet şehir gibiydi.

“Eve, ya sen nereye gidiyorsun?”

Pickerel Bar’ın önünden geçerken, “Ben... Belki birlikte bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm,” diyerek sözleri ağzında gevele-di. Bahçeye açılan dövmе demir kapının arasından baktım.

İçerisi daha şimdiden kalabalıktı.

“Neden peki?”

“Bilmem... İyi olur diye düşünmüştüm. Yaz tatilinde neler yaptığını öğrenmek istedim.”

“Daha önceki karşılaşmamızda neden sormadın?”

“Çok özür dilerim. Hocamla konuşmaya dalınca zamanı fark edememiş-tim, sonra bir anda önemli bir telefon görüşmesi yap-mam gerektiğini hatırladım.”

Ona inanmadığımı belli eder şekilde dudak bükerek sorgulama-

ma devam ettim: “Hangi öğrencinin çok acil telefon görüşmesi olabilir ki?” derken *öğrenci* kelimesini özellikle vurguladım. Bu çocuk kendini ne sanıyordu ki, sonuçta o da hepimiz gibi bir öğrenciydi.

“Eğer gerçekten öğrenmek istiyorsan...”

Ooh, galiba beyefendiyi kızdırdım, çok da umurumdaydı!

“Arayan annemdi, hastaneden. Yengem erken doğum yaptı. Bebeğin geceyi atlatıp atlatamayacağı kesin değildi.”

Bu cevap suratıma bir tokat gibi indi. “Oh.” Yerin dibi nerede?

“Bebek iyi mi?”

“Evet. Kendi kendine nefes almakta hâlâ birtakım komplikasyonlar yaşıyor, ama doktorlar umutlu.”

“İşte bu iyi haber,” derken rahatlamış bir tavırla gülümsedim.

“Peki, şimdi seni bir şeyler içmeye götürebilir miyim?” Mas-mavi gözleri pür dikkat üzerimdeydi.

“Sanki bunun üzerine sana hayır diyebilirmişim gibi,” diyerek zoraki gülümsedim.

“Güzel.” Arkasını dönüp gitti ve yakalamak için peşinden koşturmak sırası bendeydi.

“İyi de nereye gitmek istiyorsun?” diye sordum arkasından.

“Köşeyi dönünce bir bar var...” diyerek tam karşılığı gösterdi.

“Adı Punter. İçi çok güzelmiş diye duydum.”

“Öyledir.” Eve dönerken Jessie’yle ara sıra uğradığımız bir mekândı. Bara ulaştığımızda Lukas benim için kapıyı açtı.

“Ne içersin?”

Koca bir bardakta bira isteyip istememe konusunda tereddüde düştüm. Lukas’a kaba bir kız gibi görünmek istemiyordum ama sırf ona iyi görünmek için değişecek halim yoktu.

“Bira lütfen,” diye kararlı bir cevap verdim.

Hiçbir şey söylemeden bara yönelirken ben de oturacak bir masa kaptım. Onu beklemeye koyuldum ama garip bir şekilde oldukça gergindim.

Masamıza bira bardağını koyarken, “İşte geldim,” dedi. Bu bira bardağı gerçekten pek bir kaba saba duruyordu. Acaba şık bir kadehte beyaz şarap mı isteseydim?

Bir sandalye çekip oturunca onun da bira içtiğini görerek rahatladım.

Yüzünde bir gülümsemeyle, “Anlat bakalım yaz tatilin nasıldı?” diye sordu.

“Harika.”

“Neler yaptın?”

“Bol bol okudum, bol bol da tekne turu yaptırdım.”

“Eve hiç gitmedin mi?”

“Hayır.”

“İlginç? *Ev* nerede peki?”

“Londra. Ailem orada.”

“Onları görmeye de mi gitmedin?”

“Onlar geldi ve birlikte uzun bir hafta sonu geçirdik.”

“Yakın değil misiniz?”

Olduğum yerde rahatsızca kıpırdandım ve bakışlarımı kaçırdım. Bu biraz kişisel bir soruydu. Onlarla eskisi kadar yakın değildik. Rahatsız olduğumu fark etmiş olmalıydı ki, “Affedersin, boşboğazlık ettim,” dedi.

“Öyle oldu,” dedikten sonra biramdan bir yudum aldım ama hiç tadına varamadım. “Sen anlat bakalım. Oh, doğru ya, sınavların nasıldı?”

“İyiydi.”

“Ortalaman nasıl geldi?”

“A artı.”

“Mükemmel, aferin sana,” diyerek hayranlığımı belli ettim. “Tatilde Almanya’da mıydın?”

“Kısmen.”

“Başka nereye gittin?”

“Birkaç haftayı birlikte Monako’da geçirdik.”

“Monako? Pek hoş.” Ama bir dakika, *birlikte* mi dedi?

“Kimle gittin?”

“Ailemle.”

Rahat bir nefes aldım. Yine de çifte kontrol yapmakta fayda vardı: “Yani annen...”

“Babam, ablam, ağabeyim ve yengem.”

“Yeni bebekleri olan?”

“Aynen.”

Gülümseyerek sordum: “Bebeğin adı ne.”

“Maximilian. Umarım kısaca Max demeye alışınız.”

“Maximilian!” diye kendi kendime tekrarladım ve önce hoş bir tonla ve ardından kendimi annesinin yerine koyup, parmağımı sallayarak kızgın kızgın: “Maximilian! Yaramazlık yapma.” Sonra korkudan yüzü ekşimiş anne rolü: “Maximilian! Yola çıkma!”

Lukas kendini tutamayarak güldü. “Evet, Max diyelim.”

“Bilmem. Aslında Maximilian melodik bir isim.”

“Büyükbabamın adı da Maximilian’dı ama kimse ona Max demezdi.”

“*Sevgili Max* bile demezler miydi?”

“Hayır, asla. O her zaman Maximilian’dı ya da daha çok Herr Heuber.”

“Soyadınız bu mu?”

“Evet.”

“Lukas Heuber.” Neden bilmiyorum ama bunu söylerken kaba bir Alman aksanı kullanmıştım.

Gülerek sordu. “Ya senin soyadın?”

“Simmons.”

“Alice Simmons.”

Déjà vu. Bu konuşmayı daha önce yapmıştım... Joe. Ahhh!

Git! Git! Bütün erkekler pisliktir, hatırla!!! Şimdiyse dikkatimi tam karşımda oturan *pisliğe* çeviriyordum.

Bölüm 30

Ne olduğunu anlayamadan Lukas'ın cuma gecesi için yaptığı akşam yemeği davetini kabul etmiştim. Jessie ve gondolcu ekip o gece onlarla içmeye gelemeyeceğimi söyleyince biraz bozuldular. O gün başlayan ve ekim sonuna kadar devam edecek Cadılar Bayramı'nda Hayalet Turları düzenlemek için hepimiz fazla mesai yapıyorduk. Bu durumda nehir ekibinin arasındaki samimiyet eskisinden de fazlaydı.

Bir randevum olduğunu onlara son dakikaya kadar söylemedim zira alaylarına erkenden muhatap olmak istememiştim. Ama aslında bu bir randevu değildi. Lukas sadece bir arkadaştı. En azından öyle olduğunu düşünüyordum...

Saat tam altıda geldi. Vaktinde geleceğinden zaten emindim. Saçlarımı yarım toplayarak enseme saldı. Üzerimde yatay beyaz çizgileri olan siyah bir elbise ve siyah bir hırka vardı. İlk başta acaba abartılı mı giyindim diye şüpheye düşmüştüm ama onun da şık giyineceğine dair bir his vardı içimde ve yine yanılmamıştım.

Boyuyaklaşık bir doksandı. Bu akşam için beyaz bir gömlek, denizci mavisi yün hırka ve siyah deri pantolon giymişti. Kumral saçlarını geriye doğru yapıştırmıştı. Çok hoş görünüyordu –sanki Hugo Boss kataloğundan fırlamış bir model gibiydi.

Tek kaşını havaya kaldırarak, “Hazır mısın?” diye sordu.

Hiç olmadığım kadar hazırdım... “Evet,” diyerek pormantodan çantamı kaptım ve arkasından çıktım.

Jessie’nin evi hakkında bir yorum yapmadı ama muhtemelen Cambridge’de geçirdiği süre boyunca bundan daha büyüleyici mimari eserlere rastlamıştır. Bu nedenle fazla dikkatini çekmesine şaşmamalıydım. Kapıdan çıkınca sola yöneldi ama ben sağ tarafı göstererek, “Burası kestirme,” dedim ve o esnada bir yandan yürüyüp bir yandan hırkamı giymeye çalışıyordum.

Omzundan bakarak, “Şehre gitmiyoruz ki,” dedi.

“Oh, gerçekten mi?” Resmen koşturuyordum. “Nereye gidiyoruz?”

“Göreceksin.”

Merakla onu izledim ve yola çıktık. Karşıya geçtik, bu sırada hafifçe koluma temas eden eli, içimde bir kıvılcıktanma yarattı. Beni gıcır gıcır siyah bir Porsche’a doğru götürüyordu, anahtara basınca aracın ışıkları yandı. Yolcu kapısını açıp içeri girmem için bana başını salladığında, şaşkınlıkla suratına baktım.

“Bu şey senin mi?” diyerek şüpheyle sordum.

“Öyle zannediyorum.”

Porsche’u mu vardı?

“Öğrencilerin kampus sınırları içine araba sokmaları yasak sa-
nıyordum.”

“Yasak zaten,” dedi sırtarak. “Ama *kampus sınırları* içinde değil ki.” Arabaya binmem için başıyla bir kez daha işaret edince dediğini yaptım ve gıcır gıcır derinin kokusu bir anda burun deliklerimden içeriye doldu. Bir saniye sonra sürücü koltuğundaydı ve motoru çalıştırdı.

Hafif kızmış bir ifadeyle sordum: “Nereye gidiyoruz?” Başını iki yana salladı.

“Sürprizleri sevmem.”

“Ama bunu seveceksin.”

Bunu o kadar emin söylemişti ki...

Batıya, şehir çıkışına doğru ilerliyorduk. Önce kısa bir süreliğine A yolunda ilerledi ardından köy yollarında devam etti. Yolun iki tarafında da sazdan evler dizilmişti. Uzun, çakıllı bir yola girmeden önce on beş dakika ya geçmiş ya geçmemişti. Tam karşımıza devasa, modern görünümlü bir bina çıktı. Üç katlı bir yerdi. Kare ve düz bir çatısı vardı. Duvarları beyazdı ve bir sürü penceresi mevcuttu. İçeride ışık yanmıyordu, sanki ıssız, metruk bir yer gibiydi.

“Kimin evi bu?”

“Bir aile dostumuzun ama şimdi burada değiller.”

“Neredeler?”

“Güney Fransa.”

“Tatildeler mi?”

“Hayır, burası tatilde kaldıkları ev.”

Tatil evi ha...

“Yani evlerinden biri,” dedi şımarıkça. Ohhh. Neyse ki konuyu açıklığa kavuşturdu.

Arabadan inip kapımı açtı ve inmemi yardım etti.

Etrafıma bakındım. Ev upuzun ağaçlarla çevrili, ön kapıya doğru yürürken yapraklar topuklularımın altında çıtır çıtır eziliyordu.

Lukas, “İçeri girmiyoruz,” diyerek evin dışındaki basamakları gösterdi. Merakım iyice artarak peşinden gittim.

Çatıya çıkana kadar iki kat tırmandık ve orada, devasa terasta bizim için hazırlanmış bir masa ve üzerinde büyük cam vazolar içinde yanıp sönen titrek mumlar gördüm. Derken manzarayı fark ettim. Gözlerim ta uzaklarda nazlı nazlı sallanan turuncu, kırmızı ve sarı sonbahar yapraklarıyla bezeli ağaç dallarına daldı. Güneş ufku üzerinde daha yeni kayboluyordu ve turuncu okları lacivert gökyüzüne saplanıyordu. Muhteşemdi. Lukas şampanya köpüklerinin taşıdığı bir kadeh uzattı. Büyülenmiş bir halde kadehe baktım. Bunu da nereden bulmuştu?

Masanın üzerinde yemek servisinin çoktan açıldığını gördüm: Gümüş kapakların altındaki tabaklar ve buz kovasına konulmuş şampanya şişesi.

“Tüm bunları nasıl ayarladın?” diye şaşkınlıkla sordum.

Tam bir beyefendi gibi kadehini kadehimle tokuştururken, “Biraz destek aldım,” diye bir itirafta bulundu.

İçkisinden bir yudum aldı ve sorumu daha fazla kurcalamadı. Bu büyüğü havayı bozmak istemiyordum, o nedenle üstelemedim. Baloncuklar boğazımdan aşağıya inerken içim karıncalandı. Lukas masayı işaret ederek:

“Başlayalım mı?” dedi.

Sandalyemi çekip oturmamı bekledi. Kendimi bir prenses gibi hissediyordum. Ama doğrusu şuydu ki biraz da korkuyordum. Masanın yanına konulan ısıtıcılardan sıcaklık yayılıyordu.

Lukas’ın baş işaretiyle tam karşımdaki gümüş servis kapağını açtım ve içinde başlangıç olarak tütsülenmiş somon olduğunu gördüm. Ağzımda eriyip gitti. Masanın batı tarafına bakınca havanın artık zifiri karanlığa döndüğünü fark ettim.

“Havalar da pek güzel gidiyor,” diye bir yorumda bulundum ama hemen sonrasında böyle saçma bir konu açtığım için kendimi tekmelemek istedim.

“Haklısın,” diyerek gülümsedi ve ben de şampanyamdan kocaman bir yudum aldım. Bu kadar hızlı içince elbette başım biraz dönmeye başlamıştı.

“Ben de yemek için biraz abartılı giyindiğimi düşünüyordum ama bakıyorum ki kast ettiğin şey sıradan bir yemek değilmiş.”

“Büyüleyici görünüyorsun,” derken bu hiç beklenmedik iltifat karşısında yanaklarım kızardı. “Ayrıca ben sıradan işler yapmam.”

“Belli zaten.”

Kadehimi yeniden doldurdu ve boşalan tabaklarımızı kenara koyduktan sonra, yemek tenceresini açınca ortalığa leziz bir koku

yayıldı. Servis yaptı. Ilık sarımsaklı tereyağı ile soslanmış iri bir pembemsi kırmızı ıstakoz kuyruğu gördüm. Kendime biraz patates ve sebze koydum.

“Bu harika,” dedim.

“Beğerimene sevindim.”

Daha önceki güvenini hatırlayarak: “Beğeneceğimi zaten biliyordun,” dedim.

Suratında bir gülümsemeyle, “Deniz mahsulleri konusunda başta biraz şüpheliydim, biraz riskli de.”

Aha! Demek ki o da insanmış. Güldüm. “Doğru. Alternatifin var mıydı?”

“Paket servis.”

Birbirimize gülümsedik. “Ve tatlı.”

“Ooh, tatlı olarak ne var?” diye sordum dayanamayarak. “Sabırlı ol,” diye çıkıştı.

Tatlılara başlamak üzereyken güneş batalı bir hayli zaman geçmişti ve üzerimizde açık, bulutsuz bir gökyüzü ve göz kırpan yıldızlar vardı.

Mönümüzün son sürprizi cidden beklediğime değmişti: Ortasından krema ve çikolata akan çikolatalı sufle. Lukas bir kez daha kadehini benimkiyle tokuşturdu. Neredeyse hiç içmedi ki bu iyiydi zira beni eve bırakacak olan oydu. Kıkırdamama engel olamayarak, “Neredeyse yarım şişe şampanyayı devirdiğime inanamıyorum,” dedim. İşte şimdi tam çakır keyiftim. “Araba kullanmak zorunda kalmana çok üzülüyorum.”

“Hiç önemli değil, haydi kahvelerimizi içelim.”

Başıyla, terasın arkasındaki alçak duvara yaslanmış olan kocaman, pofuduk yastıkları işaret etti. Bir dakika, umarım daha ilk buluşmamızda o kadar ileri gideceğimizi düşünmüyordu. İçimde tuhaf bir kıpırtı dolaştı ve teklifini kabul ettim. Kahvelerimizle ve ufak bir kâseye sıralanmış zarif çikolatalı şekerlemelerle geri gel-

di. Kendimi yumuşacık minderlere bırakıverdim. Üzerimde hırkam olmasına rağmen üşümüştüm, burası daha da serindi. Bana bir battaniye uzattı.

Battaniyeyi dizlerime örterken, biraz soğuk bir tavırla, “Her detayı düşünmüşsün,” dedim.

“Tam olarak değil,” diye bir itirafta bulundu.

“Neden?”

“Battaniyeler benim aklıma gelmemiştı.”

“Aah, arkadaşın,” dedim daha önce bahsettiği adam aklıma gelerek.

“Tam olarak bir *arkadaş sayılmaz* ...”

“Oh. Kimdi peki?”

“Arabamı o gece şehir merkezine getiren adam.”

“Gizemli konuşuyorsun,” dedikten sonra bir anda aklıma geldi. “Çalışanınız mı?”

Onaylarcasına kahvesinden bir yudum aldı. “Siz çok mu zenginsiniz?” diye bir soru çıkıverdi ağzımdan.

Gülümseyerek gözlerime baktı, göz bebekleri yanı başımızda titreyen mumlardan yansıyan alevle pırıl pırlıdı. Mumların çoğu sönmüştü ama bazıları hâlâ yanıyordu.

“Sürekli konuştuğum bir konu değil.”

“Affedersin.”

“Özür dilemene gerek yok.”

Ufak bir hayal kırıklığı yaşayarak, “Peki bu çalışanınız mı,” diye sordum. Bu sözcük ağzıma hiç yakışmamıştı sanki, “Her şeyi ayarlayan şahıs?” derken başımla çevremizi işaret ettim.

“Fiziksel olarak evet, ama teorik anlamda hayır. Fikir babası benim,” dedi gülümseyerek.

“Hepsi mi?” Başını salladı.

“Mönü?”

“Evet.”

“Mumlar?”

Omuzlarını silkerek: “Evet.”

“Minderler?”

“Evet.” Sessizlik. “Battaniye hariç.”

Güldüm, “Konuyu açıklığa kavuşturduğumuz için memnunum.”

“Ben de.”

Hava karardı, birkaç mumun daha söndüğünü fark ettim. Gökyüzü yıldızlarla bezenmişti. Lukas başını minderlere yaslayarak yıldızları izliyordu, ben de öyle.

Olduğu yerde dönerek kafasını bana çevirdi ve elimi tuttu.

Donup kaldım. İşte buydu! Az sonra ileri gidecekti, peki ben ne yapacaktım? Aklıma Joe geldi ve yine hüznün denizinde kayboldum. Hüznün yerine öfkeyi koymaya çalışmam bir işe yaramıyordu. Aklım çok karışık. Olur da beni öperse nasıl bir tepki vereceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Ama öpmedi... En azından şimdilik. Elleri sıcacıktı. Elimi bırakınca parmaklarıyla avuç içimde daireler çizmeye başladı. Ona bakmak için kafamı çevirince kendimi bir anda sersem gibi hissettim. Bir şeyler söylemek için beynimi zorluyordum, kaçınılmaz sonu geciktirecek bir şeyler arıyordum ama kafamın içi bomboştu. Önce dudaklarına sonra da gözlerine baktım, sonra bakışlarım yine gözlerine kaydı. İşte o anda beni öpmesini *gerçekten çok* istedim.

Birden oturduğu yerde doğruldu. Geniş omuzlarına hayranlıkla bakakaldım.

Ayağa kalkarken, “Seni eve götürsem iyi olacak,” diye mırıldandı.

Neeeeeeee?

Kalkmama yardım etmek için elini uzattı ama tutamayacak kadar öfkeliydim. Kendimi komik duruma düşürmüştüm. Onu istediğimi anlamış olmalıydı. İsteddiğimi dedim çünkü artık istemiyordum.

“Ortalığı toptasak?” diye seslendim arkasından ama o, “Klaus halleder,” diyerek geçiştirdi.

Klaus kim, doğru ya, çalışanları... Lukas dönüş yolunda hızla ilerliyordu ve araba köy yollarında giderken ayağını frene hiç basmadan yol alıyordu. Bu çocuğa ne oldu birden hiç anlamamıştım ve korkuyla koltuğa yapışmıştım. Bu arada yol boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Jessie’nin evine varmamız fazla uzun sürmedi. Ön camdan baktıktan sonra aniden kapısını açtı. Benimkini de hızla açtım ve o daha yanıma gelmeden dışarı çıktım.

Durup dururken, “Çok üzgünüm,” dedi.

“Üzülme,” dedim sertçe. Elini koluma koydu ama ben ittim. Şaşkınlıktan farklı bir şey hissediyordum. Kızgınlığa dönüş yapmıştım. Bütün erkekler neydi?

“Alice, bekle!” diye bağırdı arkamdan.

“Üzgünüm dedim ya.”

Etrafımda dönerek yüzüne baktım. “Niye üzgünsün acaba?”

Önce tam karşıya sonra doğrudan gözlerime baktı. “Çok hızlı sürdüğüm için.” Kafamı öfkeyle sallayarak ilerledim.

“Seni tekrar görmek istiyorum!” dediğini duyunca adımlarım yavaşladı. İçimi çektim. Evet, muhteşem bir akşamdı ama gecenin sonunda kendimi aşağılanmış ve küçük düşürülmüş hissetmiştim. Üstelik hayatımda bu iki duyguya da hiç ihtiyacım yokken...

Omzumun arkasından bakarak, “Yemek için teşekkürler, benim yine görüşürüz,” dedim.

Başını sertçe salladı ve sonra ellerini ceplerine koyarak şehir merkezine gitmek üzere hızlı adımlarla ilerledi.

Bölüm 31

Jessie ertesi sabah kahvaltıda, “Ateşli randevun nasıldı?” diye rek dalga geçti. Gecenin birinde tıkır tıkır ortalıkta dolaşmasına rağmen onu sabahın dokuzunda mutfakta pankek yaparken bulmuştum.

“Randevu sayılmazdı. Sadece bir arkadaş,” diye bilmiş bir cevap verdim ama gerçek şuydu ki bundan o kadar da emin değildim. Bu sabah kalkar kalkmaz oturma odasının camından bakınca Lukas’ın Porsche’unun ortadan kaybolmuş olduğunu fark ettim. Eminim o gizemli Klaus’un marifetiydi. Umarım adamcağız arkamızı toplamak için gece çok geç vakte kalmamıştır.

“Günaydın.” Konuşan Emily’ydi. “Açlıktan midem kazanıyor. Ne yiyoruz?”

“Pankek,” dedi Jessie.

“Hımmmm, bayılırım!”

“İşte beklediğim tepki buydu,” derken bana imalı bir bakış attı.

“Affedersin ama aç değilim.”

“Dün gece neler yedin?” diye sordu Emily.

Onlara tüm hikâyeyi anlattığımda ağızları açık kaldı.

“Kim bu herif,” diye kızdı Jessie, “Kıçımın Prens William’ı mı?”

Suratımı ekşiterek, “Sanmam,” dedim.

“Güzel vakit geçirmedin mi?” diye sordu Emily.

“Geçirdim ama...”

“Aması ne?” diye ikisi birden aynı anda sordu.

“Biraz garip sonlandı.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Emily.

“Ben... Gerçekten bilmiyorum. Artık bu konuyu kapatsak!”

“Bir şey mi yaptı?” diye sordu Jessie. Ses tonundan anlıyordum ki, bir şey derken kast ettiği şey, *kötü bir şeylerdi*.

“Hayır, hiçbir şey yapmadı.”

Ve maalesef her ne kadar itiraf etmekten utansam da asıl mesele de buydu.

Sonraki birkaç gün boyunca Lukas’tan ses çıkmadı. Hatta sonraki cumartesi ve ardından gelen bir koca hafta boyunca da ondan hiç haber alamadım. Günler sonra, sabahın geç saatlerine sarkan bir turumun tam ortasındaiken onu yine Trinity Köprüsü’nün taş duvarına sırtını dayamışken gördüm. Elinde bir ders kitabı vardı. O anda yapılacak en akıllıca şeyin turuma devam etmek ve onu görmezden gelmek olduğuna karar verdim. Sonra asıl onun *beni* görmezden gelebileceği aklıma geldi ve kendimi kötü hissettim. Ancak tüm göz temasından kaçınma girişimlerime rağmen gözlerimiz yine de buluştu. Zoraki gülümsedi. Ben yolcularıma Trinity kraliyet masalları anlatarak yoluma devam ediyordum. Gondolum köprüye yaklaşırken ayağa kalktı. Ben karşı yakaya geçtiğimde o çoktan köprüünün ortasında bekliyordu.

“Alice,” diye seslendi.

“Evet?”

“Seninle konuşmalıyım.”

“Şu anda biraz meşgulüm.”

Bir sonra karşılaştığım manzara, birkaç metre ilerideki Wren Kütüphanesi parkında koşarak tekneye yetişmeye çalışan Lukas’a aitti.

“Öğle yemeğine çıkalım.”

“Çıkamam,” diye cevap verdim. Yolcularıma A. A. Milne’nin *Winnie-the-Pooh* el yazmalarından bahsedemeyecek kadar kafam karıştı. Galiba onlar da bu şahane üniversiteliyle olan konuşmamı daha ilgi çekici buluyorlardı. Yoksa şahane mi dedim? Bilerek olmadı!

“Lütfen,” dedi ısrarla.

Altı çift gözün meraklı bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak kafamı iki yana salladım ve çok geçmeden nehirdeki döne-meçi aldım.

Magdalene Köprüsü’ne benden önce varmıştı, ama neyse ki yolcularımın hepsi inene kadar ortaya çıkmamıştı.

Tam iskeleye çıkmak üzereyken araya girip tek kaşını kaldırarak, “Bu arada yolcularına Trinity’yle ilgili anlattığın şeyler pek de doğru sayılmaz,” dedi.

Bu açıklaması ona olan kızgınlığımı daha da artırdı. Ama merakım öfkemin önüne geçti.

“Hangi kısım acaba?”

“Kimse Trinity kadar geniş bir alanda Cambridge’den Oxford’a yaya olarak ulaşamazdı.”

“Ben onlara kesindir demedim ki: *Bir rivayete göre dedim.*”

“Ama bu yine de saçmalık,” dedi.

Haklı olabilirdi fakat benim için şu an bunun önemi yoktu ve sert bir tavırla, “Saçmalık değil işte, hem turun çok daha eğlenceli olmasını sağlıyor,” dedim.

“Bence uydurma olmadığı halde eğlenceli olan bir sürü gerçek bilgi de bulunabilir.”

“Öyle mi?” Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturdum.

“Örnek ver.”

“Lord Byron’ın Trinity’de okurken odasında ayı yavrusu beslediği gerçeği gibi.”

Gözlerimi devirerek, “Bunu duymuştum, dediklerine göre sırf

okulun köpek sokma yasağına misilleme olsun diye yapmış ama bana da *bu* saçma geliyor,” dedim.

“Hiç de değil. Elizabeth Pigot’a 1807’de yazdığı bir mektupta bundan bahsetmiş.”

“Elizabeth Pigot da kim?”

İsrarla bir kez daha, “Lütfen, öğle yemeğine çıkalım. O zaman sana her şeyi anlatırım,” dedi.

“Ooh, reddedemeyeceğim bir teklife benziyor,” dedim kinayeli bir şekilde.

Kolumdan tutarak beni hızla döndürdüğünde yakın çekimde birbirimize bakıyorduk.

“Lütfen, Alice.”

Yüzündeki alaycı gülümseme kaybolmuştu. Şimdi çok daha samimi görünüyordu ve bu da beni ikna etmeye yetti. “Sana bir açıklama borçluyum.”

Uzunca bir müddet yüzüne baktıktan sonra teklifini kabul ettim.

Yanından geçtiğimiz restoranların tamamı tıklım tıklım doluydu. Lukas, Trinity’de bir şeyler yemeyi teklif etti.

“Çok resmi değil mi?” diye endişeyle sordum, “Büyük salonda hepimiz balo kıyafeti giymiyor muydunuz?”

Soruma güldü. “Öğrenciler gecenin ilerleyen saatlerinde, o da eğer isterlerse, Balo Salonu’na giderken o şatafatlı kıyafetlerini giyerler, ama öğle yemekleri ve erken akşam yemekleri serbesttir.”

Balo Salonu. Kulağa ne kadar tuhaf geliyordu... Ama gerçek şu ki merak etmiyor da değildim.

Balo Salonu şimdiden öğrencilerle dolup taşmıştı, koca mekânın bir ucundan bir ucuna ulaşan dört uzun masaya sıralanmışlardı. Çevreme bakınca kendimi Hogwarts’da gibi hissettim. Duvarlar boydan boya koyu kahverengiydi; tavandaki avizeler ışıltı ışıltı ve yukarıya doğru uzayan vitray pencereler vardı.

Yüksek bir platformda yer alan daha küçük masaların yanından geçerken Lukas, “İşte burası Yüksek Masa,” diyerek açıklama yaptı. “Eğitim üyeleri bu masada toplanır.”

“*Hadi oradan?*” dedim şaşkınlıkla. “*Frodo* da burada mı oturmuştu?”

Şakam hoşuna gitmişti. “Trinity, Tolkien’den önce vardı.” Karşısındaki sandalyeye oturdum. Burası bambaşka bir dünya gibiydi. Asla dahil olamayacağımı düşündüğüm özel bir seçkinler kulübüydü. Onları kıskanmıyorum dersem yalan olurdu. Bu üniversitede okumak...

“Lukas!” Ona seslenen bu kişinin kim olduğunu görmek için başımı kaldırdığımda uzun, zayıf bir çocuk bize doğru yaklaşıyordu. Siyah, dağınık saçları ve yuvarlak gözlükleri vardı. Çekiciydi ama biraz da ciddiye. Üzerine tüvit bir ceket ve kim bilir kaç haftadır ütülenmemiş ekose bir gömlek giymişti.

Lukas ona bir sandalye çekerek, “Selam Harry, otursana,” dedi dostane bir tavırla.

İnsanı şüphelendiren bir fısıltıyla, “Elimde Mallard var!” diyen bu yabancı sırt çantasını açtı ve içinden tahta bir ördek çıkardı. Bu da neydi şimdi? Harry şaşkınlığımı fark ederek, “Hey, iyi misin!” dedi ama ses tonu tam bir züppeninkini andırıyordu.

Lukas bizi tanıştırdı.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Mallard düştü,” dedi mutlulukla.

Kafadan çatlak mıydı bu çocuk?

Lukas açıklama gereği hissetmişti. Başımızın üzerindeki saçakları işaret etti.

“Kirişlerin arasına bir ördek koyarlar. Neden diye sorma. Eski bir Trinity geleneğidir.”

“Bundan bahsetmişlerdi!” derken belli belirsiz bir hikâye aklıma gelmişti.

“Bu değil, bunlar. Yıllar içinde çoğu düşmüş,” dedi Lukas ve devam etti. “Harry bir sonrakini koymak istiyor.”

“Nasıl yapacaksın?” diye merakla sordum. Tavan çok yüksekti.

Burnunun yanına tıkladı.

“Tamam, dikkat et,” dedim bu garip yabancı adına biraz endişelenerek.

“Aha, benim için endişelendi,” dedi Lukas’a neşeyle. Sonra yine bana dönerek, “Seni buralarda görmemiştim. Yeni mi başladın?” diye sordu.

“Hayır, ikinci sınıftayım.”

“Alice Trinity’de okumuyor,” diye Lukas araya girdi.

Harry gülerek, “Sakın bana John’a gittiğini söyleme,” dedi. “Züppeler! Ezikler!”

İki üniversite arasında bir asra dayanan bir rekabet vardı ama bu rekabet sevimli bir şeydi.

“Hayır, ben Anglia Ruskin’deyim.”

Harry bilmiş bir edayla, “Aah... Tammmam,” dedi.

Niye böyle uzatmıştı ki şimdi, dalga mı geçiyordu?

“İşte şimdi her şey yerine oturuyor, sanırım yeni gözlüklere ihtiyacım var.”

Kafam karmakarışık bir halde suratına baktım.

“Bence o da en az benim kadar senin çok güzel olduğunu düşünüyor,” diye Lukas araya girdi ve ben kızardım.

Harry, “Seni daha önce gördüğüme çok emindim,” dedi.

“Alice’e nehirde rastlamamış olman çok tuhaf, nehirde tekne turları düzenliyor.”

“Ahhh, olamaz!” Harry abartılı bir tiyatro oyunu oynar gibi, dehşete kapılmış gibi bir yüz ifadesi takınarak sandalyesinde arkaya yaslandı ve kollarını havaya kaldırdı. Masanın uzak kenarında

oturan birkaç öğrenci merakla kafalarını çevirerek bize baktılar: “Bari o aptal hikâyeleri anlatanlardan biri olmasan...”

Lukas yüz ifadesini bozmamaya çalıştı.

Harry abartılı hareketlerle anlatmaya devam etti. “Trinity iki milyar sterlini aşan bir servete sahip; Trinity arazisinden yürüyerek ta Oxford’a ya da York’a ya da Londra’ya ulaşabilirsiniz... Ne zırvalık!”

“Ama...”

Lukas, Harry’yi işaret ederek, “Ona aldırış etme,” dedi.

“O bir matematikçi.”

“Yani?” Kaşlarımı çatmıştım.

“Genelde ya çok içedönük ya da fazla dışadönüktürler: Bakınız Harry.”

Harry aniden sandalyesinde doğrularak ödümü kopardı. “Peki, siz ikiniz böyle mi tanıştınız? Nehre gidip Alice’i mi dikizliyordun?”

“Evet.”

“Aslında tam olarak doğru sayılmaz. Beni bir bisikletlinin gazabından kurtarmıştın eğer hatırlarsan.”

“Ama seni daha önce birkaç kez nehirde görmüştüm,” diye bir itirafta bulunarak gözlerimin içine baktı.

Heyecanla, “Gerçekten mi?” diye sordum. Demek onu daha önce hiç fark etmemişim. Gerçi o zamanlar bakıyordum ama görmüyordum.

“Ne okuyorsun?”

Harry dikkatimi Lukas’tan kendine doğru çevirdi.

“Hımm, şu anda *Karanlığın Kalbi*’ni okuyorum,” cevabıma Harry bir anlam veremedi.

“Üniversitede ne okuduğunu kast ediyor?” diyerek Lukas meseleyi netleştirdi.

“Oh!” Tabii.

“İngiliz edebiyatı.”

Beni dikkatle inceleyerek başını salladı. Sandalyemde kımlıdanıyordum. Bakışları beni rahatsız ediyordu. Lukas bunu fark etmiş olmalıydı ki Harry’ye bakarak,

“Senin Terence’le konuşman gerekmiyor mu?” dedi.

“Oh! Doğru ya!” dedi Harry ve öyle hızlı kalktı ki sandalyesi neredeyse devriliyordu. Salondan çıkmak üzere olan bir çocuğun peşinden koşmaya başladı. Lukas bana dönerek konuştu.

“Harry’nin kusuruna bakma.”

“Komik çocuk,” dedim ve bunda ciddiye dim ancak onun yanında kendimi biraz gergin hissetmişim. “Ama biraz garip bir çocuk,” diye eklemeyen edemedim.

“Biraz mı?”

“Kabul... Çok garip.”

Masanın karşısına uzanarak elimi tuttu. Şaşıarak ona baktım. “Geçen haftaki davranışım için özür dilerim, kafam karışık,” dedi dürüstçe.

“Neden ama?”

Bir an duraksadı ve o sırada da gözlerini gözlerimden kaçırmadı.

“Sana olan hislerim yüzünden.”

Bir kez daha yüzüm kızardı. Onunla göz teması kurmak istemediğimden başımı aksi yöne çevirdim.

Elimi nazikçe sıkarak, “Seni daha sık görmek istiyorum,” dedi ve bir kez daha ona odaklandım.

“Pazartesi ne yapıyorsun?”

“Nehirdeyim.”

“Dersin yok mu?”

“Yok.”

“Biraz izin alsan?”

“Hımm...” Belki de birilerinden bunu rica edebilirdim. Zaten Mike ekstra mesai parası için can atıyordu.

“Olabilir.”

“Güzel.” Gülümseyerek elimi bıraktı, “Yarın seni on birde alırım.”

“Olur.”

Harry geri döndü ve kendini sandalyeye bırakıverdi. “Soğuk köri yemekten nefret ediyorum!” dedi tiksintiyle.

Lukas’la birbirimize bakarak gülümsedik ve yemeklerimizi yemeye başladık.

Bölüm 32

Pazartesi günü saat tam on birde, Lukas kapı zilini çaldı. “Klaus nerede?” diye sordum yolun karşısında park etmiş Porsche’u görünce. Elimden tutarak karşıdan karşıya geçerken sorumu, “Alışverişe gitti,” diye cevapladı.

“Bugün moralin yerinde,” diye bir yorumda bulundum.

“Öyle.” Gülerek yüzüme bakınca kalbim kıpır kıpır oldu.

Koyu gri bir spor ceket, özel kesim bir pantolon ve açık mavi bir gömlek giymişti. Gömlekleri her zaman yeni ve mükemmel görünümliydi. Ütüsünü kimin yaptığını çok merak ediyordum.

Emniyet kemerimi sıkıca bağlarken, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Umarım arabayı geçen seferki gibi çok hızlı kullanmazdı.

“Seni Wimpole Sarayı’na götürmeyi düşünüyordum.”

“Orası neresi?”

“Milli Hazine Koruması Vakfı’na ait. Çok güzel bir köşk olduğunu duymuştum. Değişiklik olsun diye belki şehir dışına çıkmak isteyeceğini düşünmüştüm.”

“İstemez miyim hiç? Hem arabanın tadını da çıkarmış oluruz.”

“Kesinlikle.”

Yolda, “Klaus tam olarak nerede?” diye sordum.

“Girton. Bu yolun ilerisinde, yani kampus sınırları dışında.”

“Bunu duymak güzel, başın belaya girsin istemeyiz değil mi?”

“Elbette, hayır.”

Uzanıp elimi sıktı. Bunu pek sık yapıyordu ve hoşuma gidiyordu.

Cambridgeshire'ın en büyük malikânesi olduğu aşikâr olan bu evi tanımlamak için, “Çok hoş bir ev,” demek yeterli olamazdı. Kırmızı tuğla ve taştan yapılmış Wimpole Sarayı bin iki yüz hektarlık bir park ve çiftlik alanına konuşlanmış ve etrafı, çevre düzenlemesi göz alan bahçelerle sarılmıştı.

Çakıllı patikada yan yana yürüyorduk. Bugün hava insanı ısıırıyordu ama gökyüzü inadına masmavi ve billur gibiydi. Bazı ağaçlar sanki heykel gibi tıraşlanmıştı, *Alice Harikalar Diyarı*’ndan çıkmış gibi duruyorlardı. Lukas’la birlikte evin arka bahçesine bakan bir banka oturduk.

“Burası çok güzel,” dedim nefesimi tutarak ve ısınmak için ona biraz daha yanaştım.

“Cidden çok hoş,” diyerek o da bu fikrime katıldı.

Süslü bahçelerdeki minyatür çitler daire ve üçgen şekiller oluşturunuyordu, içerlerinde pembe ve eflatun çiçekler vardı. Çimler kusursuz şekilde biçilmişti, kenarları da dümdüzdü.

“Bu çimleri nasıl oluyor da böyle dümdüz şekillendirebiliyorlar, çok merak ediyorum,” diyerek sesli düşündüm.

Lukas gayet umursamaz bir tavırla, “Bahçıvanlarımız bu işi makasla yapıyor,” dedi.

“Makasla mı?”

“En etkili yöntem bu. Annem biraz detaycıdır da,” diye ekledi.

“Ama bu sonsuza kadar sürer!”

Omuzlarını silkti. “O kadar da değil.”

Çoğul eki kullandığını anımsadım: “Kaç tane bahçıvanınız var?”

“Dört, beş.”

Ağzım açık dinliyordum.

“Beş bahçıvanınız mı var?”

“Dört ya da beş,” diyerek beni düzeltti.

“Eviniz ne kadar büyük?” diye merakla sordum.

“Çok değil,” diye alçak gönüllükle cevap verdi ki bu aslında oldukça büyük anlamına geliyordu.

“Ailen ne iş yapıyor?”

“Babam aile işimizin başında, araba parçası üretimi.”

“Kulağa ilginç geliyor.”

“Emin ol, hiç değil. Yani en azından benim için değil.”

“Ya annen?” Annesini atladığını fark etmiştim.

“O da ev işleriyle ilgileniyor.”

“Oh, anladım.”

Yanımızdan bir tavus kuşu salına salına geçti ve o an aklıma Joe’yla Brownsea Adası’na gidişimiz geldi. Dikkatim dağılmıştı.

Joe’nun, “Tavus kuşu erkeklere, dişi tavus kuşu ise dişilerine verilen isimse hepsine birden verilen isim nedir?” sorusunu anımsadım. “Tavus mu?” demişti cevap olarak.

Kendi kendime gülümsedim ve sordum, “Tavus kuşlarına verilen genel isim nedir acaba?”

Lukas bir dakika bile tereddüt etmeden, “Pavo,” diye cevap verdi. Ne demek isteğimi açıklamama bile gerek kalmamıştı.

“Bunu nereden biliyorsun? İngiliz bile değilsin!”

Gülümsedi. “Kardeşlerime ve bana özel İngilizce dersi veren öğretmenimiz çok iyidi.”

“Vay anasını,” diye hayretimi belirttim ama o anda kullandığım lisan, yüzümü kızartmıştı. Kaba kelimeler Lukas’ın yanında hiç hoş kaçmıyordu. “Kaç kardeşin var?” diye sordum.

“Ağabeyim ve ablam var.”

“Adları ne?”

“Markus ve Frieda.”

“Frieda ismine bayılırım,” diye şakıdım. “Markus, Maximilian’ın babası değil mi?”

“Doğru.”

“Bebek nasıl?”

“Çok iyi. Gelecek hafta taburcu etmeyi planlıyorlar.”

“Harika!” diye bir çığlık attım ve daha önce bunu sormadığım için pişmanlık duydum.

“Ya sen?” diye bana sordu. “Ağabey, abla, kardeş?”

“Hiçbiri. Tek çocuğum.”

“Eminim ailen seni çok özlüyordur.”

Bakışlarımı önüme diktim. “Olabilir.”

Bankta öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koyarak kısık bir ses tonuyla, “Neden yakın değilsiniz?” diye sordu.

Hüzünle içimi çektim. “Yakındık.” Sessizlik. “Geçen yaz aramız açıldı. Onları hâlâ tam olarak affedebilmiş değilim.”

“Nedenini sormamın sakıncası var mı?”

“Yok, ama bunu anlatmamamın *sakıncası var mı?*” diye sordum hafifçe utanarak.

“Elbette yok,” dedikten sonra meraklı gözlerle beni süzdü. “Umarım bir gün bana açılabilirsin.”

“Umarım.”

Belli olmazdı. Jessie ve Emily’ye kıyasla Lukas bambaşka bir meseleydi. Ona Joe’yu anlatmak gibi bir niyetim yoktu. Bakışlarım gücünü yitirdi ve bir anda yine kendimi melankolik hissetmeye başladım. Lukas, “Haydi biraz dolaşalım,” deyince memnuniyetle kabul ettim.

Bölüm 33

Cuma gecesi... Emily, Jessie ve bizim ekiple Pickerel'da demleniyorduk. İkinci biramı yarılımışım. O sırada Lukas cep telefonuma bir mesaj atıp neler yaptığımı sordu. Laboratuvarda bir sürü işi olduğu için onu pazartesiden beri görmemişim ama sürekli aklımdaydı. Barda olduğumu yazdım. Tam gönderecektim ki onun da neler yaptığını sormak aklıma geldi. Cevaplaması fazla uzun sürmedi. Trinity'nin barındaymış. Bu bilginin ne işime yarayacağını düşünürken bir başka mesaj daha geldi. Ona katılmamı teklif ediyordu. Biraz düşünmüş müydü yoksa kararsız mıydı?

Meraklı Jessie, "Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu. "Lukas," dedim dikkatim dağılarak.

"Ne demiş?"

"Onunla bir şeyler içmeye davet ediyor."

"Gidecek misin?"

Evet...

"Ama önce biramı bitireceğim. Hey, bu arada dişi ve erkek tavus kuşuna verilen genel isim ne biliyor musun?"

"Neyin peşindesin bakalım?"

"Biliyorsun tavus kuşu erkek ama dişi tavus kuşu için özel bir isim yok. Hepsine birden ne ad veriliyor, cevabın ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Tavus kuşları deyip geçsek?"

“Olmaz.”

“Söyle o halde.”

“Pavo,” dedim ukala bir bakış atarak.

Bir kahkaha patlattı ve ben de içkime kaldığım yerden devam ettim.

Trinity’nin bahçesinde onu beklerken içimde kelebekler uçuşuyordu. Bir dakika bekledikten sonra Lukas üzerinde bir tişört ve kot pantolonla belirdi.

“Üşümüyor musun?” diye sordum gülümseyerek.

Beni öpmek için hafifçe eğilirken, nefes nefese bir halde, “Koşturdum da,” diyerek cevapladı sorumu. Tıraş losyonundan yayılan koku içimi gıdıkladı ve nabzım hızlandı. Onu bu kadar arzulamam kafamı karıştırıyordu.

“Güzel kız Alice!”

Bu ses bara girdiğimiz anda salonun karşısından bağırان Harry’ye aitti. Buradan bakıldığında bile hafiften kafayı bulduğunu görmek zor değildi. Lukas’a bakıp onun kaç tane içtiğini tahmin etmeye çalıştım. Tahmin etmek zordu; her zaman o kadar soğukkanlıydı ki.

Harry zıplayarak yanımızda belirdi ve ağır bir iskemleyi çekerek getirdi. Lukas, solumda kalan deri kanepeye ilışerek, üst düğmeleri açık toz pembe bir kazak giymiş ve yirmili yaşların başında gibi duran bir delikanlının yanına oturdu. Açık sarı saçları bronz tenini daha da açığa çıkarmıştı ve inanılmaz çekiciydi. Doğrusunu söylemek gerekirse Cambridge’de insan denilen türün en kusursuz örneklerinin bir arada toplanmış olması beni her zaman etkilemiştir. Uzun boylu, kaslı ya da güzel ve çok zeki. .. Yeni bir insan ırkı yaratmak için arayışa geçmiş bir James Bond karakteri burada bir saha araştırmasına çıksa asla eli boş dönmezdi. Sanki böyle bir film vardı, hatırladım, *Moonraker*.

“Alice, bu Matthew.”

“Selam,” dedi delikanlı tek kaşını kaldırarak.

“Selam.”

Lukas hemen araya girdi: “Ne içmek istersin?” Gözüm masadaydı: Önünde buzsuz viski. Matthew da viski seçmişti ve Harry birayla idare ediyordu.

“Votka limon alayım.” Lukas bara doğru yöneldi ve ben Harry’ye dönerek sordum: “Söyle bakalım Büyük Salon’da da yeni bir ördek projesi var mı?”

Hafiften utandı ve Matthew onun kolunu çimdikledi.

“Birisi senden önce davrandı değil mi?”

“Ah, canım. Ama olumlu yönden bakarsan, hâlâ hayattasın.”

“Bir sonrakini ben koyacağım,” dedi Harry kararlı bir ses tonuyla. Matthew ise, “Ona ne şüphe,” diyerek dalga geçti.

Gülümseyerek çevreye göz attım. O bildik üniversite barlarından değildi çünkü diğerlerini, kendi okulumdakini saymazsak, hiç görmemiştim. Ama bir langırt masası vardı... Ve bir de bilardo masası!

Matthew kulağıma eğilerek, “Oynar mısınız?” diye sordu.

“Langırt oynamayı bilmem ama bilardoyu bilirim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Harry şaşkın bir ifadeyle.

“Evet, biraz bilirim. On yaşlarımdayken bizim mahallenin barında babamla oynardık. Neredeyse her Cuma akşamımız orada geçerdi. Bir hayli pratik kazanmıştım.”

“Bir oyuna dersin?”

“Hımm... Olabilir.”

“Haydi, ama,” dedi Harry ısrarla. “Çiftli!” Lukas içkimi getirmişti.

Matthew beni göstererek, “Bilardo?” diye ona sordu ve “Alice hazır,” dedi.

Lukas, “Neden olmasın,” diyerek oyuna dahil olmak istediğini belirtti.

Harry, “Çabuk olun, bedava,” dedi.

Matthew cebinden bozuk para çıkarırken beni ve Lukas’ı işaret ederek, “Bize karşı siz mi?” diye sordu. Harry bir isteka kaptı.

“Evet.” Lukas içkilerimizi yakınımızdaki pencerenin önüne bırakıp hiç tahmin etmediğim bir anda arkama geçip ellerini belime koydu. Midemde bir gıdıklanma...

Matthew, Lukas’ın ellerine bakarak, “Yazı mı tura mı?” diye sordu.

Lukas’ın seçimi, “Yazı,” oldu.

Parayı masaya attı. “Yazı.” Harry istekasını bırakıp yenisini seçti.

Lukas bana bakarak, “Açılış vuruşunu sen yapmak ister misin?” diye sordu.

“Hayır, sen başla.” Biraz korkmaya başlamıştım. Kendimi rezil etmeseydim bari.

Lukas açılışı yaptı ve üç top hiç sekmeden deliğe girdi: İki atış ve bir puan. Üçüncü topa vururken onu hayranlıkla izliyordum ama topu yanlış deliğe soktu bu yüzden bilardo topunu köşeden atmak zorunda kaldı. Diğer topa çarparak köşedeki deliğe doğru ilerledi ama top yeterince hızlanamadığından deliği iskaladı.

Matthew istekasını tebeşirlerken, “Şanssız atış,” dedi. Bir top seçti ve hızla hareket etti.

İstekayı bana uzatırken Lukas’ın kulağına eğilerek, “Gerçekten çok iyisin!” dedim.

Tebessüm ederek, “Evde bilardo masamız var,” diye fısıldadı ama gözlerini masadaki toplardan ayırmıyordu.

Matthew bir başka topa hamle yapacakken Harry, “Biraz da bana bırak,” diyerek sızlandı.

İskalayınca Harry’ye dönerek, “Dikkatimi dağıttın,” dedi.

İşte şimdi sıra bendeydi. Umarım ellerim titremez diye yakardım içimden. Önce içkimden büyük bir yudum aldım ve sonra dikkatimi toplara yönelttim.

Yakın olan topu seçebilirdim –Lukas’ın son atışında ıskaladığı top– ama nedense masanın en ucundaki top daha çok ilgimi çekmişti. Yaslandım ve istekamı hizaladım, top hiç sapmadan deliğe girdi.

Matthew ve Harry aynı anda, “Vaaay!” diye haykırdı. Bir sonraki atış için hazırlanıyordum: Masanın diğer ucundaki bir başka topu farklı bir deliğe sokmayı planlıyordum. Ve yine tam isabet oldu!

Harry, beni hayranlıkla izleyen Matthew’a bakarak, “Dişli rakipmiş,” dedi. Lukas kaşlarını kaldırarak bana baktı. Başka bir top seçtim ama istekam bu defa hedefi şaşırdı.

“Oh, hayır,” diyerek sızlandım.

Harry, “Kötü talih!” diyerek sevinçle bağırdı ve istekasını tebeşirledi.

Lukas kulağıma doğru eğilerek, “Bir kız için hiç fena değil,” dedi. Bu esnada elleri yine kalçamdaydı ve içim yine bir tuhaftı...

“Oley,” derken Lukas’ın kalçasına bir şaplak attım ve o da samimi bir kahkaha attı. Durup dururken aklıma yine Joe geldi ve suratım düştü.

Hayır. Onu düşünmeyecektim. O gece olmazdı. Hiçbir zaman olmazdı. Beni arama zahmetine bile girmemiş bir şahıstı o. Canı cehennemel!

Evet, ona hâlâ kızgındım ama öfkem giderek azalmıyor da değildi. Belki de artık kabul aşamasındaydım ve sonrası...

Âşık olma isteği.

Emily’nin anlattıklarını hatırlayarak elimde olmadan gülümse-dim. Yanı başımda dikilen Matthew, “Neye gülüyorsun bakalım?” diye sordu.

“Yok bir şey,” dedim neşeyle.

Lukas’ın sırası gelmişti ama sadece tek bir top vardı, bir önceki atışından kalan top. Kolay bir atış oldu, derken sırada siyah top

vardı. Tam kenardaydı, o yüzden bu açıdan deliği tutturmak pratikte mümkün değildi. Ama topu en azından daha yakın bir mesafeye getirerek benim işimi biraz daha kolaylaştırmış oluyordu.

Matthew kalan topoların hepsini hedef aldı ve ilk başta sanki siyah olan topu tutturacak gibi duruyorken, tutturamadı.

“Ahhh!” dedi yüzünü avuçlarının içine gömerken. Harry abartılı bir tepkiyle, “Hayır!” diye haykırdı. Lukas suratında bir gülümsemeyle istekayı bana uzattı. İstekamı tebeşirledim ama kadim dostum Smirnoff sağ olsun kendimi hiç gergin hissetmiyordum. Siyah topu deliğe soktuğumda oyun bizimdi.

Harry masanın diğer ucuna geçip ağılar numarası yaptı, sonra kafasını kaldırarak gülümsedi: “Bir oyun daha?”

Lukas bana bakarak, “Alice, ne dersin?” diye sordu.

“Neden olmasın?” dedim gülümseyerek ve boşalan kadehimi havaya kaldırdım, “Ama bir kadeh içkiye ihtiyacım olabilir...”

Lukas’la birlikte beş oyundan üçünü aldığımızda, artık tamamen çakırkeyiftim. Lukas ise duble viski içip durduğundan çoktan kafayı bulması gerekirken, hiç de etkilenmiş benzemiyordu.

Morali bozulan Harry ve Matthew’a bakarak, “Biz ara veriyoruz,” dedi. Sonra beni, pencerenin altındaki koltuğa yönlendirdi. Kendini koltuğa atıverdi. Bu gördüğüm en gevşek hareketiydi, demek gerçekten içmişti. Hemen yanına oturdum. Kollarını boynuma dolayıp derin bir iç çekti. Bu gece elleri sürekli üzerimdeydi, aslında güzel bir histi çünkü henüz öpüşmemiştik bile. Kendimden kuşkuya düştüğüm anlarda, acaba beni yalnızca arkadaş olarak mı görüyor, diye endişeleniyordum. Ona daha dikkatli baktım. Çok yakınımnda, gözlerim o masmavi gözleriyle buluştu. Sanki bir ömür gibi uzun gelen bir süre birbirimize öylece baktık ve bu da yüreğimin yerinden oynamasına yetti.

“Bana gelmek ister misin?” diye fısıldayarak sordu.

Çok isterik gibi durmamak için, “Kahve fena olmaz,” dedim. Terasta yaşananlardan sonra hâlâ yaralıydım.

Başını salladı ve ayrılmak üzere ayağa kalktık. Harry ve Matthew’un yanından geçerken, “Görüşürüz,” dedi.

Harry, “Daha gidemezsiniz!” diye itiraz etti.

Matthew yarım yamalak bir gülümsemeyle, “Hoşça kalın,” diyerek el salladı.

Lukas Harry’ye dönerek, “Sabah görüşürüz,” dedi.

“Tamam,” dedi suratında üzgün bir ifadeyle ve sonra bana bakarak, “Hoşça kal güzel Alice!” dedi. Kıkırdayarak Lukas’ı takip ettim.

Bölüm 34

Koşar adımlarla ana kapıya doğru ilerlerken Lukas'a, "Nerede yaşıyorsun?" diye sordum. Üzerindekilerle muhtemelen soğuktan donuyordu.

"Hemen yolun karşısında."

"Neden ceket almadın?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Gerçekten yolun karşısındayım." Bakışlarını bana çevirdi.

Kapıdan geçtikten sonra ahşap bir kapıya açılan bir yola girdik. Onu daha önce de bu kapıdan girerken görmüştüm. Kapıyı itince beni sağ tarafa yöneltti. Birkaç merdiven çıktık, sonra bir terasa vardık. Tam karşımızdaki teraslı, küçük evleri işaret etti.

"Evim burası."

"Gerçekten mi?"

Kapının kilidini açarak benim için araladı. Sonra üçüncü bir kapıya ulaştık ve onun da kilidini açtı.

Trinity Caddesi'nde bir kitapçının üzerindeki öğrenci evinde kalıyordu. Odası ilk sene kaldığım Nightingale Yurdu'ndaki odaya göre çok daha genişti. İçeride tek kişilik bir yatak, bir masa ve şöminenin tam karşısında iki tane konforlu sandalye vardı. Pencereden bakınca tam karşıda üniversitenin girişini gördüm.

"Bir de ben *merkezde* yaşadığımı sanıyordum!"

"Ama burası çok gürültülü," diye bir serzenişte bulundu ve şömineye eğildi.

“Muhteşem!”

“Senin evin daha güzel.”

Bu Jessie'nin evi hakkında yaptığı ilk iltifatı ki beni şaşırtmıştı çünkü burası gerçekten muhteşemdi.

“Haydi, söyle bakalım,” dedim çevreme bakınarak, “nerede saklıyorsun?”

“Neyi?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Gardırobunu ve çekmecelerini karıştırırken, “Burada bir yerlerde olmalı,” diye kendi kendime konuşuyordum. Kıyafetleri muntazam bir şekilde tek tek asılmıştı, tıraş losyonunun kokusu tüm odayı kaplıyordu. “Burada değil.” Solumdaki dolabın kapağını açtım, “Şu meşhur soğuk kompres nerede?”

Kahkahalarla gülerken başını iki yana salladı.

“Aha!” dedim sevinçten uçarak ve bir mini buzdolabı dikkatimi çekti. Kapağı açınca raflarda soğuk komprese benzer bir şey göremiyordum. “Oh,” dedim üzülerek, sonra tam arkamda olduğunu fark ettim.

“Bu sence yeterince soğuk mu?” Elini alnıma koydu. Öylesine yakındı ki ve şu an dudaklarını öylesine çaresizce arzuluyordum ki. Bu defa beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Dudakları sıcacık ve yumuşacıktı. Dilinde viski tadı vardı. Ellerimi beline sardım ve dudakları derine gittikçe başım döndü. Sakin bir tavırla geriye kaçtı ve perdeleri çekmeden önce bir dakika boyunca dikkatlice gözlerime baktı. Dudaklarını bir saniye bile benden ayırmadan beni maharetle soydu ve üzerimde sadece iç çamaşırımla karşısında dururken o da hızla tişörtünü başının üzerinden sıyırdı. Kusursuz: Kaslı ve fit. Ellerimi göğsünün üzerine koydum ve parmaklarımı kot pantolonuna götürdü. Onu soyacak kadar tecrübeli ya da kendimden emin hissetmiyordum ve o da bunu fark etmiş olmalıydı ki pantolonunu kendi çıkarıp beni yatağa çekti. Dakikalarca şehvetle öpüştük.

Hiçbir şey içmemiş olsaydım bile eminim bu ön sevişme beni sarhoş ederdi. Enseme dökülen saçımı toplayarak boynumdan öptü. Nefesim kesilerek geriye düştüm. Sonra büyük bir maharetle sutyenimin kopçasını çözdü ve dudaklarını göğüslerimde gezdirdi.

İşte ne yaptığını bilen bir erkek!

Her ne kadar bu keşif beni rahatsız etse de şu anda tek istediğim, kendimi onun mest eden dokunuşlarında yitirmektir.

Başım dönerek mutlu sona erdim. Güneşin ilk ışıkları perdenin arkasından sızmaya başlamıştı bile. Yatağın odaya bakan tarafında yatıyordum, Lukas'ın kolları belime dolanmıştı. Bu yatak o kadar küçüktü ki birbirimize yapışık yatmaktan başka çaremiz yoktu. Lukas sırtımı öperken,

“Günaydın,” diye mırıldandı.

“Günaydın,” dedim omzumdan ona bakarak ve biraz mahcup şekilde gülümsedim. “Kalkalı çok oldu mu?” diye merakla sordum.

“Seni uyandırmak istemedim,” diyerek kaçamak bir cevap aldım. “Keşke uyandırsaydın,” dedim.

“Bugün dersin var mı?”

“Cumartesi.”

“Oh, doğru.” Kendime geliyordum. “Hay aksi!” Yatağımda doğrudum ve kızgınlıkla oturduğum yerde sallandım. “Saat kaç oldu?” diye sorarken yan çıplak bedenimi çarşafıla örtmeye çalışıyordum.

“Dokuz otuz,” diye sakın bir karşılık verdi ve parmak uçlarını sırtımda gezdirerek içimi gıcıkıyor. “Gitmen gereken bir yer mi var?”

“Nehirde olmam lazım.”

“Kasımın başındayız. Eğer bu soğuk kış sabahında gondol turu atmaya hevesli bir *turist ordusu* varsa, eminim arkadaşların senin yerine bu görevi yerine getirebilir.”

Hımm. Hakkı vardı. Uzandı ve yüzüme düşen saçlarımı geriye atarak beni altına aldı. Bir gecede kirli sakalı çıkmıştı ve karşı konulamayacak kadar seksiydi. Beni şehvetle öptü ve sonra bir

anda tek beden olduk. Bu saate kadar neden uyanık kaldığı beliydi, bu anı beklemişti...

Nihayet kendimi yataktan dışarıya attığımda saat on buçuk olmuştu.

Sesimde bariz bir hüznle, "Cidden gitmem lazım," dedim.

"Seni yeniden ne zaman görebilirim?"

"Ne zaman istersin?"

"Bu gece?"

Önce onayladım ama hemen arkasından aklıma bir şey geldi. "Oh, yapamam. Jessie'yle sinemaya gideceğim." Bu bizim ritüelimizdi.

"Jessie kim?"

Neden bu zamana kadar onun ismini hiç anmamıştım bilmiyordum.

"Ev arkadaşım. Yani onlardan biri."

"Yarın?"

"Kulağa hoş geliyor."

"Seni ararım."

Eve girdiğimde ortamda bir tuhafılık hissettim. Jessie çoktan işe gitmiştir diye düşünüyordum ama mutfakta Emily'le konuştuğunu duydum. Kapıyı kapatıp koridorda yürüdüğümü duyar duymaz konuşmaları kesildi.

"Merhaba millet," diye cıvıladım.

Jessie, "Dün gece eve gelmeyeceğini haber vermen iyi oldu," diyerek iğneledi.

"Oh. Özür dilerim."

Yüzünü benden çevirdi. Emily yarım yamalak gülümseyerek, "Senin için çok endişelendi," dedi.

"Lukas'taydım," dedim.

Jessie alaycı bir tonla, "O kadarını anladık," dedi ve kahvaltı tabaklarını toplamaya koyuldu. Masada benim için de bir tabak

olduğunu görünce, “Çok özür dilerim. Geceyi onunla geçirmeyi planlamamıştım,” dedim.

Emily sevecen bir sesle, “Güzel vakit geçirdin mi?” diye sordu.

“Evet güzeldi.” Sessizlik. “Ya siz?”

“Oh, her zamanki gibi.”

Jessie mutfaktan çıkarken mırıldanarak, “İşe gitmem lazım,” dedi.

O gittikten sonra, “Çoktan işe gitmiştir diye düşünmüştüm,” dedim. O odadan içeri girdiğim anda daha önce yaşadığım mutluluk bir anda kaybolmuştu ve yine suratım asılmıştı.

“Uyuyakalmış,” dedi Emily.

“Gerçekten mi? Hiç böyle bir şey yapmazdı.”

“Hımm.”

“Ateşli bir gece daha mı geçirmiş?”

“Oh, her zamanki Jessie işte,” diyerek sorumu geçiştirdi, “Onu boş ver, sen anlat. Lukas’ta kaldın, sonra?” Dirseklerini masaya koyarak eğildi.

“Evet.” Yerimde kımıldanıyordum, ama yüzümdeki tebessümü silemiyordum.

Gözleri kocaman açılarak, “O işi yaptınız mı?” dedi.

“Başka bir şekilde sorsaydın ya!”

“Yaptınız demek! Nasıldı? İyiydi değil mi?” diye ısrar etti. Omuzlarımı silktilim.

“Haydi ama her detayı bilmek istiyorum!” diye çığlık attı.

Jessie dış kapının önüne gelince, “Alice, işe geliyor musun, gelmiyor musun?” diye bağırdı.

Hemen kalktım. “Geliyorum. Giyinmem için bana beş dakika ver.” Öfleyip pöfledi ama yine de bekleyeceğini biliyordum.

“Sonra görüşürüz,” dedim Emily’ye. Emily istediği cevabı almayınca suratını astı. Üzerime temiz kıyafetler giydim. Duşa gerek yoktu.

Bölüm 35

Magdalene Köprüsü'ndeki iskeleye doğru ilerlerken Jessie, “Eee...” diye sorarak ağızından baklayı çıkarmamı istedi. Yurtta kalırken şehrin diğer yakasında Silver Caddesi Köprüsü civarında turlar düzenliyordum, ama Magdalene daha yakın bir mesafede kalıyordu. “Geceyi Lukas’ta geçirdin ha,” derken Lukas’a komik bir vurgu yaptı.

Aynı alaycı tonu bu defa onun ismine ben ekleyerek sert şekilde, “Evet, peki buna bir itirazın mı var *Jessie*?” dedim. Ona takma adıyla seslenemeyecek kadar öfkeliyim.

“Bize haber versen fena olmazdı.”

“Daha kaç kere özür dileyeceğim? Hadi ama babam gibi davranıyorsun.”

Tuhaftır, bu iğneli yorumuma rağmen beni eleştirmekten vazgeçmedi.

“Bundan sonra senin için endişelenmeyeceğim o halde!”

“Hiç zahmet etme!”

Yolun kalanında ikimiz de tek kelime etmedik. Hatta o gün nehirde teknelerimiz karşı karşıya geldiğinde bile birbirimize gıcık gıcık baktık. Zıt yönlerde ilerliyorduk. O gün son iki saattir yaptığım üzere o yaklaşınca suratına dik dik baktım. Birden teknesini üzerime doğru yönlendirdi.

“Ahhh!” Dengemi zar zor sağladım. Tam bir küfür patlata-

cakken, “İyi misin Çinli?” diye sorunca suratımda istemeden bir gülücük beliriverdi.

Sırıgımı nehir yatağına saplarken şakayla karışık, “Defol şuradan,” dedim.

Yanımdan geçerken, “Bu gece kaçta sinemaya gidiyoruz?” diye sordu.

“Hâlâ gidiyoruz yani?”

“Tabii eğer *Lukas*’la başka planların yoksa...” diye alaycı bir tonla devam etti. Yolcuların kulaklarının bizde olduğu gerçeğini göz ardı ediyordu.

“Seninle sinemaya gideceğimi söylemiştim.”

“Pek düşüncelisin.”

Omzumun arkasından baktım ve o da sırttı.

“Sonra görüşürüz.” Karşımıza Trinity Köprüsü çıktığında dikkatimi tura verdim. Bugün kendimi bir türlü toparlayamıyordum. Dün gece ve bu sabah yaşananlar aklıma geldiğinde yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyordu. *Lukas*’ı yeniden görmek için içimde dayanılmaz bir istek duyuyordum ve ne zaman Trinity’den geçsem keşke oradaki bankta oturuyor olsa diye dua ediyordum. Bir kez daha içimi hüznün kaplıyordu.

Sinemaya gitmek zamanı ve parayı çöpe atmak olmuştu çünkü salonun karanlığında tek düşündüğüm *Lukas*’tı. Gözleri, dudakları, vücudu. bana yaptıkları... O kadar arzu dolmuştum ki nefes alırken bile soluğum kesilmeye başlamıştı. Onu görmek için yarını bekleyebilir miydim, emin değildim. İlerleyen saatlerde ona uğramak istiyordum ama bu kadar isterik görünmemem mi diye düşünmüyor da değildim.

O gün iskelede değildi. Yoksa beni görmek istemiyor muydu? Durup dururken yine kendimi hüzne ve karamsarlığa kapılmış hissettim.

Joe'yla birlikteyken kendimi hiç böyle hissetmemiştim...

Bu düşünceyle birlikte, arzum derin bir hüzün ve acıyla yer değiştirdi. Joe neredeydi? Neden söz verdiği gibi beni bulmaya gelmemişti? Alt dudağım tehlikenin sinyallerini verir şekilde titriyordu ve bir an önce eve gidip yüzümü yastığa gömerek saatlerce ağlamak için içimde dayanılmaz bir istek duyuyordum.

Ya beni *hâlâ*... Ya beni bulmak istiyorduysa? Ya onu... Ya onu *aldatmışsam*? Bunu düşünmek midemi bulandırıyordu. Tam üzerinden bir sene geçmişken... Herhalde sonsuza dek onu bekleyeceğimi sanmıyordu? Ya o *birini bulmuşsa*? Göğsüme bıçak yarası gibi bir acı saplandı. Onu bir başka kızla düşünmek... Kes şunu Alice! Bunu düşünme artık!

Dikkatimi filme vermek istiyordum ama çok zordu.

Eve vardığımızda Emily hâlâ uyanıktı. Odasından çıktığında mutluluktan havalara uçuyor gibiydi.

“Bir şeyler içmek ister misiniz?” diye neşeyle sordu.

“Hayır, ben bittim,” diyen Jessie merdivenlere yönelerek, “Sabah görüşürüz,” dedi.

“Oh, tamam.” Jessie’nin arkasından bakarken yüzü gölgelendi.

Aslında ben de yatmak istiyordum ama onu bir de ben hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

“Ben bir şeyler içerim,” desem de yüzündeki mutsuzluğun dağılmadığını fark ettim. Birlikte mutfağa geçtik. “Gecen nasıldı?” diye sordum.

“Fena değil.”

“Fena değil mi? Pek iyimser konuşmadın.”

“Yok, fena sayılmaz. Bir arkadaşım var da, habire kendinden konuşup durdu.”

“Ne konuşuyor ki?” diye öğrenmek istedim.

“Oh, aklına ne gelirse.” Çaydanlık kaynıyordu. Emily çayı fincanlarımıza koydu. Bana detaylarını anlatmadığı şu arkadaş bu

gece aklını fazlasıyla kurcalıyor gibiydi. Oturma odasına geçerken bana, “Film nasıldı?” diye sordu.

“Fena değildi.”

“Seninki de pek iyimser bir cevap sayılmaz ama...”

“Gerçekten, fena değildi. Weasley filmi sevdi ama benim kafam dağınıktı,” dedim.

“Neden? Lukas mı?”

“Hımm. Bir de Joe,” dedim samimiyetle ve içimi yine hüznü kapladı.

“Ama Lukas’tan çok hoşlanıyorsun, değil mi?”

Başımı salladım fakat gözlerimi kaçırıyordum. “Sanki Joe’ya ihanet etmişim gibi hissediyorum,” derken alt dudağım yine titremeye başlamıştı. Bana anlayışla bakan yüzünü gördüğüm anda göz pınarlarıma ılık yaşlar doldu.

“Alice,” diye çıkıştı, Emily. “Joe nerede, Tanrı aşkına? Burada mı? Hayır, ve belki onu bir daha hiç göremeyeceksin.”

Bunu bıkkın bir tonla söylüyordu ama sözleri yine de bir bıçak gibi kesiyordu. Ellerimi göbeğimin üzerinde birleştirdim.

“İyi misin sen?” diye endişeyle sordu.

İnleyerek, “Sözlerin çok canımı yaktı,” dedim. Yüzü endişeyle gerilmiş bir ifadeyle yanı başıma oturdu.

“Ne dedim ki?” diye sordu.

“Onu bir daha hiç göremeyeceksin demen,” derken kelimeleirim zar zor duyuluyordu. Bu defa daha yumuşak bir tonla sürdürdü konuşmasını. “Ama bu yüksek bir ihtimal,” dediği anda, “Kes artık!” diye haykırdım.

Böyle davranarak onu korkuttuğumun farkındaydım ama elimde değildi. “Alice...” diyerek kolumu okşadı. “Alice,” sesi bu defa daha sert, sanki beni girdiğim komadan uyandırmak ister gibiydi.

“Galiba yatsam iyi olacak,” diye fısıldadım.

“Olmaz, kes artık şunu, Alice. Bırak bu işin peşini.”

Gözlerimi açarak suratına baktım. Afallamıştım. Elimi sımsıkı tutuyordu. “Sen güçlü bir kızsın, öyle olduğunu biliyorum. O yüzden lütfen güçlü bir kız gibi davran artık.”

Bizim eve taşınan ürkek fareye ne olmuştu böyle? İçime bir ferahlık yayılıyordu. Sözleri bir şekilde etkisini gösteriyordu.

“Tamam mı?”

Nihayet sesim çıktı. “Tamam.”

“Güzel.”

Elimi daha sert sıktı ve gülümseyerek: “Haydi bakalım bana Lukas’tan bahset. Yatakta bir kaplan mı yoksa?”

Gülümsedim ama kafamı hayır anlamında salladım: “Bundan bahsetmek istemiyorum.”

“Tabii ki istiyorsun. Vücudu sıkı mı?”

Kıkırdadım. Gecenin sonunda beni güldürmeyi yine başarmıştı.

Bölüm 36

“Çok mu erken aradım?”
Telefondaki Lukas’tı ve sesini duyduğum anda kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Bir önceki gecenin korkuları o sabah da vardı ama artık hepsi geçmişti.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle telefonun diğer ucundan cevap verdim: “Hayır.” Sesini ahizenin ucundan duymak tuhaftı, bugüne kadar sadece mesajlaşarak haberleşmiştik.

“Film nasıldı?”

“Güzeldi. Yine Harry ve Matthew’la dışarı mı çıktın?”

“Hayır. Odamda kalıp Newton’ın *Principia*’sını bir kez daha okudum.”

“Vaay, müthiş eğlenceli,” diye takıldım. Bir yandan dalgın dalgın, saçlarımı parmaklarımın ucunda kıvırıyordum.

“Hem de nasıl...” Güldüğünü anlayabiliyordum. O an tüm endişelerim kayboldu.

“Galiba derslerin yüzünden bugün benimle buluşamayacak kadar yoğun olacaksın.”

“Seni araya sıkıştırabilirim.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedim gülerek, “Kaçta?”

“Hazırlanman ne kadar sürer?”

“Çok hızlı olabilirim.”

“Bir yerlere kahvaltıya gidelim mi?”

“Hmm...” Mutfaktan mikserin sesini duyabiliyordum. Jessie’yi arka arkaya iki gün ekemem. “Jessie pankek yapıyor. Neden bize eşlik etmiyorsun? Sonra birlikte bir şeyler yaparız.”

Ev arkadaşlarıma bu son gelişmeyi anlatmak için aşağıya koştum.

Emily, “Ooh, çok heyecanlı! Nihayet gizemli Lukas’la tanışma şerefine erişeceğiz”, diyerek dalga geçti.

Jessie de, “Vay vay vay,” diyerek benimle kafa buldu.

“Hey, ona nazik davranmanız iyi edersiniz,” diyerek uyarıda bulunma ihtiyacı hissettim.

“Oh, hiç nazik olmaz mıyım!” derken Jessie’nin sesindeki ton tam tersini ima eder gibiydi, “Onu tartmak için sabırsızlanıyorum.”

Gözlerimi devirdim ama yorum yapmaya gerek görmedim.

“Artık hazırlanayım,” diyerek yanlarından ayrıldım.

İyi ki daha fazla oyalanmamışım çünkü daha on beş dakika geçmemişti ki Lukas kapıda belirdi.

Kapıyı açarken, “Pek hızlısın,” diyerek şaşkınlığımı belirttim. Kendimi yine komik ve biraz da mahcup hissetmişim.

Kapı eşliğinden adım atarken, “Zaten giyinmiştim,” dedi. Be-lime sarıldı ve koridoru meraklı gözlerle inceledi. Mutfaktan pankek kokuları geliyordu. Kafasını çevirip bana baktı ve aniden bir şey hatırlamış gibi, “Merhaba,” dedi yüzünde bir gülümsemeyle. Yüzümü avuçlarının arasına alarak dudağıma bir buse kondurdu. Utangaçlığım biraz da olsa azalmıştı. Yeniden gülümsedim.

Elinden tutup mutfağa doğru ilerlerken, “Seni ev arkadaşlarımla tanıştırayım,” dedim. Belli ki Emily meraklı gözlerle kapı aralığından bizi izliyormuş. Bizi görür görmez neşeyle gülümsedi. Jessie daha az tepki verdi.

“Jessie, Emily, bu Lukas.”

Lukas bir adım öne çıkarak elini Jessie’ye uzattı.

“Jessie?” Biraz şaşırmış gibiydi.

“Evet. Bu da Emily.” Jessie kafasını masaya çevirdi.

Lukas kendini çabuk topladı ve Emily'yle de tokalaştı. Mutfadı inceledi. Gözlerinden *tam bir çöplük* diye düşündüğünü okudum.

“Dağınıklık için kusura bakma,” diye geveledim.

Emily, “Jessie ortalığı mahvetti,” dedi. “ek bir sandalye. Rahatına bak.”

Lukas teşekkür ederek teklifi kabul etti.

Elimi omzuna koyarak sordum: “ay mı içersin kahve mi?”

“Kahve lütfen.”

Jessie, “Sadece hazır kahvemiz var,” diyerek araya girdi. Lukas, “Sorun değil,” derken sesinden, aslında biraz rahatsız olduğu anlaşılıyordu.

Kızgın bir ifadeyle Jessie'ye baktım ve dudaklarımı hareket ettirerek, “Nazik ol!” dedim. Lukas'ın fark etmeyeceğini umuyordum. Jessie bana pis pis sırtıyordu.

Emily araya girdi: “Alice Trinity'de fizik okuduğunu söyledi.”

“Evet.”

“Vaay. İlginç olmalı,” dedi Emily.

Nazikçe gülümsedi. “Sen de Anglia Ruskin'de misin?”

“Aynen. Sosyoloji.”

Lukas'a kahvesini uzattıktan sonra ben de bir sandalyeye otururken, “Emily işkotur,” dedim.

Jessie suratı asık bir şekilde masaya taze pişmiş pankekleri koydu ve o da bir sandalye çekerek oturdu.

“Süt, şeker?” diye sordum Lukas'a.

“Sütlü ama şekersiz,” dedikten sonra atık kaşla Jessie'yi süzdü. O nazik gülümseyişi neredeydi? Gerçi Jessie bu kadar kaba davranırken nasıl glmseyebilirdi ki?

Lukas'ın bacağına masanın altından dokundum. Ona bir özür borlıyordum.

Şehre dönmeden evvel bahçeye giden patikada ilerlerken, “Jessie’nin kusuruna bakma,” dedim. Kahvaltı hiç iyi geçmemişti ve biz de fazla zaman geçirmeden ayrılmak zorunda hissetmiştik.

“Hımm,” diye geveledi ve ses tonu nedense huzursuzluğumu hiç azaltmadı.

“Derdi neydi?” diyerek beni sorguladı.

“Hiç bilmiyorum. Belki de cuma gecesini dışarıda geçirdiğim için bana hâlâ kızgın.”

“Ne yani, dadın mı senin?”

“Tabii ki değil.” Bir yandan da kendimi affettirmek için elini sıkıyordum.

“Sadece beni merak etmiş. Neyse kapatalım bu konuyu. Backs’te biraz dolaşmak ister misin?”

Dalgın bir ses tonuyla, “Nasıl istersen,” dedi. Bir müddet konuşmadan yürüdük. Nihayet bir yorumda bulundu. “Jessie’yle sinemaya gideceğini söylediğinde ben de *bayan* bir ev arkadaşın olduğunu sanmıştım.”

“Oh.” Bu onu rahatsız mı etmişti? “İyi de adı Jessie... Hem kız hem erkek ismi olarak kullanılan isimlere ne deniyordu?”

“Androjenik.”

Kahretsin, İngilizceyi benden iyi biliyordu. Başımı kaldırarak yüzüne baktım: “*Bense uniseks* diyecektim.”

Yüzünde bir gülümsemeyle tam karşıma geçti, ellerimi tuttu ve dudağıma bir öpücük kondurdu. Başımı hafifçe yana eğdim, derken sarılarak beni havaya kaldırdı, bacaklarımı beline doladım. Öpücükleriyle kıkırdamamı durdurdu. Etrafımızda dolaşan insanların olduğunu biliyordum ve dudakları boynumda gezinirken hiç olmadığı kadar arzuluydum.

“Bana gidelim mi?” diye fısıldadı ve hiç düşünmeden başımı salladım. Beni yere indirdiğinde kalbim bir yaprak gibi titriyordu.

Bölüm 37

Yanağımı Lukas'ın çıplak göğsüne yaslamışken, “Yılbaşında seni göremeyecek olduğuma inanamıyorum,” diye sızlanıyordum. Başından öptü. Onun yatağındaydık ve camdan dışarı bakıyorduk. Akşamın erken saatleriydi ama hava kararmıştı bile. Yine de Trinity Caddesi'nde ısıldayan Noel ışıklan odanın içine sevimli bir sıcaklık yayıyordu. Almanya'ya gitmek üzere ertesi sabah erken saatte yola çıkacaktı.

“Eve gitmek senin için de iyi olurdu. Baban nasıl?”

Birkaç gün önce annem, babamın son günlerde kendini iyi hissetmediğini söylediğinde resmen şok olmuştum. İşyerinde çok stresli günler geçirdiğini söylemiş ve Noel tatilini evde geçirmem için ısrar etmişti. Belki duygusal şantaj yapmak istemişti ama her ne idiyse işe yaramıştı.

“Durumu aynı, galiba biraz dinlenirse kendine gelir.”

Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdiyordu. İçimden bir anda, “Seni özleyeceğim,” demek geldi ve bunu ona söyledim.

“Ben de seni,” dedi ve beni kendine doğru çekerek öptü. Bir anda içim arzuyla doldu. Onu uzunca bir süredir görememiştim.

Bir araştırma projesinden başını kaldıramamıştı, benim de bir sürü dönem sonu ödevim vardı. Ama gerçeği söylemek gerekirse, o ödevlerini benden daha fazla ciddiye alıyordu.

Yavaşça geriye çekildi. “Yılbaşı hediyeni şimdi mi istersin yoksa sonra mı?”

“Ne olduğuna bağlı,” diye mınıldandım ve onu bir kez daha öptüm. “Dur bir saniye,” dedi fısıltıyla ve gülümsedi.

Bana ne oldu böyle hiçbir fikrim yoktu. Ona doyamıyordum.

Küsmüş numarası yaparak sızlandım: “Bana *gerçekten* istediğim şeyi vermezsen o zaman ben de şimdi alırım.”

Çıplak bir halde önce perdeleri kapattı ve ardından gardırobuna doğru yürüdü. Kırmızı bir kurdeleye sarılmış beyaz parlak kâğıt içinde küçük, düz bir paketle dönerken gözlerim onu takip ediyordu.

Yatağın üzerinde doğrularak, “Bu da ne?” diye sordum. Sıkıldığımda süngerimsi bir şey olduğunu hissettim.

Yanıma oturarak, “Açsana,” dedi.

Bir kahkaha patlattım. Bu bir Bay Şişko marka soğuk presti. Göğsünü şakayla karışık yumruklarken, “Seni şapşal,” dedim gülmekten karnım ağrıyarak.

“Ahh. Bu gidişle soğuk kompresi ilk benim üzerimde kullanacaksın.”

“Ya da daha iyisi seni öpeyim...” Bu defa bana izin verdi.

Aynı gece Jessie’nin evine gittiğimde birbirimizle çoktan vedalaşıştık. Derken çantamı karıştırdığım sırada aynı kırmızı kurdeleye sarılmış biraz daha büyük bir hediye paketi gördüm. Merakla pakete baktım. Merak sabrımdan üstün gelmişti. Yılbaşına kadar bekleyemeyecektim.

Beyaz parlak paketi açınca içinde siyah kadife bir hediye kutusu gördüm. Kıkırdayarak kutuyu açınca da beyaz altından bir zincir ve pırlanta kolye ucu gördüm. Sırtımı duvara yasladım ve olduğum yere çöktüm. Pırlanta, yatak odasının ışığı altında pırl pırl parlıyordu. Parmaklarımı taşın üzerinde gezdirdim ve sanki

bir anda duman olup kaybolacakmış gibi hissettim. Ona hediye olarak aldığım kaşmir atkı bunun yanında ne kadar basit kalıyordu. Böyle bir şey alabilmek beni aşardı.

Jessie kapımı tıklattı, “Girebilir miyim?” dedi ve cevabımı beklemeyen içeri daldığında gözleri doğrudan elimdeki hediye kutusuna kayd: “O da ne?”

“Lukas’ın yeni yıl hediyesi,” dedim kendim bile inanamayarak.

Daha yakından görmek için o da yere çöktü. Kaşlarını çatarak, “Bu gerçek mi?” diye sordu.

Başımı salladım.

“Nereden biliyorsun ki? Belki de kübiktir –neydi onun adı ya?”

“Kübik zirkon ama değil, Lukas en iyisinden başkasına razı olacak biri değildir.”

Ofladı, “Bazıları buna da razı olur ama...”

Lukas’la alıp veremediği neydi anlamıyordum. Belki de kendini onun yanında zayıf hissediyordu. Zaten Lukas’ın yanında insanın kendini yetersiz hissetmesi kadar normal bir şey yoktu: Bakışları, zenginliği, zekâsı... Liste uzayıp gidebilirdi. Neyse ki sadece birkaç kez karşılaşmışlardı çünkü Lukas’la genelde baş başa takılmayı tercih ediyorduk. Emily bir defasında Jessie’nin onu kıskandığı yorumunu yaptı ama bu saçmalıktı ki bunu Emily’ye de söyledim. Beni korumak istiyordu, doğru, ama bunun kıskançlık olmasına imkân yoktu.

Jessie somurarak, “Neden takmıyorsun?” diye sordu.

Elimdeki kutuya gözlerimi dikerek, “Ya kaybedersem?” diyerek korkumu belirttim. Bu hediyeyi iade etmeyi düşündüğümü itiraf etmedim. Jessie’ye bir sürü açıklama yapmakla uğraşamayacaktım.

“Kaybetmezsin.”

Ayağa kalktı ve kutuyu elimden alarak kolyeyi bana uzattı. “Bu odanın karmaşasında kaybetme riskin daha yüksek,” diye iğneli bir yorum yaptı.

Kolyeyi gönülsüzce elime aldım. “Sen geri gelmeden temizle-yeceğim, söz.”

Kolyeyi boynuma taktı ve kilidi iyice sıkıştırdı. Sonuçta boynumda nasıl duracağına bakmak kime zarar verirdi?

O sırada Emily geldi. “Selam!” Gözleri şaşkınlıkla bir onu bir beni tarıyordu, derken pırlantayı fark etti ve suratı düştü.

“Neler oluyor?”

“Lukas’ın Noel hediyesi.”

“Bir bak bakalım,” Jessie sırtıma hafifçe dokundu ve geri çekildi.

“Oh, aman Tanrım!” Emily’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve daha yakından bakmak için yanıma geldi.

“Çok güzelmış!”

Jessie, “Evet!” diyerek araya girdi, “Karlara yuvarlanmadan önce kim bir yılsonu içkisi devirmek ister?”

“Ben!” dedim Emily’yle aynı anda.

“Bir saniye,” dedikten sonra gardırobumdan iki hediye çıkardım: Emily için bir şişe Baileys –bayılır– ve Jessie için bir şişe Advocaat. Bana daha geçenlerde her Noel gecesi ailesiyle Advocaat içerek kutlama yaptıklarını söylemişti, onlar da şimdi burada olmadığından...

Paketi açınca. “Vaaovv-vaaov! Haydi, parti yapalım...” dedi neşeyle.

“Hemen geliyorum,” diyerek onlardan biraz müsaade istedim. Önce Lukas’ı aramalıyım. Telefonumu açtığına biliyordum ki ona hediyesi için ne kadar mutlu olduğumu söylememi bekleyecek, başka bir cevabı saygısızlık hatta kabalık olarak görecekti. Bu yüzden ona kolyeyi kabul edemeyeceğimi söylemekten vazgeçtim. Ama kolyenin bende kalmasından da pek hoşnut değildim.

O gece erkenden yattım –Jessie ve Emily’den daha önce. Yüzümün aynadaki yansımına baktım. Gözlerim parıltılı pırlanta-

ya sabitlense de aklım Joe'daydı, Lukas'ta değil. Kolyeyi çözüp kutusuna yerleştirdim ve kapımı yavaşça ittim. Parmaklarım siyah kadife kutunun üzerinde gezinirken gözlerimi kapattım. Yine Dorset'e ısınlandım. Nefesim kesilecek gibi oluyordu, gözyaşlarımı silmeden önce kutuyu yatağın üzerine koydum. Lukas'ı çok çekici bulduğumu inkâr edecek halim yoktu ama dürüst olmam gerekirse ona âşık değildim, Joe'ya olan duygularımla kıyaslayamazdım bile. Ben hâlâ Joe'ya âşıktım. Bir anda onu ne kadar özlediğimi hissettim ve kalbim dağıldı.

Gecenin bir yarısı uyandım ama nedenini bilmiyordum. Olduğum yerde öylece uzanıyordum, çevreyi dinliyordum ve hiçbir şey duyamıyordum. Kalkıp cama gittim, perdeleri çekip gözlerimi karanlığa diktim. Derken ahşap döşeme üzerinde ayak sesleri duydum. Ayak parmaklarıma basarak kapıya ilerledim ve casus gibi kafamı uzattım. Tam o sırada Emily'yi gördüm –üzerinde ona üç beden büyük gelen siyah bir tişört vardı ve geri kalan her yeri çıplaktı– sinsice odasına girip, çıt çıkarmadan kapısını kapattı.

Bu da neydi?

Emily ve Jessie? *Olamazzzzz!* Karışık duygular içindeydim. Bu ne kadardır sürüyordu? Acaba yeni mi başlamıştı? Yoksa aylardır benden saklıyorlar mıydı?

Beynim askıya alınmıştı, bir yandan bunun onlar için gerçek aşk ve sonsuza kadar sürecek mutluluk olduğunu düşünsem de olumsuzluğa odaklanmış yanımda bu hayali bertaraf ediyordu. Bu sinsî keşiften sonra uzunca bir müddet uyuyamadım, ertesi sabah saat onda zar zor uyandığımda, Emily'nin yine kabuğuna çekildiğini ve Jessie'nin çoktan havalimanına yola çıktığını fark ettim. Benimse kafamda bin bir türlü şey vardı. Benim için vakit Londra'ya gitme vaktiydi.

Bölüm 38

Annem King's Cross'tan beni almaya gelirken kafasına bir Noel Baba şapkası geçirmişti. Arkamdan, "HO HO HO!" diye bağırıp gürültülü kahkahalar atınca az kalsın korkudan altıma edecektim.

Yurtta kaldığım zamanlardaki gibi bütün kıyafetlerimi toplayıp tatillerde oradan oraya taşıyıp durmadığım için o kadar mutluydum ki. Artık yanımda küçük bir valizle gelmem yetiyordu ama babam metroya binme zahmetine girmemem için yine de arabayı getirmişti.

Arabaya binerken babama içten bir merhaba dedim.

"Hoş geldin!" diyen babam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını çevirdi ve şefkatle dizimi okşadı.

"Haydi aşkım," diye ısrar etti annem.

Babam dikkatini yola verdi. Yüzünü dikkatlice inceliyordum. Bitkin ve yaşlanmış görünüyordu.

"Yolculuğun nasıldı?" diye sordu neşeli bir şekilde.

"Güzeldi! Kısaydı. Sen nasılsın? Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim, neden bu kadar büyütüldü anlamıyorum."

Annem suskundu.

Annem daha sonra yatak odamın kapısını çaldı. Gelip yatağımın kenarına otururken, "Evde olmana o kadar seviniyorum ki," dedi neşeyle.

“Ben de.” Yalan söylemiyordum. Evde olmak biraz tuhaftı ama yine de çok güzeldi. Odam gözüme hem yabancı hem çok tanıdık geliyordu. Aynen bıraktığım gibiydi, tek fark annemin benim için bahçeden koparıp vazoya koyduğu taze çobanpüskülleri-ydi.

“Bu akşam için planın var mı?”

“Yok, ama yarın Lizzy’yle buluşmayı planlıyorum.”

“O da dün gelecekti. Birkaç gün önce çarşıda Susan’la karşı-laştığımda o söyledi.”

“Susan nasıl?”

“Gayet iyi görünüyordu.”

“Bu çok iyi,” derken suratımdaki gülümseme kayboldu.

“Ya babam?”

Gözlerini kaçırarak, “Fena değil,” dedi.

“Bana gerçeği söyle.”

Derin bir iç çekerek, “Tansiyonu hep çok yüksek. İşleri bu kadar kafaya takmaması şart.”

“Yılbaşında izin durumu nasıl?”

“Bir ay.”

“Bir ay mı, harika!”

“Hımm.”

“Ne oldu?”

“Doktor zorunlu istirahat verdi.”

“Oh.” Demek durum ciddi.

Gülümseyerek, “Evde olman iyileşmesine yardımcı olacaktır,” dedi.

Vicdan azabım artıyordu. Ne kadar acımasız davranmıştım – hem de ne kadar gereksiz yere. O yalnızca beni korumak istemiş-ti. Kendimi ona affettireceğime dair içten içe söz verdim.

Annem akşam yemeği için kızarmış piliç yaptı. Ailecek yemek

masasında olmak ne kadar güzeldi, tıpkı o eski günlerimizdeki gibi... *Dorset öncesi* –onun adını anmayacaktım.

Yemekten sonra babam şömineyi yaktı ve hep birlikte salona geçtik, bizimkiler Şeri içiyordu bense sek Baileys.

Portmantoda askıda duran montumun titrediğini fark ettim. Lukas mesaj yazıp sağ salim eve geldiğini söylüyordu. Odaya elimde telefonla girerken bir yandan ona cevap yazmaya çalışıyordum.

“Gelişmeler mi var?” diye merak etti annem.

“Hımm...” Kafamı kaldırdım ve hafifçe gülümseyerek, “Birisi var,” dedim.

“Biri var öyle mi!” Babam koltuğunda daha dik oturdu. “Tanıdığımız birisi mi?”

“Değil.”

Telefonumdan bir an gözümü ayırmadan konuşmaya devam ettim.

“Trinity Üniversitesi’nde okuyor.”

“Ooh,” dedi annem. Muhtemelen onları gondol turuna çıkarıldığında okulu görmüşlerdi.

“Nereli?” diye merak ediyor babam.

“Güney Almanya.”

“Almanya mı!” Eminim nereli derken İngiltere’den bir yerler söylememi bekliyorlardı.

“*Alman mı?*” diye sordu babam.

Başımı salladım. “İyi bir çocuk.”

“Yaşı kaç?” Babam yine bir ajana dönmüştü.

“Yirmi bir.”

“Noel’de nerede olacaktı?” diye sordu annem detayları öğrenmek için, en azından ona anlatabileceğim detayları.

“Evine gitti.”

“Adı ne?”

“Yirmi soru hakkınız var ona göre!” dedim gülerek. Annem mahcup mahcup gülümsedi.

“Lukas.”

“Ne zaman tanış...”

Babamın cümlesini, “Bir sonraki ziyaretinizde tanışabilirsiniz,” diye tamamladım.

Ama verdiğim bu cevap, sonrasında beni biraz rahatsız hissettirmişti. Kim erkek arkadaşını ailesiyle tanıştırmak isterdi ki?

“Güzel.” Bu cevap onu rahatlatmıştı sanki. Bu sorgulama bit-sin istiyordum ama bizimkilerin buna niyeti yok gibiydi. “İyi görünüyorsun, galiba seni mutlu ediyor.”

Geçen yılbaşındaki halimle şu anımı kıyasladığının farkındaydım. Bir hayalet gibi ortalıkta geziniyordum, dağılmış gibiydim, yıkılmışımtım.

Annem de yüzünde bir gülümsemeyle elime dokundu ve “Gerçekten çok iyi görünüyorsun,” dedi. Zoraki gülüyordum ama göz göze gelmemeye çalışıyordum.

Babama dönerek, “Geçen gün Susan’a rastladım. Gayet iyiydi,” dedi.

“Harika.”

“Çok hızlı iyileşti. Onları Noel gecesi bize davet etmeye ne dersin?”

“Güzel olur.”

Yine hafifçe elime dokundu. Konuyu değiştirdiği için anneme minnettardım.

Bir sonraki gün Lizzy’yle buluştuk. Öğle yemeği için mahalle-mizin –Bald-Faced Stag– barına gittik.

“Geri dönmene o kadar sevindim ki!” diye çığlık attı, “Yaz sensiz çok sıkıcıydı.”

“Evde olmak güzel.”

“Ne var ne yok? Jessie nasıl?”

“Jessie’nin keyfi yerinde. Birkaç aylığına Alplere gitti. Kayak öğretmenliği yapacak.”

“Gerçekten mi? Ne fena çocuk.”

“Maharetlidir,” dedim öylesine.

“Ama yine de ondan hoşlanmıyorsun öyle mi?”

Gülerek kafamı iki yana salladım ve ona Emily olayını anlattım.

Dedikoduya aç bir yüz ifadesiyle, “*Cidden mi?*” diye sordu.

Daha Emily’yle tanışmamıştı.

“Sence ikisi arasındaki şey ne zamandır sürüyordur?”

Hazırlıksız yakalandığım bu soruya, “En ufak bir fikrim yok,” diye cevap verdim.

“Bu durum seni rahatsız etmiyor mu?” diyerek kuşkulandı.

“Aslında ediyor ama ondan hoşlandığım için falan değil.”

Konuya açıklama getirmek zorunda hissediyordum kendimi: “Aralarındaki şeyin nasıl biteceğini bilmiyorum. İkisile yaşamak beni cidden mutlu ediyor. Ya olur da araları açılırsa?”

“Doğru, hadi ayrılmadılar diyelim bu defa da sen fazlalık olabilirsiniz.”

Düşünceli bir şekilde önüme baktım. Bu benim de aklıma gelmişti.

“Sen de kendine bir sevgili bulsan iyi edersin,” dedikten sonra kahvesinden bir yudum aldı.

“Hmmm ...”

“Ne var söyle çabuk!” Detayları duymak için masaya eğildi. “Biriyle mi tanıştın?”

“Olabilir.”

“Bana ne zaman anlatacaksın merak ediyorum.”

Gülerek, “Şimdi,” dedim.

“Kim? Nerede? Nasıl? Ne kadardır?”

“Aslına bakarsan... Beni ziyarete geldiğinde gittiğimiz barı hatırlıyor musun?”

Başını salladı.

“Seksi çocuğu hatırlıyor musun peki?”

“İnanmıyoruuuuuum! *Onunla* mı çıkıyorsun?”

“Evet.”

“Ama ondan hoşlanmıyorsun sanmıştım.”

“Meğerse hoşlanıyormuşum.”

“Gerçekten mi!”

“Evet.”

Tepkisi beni güldürdü.

Aklına bir şey gelmiş olmalı ki ciddileşti. “Hey bu soğuk kompres eleman değil mi?”

Sonra ona gülerek bana verdiği Noel hediyesi Bay Şişko’yu anlattım.

Kıkırdayarak, “Amma da cimri çocukmuş,” dedi.

Gömleğimin altında kalan pırlanta kolyemi çıkarmadan önce biraz tereddüt ettim. Kolyeye dikkat çekmeyecek kıyafetler seçmeye bilhassa dikkat ediyordum. Daha kapıdan içeri girdiğim anda annemlere ya da arkadaşşıma Lukas’ı anlatmak zorunda kalmak istememişim.

“Bir de bunu verdi.”

Yakından incelemek için yaklaştı: “Vaaay.” Sonra bana bakarak, “Bu gerçek mi?” diye sordu. Başımı sallayarak onayladım.

Bir hayret ünlemi daha savurdu. Kolyeyi elinden bıraktı, sandalyesine yaslandıktan sonra. “O halde aranızdaki ciddi bir şey?” diye sordu. Ses tonunda bir iğneleme seziyordum.

Dalga geçer bir havayla, “Yaaaa, çok ama çok ciddi,” dedim.

“Yoksa siz?” Sesi fısıltıya dönüştü. Dudaklarımı sıkı sıkı kapattım.

“Hadi!” Masaya eğilerek devam ediyor, “Kızardın mı sen?” derken bardağını sertçe masaya bıraktı.

“Ne? Yoo!”

“Evet, kızardın.”

“Üff, tamam, belki biraz kızardım...”

Bardağını kaldırarak, “Şerefe. Senin için,” dedi.

“Kes şunu,” dedim gülerek.

“Sen anlatsana? Adaylar var mı?”

“Belki.”

“Anlat çabuk, sen o işi yap—”

“Hayır, henüz değil. Ama yakındır,” diyerek kendinden emin bir itirafta bulundu.

“Adı ne?”

Benim sormama gerek kalmadan, “Callum. İskoçyalı,” diye açıkladı.

“Seninle aynı okulda mı?”

“Evet. Siyaset bölümünde.” Surat asar gibi yaptı. “Ama o kadar yakışıklı ki onu affediyorum. Ya seninki ne oku... Adı neydi?”

“Lukas.”

“Hoş bir isimmiş. Ne okuyor bu Lukas?”

“Cambridge Üniversitesi’nde fizik.”

“Ooh, bak sen! Neyle ilgili peki?”

“Hiçbir fikrim yok. Kafam basmıyor.”

Güldü. “Ne zaman tanışacağız?”

Sıraya girin bayan... “Bir sonraki ziyaretinde.”

“Çok daha iyi görünüyorsun,” dedi ve hemen saniyesinde kendimi huzursuz hissettim çünkü bir sonraki soruyu biliyordum.

“O zaman Joe defterini kapatın, değil mi?”

Hemen cevap veremedim, derken birkaç saniye sonra: “Hayır.”

Bardağımı döndürerek oyalanıyorum.

“Onu asla unutamam.”

“Evet, unutacaksın,” diyerek beni azarladı.

Ciddi bir çıkış yaptım. “Hayır unutamam. Bundan adım gibi eminim.”

Omuzlarını silkti. Bana inanmıyordu, *zaman her derdin ilacıdır* palavrası benim durumumda geçerli değildi. Zaman bu defa onu haksız çıkaracak buna emindim. Joe'yu daima sevecektim. Sadece yakın bir gelecekte onu aklıma getirmeyi düşünmüyordum.

Bölüm 39

Noel ile yılbaşı arasında düşüncelerim bir şekilde sabit kaldı, derken bir akşam annemlerle televizyon izlerken ekranda Dorset'le ilgili bir program yayınlanıyordu. Hemen odayı terk etmek istedim ama kanepeye mihlanmış gibi hareket edemiyordum. Gözlerim televizyon ekranına sabitlendi ve o gece beynimde dolaşıp duran görüntüler uyumamama engel oldu.

Derken Joe'yla geçirdiğim günlerin hayalini kurmak için kendime izin verdim. Her şeyi hatırlamaya çalışıyordum... Onu barda ilk görüşümü... Başını kaldırdığında ve gözlerimiz buluştuğunda yaşadığım hissi... Dancing Kayalıkları'nda dolaştığım o gece onu nasıl aklımdan çıkaramadığımı ve ona rastlayışımı, bilgi yarışması sorularını bilmesinde ona yardım edişimi... Dancing Kayalıklarında ilk öpüşmemiz sonrası içimde uçuşan kelebekler... Midemde patlayan havai fişekler... Onunla gecenin bir yarısı evin bahçesinde oturmamız... Uykusuz kalmayı umursamamaya günün her dakikasını onunla geçirmek için yanıp tutuşmam... İlk sevişmemiz, sonraki sevişmemiz, bir sonraki... Her aklıma gelişinde kalbim bir kez daha yerinden çıkacak gibi atıyordu, ilginçti çünkü hissettiğim hüznün değildi, kararlılıktı. Onu bulmak istiyordum.

Ertesi sabah erkenden uyanıp hiç zaman kaybetmeden metro istasyonuna koştum. Kim bilir kaç saatim Londra caddelerinde onu aramakla geçti. Amacıma ulaşamadığım her saatle birlikte

belki fiziksel olarak değil ama duygusal olarak kendimi biraz daha yitik hissediyordum.

Ayaklarım beni yolun sonunda yine evime götürüyordu ama kendimi biraz da çaresiz hissediyordum. Annemlere hasta olduğumu söyleyip odama kapandım ve sabaha kadar dışarı çıkmadım. Sabah gözlerimi açtığımda annemi yanı başımda elini alnıma koyarken buldum. Yüzünde büyük bir korku vardı, biliyorum onlara bu acıyı yeniden yaşatmaya hakkım yoktu. Rol yapmak için kendimi zorladım –bir daha asla mecbur kalmamayı istediğim o maskemi yeniden taktım– ve derken Cambridge’e geri dönmeden önceki o birkaç gün boyunca bu maskeyi suratımdan düşürmemeyi başardım. Evde geçirdiğim bu süre boyunca Lukas beni bir kere aramıştı ve bense çağrısını yönlendirmiştım. Beni daha sık arayamadığı için özür dileyen bir mesaj atmıştı; ailevi mevzular yüzünden fazlasıyla meşgulumuş. İstemeyerek benim de aynı durumda olduğumu yazan bir mesaj attım, sonra telefonumu tamamen kapattım. Ona her şeyin bittiğini söylemek istiyordum ama daha zamanı vardı. Hiç değilse bunu yüzüne söyleme nezaketini ona borçluydum.

Geri dönüş yolunda trende içimdeki duygular giderek gerçek üstü bir hal aldı. Cambridge’e yaklaştıkça, içimdeki karanlık yavaş yavaş kayboluyordu. Jessie’lere gittiğimde ise kapıdan içeriye girdiğim saniyede kendimi açıklanamaz bir şekilde iyi hissediyordum. Kimse yoktu –Emily ertesi güne kadar İskoçya’da, Jessie ise altı hafta daha Avusturya’da olacaktı– ama yine de kendimi Londra’da olduğumdan daha hafif hissediyordum. Sersem bir halde kanepede oturmuş duvara bakıyordum. Benim sorunum neydi? Neden böyle saçmalıyordum?

Elimi boynuma götürdüm, Lukas’ın bana verdiği kolye yoktu.

Joe'yu bulmak için kendimi yollara attığım gün kolyeyi takmayı bırakmıştım.

Lukas o gece Stansted'e uçuyordu. İşte o an onu yeniden gördüğümde ne hissedeceğim konusunda derin kuşkular içindeydim.

Bu kuşkularımı gidermek için fazla beklememe gerek kalmamıştı. Üst katta valizlerimi açarken kapı çaldı. Kim olabilir diye merak ederken sallana sallana aşağı indim. Lukas aklımın ucuna bile gelmiyordu çünkü uçağı yarın gece inecekti ama kapıyı açınca şaşkınlıkla gördüm ki gelen Lukas'tı.

Fısıldar gibi bir, "Merhaba," çıktı ağzından. Eşikten adımını attığı anda donakaldım. Ona hediye ettiğim atkıyı takmıştı. Yakışmıştı. Ama onu zar zor tanımıştım. Sanki benim için artık bir yabancıydı. Daha on beş gündür birbirimizden ayrıydık ve yine de sanki hiç tanışmamış gibiydik. Bana sarıldı ama dokunuşunda beni huzursuz eden bir şeyler vardı.

Ta ki tıraş losyonunu içime çekene kadar... Ona sımsıkı sarıldım ve gözlerimi kapattım.

Lukas. Sevgilim. Tanrım ne kadar şapşal bir kızım ben.

Sessizce beni kendine çekerken, "Sürpriz," dedi ve gözlerime daldı.

Sözcükler ağızımda yuvarlanıyordu. "Ben... Ben yarına kadar gelmeyeceksin zannediyordum."

"İlk uçağa bindim. İki hafta bana çok uzun geldi."

Zoraki bir tebessümle, "Öyleydi," dedim.

"İyi misin? Seni havalimanındayken aramaya çalıştım ama telefonun doğrudan sesli mesaja geçti."

"Şarjı bitmiştir," diyerek sorusunu geçiştirdim ve yüzümü çevirdim. Çenemden tutarak yüzümü kendine çevirdi ve beni öptü. Belki bir yarım saniyeliğine Joe aklıma geldi ama kendimi çabucak toparladım. Bu kadar yeterdi. Benim gerçeğim buydu ve bununla mutlu olmayı öğrenmeliydim.

Öğrenmeliydim değil, zaten mutluydum.

“Bir saniye bekle,” dedikten sonra beni bıraktı ve kapıya yöneldi.

Koridora ilerleyip camdan bakarak el salladı sonra tekrar yanıma geldi.

“Klaus eşyalarımı bırakmaya gidecek.”

“Pek nazikmiş,” dedim alaycı bir ifadeyle, “Seni havaalanından alan da o muydu?”

“Evet.”

“Neden bizi tanıştırmadın?”

“Ne gerek var?” derken suratında bir şaşkınlık ifadesi vardı.

“Ne demek bu şimdi?” Vereceği tepkiyi merak ediyordum. Öylesine omuzlarını silkti ama sorum onu cidden şaşırtmışa benziyordu.

“O sonuçta senin hayatının bir parçası. Onunla hâlâ tanışmamış olmak beni biraz kötü hissettiriyor.”

“Neden öyle hissediyorsun ki? Bizim çalışanlarımızdan biri. Sırf nazik olmak için kendini onunla tanışmak zorunda hissetme.”

Yeniden sarıldı.

Saçlarını koklayarak, “Özledim seni,” diye fısıldadı. Beni ihtirasla öpünce omurgamdan aşağı bir titreme yayıldı. Zaman kaybetmeden yatak odama geçtik.

Kollarında yatarken o gerçeküstü his yeniden beliriverdi ama bu defa gerçeküstü gelen şey, Londra'ya yaptığım yolculuktu. O şekilde davrandığıma inanamıyordum. Ben yüzde yüz kaçıyım. Belki de bir doktora gitsem iyi olacaktı.

Lukas yanımda kıpırdanıyordu. “İyi misin?” diye sordum.

Gerinerek, “İyiyim,” dedi ve ekledi, “yatağını sevdim.”

Kafamı göğsüne yaslayarak, “Seninkinden daha büyük olduğun kesin,” dedim gülümseyerek.

“Jessie ne zaman dönecek?”

“Bir buçuk ay daha yok ama Emily yarın dönecek.”

“Tüh ya, acaba kendi evimize mi taşınısak?”

“Yavaş ol kovboy.”

Gülmüyordu. “Seni çok özledim.”

Sustum. Parmağımın ucuyla çenesini okşadım –yumuşacıktı.

O deniz mavisi gözlerine daldım ve yine öpüştük.

Sabah kahvaltıda –bu sefer sadece sütlü tahıl vardı, maalesef pankek yoktu– aklıma geldiği üzere, “Yılbaşı nasıldı?” diye sordum.

“Güzeldi,” dedi başını sallayarak.

“Sizinkiler nasıl?”

“İyiler.”

“Ağabeyin? Ablan?”

“İyi.”

“Max bebek?”

“Harika.”

“Haydi, hemen detayları anlat.”

“İyiydi, yani her şey yolundaydı.”

Garip bir cevap. O an aklıma başka bir soru daha geldi. “Annenlere benden bahsettin mi?”

“Emm...”

“Anlatmadın değil mi!”

“Sandığın gibi değil...” Kaşığını elinden bıraktı.

Lukas’ı ilk kez ne yapacağını bilemez bir halde görüyordum.

Ben de kaşığımı elimden bıraktım ve “Peki, ne?” diye sordum.

“Ben... Onlar... Onlar derslerime odaklanmamı istiyorlar.”

“Anlaşıldı...” dedim imalı bir tonla.

Umursamaz bir bakışla, “Sen benden bahsettin mi ki?” diye sordu.

“Evet, anlattım.”

Gözlerini üzerimden ayırmayarak, “Kolyeni neden takmıyorsun?” diye sordu.

“Onunla yatacak değilim ya?”

“Dün de takmamıştın.”

Bakışlarımı kaçırarak, “Kaybolmasın diye güvenli bir yere koydum,” diye bir yalan attım. Sözlerime inanmadığı besbelliydi ama nedendir bilmem, olayı kapattı. İyi ki ben de onu ailesiyle ilgili sorularla bunaltmamıştım. Ancak çok daha sonra düşündüğümde belki de sırf benim de ısrarcı sorular sormamın önünü kesmek için böyle kısa kesmişti sorusunu, gerçi umarım bu kadar hesapçı biri değildi.

Bölüm 40

E rtesi gün geç saatlerde eve gelen Emily'nin ilk sorduğu sorulardan biri, "Jessie'den haber aldın mı?" oldu.

"Yoo. Ya sen?"

"Hayır." Biraz umursamaz bir cevaptı sanki.

"İyi de sen varken zaten neden beni arasın ki?"

Bunu planlı söylememiştim ama bir anda ağzımdan çıkıvermişti. Dostluğumuzun yalanlarla bozulmasını istemiyordum –ki bozulması kaçınılmazdı çünkü ikisi de bana yalan söylerken bu duruma *bozulmamış* gibi davranamazdım.

"Biliyorum," dedim.

"Neyi biliyorsun?"

"Sen ve Jessie."

Daha önceden yüzünün solgun olduğunu düşünürdüm ama artık saydam demek yalan olmazdı.

"Neee? Yoksa anlattı mı?" Sesi sanki fısıltı gibiydi.

"Hayır, o söylemedi. Seni onun odasından çıkarken gördüm."

"Oooh."

Arkadaşını ziyaretten geldiği o geceyi hatırladım –Jessie bizi bir şeyler içmek yerine doğrudan yatak odasına geçtiğinde sanki biraz morali bozulmuştu. Belki de Emily'nin arkadaşına anlatmak istediği şey Jessie'ydi ama kızcağız ağzını bile açamamıştı.

“Bunu benimle konuşabileceğini biliyorsun,” dedim şefkatle. Derin bir nefes aldı.

Belki yanlış davranmamdan korkuyordur diye, “Merak etme taraf tutmam,” diye bir açıklamada bulundum.

Bir müddet konuşmadan gözünü öylece mutfak dolaplarına dikti. Bana açılacak mı bilemiyordum ve bir yandan da olayı fazla abartmamaya çalışıyordum.

Tereddüt ederek sordum. “Bu ne kadardır devam ediyor?”

“O gecedен önce sadece birkaç defa öpüşmüştük.”

Onu cesaretlendirmek için hiç araya girmeden sadece başımı salladım ve dikkatle dinledim.

Gözlerini kaçırarak, “Sarhoş öpücükleri işte,” dedi.

“Ama ondan uzun zamandır hoşlanıyordun, değil mi?” Jessie’yi gördüğünde kızardığını hatırladım. Kızarmış derken, o anda da bir ıstakoz kadar kırmızıydı.

“Çok mu belli oluyordu?” Şaşırmış bir hali vardı.

“Pek sayılmaz,” diye beyaz bir yalan uydurdum.

“Sen ondan hoşlanmıyorsun ama değil mi?” diye sordu.

“Daha neler! Neden insanlar bunun asla mümkün olmayacağını kavrayamıyor ki?”

Hay aksi! Hazırlıksız yakalanmıştım galiba. Yaptığım gafı unutturmaya çalıştım: “Demek istediğim... Çirkin falan demiyorum elbette. Biz... Mümkün değil. Anlatabiliyorum, değil mi?”

“Tamam,” derken yüzünde bir rahatlama gördüm.

“O zaman sarhoşluk öpücükleriydi, sonrasında...” Devam etmesini istiyordum.

“Yani sonrasında hep ne yapacağımızı bilmez halde oluyoruk. Ve derken...” derin bir nefes aldı, “O gece, gitmeden önceki gece...”

Yattıkları o gece! “Eeeeeee?”

“Sen yattıktan sonra da içmeye devam ettik ve sonra olaylar kontrolden çıktı.” Bir kez daha suratı utançla kızardı.

“Ertesi gün sana olan tavırları nasıldı?” Kendimi dedektif *Trisha* gibi hissediyordum. Burnunu çekerek yanıtladı sorumu: “Garipti, yani cidden çok *garipti*. Benimle konuşmadı bile.”

“Oh.” O an ben de onun adına kendimi biraz kötü hissediyordum.

“Aslında ben de onunla konuşmadım.”

“O zaman sorun yok...” Kendini iyi hissetmesini istiyordum.

“Eminim şimdi önüne gelenle takılıyordur.” Sesinde hüznü vardı.

Hayır, anlamında kafamı salladım. “Jessie öyle biri değildir.”

“Değil mi? Yahu bana bir baksana, Sarışın’a benzer bir halim var mı sence?”

“Sonuçta Sarışın’la mutlu sona ulaşmadılar değil mi? Hem senden hoşlanmasaydı öpüşüp koklaşmazdınız.”

“Alkolün etkisi,” deyip geçiştirdi.

“Hayır,” diyerek onu azarladım.

“Mesaj bile atmadı.” Tanrım, gözleri dolmuştu.

“Neyse o zaman bütün erkekler gibi o da pisliğin teki değil mi?” diyerek onu girdiği melankoliden kurtarmaya çalıştım.

Başını salladı ama tebessüm bile etmiyordu. Adi Jessie. İşte mutlu mesut ailemizin dağıldığı andır!

“Bu arada sen hiç ona ulaşmaya çalıştın mı?”

“Hayır,” diye itiraf etti.

“Belki de aramalıydın.”

“Olmaz,” diye sert bir çıkış yaptı. Bana fazla söz bırakmamıştı.

Günler, haftalar göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu. Emily’yi tek başına bırakmak istemediğim için Lukas’la kendimizi

eskiden olduğu kadar sık odaya kapatmıyorduk. Jessie'yi arama fikrine sürekli karşı çıktığından, sonunda ben aramak zorunda kalmıştım ama bunun asıl nedeni benim de onu çok merak ediyor olmamdı. Mesaj atmaz olaydım. Ta iki gün sonra zahmet edip mesaj attı: Deli gibi eğleniyormuş. Emily'nin adı yoktu. Jessie gözümden öyle bir düşmüştü ki...

Eve gelmeden bir gece önce Emily tam bir sinir yumağına dönüşmüştü. Oturma odasındaydık, kafasını dağıtmak için bir şeyler içiyorduk.

Bir anda, "Taşınmak zorundayım," dedi. Canım sıkıldı.

"Hayır, merak etme her şey düzelecek," dedim.

Alkolün gevşetici etkisiyle ve suratında yayvan bir gülüşle, "Nasıl d zelecekmiş?" diye sordu. "Bu iki tarafın da kazanma ihtimalinin olmadığı klasik bir durum."

"Böyle düşünme. Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?"

Kafası önündeydi ama tek kelime etmiyordu. Galiba evet demek istiyordu.

"Seninle hiç haberleşmemesine inanamıyorum. Weasley'nin sıradan bir pislik kategorisine gireceğine asla ihtimal vermezdim."

"Ben de. şimdiye kadar dersimi almış olmalıydım."   kisini bir dikişte bitirdi.

Kalbinin daha önceden de kırıldığını biliyordum. "Galiba seni  zen ilk pislik bu değil."

Sustu. "Biri vardı ki en derin yarayı o açmıştı."

"Kimdi o?" Bulaşık tezgâhının yanında yarım kalan şişeyi bardağına boşalttım.

"Irvine'de tanıştığım biri."  sko ya'da yaşadığı yer.

"Adı neydi?"

"Anthony. Otuzlu yaşlarda."

"Gerçekten mi? Nasıl yani... Kaç yıl öncesinden bahsediyoruz?"

"On dört yaşındaydım," diye araya girince ağzım açık kaldı.

“O zamanlar yirmi sekizindeydi, nasıl ama!”

Bardağı bir anda kafasına dikti.

Söyleyecek söz bulamıyordum. Dilim nihayet çözülünce sordum: “Çok uzun süre mi beraberdiniz?”

“Yeterince uzun. Ama pek iyi biri sayılmazdı.”

Bunun aslında yumuşatılmış bir tanımlama olduğunu zannediyordum.

“Ciddi miydiniz?”

Neyi ima ettiğimi anlıyor.

“Oh, hem de nasıl. Ayrıca çok da ısrarcıydı,” derken kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Lanet olsun, hapse atılmalıydı!”

“Hapse düşmeyi göze alamayacak kadar zekiymi. Seni dünyanın en şanslı kızı gibi hissettirmeyi iyi bilirdi. Bana âşık olduğunu, benimle evlenmek istediğini söylüyordu. Ama bunun bizim küçük sırrımız olduğunu eğer başkası duyarsa başının belaya gireceğini söyleyerek beni korkutuyordu. Benden ayrılırken ağlamıştı bile. Kalbinin kırık olduğunu ama benim iyiliğim için bunu yapmaktan başka çaresi olmadığını söyleyerek dizlerime kapanmıştı. Sanki büyülenmişim. Kendimi Juliet gibi hissediyordum.” Alaycı bir gülümsemeyle devam etti: “Daha sonra öğrendim ki aynı numarayı bizim okuldan bir kıza daha yapmış. Kim bilir cebinde daha kaç kız vardı?”

“Polise gitmelisin!”

“Kanıtım yok ki.”

“Başka kızlarla irtibat kurarlar.”

“Olmaz... Tüm bunları yeniden yaşayamam,” derken histerik bir şekilde başını iki yöne salladı.

“Sana tecavüz mü etti?” diye fısıldadım.

“Hayır, ama benden izin de almadı.”

“O zaman *tecavüz*.”

“Aslında kanunen, evet, çünkü o zamanlar reşit değildim. Neyse artık ondan bahsetmek istemiyorum,” diyerek konuyu bir anda kapattı. “Üstelik önüme çıkan tek sapık o değildi, onun gibi daha bir sürü... Anlaşılan ben öküzleri çekiyorum.”

“Tanrım,” dedim onun ne hissettiğini anlamaya çalışarak. Jessie’ye çok ama çok kızıyordum. “Adi Weasley!” diye öfkeyle bağırdım.

Ertesi gün onu karşımda gördüğümde hâlâ burnumdan solu-yordum. Ağzı kulaklarında beni, “HEY ÇİNLİ!” diye selamladı.

Soğuk bir merhaba çıktı ağızımdan. Sandalyeden kalkma ge-reği bile duymadım.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle, “Neler oluyor? Emily nerede?” diye sordu.

“Yukarıda. Muhtemelen seni görmemek için saklanıyor.”

Elindeki çantaları gürültüyle yere bıraktıktan sonra, “Neden?” diye sordu.

Öfkeyle, “Nasıl böyle bir şey yapabildin? Neden bir kez bile aramadın?” dedim.

“Sana mesaj attım ya,” diye telaşlı bir cevap verdi sonra suç-layıcı bir tonla, “O mu anlattı?” diye sordu.

“Hayır. Senin odandan çıkarken ben gördüm.”

“Oh.”

“Neden adi bir pislik gibi davrandın?”

“Dur bir saniye. Sanki o beni aradı mı?”

“Sen Avusturya’da gecelere akıyorsun diye düşünüyordu.”

“Yok öyle bir şey. Ama o ancak kafayı bulunca ağzını açıyor, bir de o kadar içip koklaştıktan sonra sabahları hep yabancı gibi davranıyordu bana. Nasıl davranacağımı ya da düşüneneğimi bir türlü bilemiyordum.”

“Çünkü çok utangaç, ayrıca erkeklere hiç güveni yok.”

Jessie kaşlarını çatarak sordu. “Peki neden?”

“Bunu ona kendin sorsana.”

Merdivenlere baktı.

“Ona karşı dürüst ol yeter, eğer hoşlanmıyorsan onu daha fazla oyalama.”

“Hoşlanmadığımı kim söylemiş?”

Kalbim neşeyle çarpıyordu. “Hoşlanıyorsan haydi git konuş onunla.” Başını ağır ağır salladıktan sonra yukarı çıktı ve neredeyse bir saat süresince aşağı inmedi.

Emily tek başına aşağı geldiğinde Weasley’yi sordum. Gülmeye çalışarak, “Duşta,” dedi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum sırtarak.

“Evet.” Başını kendinden emin bir şekilde salladı. “Her şey yolunda.”

Bölüm 41

Emily ve Jessie'nin arasındaki ilişkinin olgunlaşması fazla uzun sürmemişti ve ben de gelişmelerin tam ortasında, tüm yaşananların en yakın takipçisiydim. Başlarda birbirlerine karşı utangaç ve temkinliydiler, alkolün insanı cesaretlendiren etkisini hissetmeyince tutuk kalıyorlardı ama bir sonraki aşamaya geçmeleri fazla zaman almadı. Artık ne zaman oturma odasına girsem ikisini kanepenin üzerinde birbirlerine ahtapot gibi yapışmış halde televizyon izlerken buluyordum. Onlar adına çok ama çok mutluyum –artık ben de zamanımın çoğunu Lukas'la birlikte Trinity'de geçiriyordum.

Normalde geceleri yine Jessie'ye gidiyordum çünkü Lukas'ın yatağı ikimizi almayacak kadar küçüktü ancak bir pazar sabahı uyandığımda kendimi hâlâ Lukas'ın odasında buldum. Geçen gece Harry ve Matthew'la birlikte okulun barında takılmıştık, içkiyi fazla kaçırınca kendimi onun odasında bulmuştum. Uyandığımda onun yatakta olmadığını fark ettim. Etrafıma meraklı gözlerle baktım ve tam karşıdaki koltukta oturmuş beni izlediğini gördüm. Yüzünde hafif bir tebessümle...

“İyi misin?” diye sordum merakla zira yüzünde daha önce görmediğim tuhaf bir ifade vardı. Başını öne arkaya salladı ve yatağın önünde diz çöktü.

Uzunca bir müddet sadece gözlerime baktı. Tam da sorunun ne olduğunu öğrenmek isteyecekken ilk konuşan o oldu.

Fısıldayarak, “Seni seviyorum,” dedi.

Bunu ondan ilk kez duyuyordum.

O sabah her zamankinden daha tutkulu seviştik. Daha sonra konuşmamız esnasında bana, üzgün bir ses tonuyla, “Paskalya Tatili’nde eve gitmek istemiyorum, burada senin yanında kalmak istiyorum. Ya da sadece ikimiz bir yerlere gitsek, ne dersin?” diye sordu.

Biraz düşünmek istiyordum. Benimkiler bu tatilde de yanlarında olmamı istiyordu ama Noel’de yaşadığım şey beni bitkin düşürmüştü, Londra’ya gitmek Joe’ya olan hislerimi depreştirmişti ve hatta kontrolden çıkarmıştı. Babam ocak ayının sonunda yeniden işe başlamıştı ve annem durumunun eskiye kıyasla çok daha iyi olduğu müjdesini vermişti. Geçen ay beni ziyarete gelip nihayet Lukas’la tanışabilmişlerdi ve her şey –sanırım– yolunda gitmişti. O kadar saygılı ve kibar davranınca zaten aksinin olması beklenemezdi.

“Olabilir,” dedim biraz tereddüt ederek ve ekledim, “Ama önce annemlerle konuşmam lazım.”

Olur, anlamında başını salladı ve beni kendine çekti.

En sonunda ortak bir yol bulduk. Ben Lukas yanımda olmadan birkaç günlüğüne eve gidecektim, o da bu sırada ikinci dönem sınavlarına hazırlanacaktı.

Beni Londra’ya kendisi götürmek ve birlikte çıkacağımız yolcuktan hemen önceki bankaların tatil olduğu pazartesi günü beni almaya gelmek için ısrar etti. Ama annem Lukas’ın Paskalya tatilinde yanında kimsenin olmayacağını duyunca bir gün erken gelmesi için ısrar etti. Erkek arkadaşımın bizde kalacak olması konusunda babam oldukça geniş davrandı ama beni asıl merak ettiren Lukas’ın bizimkilerin bu mütevazı evi hakkında aklından geçenlerdi. Sormadım ama gerçek şu ki gitme vakti geldiğinde hepimiz biraz rahatamıştık.

Lukas beni kaplıcalarıyla meşhur küçük bir ilçeye götürdü ve geçirdiğimiz o birkaç gün boyunca çok eğlendik, evin hemen ya-

kınındaki ormanda yürüyüşe çıkıyor, ısıtılmış açık havuzda yüzüyor, şöminenin karşısında sıcak çikolata içiyor ve geceleri kendimizi devasa yatağa bırakıyorduk. Hayatımda hiç böyle bir lüks görmemiştım ve bunlar belki de hayatımın en güzel günleriydi. Ya da en güzel günlerinden biriymiş.

Paskalya sonrasında derslerimiz iyiden iyiye sıkıştırdı. Maalesef birbirimizi daha seyrek görebiliyorduk. Lizzy final hazırlıklarına kısa bir ara verip, doğum günümü kutlamak için mayısta beni ziyarete geldi. Mezuniyet kıyafeti seçmek için beraber alışverişe çıktık –o kendi okulundaki partiye katılacaktı. Ben de bir sonraki ay Lukas’la Trinity’deki partiye katılacağım için çok heyecanlıydım.

Ciddi bir alışverişe başlamadan önce kafein alarak kendimize gelmemiz gerektiğini fark ettik. Kahvelerimizi yudumladığımız sırada Lizzy, “Lukas’la aranız nasıl?” diye sordu.

“Muhteşem.”

Pırlantayı işaret ederek, “O halde kolyeyi hâlâ takıyorsun,” dedi.

“Evet, her gün,” diyerek gülümsedim.

“Şaşırmadım. Pek güzel.”

Elim farkında olmadan zincire gitti.

“Callum nasıl?” diye sordum. Hâlâ birliktelerdi ve artık işler resmi olarak *ciddi* sınıflandırmasına girmişti.

Yüzü aydınlandı. “Çok iyi. Hafta sonu yanında olamadığım için üzüntüden mahvoldu.”

“Aah. Pek romantikmiş.”

Mart ayı içinde bir hafta sonu nihayet Edinburgh’a gidip onunla tanışmıştım. Hoş bir gençti, açık kumral kıvrıkcık saçları ve mavi gözleri vardı. Aslında Lizzy’ye benziyordu.

“Sana bu yaz birlikte Tenerife’ye gideceğimizden bahsetmiş miydim?”

“Yoo! Vaay, demek bu kadar ciddi!”

Güldü. “Değil mi? Arkadaşının ailesinin yazlık evi varmış, bizi de iki haftalığına davet etti.”

“Çok eğleneceksiniz! Başka kimler var?”

“Toplamda sekiz kişiyiz. Herkes sevgili, yani eğlenceli geçecek. Kızlardan biri çok tatlı. Genelde dördümüz takılıyor, ben de o kıza birlikte zaman geçireceğim için çok mutluyum.”

“Muhteşem,” dedim. Bunun saçmalık ve haksızlık olduğunun farkında olsam da aslında kıskanmıyor da değildim. “Müthiş bir tatil olacak,” diye ekledim.

“Lukas’la işler nasıl, yazın bir yerlere gidecek misiniz?”

“Maalesef. Almanya’ya ailesinin yanına gidecek.”

“Öyle mi? Ne kadar kalacak?”

“Üç ay diye planladı ama...”

“Üç ay mı!” diye sordu dehşet içinde.

“Ama galiba sadece iki ay olacak.”

Şaşkınlığı geçmemişti: “İki mi! Ve siz o süre boyunca hiç görüşmeyecek misiniz?”

“Hayır,” dedim üzüntüyle.

Ciddileşti. “Sen de Almanya’ya gitsene.”

Utanarak, “Davet edilmedim,” dedim ve Lizzy de bu itirazım karşısında nasıl bir tepki vereceğini bilemedi.

“Oh, anladım.”

“Galiba ben buralarda olacağım. Kısa bir süreliğine eve gidebilirim. Belki de benimkiler gelip biraz bende kalır.” Geçenlerde Emily kendi odasında kalmamı teklif etmişti. İskoçya’ya gitmediği zamanlarda Jessie’nin odasında kalacaktı. Zaten genelde hep orada.

“Otlakçı kız,” diye bir yorum yaptı.

Kahvemin son yudumunu da içtim.

“Artık gidelim mi?”

“Olur.”

Eşyalarını toplamaya başladı. “Haydi gidip Cambridge’in en güzel balo kıyafetlerini alalım da insanların hafızalarına kazıalım.”

Ertesi gün kıyafetimi göstermek için Lukas’a gittim. Hafifçe diz altına kadar uzanan çok hoş siyah bir elbiseydi, yakasında ve etek ucunda dantel işlemler vardı. Elbiseme uyan bir çift ayakkabı da almıştım. Turlardan biriktirdiğim paralarımı ve annemlerin doğum günü hediyesi olarak bana verdikleri harçlığı pek yüce bir amaç için harcamıştım!

Yüzünde bir gülümsemeyle, “Hoşmuş,” dedi.

Hevesle, “Üzerimde görmek ister misin?” diye sordum.

“Seni çıplak görmeyi tercih ederim,” dedi muzip bir gülüşle ve parmakları yavaş yavaş belime kayarken beni kendine doğru çekti.

Beni kucağına oturtarak dudaklarını ensemden gezdirdiği sırada, “Ders çalışacaksın sanıyordum?” dedim.

“Ara verebilirim.”

Lizzy Jessie’nin evinde, dinleniyordu. Elleri tişörtünün içine kayarken, “Lizzy’yi görsem iyi olur,” dedim.

Dili ağzımın içine keşfe çıkmadan önce son bir gayretle, “Çok hızlı olurum,” diye mırıldandı.

Trinity’deki Mayıs Balosu her sene haziran ayının sonlarında bir pazartesi akşamı düzenlenirdi. Balo sabahı Lukas benim için bir sürprizi olduğunu söyleyerek bize geldi. Her zamankinden fazla kabına sığamaz bir hali vardı. Elimden tuttuğu gibi beni üst kata, odama sürükledi ve siyah bir çantayı elime tutuşturmadan önce kapıyı kapattı.

“Bu da nesi?”

“Aç bakalım.”

Çantanın içine bakınca beyaz bir kutu gördüm. Kapağı açınca içinde beyaz bir hediye paketine sarılmış bir başka paket daha

olduğunu keşfettim –maharetli bir satış görevlisinin elinden çıktığı belliydi. Ancak bu paket belli ki daha önce açılmıştı çünkü buruştu. Lukas kelimenin tam anlamıyla yerinde duramıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. İçim kıpırdayarak paketi açtım ve parlıtlı yeşilimsi sarı bir kumaş gördüm ve kumaşı havaya kaldırınca bunun bir elbise olduğunu anladım.

“Ne... Ama nasıl?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Denesene.”

Şaşırarak, “Bu ne için?” diye sordum. Böyle bir elbiseyi nereden giyeceğim ki?

“Balo için aldım.”

Şaşkınlıkla, “Balo elbisesi aldım zaten,” dedim. O da görmüştü üstelik.

“Daha iyisine layık olduğunu düşündüm.”

Gömleğimin düğmelerini çözmek için bana yaklaştığı sırada elini ittirdim. Donakaldı.

“Bekle bir saniye, nereden aldın bunu?”

“Diktirdim.”

“*Diktirdin mi?*”

“Paris’te. Daha bu sabah ulaştı.”

Her kelimeyi vurgulayarak sordum: “*Paris’te mi diktirdin?*”

Donuk bir ifadeyle bana bakarken başını salladı. Bırak Paris’i, hangi öğrenci özel kıyafet diktirtebilirdi?

“Beğenmedin mi?”

“Hayır, *beğendim*,” derken son kelimeyi özellikle vurguladım, “Ama biraz şaşırdım.”

“Haydi, denesene.”

Sırf elbisenin nasıl duracağını merak ettiğimden onu kırmadım.

Kuyruğu yerlere kadar uzanan elbise üzerime oturuverdi. Yüksek topuklara ihtiyacım vardı.

Ben gardırobuma doğru yönelmişken o da aynı şeyi söylüyordu.

Ters bir şekilde, “Farkındayım,” dedim. Neden bilmiyordum ama ona kızgındım –bana elbise almış, daha doğrusu *diktirmiş*– ve nedense kendimi biraz ötelenmiş hissediyordum.

Ayağıma siyah topuklularımı geçirdim ve dolap kapağındaki boy aynasından şaşkınlıkla kendime baktım. Bu hayatımda gördüğüm en güzel elbiseydi. Benzersiz bir renkteydi. Lukas’ın aynadaki yansıması tam arkamdaydı.

Belime sarılıp çenesini omzuma dayayarak, “Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

Yutkundum. Bu sabah ikinci kez ne diyeceğimi bilemiyordum.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana bakarak, “Çok güzelsin,” dedi. Askıda öylesine duran elbisemi kast ederek, “Ya diğer elbisem ne olacak?” diye sordum. Sanki onu incitmekten korkuyor gibi çekinerek sormuştum bu soruyu.

“Hâlâ giyebilirsin, mesela bir akşam yemeğe çıktığımızda.”

“Beğenmemiş miydin?” İşte şimdi de asıl duyguları incinen *bendim*.

“Beğenmiştim ama özel bir yanı yoktu,” dedikten sonra beni aynanın karşısında belimden tutarak döndürdü. “Ama bu özel... Bunun gibi bir elbisenin eşi benzeri yok,” dedi.

Ona ne şüpheydi! Diğer elbisemin biriyle pişti olup olmama ihtimalini Lizzy’yle saatlerce düşünmüştük.

Yanağıma dokunurken, “Altıda seni alırım,” dedi.

Bakışlanmı aynadaki zarif kızdan almak için mücadele ederken, “Gerek yok, ben gelirim,” dediysem de o kesin bir tavırla itiraz ederek, “Olmaz,” dedi. “Böyle göz alıcı görünürken seni bir an bile yanımdan ayıramam.”

Bölüm 42

Lukas bana, kendi yakasındaki çiçekle uyumlu, bir buket uçuk pembe gül armağan etti.

“Bunları da getireyim mi?” diye tereddüt ederek sordum. Geçen seneki baloda bazı kızların ellerinde buketlerle salındığını görmüştüm ama Lukas’ın böyle bir şey ister miydi acaba, emin olmalıyım.

“Vazoya koyman için getirdim.” Mutfağa gittim ve denileni yaptım. Çok karizmatik görünüyordu... Onu tanımlamak için kullanabileceğim en uygun kelime buydu. Üzerine tam oturan siyah takım elbise giymiş ve beyaz bir papyon takmıştı.

Ayaklarıma bakarak, “Ayakkabıların nerede?” diye sordu çünkü elbisenin kuyruğu yerleri süpürüyordu.

Ayakkabılarımı dolaptan aldığım gibi, terliklerimi çıkarıp parmaklarımı içine soktum. “Yürüyerek gideceksek bunların üzerinde fazla duramayacağımı söylemem lazım.”

Trinity uzak değildi ama topuklularla yürüyemezdim.

“Arabayı getirdim.”

Boynumu uzatarak yola bakmaya çalışsam da duvar yüzünden bir şey göremiyordum.

Ayakkabılarıma bakarak bilmiş bilmiş başını salladı.

“Tamam, o zaman.” Koluma girdi ve parmakarası terliklerimi ayağımın ucuyla ittiriverdim.

Okulun yakınlarında park yeri olmadığından –en azından öğrencilere yasak olduğundan– “Nereye park edeceksin?” diye sordum.

“Klaus bizi bekleyecek.”

“Klaus?” diye sordum ve heyecanla ekledim, “Nihayet tanışacak mıyım?”

“Eğer istiyorsan.”

“Heey!” diye sevinmeme tek kaşını kaldırarak tepki verdi.

Yolun arabalara kapandığı ya da sadece otobüs, taksi ya da bisikletle ulaşımın sağlanabildiği yere kadar arabayla gittik.

Lukas Trinity’dan önceki köşede durdu. Klaus’tan başkası olmayacağını tahmin ettiğim hafif sarışın bir adam, sürücü kapısını açmak için seyirtti. Tahminimden çok daha gençti. Belki de yirmili yaşların ortasında. Neden bilmem ama onu pipolu, yaşlı bir adam olarak hayal etmişim, tıpkı Batman’in uşağı gibi.

Lukas sertçe ağzında Almanca bir şeyler geveleyip beni işaret etti. Klaus da en az benim kadar ürkmüş görünerek, hemen koşup benim kapımı da açtı ve önümde saygıyla eğildi.

“Teşekkürler,” dedim mahcubiyetle, Lukas’ın kabalığı beni biraz utandırmıştı. Elimi uzattım. “Ben, Alice.” Bir emri yerine getirir gibi ciddiyetle elimi sıkarken biraz gergindi.

Lukas arabanın yanından ayrılırken yine Almanca bir şeyler söyledi. Anadilinde konuştuğunu duymak biraz tuhaftı. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ses tonu sertti. Klaus Almanca cevap verdi, *Herr Heuber* dediğini duyabildim. Sonraki hareketiyse arabaya binip kaldırım kenarından hızla dönmek oldu. Lukas bana bakarak gülümsedi, yüzünde daha sempatik bir ifade vardı. Koluna girmemi istedi.

“Gidelim mi?”

Koluna girdim ama gülümsemiyordum. İçimde anlam veremediğim bir huzursuzluk vardı. Trinity’ye doğru ilerlemeye başladık.

İçimdekileri daha fazla tutamayarak sordum: “Kapımı açmadı diye onu azarlamak zorunda mıydın?”

“Evet. Nasıl davranması gerektiğini öğrenmeli,” dedi ciddi bir tonla.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Onun bu yanını daha önce hiç görmemiştim.

Gerginliğimi fark etmiş olmalıydı ki, “Sorun ne?” diye sordu.

“Bilemiyorum... Sonuçta o da bir insan. Başkalarıyla bu şekilde konuşulmasına alışık değilim.”

“Ne şekilde?”

“Sanki... Sanki senin *emir erinmiş* gibi.”

“Yanlış düşünüyorsun,” dedi. Ses tonundaki küçümseme beni rahatsız etmişti. Ona söyleyeceklerim henüz bitmemişken elime uzandı ve bu defa daha yumuşak bir tonla, “Hey, özür dilerim. Bu gecemizi mahvetmeyelim,” dedi elimi sıkarak, ama ona karşılık vermedim.

Öğrencilerin hepsi iki dirhem bir çekirdek etrafta süzülüyordu ve art arda salona giriyorlardı. Clare ve Jesus Üniversitesi’nde de okul balosu vardı ve bu yüzden Cambridge her zamankinden daha kalabalıktı. Büyük Giriş’e yaklaştık ve ellerimizde davetiyelelerimizle kuyrukta beklemeye başladık. Sıra tahminimden çok daha uzundu, büyük avluya kadar uzanıyordu. Kalabalık ve heyecan had safhada olduğundan, Lukas’ın kabalığını unutmam fazla zaman almadı. Nihayet sıra bize geldi. Davetiyelerimizi gösterdikten sonra doğruca, Wren Kütüphanesi’nin terasındaki şampanya barına yöneldik. Kadehlerimizi aldık ve köprüye doğru ilerledik. Çadırlar ve yiyecek masaları nehrin diğer yakasında kalan güney çayırına sıralanmıştı.

Köprüden geçmeden önce Lukas’a dönerek, “Bir saniye, Jessie buralarda mı bir bakalım,” dedim.

İsteksizce de olsa benimle birlikte etrafa göz gezdirdi. Köprü’nün diğer yakasına geçtim ve o da gönülsüzce beni takip etti.

Bu gece baloya geleceğim için iş arkadaşlarımla sitemli iğnelerime maruz kalmıştım. “Ooh, bak sen... Sosyeteye karışmış! Bizim gibi sıradan insanlarla konuşmazsın artık.” *Vesaire vesaire*. Sonunda Lukas olduğu yerde sıkıldığını belli edecek şekilde kıpırdanmaya başlamıştı. Nehirde bir sürü tekne vardı ama tanıdık kimseleri göremiyordum.

Hafif bir hayal kırıklığı yaşıyordum: “Aslında tur için daha erken. Sonra bakarım.”

Başını hışımla salladı ve ilerlememizi ima eder bir tavırla elini sırtıma dokundurdu. Bu teklifimin pek hoşuna gitmediği belliydi. Jessie’den hâlâ hoşlanmıyordu. İlk karşılaşmalarındaki tavrı yüzünden onu affedebilmiş değildi. Neyse ki zaten pek sık bir araya gelmiyorlardı.

“LUKAS!” Arkamızdan seslenenler Harry ve Matthew’du.

“Merhabalar!” derken ağız kulaklarındaydı. Nihayet *onlar* Lukas’ı güldürebildikleri için memnundum. Birbirlerinin sırtına dokunarak selamlaştılar ve Harry beni baştan aşağı süzdükten sonra sendeler gibi bir hareket yaparak hayranlığını belli etti. Matthew onu arkadan yakaladı ve koluna sertçe vurdu.

“Şapşal herif,” dedikten sonra bana bakarak, “Çok güzel olmuşsun Alice,” diyerek iltifat etti.

Harry, “Dostum ama önce ben söyleyecektim!” diyerek araya girdi.

Matthew bakışlarını alamadan, “Geç kaldın birader,” dedi.

Lukas elini belime koydu.

Bense ikisine de gülümseyerek, “Sizler de pek yakışıklı olmuşsunuz,” dedim ve sonra şaşkınlığımı yansıtarak, “Harry! İnanamıyorum, gömleğini ütülemişsin!” dedim.

Göğsünü tavus kuşu gibi kabarttı ve olduğu yerde hızla dönerek, “Daha bu hafta sonu aldım,” dedi.

“İşte şimdi anlaşıldı.”

Matthew, “Çarpışan arabalara biner miyiz?” diye sordu ve ben de heyecanla, “Ooh, bayılırim!” dedim.

Lukas olmaz anlamında başını salladı. “Hayır, ama oraya kadar size eşlik ederiz.”

Sesimde sitemle, “Ama neden?” diye sordum.

Suratı asıldı ve omuzlarını silktilti.

“Çarpışan arabaları niye sevmiyorsun?” diye fısıltıyla sordum. “Sevmiyorum işte,” diye sert bir yanıt aldım.

Harry ve Matthew’u piste geçip farklı arabalara binerken izledik. Birbirlerine çarparken gülmekten yıkılıyorlardı. Eğlenceye katılmak için can atıyordum. Matthew tam önümüzde durdu ve bana bakarak, “Binmek ister misin?” diye sordu.

Lukas’a bakıp, “Olur mu?” diye sordum.

Başını salladı ama gülmüyordu. Eğlence anlayışına ne olmuştu? Bu durum canımı sıkırmaya başlıyordu.

Harry sinsice yaklaşıp Matthew’un arabasına arkadan çarptı ve kafası sertçe öne doğru gitti.

“Seni moron!”

Harry bana dönerek yalvarır gibi bir tonla, “Ne olur benim arabamı seç!” dedi.

Olmaz. Harry’ye, “Sana güvenmiyorum!” diye bağırdım ve Matthew’un yanına oturdum. Hemen fırladık. Harry’yi arkadan sıkıştırmak için gaza basarken çok eğleniyordum. Lukas’ın da en az bizim kadar güldüğünü görebilirim umuduyla sağa sola baktım ama görünürlerde yoktu. İçimde bir huzursuzlukla kalabalığı taramdım. Turumuz sona erdi.

Matthew hafifçe bacağıma dokunarak, “Biraz daha kal,” diye ısrar etti.

“Gitmeliyim,” dedikten sonra pistten ayrıldım ve basamakları dikkatlice çıkararak bir yandan da etrafa bakındım. Yok, yok, yok... Piste geri dönene kadar birkaç dakika daha etrafı meraklı gözlerle

inceledim. Sonuçta beni almak için buraya gelecektir diye düşündüm. Umarım. Harry beni fark etti.

El salladı. Yalandan gülümsedi. Arkama baktım. Hiçbir iz yoktu. Huzursuzca beklemeye devam ettim. Nihayet biri omzuma dokundu ve karşımda onu gördüm.

“Nereye kayboldun?” diye sertçe sordum.

“Biraz dolaştım.”

Gözleri pistte dönüp duran Matthew’un üzerindeydi.

“Seni bulamayınca çok endişelendim!”

Aşırı tepki mi veriyordum?

Bir zahmet yüzüme baktı. Oldukça sakın bir ifadeyle, “Ama şimdi buradayım. Artık gidelim,” dedi.

Onu takip ederken dayanamayıp, sordum: “Senin derdin ne bu gece?”

“Bir derdim olduğunu da nereden çıkardın?” diye arkasını dönerek sordu.

“Haydi, Lukas, benimle oyun oynama,” diye çıkıştım. Bir yandan da ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım.

“Senden hoşlandığını biliyorsun değil mi?” derken sertçe yüzüme bakıyordu.

“Kimin?”

“Kimden bahsettiğimi bal gibi biliyorsun.”

“Harry?” Aslında cevabın Matthew olduğunu biliyordum. Harry Lukas için tehdit unsuru değildi. Kaşlarını çatarak beni süzdü. Başımı çevirdim.

“Hayır, öyle bir şey yok.” Matthew’dan bahsettiğimiz artık aşikârdı. İkimizin bazı ortak noktaları olduğunu keşfetmiştik –o da İngiliz edebiyatı bölümünde– ve ne zaman bir araya gelsek edebiyatla ilgili derin konuşmalara dalıyorduk. Bu sırada Lukas ve Harry astrofizik ya da başka konular üzerine konuşuyordu. Bunlar bir yana, Matthew bardaki o ilk karşılamamızdan sonra birkaç

kez bana imalı bakışlar atmıştı. Hatta birkaç kez demek biraz haksızlık olurdu. Benden hoşlandığından şüphelenmiyor değildim.

“Her neyse, bunu neden sorun ediyorsun? Ben seninle çıkıyorum ve bunu o da biliyor.”

“Doğru söylüyorsun. Sorun edecek bir şey yok. Sadece bunu senin de itiraf etmeni istedim.”

Kendimi ezilmiş hissettim ama neden olduğunu açıklayamıyordum. Sonuçta kimse kötü bir şey yapmamıştı.

“Gelecek dönem seçmeli dil dersi almayı planladığını ondan duydum,” diye beklenmedik bir yorum yaptı.

“Doğru. Mandarince.”

Joe’nun seçmeli ders olarak babaannemin dilini alabileceğini söylemesinin üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Boşu boşuna harcanmış iki koca yıl. Geçenlerde bu pişmanlığımdan Matthew’a bahsetmiştim ve o da bana hiçbir şey için geç olmadığını, üçüncü senemde de temel Mandarince dersi alarak bir şeyler kapabileceğimi söylemişti.

“Hâlbuki Almanca öğrenmek için hiçbir girişimde bulunmadım.” Bu yorumu karşısında söyleyecek tek kelime bulamıyordum.

“Haydi, komedi çadırına gidelim,” diye bir teklifte bulundu.

Komedyenlerin iyi olduklarını umuyordum. Hiç gülme modunda değildim ve bunu ancak iyi komedyenler değiştirebilirdi.

Harry ve Matthew da bizimle geldi. Elimi Lukas’ın bacağına koyarak ve ona ara sıra sarılarak mesaj vermek istiyordum. Lukas her ne kadar istediğim kadar sıcak davranmasa da biraz önceye kıyasla rahatlamış gibiydi.

Komedi şovu işlevini yerine getirmişti. Daha sonra gecenin geç saatlerinde yeniden bara gittik ama bu defa sadece ikimizdik. Kendimi kontrol etmeye çalışsam da zar zor ayakta durabiliyordum. Sabahın altısında parti sonlanana dek dayanabileceğimden

emin değildim. Lukas bana bir şampanya kadehi daha uzattı ve belime sarıldı.

Şerefe diyerek kadehlerimizi tokuşturduk.

“Eğleniyor musun?”

“Evet,” derken gülümsedim, “Manzaraya buradan bakmak çok daha güzelmış. Bu gece beni davet ettiğin için çok teşekkürler.”

“Başka kimi davet edecektim ki?” dedi neşeyle.

O anda aklıma bir soru geldi. “Geçen sene birini çağırmış mıydın?”

Omuzlarını silkerek, “Hayır,” dedi. “Ama seni davet etmek istemiştim.”

“Beni mi?”

“Evet, nehre gelmiştim.” Nehir deyince aklıma Jessie geldi.

“Hey, haydi benim gondolcu ekibe bakalım!”

Onu peşimden sürükleyerek köprüye götürdüm. Havai fişek gösterisi başlamak üzereydi, o nedenle ortalık eskisinden de kalabalıktı. Taş duvara sırtlarını dayamış birkaç kişinin arasından geçerek ilerlemeyi başardım. Tekneler düzenli bir sıra halinde bekliyordu. O sırada bir teknenin arkasından sırıgını çeken Chris'i fark ettim.

“CHRIS!”

Beni duymadı.

“CHRIS!” diye daha yüksek sesle bağırdım. Derken Jessie'yi fark ettim ve neşeyle el salladım.

Ellerini ağzının kenarına koydu ve var gücüyle bağırdı: “ÇİNLİ VAJİNA!” Adi pislik! Utançtan yerin dibine girdim. Tam ona sağlam bir hareketle karşılık verecekken Lukas kolumdan sertçe tutarak beni oradan uzaklaştırdı.

Onu daha önce hiç böyle kızgın görmemiştim. “Ne yaptığını sanıyor bu ahmak?”

Bu aşırı tepkisine bir anlam veremedim. “Sadece şaka yap-

mak istedi!” diye açıklama yapma gereği hissettim. Bir yandan da acıyan kolumu ovuşturuyordum.

“Zavallı şey!”

İşte olan olmuştu. Gecenin sonu yakındı. Etrafımızdaki yabancılar bize dik dik bakıyorken Lukas da bana kanımı donduran bir bakış attı.

Sonra da karşısına çıkanlara çarpmasına zerre kadar aldırma-
dan kalabalığa daldı. Dehşete kapılmış gibiydim. Başka ne yapabileceğim hakkında en ufak fikrim yoktu, o yüzden ben de arkasından koşmaya başladım. Tam arkada havai fişekler patlıyordu, ama umurumda değildi.

Arkasından, “Lukas!” diye bağırdım. İnsanlar gösteriyi izlemek için bu yöne geldiklerinden ilerlemek neredeyse bir azap halini almıştı. Tekrar, “LUKAS!” diye bağırdım, ama durmuyordu. Nihayet kalabalık biraz sakinleşti ve sendeleyerek onu ceketinden yakaladı. “DURSANA!” Elinden tutarak onu kendime doğru çevirdim.

“Kes şunu!” dedim soluk soluğa, “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Eve,” diyerek tısladı.

“Eve mi? *Ama neden? Jessie mi?*”

“Bıktım artık.”

“Neden bıktın? *Benden mi?*”

Başını iki yana salladı ve yürümeye devam etti.

Arkasından çaresizce, “Bekle!” diye bağırdım. Adımları yavaşladı, sonra arkasını döndü ve yüzüme baktı.

“Cuma günü Almanya’ya geri dönüyorum,” derken sesi patlamaların arasında zar zor işitiliyordu. Gökyüzü sanki bir renk cümbüşüydü.

“İki hafta daha kalacağını sanıyordum.”

“Cuma gidiyorum,” dedi üzerine bastırarak.

“Neden?”

Biraz yumuşayarak, “O kadar çok şey...” derken sesi fısıltı gibiydi.

“Ne var, sorun ne?”

Derin bir nefes aldı ama gözleri benden uzaktı.

“Lukas,” dedim usulca. Elini tutarak bana açılması için onu cesaretlendirmek istiyordum.

“Sorun ne? Seninkiler mi?”

Önce uzunca bir süre sessiz kaldı, sonra başını sallayarak, “Evet ama başka şeyler de var,” diye itiraf etti.

“Neler var? *Kimler* var?”

Gözlerimin içine baktı ve ciddi bir ses tonuyla, “Artık eve gitsek iyi olacak,” dedi ve konuyu kapattı. Mideme yumruk yemiş gibiydim ama yine de peşinden gittim.

Odasına girdik, bana bir sandalye çekmemi işaret etti ve tam karşıma oturdu. Havai fişekler susmuştu ama kıvılcımları henüz kaybolmamıştı.

“Sana bir şey anlatmam lazım. Almanya’dan bir kız.”

Midemdeki yumruk hissi daha da büyüdü.

“Adı Rosalinde,” dedi ve fısıldayarak devam etti. “Çocukluğumuz beraber geçti. Çok iyi bir ailenin kızıdır.”

Bunu bana neden anlatıyordu?

“Onunla evlenmem planlanmıştı.”

Ellerimle ağzımı kapattım. Bana acıyarak bakıyordu.

“Ama ben onunla evlenmek istemiyorum, biraz karışık bir durum.”

“Anlamıyorum, *görücü usulü evlilik mi bu?*”

“Tam olarak değil.”

En azından Karanlık Çağ’da yaşamıyormuş!

“Ailemin benden bazı beklentileri var. Belli aile kurallarımız var. Rosalinde’yle olan nişanı bozmak...”

“Sen *nişanlı* mısın?”

“Sandığın gibi bir şey değil. Ona evlenme teklifi falan etmedim ama aramızda sessiz bir yemin var gibiydi.”

“Yattınız mı?”

Lütfen hayır de. Lütfen hayır de. Lütfen hayır de...

“Evet.”

“Oh. Öyleyse bu kız senin sevgilin. Bu durumda ben neyim?”

“Hayır değil. Sana durumun biraz kanşık olduğunu söylemiştim.”

“Neden bunu bana daha önce anlatmadın?” diye sessizce sordum.

“İlk buluşmamızdan sonra seni öğle yemeğine davet ettiğim o gün anlatacaktım, ama birden Harry geldi ve ben *detaylara* girmeden de bu işin yürüyebileceğini sandım. O zamanlar aramızdaki şeyin ne olacağını henüz bilemiyordum.”

“Peki, aramızdaki şey şimdi ne oldu?”

“Alice...” Ayağa kalkıp yanıma geldi. Dizlerinin üzerine çökerek: “Seni seviyorum bunu biliyorsun. Ben Rosalinde’yi değil yalnızca seni istiyorum.”

Yüzümü ekşiterek, “Artık onun ismini söylemesen,” dedim. Alt tarafı bir isimdi, ama zaten kafamda ona dair bir resim oluşmuştu bile, kusursuz ve göz alıcı bir kız imajı.

Ellerimi avucunun içine aldı. Ben titriyordum ama o hiçbir şey olmamış gibi tepkisizdi. Hatta garip bir şekilde sakindi.

“Daha önceki ilişkilerimiz hakkında hiç konuşmadık...”

Hakkı vardı. Geçmişini çok merak ettiğimi inkâr edemem – sevişmelerimizden de benden çok daha tecrübeli olduğu belliydi ama kirli çamaşırları kurcalamak istemiyordum çünkü onun geçmişini öğrenmek benimkinin de ifşa olması anlamına gelecekti.

“Belki de bu bir hataydı.”

Derin bir nefes aldım. Ona Joe’yu anlatmak istemiyordum, ama durum ciddiydi. Birbirimize karşı dürüst olacaksak, şimdi tam zamanıydı.

“Rosalinde...”

“Sus artık!” derken elimi çektim.

“Ona ne dememi istiyorsun o halde?”

Yine haklıydı. “Tamam.”

“O benim ilkimdi.”

İşte bu fena çarpmıştı. Hem de çok fena... İyi de neden bu kadar kızmıştım, bilmiyordum.

“Çocukluğumuzdan beri her şeyi birlikte yaptık, birlikte oynadık, aynı okula gittik; o benim dostumdu. Annelerimiz bize sevgili muamelesi yaparken dalga geçerdik, derken on altımıza bastığımızda işler *ciddileşti*...”

Bana her şeyi açıklayan gözlerle baktı ve içimdeki yara daha fazla kanamaya başladı. Onu bu kadar önemsemişimi hiç düşünmemiştim.

“O yaz tatilinden sonra ikimiz de yatılı okula gittik. Sonraki karşılaşmamızda gözüme farklı görünmüştü. Belki de hayatında birisi vardı bilmiyordum ama yeniden arkadaş olmuştuk. Muhtemelen aramızda yaşanan o şey tamamen ailelerimizin baskısı yüzündendi, neyse bir anlaşma yaptık. Eğer bir gün evlenmek zorunda kalırsak bu kendi rızamızla olacaktı. Ama o zamana kadar hayatın tadını çıkaracaktık.”

“Bir saniye? Hayatın tadını çıkarmak için takıldığın biri miyim ben?” Boğazıma bir taş inmiş gibi hissediyorum.

“Hayır,” derken, kendinden emin bir şekilde kafasını salladı: “Sen benim için özelsin.”

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Havai fişeklerin son parıltıları da kaybolmuştu ve dans müziği başlamıştı. Galiba Mark Owen çalıyordu.

“Annenlere benden bahsettin mi?”

“Bu gidişimde anlatacağım. *Herkes*e anlatacağım.”

Onu bu yaz göremeyecek olma düşüncesi o kadar canımı sık-

mamıştı ama şimdi bu fikir midemi bulandırıyor. Onunla gelmem için beni hiç davet etmemiş olmasına artık şaşırmıyordum.

Beni yavaşça sandalyemden kaldırırken, “Gel buraya,” diyerek sarıldı.

O gece sevişmedik. Hatta üstümüzü bile değiştirmedik.

Yatakta öylece uzandık. Tüm hızıyla devam eden parti çılgınlıklarına kulak kabartmışken o belime sarıldı. Bana geçmişimi sormadı. Joe’yu anlatmama gerek kalmadı. Ama bu onu unuttuğum anlamına gelmiyordu. Ertesi sabah erken saatlerde eve doğru yürürken tıpkı akşamdan kalma tipik bir üniversiteli kız gibi görünüyordum –hâlâ üzerinde balo elbisesiyle, sabah alı kuşlarından biri. Oysa yürüyen bir ölüden farkım yoktu.

Bölüm 43

O yaz bu durum beni kemirip durdu. Lukas çok nadir anyordu –çok da seyrek mesaj atıyordu, ben onu aradığımda da telefona sesli mesaj yanıt veriyordu. Eski karanlık günlerime dönmüştüm. Haftalarca kendime gelememiştim, ta ki Jessie ve Emily olaya müdahale edene dek, ama Londra'ya gidince kâbus dolu günlerim yeniden başlamıştı. Sonu gelmeyen arayışlanm...

Ağustosun sonunda, Lukas İngiltere'ye dönmüştü. Bir yabancı gibiydi –sanki *Bugün Aslında Düdü* filminden bir sahne.

Mutfak masasında karşılıklı otururken sordum: “Ona anlattın mı?” Bu kadar soğukkanlı olmamı normal karşılamadığı belliydi ama bir yorum yapmadı ki başka seçeneği de yoktu.

Elimi tutmak için masaya uzandı. “Anlattığımı biliyorsun,” diye sakın bir yanıt verdi.

“Doğru, mesaj atmıştın,” dedim alaycı bir tonla.

Derin bir iç çekerek arkasına yaslandı.

“Telefonda konuşamazdım.”

“Elbette.”

“Ama şimdi konuşabiliriz.”

“Peki, şimdi de ben konuşmak istemezsem ne olacak?”

“O zaman sen konuşma, sadece beni dinle.”

Dinlemek de istemiyordum ama ayağa kalkıp gidecek gücüm bile yoktu.

“Bizimkiler zaten farkındaymış.”

Neee?

“Ne zamandan beri?”

“Klaus.” Sonra bana haşın bir şekilde baktı. “Öteceğini tahmin etmiştim.”

“Ne kadar ayıp bir söz!”

“Ama gerçek.” Parmaklarının ucuyla masanın üzerine tıklattı.

“Balo gecesini onlara anlatacağını biliyordum bilmesine de, ben ilişkimizi kendim anlatırım diye planlamıştım.”

Bu planının beni sevindirmesi gerekmez miydi?

“Hatta yüksek olasılıkla daha ilk buluşmamızda bizimkilere senden bahsetmiştir. Paskalya’da eve geç geleceğimi söylediğimde annemin o kadar dırdır etmesinin nedeni oymuş,” derken bakışlarını kaçırarak camdan dışarı bakıyordu. “Seninle plan yaptığımı anlamış olmalı; ilişkimizin ciddi olduğunu.” Bakışlarını yeniden bana çevirdi.

Sandalyemde kıpırdanarak sordum. “Aramızdaki şey onları çok mu rahatsız ediyor?”

“Mutlu etmediği kesin.” Umursamazmış gibi omuzlarını silkti. Farklı görünüyordu –sanki daha ulaşılmazdı. ..

Dirseklerini masanın üzerine koyarak devam etti. “Her neyse, Klaus artık Almanya’da, o yüzden onu dert etmemizi gerektirecek bir durum yok. Gerçi arabama yazık oldu. Buraya araba getirememek pek komik,” dedi gergin şekilde.

“Lanet olsun, Lukas, arabandan daha önemli konular hakkında konuşuyoruz şimdi,” diye bir çıkış yapınca bana kızgınlıkla baktı.

Kolyeyi boynumda göremeyince, “Ne zaman buradan ayrıl-sam beni çabucak unutuveriyorsun,” diye sitem etti.

Havaya bakıyordum. “Beni suçlayabilir misin? Bir daha dön-meyeceksin sandım!”

“Neden böyle bir izlenime kapıldın?” derken sesinde soğukluk vardı.

Haklıydı. Onu Joe’yla karıştırıyordum. Utanarak kafamı çevirdim ve konuyu değiştirdim: “Rosalinde bunu nasıl karşıladı?”

“Ne hissettiğini anlamak zordur.”

Onun havalı, sakin ve kendinden emin kızlardan olduğuna bahse girebilirdim, ya da belki de soğuktu, ama akıllı. Umarım ikincisiydi.

Gözlerini yeniden pencereye dikerek, “Umursamayacaktır, hatta belki de sevgilisi bile vardır,” dedi.

“En son ne zaman birlikte olmuştunuz?” diye sordum ve içime korkunç bir his doğdu.

Kaşlarını çatarak, “Bunu neden bilmek istiyorsun?” diye sordu. Soruya soruyla karşılık vermek bu olsa gerekti.

“Cevap vermeyecek misin?”

“Sen en son ne zaman biriyile beraber oldun?” diye bir soru sordu.

“Seni tanımadan önce! Sen de aynı cevabı verebilecek misin?”

“Görüldüğü üzere, hayır.”

Yüzümdeki kan çekilmeye başlamıştı. Bunu fark etmiş olmalıydı ki birden şerit değiştirerek yumuşadı. Ellerime dokunmaya çalışıyordu ama ben kaçıyordum.

“İlişkımız başlamadan önceydi. Terasta yaptığımız piknikten önceki yazdı.”

“O yüzden mi tuhaf davranmıştın? Beni öpmemiştin; deli gibi sürmüştün; sinirliydin... Aklında o mu vardı?”

Biraz duraksadıktan sonra, “Evet,” dedi.

Zar zor konuşabiliyordum. “Peki, yılbaşı için gittiğinde?”

“Hayır,” dedi hızlıca, “O zaman hiçbir şey olmadı.”

Ona inanmayı o kadar çok istiyordum ki... Gözlerim yaşlarla doluyordu.

“Alice,” dedi yavaşça ve ellerini bana uzattı. Ben de ellerimi masanın altından çektim ve ona uzattım.

Ön kapının çarptığını duymamla koridorda Jessie’yi görmem bir oldu.

Gözlerini suçlayıcı bir şekilde Lukas’a dikerek bana, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim. Lukas ellerimi bıraktı ve sandalyesine yaslandı.

Bu çalkantılı başlangıçtan sonra ilişkimiz yine normale döndü, gerçi *normal* kavramımız şimdi farklı bir seyir almıştı. Lukas artık Trinity Caddesi’ndeki öğrenci evinde kalmıyordu. Kampusa daha yakın bir yere Burrell Meydanı’na taşınmıştı. Nehrin batı yakasında, şehrin daha uzağındaydı. Maalesef hâlâ tek kişilik yatağı vardı, o yüzden onda fazla kalamıyordum. Jessie’nin soğuk tavırları yüzünden o da bizde fazla kalamıyordu.

İki hafta sonra Anglia Ruskin’deki üçüncü ve son seneme başlayacaktım. Şehir merkezindeyken, hocalarımdan birine rastladım. Mitch Turville benim en sevdiğim hocamdı, onun derslerinde her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdım. O ilk sene korkunç halde olmama rağmen bana A vererek cesaretimi toplamama yardımcı olmuştu.

“Alice, nasılsın?”

“Çok iyiyim! Yaz tatiliniz nasıl geçti?”

“Tek kelimeyle harika. Ailemle İspanya’da unutulmaz birkaç hafta geçirdim. Ya sen?”

Mitch kırklı yaşlarının sonlarındaydı. Seyrelmeye başlamış kumral saçları vardı ve gözlüklüydü. Bazen sakal bırakır, bazen de keserdi. O günse anlaşılan, bırakıp bırakmama konusunda kararsız kaldığı bir dönemdeydi.

“Aslında sana rastladığıma sevindim. Edebiyat kulübüne girmeyi hiç düşündün mü?”

Yaza girmeden önceki son görüşmemizde bana bundan bahsetmişti ama ona cevap verme fırsatım olmamıştı. Milyonlarca okuma ödevim ve Lukas randevularım arasında doğrusu pek boş vaktim de olmamıştı.

“Affedersin pek emin...”

İsteksizliğimi fark edince, “Senin gibi bir öğrenci çok işimize yarayabilir,” diyerek araya girdi. “Victoria, Rachel ve Kelly birinci sınıflara yapılacak tanıtım haftasında onlara yardım edecek birini arıyor. Seni davet etsem ne dersin?”

Böylece tanıtım haftasında kulübe yeni üyeler çekmek için, *Alice Harikalar Diyarı*’ndaki Alice oluverdim. Victoria, Rachel ve Kelly birinci sınıftan beri arkadaştı. Bana her zaman çok iyi davranmışlardır ve hep iyi anlaşmışızdır. Doğrusu bir arkadaş grubum olduğunu söyleyemem ve bundan ileride pişmanlık duyabilirim diye hep korkmuşumdur. Mitch’in teklifine evet dememin ardında yatan bir başka neden de buydu.

Victoria Dorothy gibi giyinmişti, Rachel Beyaz Cadı, Kelly ise Kırmızı Başlıklı Kız rolündeydi. Coşkulu tanıtımımız sayesinde kırk üç yeni üye daha kazanmıştık ve o gün, tahminimden daha eğlenceli geçmişti. İşimiz bittikten sonra da kostümlerimizi çıkarmayarak biraz daha eğlenmeye ve kutlama için bara gitmeye karar verdik. Lukas’a mesaj atıp bu gece muhtemelen görüşemeyeceğimizi haber verdim ve sonrasında kızlarla beraber takılacağımızı yazdım. Çıkışa vardığımda aklıma telefonumu kontrol etmek geldi ve gördüm ki Lukas’tan yedi cevapsız çağrı vardı. Sesli mesaj yoktu. Bu garipti.

Tam onu aramak üzereyken bir korna sesi duydum.

Victoria, “Bu da kim?” diye sordu ve yüzüm utançla kızardı çünkü bu benim erkek arkadaşım Lukas’tı.

Ondan daha azını beklemek ne mümkündü! Porsche’unu yolun çift sarı şeridine çekmişti ve haliyle yanından geçmeye çalışan arabalar ısrarla kornaya basıyordu. Kafamı kuma gömmek istiyordum.

Kızlara dönerek, “Tanrım, çok affedersiniz... Bu benim erkek arkadaşım. Burada ne yapıyor inanın hiç bilmiyorum. Gidip bak-sam iyi olacak,” dedim.

Kelly umutla, “Sonradan bize katılacak mısınız?” diye sordu.

“Umarım,” dedikten sonra arabaya koştum. Lukas yolcu kol-tuğuna doğru eğilerek kapıyı açtı.

Başka seçeneğim olmadığından arabaya bindim ve nefes ne-fese neden burada olduğunu sordum. Arkada bekleyen sürücüler daha da sinirleniyordu ve ben oradan bir an önce ayrılmak istiyordum. Lukas kaldırımdan ayrıldı ve sarı ışığa aldirmeden gaza bastı.

“Telefonuna neden cevap vermiyorsun?” diye hışım la sordu.

Ben de aynı kızgınlıkla, “Duymadım. Ben de tam seni araya-caktım,” dedim.

“Ama çok geç kaldın. Son çare olarak buraya geldim,” dedi ve sonra gözlerinde alaycı bir ifadeyle, “O üzerindeki şey de neyin nesi?” diye sordu.

İçimde bir öfke yanardağı patlıyordu. “Sana anlatmıştım ya! *Alice Harikalar Diyarı*’ndaki Alice. Çocuk edebiyatı, aldığım derslerden biri.”

“Doğru, çok komik olduğunu düşünmüştüm,” dedi ukala bir tavırla.

“Nereden bilebilirsin ki, benim derslerim zerre kadar ilgini çek-medi!”

“Oh, sanki sen benimkilerle ilgilendin mi?”

Onu duymazdan gelerek bağırmaya devam ettim. “Ya da işimle!”

“İş mi?”

“Gondolumdan bahsediyorum!”

“Sen buna iş mi diyorsun, sence o iş mi sayılır?”

“Oh, beğenemedin mi seni zengin züppe!”

Frene sertçe bastı.

“İyi! Ben de inmek istiyordum!”

Kapıyı açmak için uzanmışken hışımla dirseğimden yakaladı ve beni geri çekti.

Koluna vurdum.

“Canımı yakıyorsun!” diye bağırdım.

“KES ŞUNU!” diye bağırırken bir yandan bileğimi sıkıyordu.

“SENİN SORUNUN NE?” Gözü dönmüş bir haldeydim.

“ANNEM BURADA!”

Kafama tuğla düşmüş gibiydim. Bileğimi bıraktı. Sanki onun da üzerinden tır geçmiş gibiydi.

“Annen niye gelmiş?”

Suratı bir hayaletten farksızdı: “Seninle tanışmak için. Üzerini değiştirsen iyi olur.”

Bölüm 44

Frau Heuber –korkutucu derecede ciddi bir isim– o anda limuziniyle Burrell Meydanı’na doğru geliyormuş. Lukas Porsche’unun içinde beni beklerken en şık eteğimi ve beyaz bluzumu giyyordum. Ona arabanın nereden çıktığını sormaya bile vaktim olmamıştı –Klaus gidince onun arabadan vazgeçeceğini düşünmüştüm.

Lukas’ın annesi arayarak yolda olduğunu haber verdi. Bize bir saatten az zaman vererek böyle telaşlandırmasındaki herhalde ikimizi de faka bastırmaktı. Gerçi belki de *en azından aradı* diyerek şükretmeliydik.

Lukas’ın evine gittik ve kaygılı bir şekilde beklemeye başladık. Yatağın kenarında otururken kıpırdanıp duruyordum, sonra da sandalyeye oturmamın daha iyi olacağını düşündüm çünkü fazla rahat görünmek istemiyordum. Lukas da bu gergin bekleyişe daha fazla dayanamadı ve her ikimiz de ayağa kalkarak camdan baktık. On dakika sonra devasa, simsiyah bir limuzinle teşrif etti. Denizci mavisi bir ceket ve nizami bir şoför şapkası takmış olan şoförü kapıyı açtı. Tam olarak ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum.

Tilki kürkü ya da ona benzer fırfırlı bir şeyler giymiş ve ben yokmuşum gibi davranan iri yarı bir kadın belki! Ama kesinlikle bunu beklemiyordum!

Lukas’ın annesi tıknaz bir kadındı ya da daha anlaşılır bir ifa-

deyle, tombikti. Kahverengi, pembe çiçek desenleri olan bol bir elbise giymişti ve tıpkı mutfakta elmalı kek ve buna benzer lezzetli hamur işleri pişirecek türden bir teyzeye benziyordu. Bu tanımlamaya uyan bir kadından kendi öz oğlunun nasıl olup da böyle korktuğuna hiçbir anlam veremiyordum –ta ki göz göze gelene dek.

Buz... Bakışlarını tarif etmek için kullanılabilecek en güzel kelime buydu. Soğuk, buz mavisi, işte şimdi o buzların mideme dolduklarını hissediyordum.

Lukas onu selamlamak için bir adım öne çıktı ve elini öptü. Yanağını değil, elini. Kadına sarılısam ne yapar hiç bilemiyordum –herhalde oracıkta bayılıverirdi. İşte bu da bir fikirdi! “Anne, bu Alice,” diyerek bana baktı. Onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştım.

“Merhaba,” derken gülüşüm soldu. Neyse ki elini uzatmadı çünkü benim de elini öpmemi beklerse hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Gözlerini yeniden Lukas’a çevirdi ve Almanca bir şeyler söyledi. “Henüz değil,” derken zoraki gülümsedi ve bana doğru baktı, “ama gelecek hafta derslere başlayacağını umut ediyorum.”

Sanırım Almanca konuşup konuşamadığımla ilgili bir şeyler sormuştu. Net bir karar vermemiştim ama kafamda Mandarinceden Almancaya geçme ihtimali vardı. Lukas’ın baloda yaptığı yorum beni etkilemişti.

İçeri girdiğimizde de yorumlar ardı ardına geliyordu. Anladığım kadarıyla Lukas’ın odasını beğenmemişti.

Lukas bana huzursuzca bakarak birkaç şey mırıldandı ve sonrasında annesi mükemmel bir İngilizceyle konuşmaya başladı.

“Oğluma odasının çok küçük olduğunu söylüyordum,” derken tavırlarında bir kendini beğenmişlik vardı.

“Böyle bir yerde nasıl yaşayabiliyorsunuz?”

Sorusu sanki beni hedef almıştı.

“Ben iki arkadaşımınla birlikte başka bir yerde yaşıyorum.”

“Herhalde beni buna inanacak kadar saf gördün,” dedi kızgın bir tonla.

“Ne? Kesinlikle hayır! Tamam, ara sıra burada kalıyorum, ama çok sık değil.”

“Üfff,” diyerek sızlandı ve arkasını döndü.

Tanrım, nasıl bir kader bu! Önce Joe ve şimdi Lukas! Neden ben de Lizzy gibi şanslı değildim, neden benim müstakbel kayınvalidelerim böyle aksiydi? Daha geçenlerde şakayla karışık Callum’un annesinin onun en iyi ikinci arkadaşı olduğunu söylemişti –benden sonrakidir diye ummuştum.

Lukas sakın bir tavırla araya girdi. “Belki de dışarı çıksak iyi olur.”

“Bana otelime kadar eşlik edebilirsiniz.”

Bu teklif tartışmaya açık değildi sanırım.

Cambridge’de bol yıldızlı bir otelde kalıyordu. Şoför kapının önünde durup bizi indirdi ve sonra bagajdan valizleri almak için hızla hareket etti. Kapıdaki görevli valizleri kaptı ve lobiye kadar bize eşlik etti.

Lukas’a bakmadan önce şoföre dönerek, “Seni yarın ararım,” dedi. “Çok iyi bir şoför. İstersen senin için çalışabilir.”

Lukas annesinin bu cömertliğine şaşırarak, “Teşekkürler anne,” dedi, “Ben yine de arabamı satmayacağım.”

“Sattın sanmıştım.”

Nihayet bu konu açıklığa kavuşuyordu.

“Henüz değil.”

Resepsiyona giriş yaptık ve Lukas anahtarı aldı. Asansöre binip altıncı kat düğmesine bastık.

Asansör yukarı çıkarken, “Baban Klaus’un dönmesini istiyor,” dedi.

Lukas kesin bir tonla, “Hayır, onsuz da işlerimi halledebilirim,” dedi.

Kadın yine üflledi ve “Göreceğiz bakalım,” dedi.

Frau Heuber çatı katında kalıyordu. Manzara büyüleyiciydi, yerden tavana uzayan panoramik camlar nehre ve Cambridge evlerine bakıyordu. Güneş batmak üzereydi. Annesinin değil ama Lukas’ın kapı görevlisine bahşış verdiğini gördüm.

Magdalene Köprüsü’nün altında sıralanmış tekneleri görünce coşkuyla, “Vaay!” diyerek hayranlığımı belirttim.

“Sonuçta sadece iki gün için,” dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Bu manzarayı bile takdir etmemesi nasıl bir şey anlamıyordum.

Lukas, “Gelmene çok sevindim,” dedi ama benim asıl beynimi yiyen soru bu değildi: *Neden gelmişti?*

Yanıma geldi ve o da pencereden dışarı baktı.

“Ben de gondol turuna çıkmak istiyorum.”

“Ben götürebilirim,” diye isteksiz bir teklif yapıyorum. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

“Alice tekne turu yapıyor,” diye araya giren Lukas bir yandan endişeli gözlerle annesine bakıyordu.

“Gondol turcusu mu?” diye küçümser gözlerle bana baktı.

“Evet, tur rehberiyim.”

“*Tur rehberi* olarak mı çalışıyorsun?”

Kulaklarında bir sorun mu vardı yoksa?

Lukas gayet sakin bir ifadeyle, “Alice üniversite masraflarını kendisi karşılıyor.”

Hemen araya girerek, “Annemler de yardım ediyor,” dedim.

“Ama kiranı kendin ödüyorsun.”

“Doğru.”

“Aman ne ilginçmiş,” dedi ve gözlerini pencereden oğluna çevirdi.

“Oğlum, mide haplarım bitmiş. Aşağı inip resepsiyondan benim için eczaneye gitmelerini ister misin?”

“Akşam yemeğine giderken istesen nasıl olur?”

“Olmaz, bir an önce ilaçlarımı almam lazım,” diyerek konuyu kapattı.

Lukas kaygıyla bana baktı ama benim sorun yok bakışından sonra annesiyle odada baş başa kaldık. Buz mavisi bakışları dimdik üzerimdeydi.

“Belki de artık daha rahat konuşabiliriz.”

Endişeli bir şekilde onu takip ediyordum ve şık döşenmiş oturma odasına geçtik. Bana kanepeyi gösterirken kendisi de koltuğa geçti.

“Oğlumla ne kadardır birliktesiniz?”

“Neredeyse bir yıl oldu.”

“Durumunu biliyor musun?”

“Neden bahsettiğinizi bilmi...”

“Bu yılın sonunda Rosalinde Pfeifer’la nişanlanacaktı.”

Bu kızın adını duymak bile beni sinirlendiriyordu. “Onunla evlenmesinin planlandığından haberim vardı. Bu durumda zaten nişanlılar diye düşünmüştüm,” derken sakinliğimi bozmamaya çalışıyordum ama kalbim göğsümden fırlayıp çıkacak gibi atıyordu.

“Herhangi bir davetiye basılmamıştı. Henüz resmi bir şey yoktu kısacası.” Ne dememi beklediğini bilmiyordum. Neyse ki araya girdi.

“Lukas kocamın varisi değil. Malikânemiz ona kalmayacak. Bu hak büyük oğluma sonra da onun oğluna geçecek.” Markus ve Maximilian. Nihayet cesaretimi topladım: “Onunla parası için birlikte değilim eğer kast ettiğiniz buysa, ondan çok hoşlanıyorum, hepsi bu.” Bakışlarında bir şaşkınlık vardı ama ben devam ettim: “Ona âşığıyım.”

“O halde onun için en iyisini istersin.”

“Elbette,” derken umursamaz numarası yaparak omuzlarımı silktim. “Sizin de bildiğiniz üzere inanılmaz zeki bir çocuk. Emi-

nim kendisi için neyin iyi olduğuna tek başına karar verebilir.” Uzunca bir süre gözlerini benden ayırmadı. Nasıl başardım bilmiyorum ama ben de kafamı çevirmedim. Nihayet pes etti.

“Öyle diyorsan.”

Ne diyorsam?

Bunu asla öğrenemedim çünkü Lukas geri geldi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Lukas beni Jessie'ye götürürken, “Rosalinde biriyle tanışmış,” dedi.

“Oh. Peki, sen bunu ne zaman öğrendin?” diye kızgınlıkla sordum.

“Akşam yemeği sırasında lavaboya gittiğinde.”

“Ne hissediyorsun?”

“En iyisi bu.”

“Annen ne dedi?”

“Sence?” dedikten sonra bana yan yan baktı.

“Bana hiçbir şeyi zorla yaptıramaz.”

“Benden ayrılman için sana baskı yaptı mı?” diye sordum fısıltıyla. Başını salladı. “Evet. Bana çok geç olmadan harekete geçmem gerektiğini söyledi, ama zaten artık çok geç.”

“Yani Rosalinde'nin seni artık kabul etmeyeceğini mi kast ediyorsun?” Kızın yerinde olsam herhalde onu ben de istemezdim. Muhtemelen kendini küçük düşürölmüş hissediyordur.

“Hayır,” dedi ve kaldırımın ortasında durarak beni kendine doğru çekti. “Çok geç çünkü ben seni istiyorum Alice. Senden asla vazgeçmem.”

Böyle bir ortamda bile neden aklıma Joe gelirdi ki? Lukas beni bıraktı ve yürümeye devam etti.

“Almanca öğrenmeye başlayacaksın değil mi?”

“Evet.” Bari bunu yapayım.

Bölüm 45

“A hhh!”

Lukas'ın bağıışıyla uyanıp, “Ne oldu?” diye sordum. Ocak ayının soğuk ve buz gibi bir gece yarısında onun Burrell Meydanı'ndaki odasıındaydım.

“Bir türlü uyuyamıyorum!” derken öfkeyle yatağı yumrukluyordu. “Annem haklıymış, bu oda fazla küçük.”

“İyi de son üç senedir bu genişlikte bir odada gayet iyi idare ediyordun,” diyerek mantıklı bir cevap verdim. Hatta bir keresinde bana bu öğrenci evinden çok hoşlandığını bile söylemişti. Ama son haftalarını Almanya'daki kendi odasında geçirmişti. Belki de meselenin kaynağı buydu.

“Artık dayanamıyorum. Bu yatak tam bir saçmalık!”

Yatakta doğruldum. “O zaman eve gideyim.”

“Saçmalama,” deyip beni yatağa yatırdı, “Ama bir an önce uyumam lazım, yarın çok önemli bir dersim var ve dikkatimin dağılmasını istemiyorum.”

Kızarak, “O zaman neden sende kalmam için o kadar ısrar ettin?” diye sordum. Akşamın erken saatlerinde edebiyat kulübünden kızlarla barda buluşup gelecek hafta düzenleyeceğimiz Dickens bilgi yarışmasını tartışıyorduk. Lukas'ın teklifini geri çevirmeme rağmen Porsche'uyla çıkıp gelmişti. Artık buna bir son verse iyi olurdu.

“Özledim seni,” diyerek kendini affettirmeye çalışmıştı.

Noel hasarsız geçmişti. Ben evime gitmiştim, Lukas da Almanya’ya. Ama bu defa beni hemen her gün aramıştı, böylelikle geçen seferki gibi kafayı yememişim.

“Aslında benim de önümde zorlu bir sene var, ben de rahat bir yatakta uyusam fena olmaz.”

Alaycı bir tonla, “*Harry Potter*’la ilgili bir makale daha mı yazacaksın?” diyerek sordu.

“Çocuk edebiyatı o kadar basit bir ders değil biliyorsun! Bu saatte seninle uğraşacak değilim!”

Kolumdan yakaladı. “Gitme ne olur. Özür dilerim.” Yüzümü okşadı ve karanlıkta gözlerimiz buluştu. “Senin bölümüne kıyasla benim derslerimin çocuk oyuncağı durduğunun farkındayım ama benim için çok anlam ifade ettiğini unutma,” dedim samimi bir şekilde. “Kariyer seçeneklerimi gözden geçirmem lazım ama o kadar yorgunum ki...”

Gözlerimi zar zor açık tutuyordum ve vücudum sanki ağır bir küle gibi idi. Durmadan özür dilemeye ve beni öpmeye başladı. Öpücükleri derinleştikçe onun da sertleştiğini hissedebiliyordum.

“Şimdi olmaz.”

Üzerime çıkarken, “Ama rahatlamana yardım edeceğim...” diye mırıldandı.

Hayır, *senin* rahatlamana yardım edecek. Onu ittirdim ve geri çekildim.

“Olmaz Lukas, uyumam lazım.”

Almanca küfür etti. Henüz argo kelimelerin hepsini öğrenmemiştim ama küfürlerden birisi olduğuna emindim.

“Senin sorunun ne? Önce beni arkadaşlarımdan ayırmak zorunda bıraktın...”

“Evet, barda yapacağınız bir bilgi yarışması organizasyonu için yaptığınız toplantı!”

“Yani? Bu da bir etkinlik. Ayrıca ben de organizasyon ekibindeyim. Şu lanet Porsche’una atlayıp beni herkesin içinde utandırmasan çok sevinirim!”

“Porsche’umla seni utandırdığım için özür dilerim,” dedi dalga geçercesine. Sesinde hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu.

“Sorun araba değil sensin!” Yataktan çıktım ve kıyafetlerimi toplamaya başladım. Artık yetmişti! “Beni kontrol etmeden baktım, istemediğim şeyleri yaptırmadan baktım. Ben çocuk değilim. Burada arkadaş bile edine...”

“Rosalinde nişanlanmış.”

Beklenmedik bir giriş yapmıştı ama ses tonu sabitti. Elimdekileri bırakarak, “Neeee?” diyerek şaşkınlığımı belli ettim.

Tavana bakarak konuşmaya devam etti: “Rosalinde nişanlanmış.”

“Kiminle?”

“Frederick Schulz.” Lukas neyin nesi olduğunu sormama fırsat vermeden araya girdi:

“O da çok iyi bir ailenin çocuğu.”

“Senin bu çok iyi aile takıntın nedir yahu?”

Sorumu dikkate almadı. “Onun için çok yaşlı. Otuz üç yaşında bir bankacı ve *inanılmaz başarılı*.” Bu son kelimeleri üstüne basa basa söylemişti.

“Tüm bunları nereden öğrendin?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Annemden.”

“Ne zaman? Almanya’dayken mi?”

“Hayır. Telefonda öğrendim, bu gece.”

Zaten bir şeyler olduğu belliydi.

“Annen ne yapmanı bekliyor anlamadım. Eve koşmanı, o kızı yeniden elde etmek için ayaklarına kapanmanı mı?” Sesimdeki öfkeyi saklamam mümkün değildi.

“Hayır. Bunu beni üzmemek için söyledi.” Sonuçta trajikomik bir şekilde adam onun rakibiydi.

“Oh. Olayların bu şekilde sonuçlanması seni pişman mı ediyor?” Bu soruyu sormak istemiyordum ama kendimi mecbur hissetmiştim.

Hemen cevap vermedi ki bu hiç ona göre bir davranış değildi. Derken aniden sert bir çıkış yaptı: “Hayır. Bunu yapabilecek bir kızsız zaten benim için doğru insan olmadığıının kanıtıdır.”

Kanıtı mı ihtiyaç vardı?

Elimi tutmak için uzandı ve “Beraber bir ev tutmalıyız,” dedi. “Neeee?”

“Birlikte yaşayalım.”

“Biraz yavaş, ben daha yirmi yaşındayım.”

“Annemlerden isteyebili...”

“Olmaz!”

“Neden ama?”

“Lukas, annenler sana ev alırsa...”

“Satın almaktan bahsetmiyorum, kiralık olarak.”

“Sana annenlerin *kiraladığı* bir evde de asla kalmam.”

“Neden dedim?”

“Çünkü bu doğru bir şey olmaz! Erkek arkadaşımın evine taşınmak için daha çok küçük olduğum gerçeğini bir kenara bırakıyorum...”

“Beni sevmiyor musun?”

“Seviyorum ama konumuz bu değil!”

“Bu delikte daha fazla yaşamak istemiyorum. Üstelik seni doğru dürüst göremiyorum, ya teknedesin ya da edebiyat kulübünde.”

“Derslerinden başını kaldıramayan sensin!”

Buluşmalarımızı genelde hep onun boş vakitlerine göre ayarlıyorduk.

“Ama eğer aynı evde yaşarsak birbirimizi her gece görebiliriz...”

Beni ikna etmeye çalışıyordu ama inadım inattı.

Elini bıraktım, “Annenlerin yardımını kabul edemem. Böyle bir şeyi kabul edersen seninle aynı eve taşınmamın imkânı yok.”

Belki de daha açık ifade etmeliydim.

Birkaç hafta sonra altında gıcır gıcır gri bir bisikletle Jessie’nin evinin önüne geldi. İnsanı canlandıran taze bir şubat sabahıydı.

“Bisiklet almışsın, en sonunda!”

“Atla arkama. Sana bir sürprizim var.”

Vestiyerden ceketimi ve atkımı almam için beni ittirmesini şaşkınlıkla izledim.

“Bisiklet zaten beni fazlasıyla şaşırttı.”

“Daha bu ne ki,” dedi suratında muzip bir gülümsemeyle.

“Beni nereye götürüyorsun?” Şehirden uzaklaştığımızda merakımı giderebileceğini düşünüyordum.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sağa döndü ve Conduit Yolu’na saptı. Çakıllı bir patikada ilerliyorduk. Sonunda kartpostal gibi ahşap bir evin önünde durduk. “Ne düşünüyorsun?” Ona şaşkın gözlerle bakıyordum.

“Evden mi bahsediyorsun?”

“Evet.”

“Güzeldi...”

“Evine hoş geldin tatlım,” derken sesinde komik bir ton vardı. Ciddi olduğunu anlamam uzun sürmedi.

“Olamaz!”

“Oldu bile.”

Suratım asıldı. “Ama ben sana...”

“Annemlerden para almadım.”

“O halde...”

“Porsche’umu sattım.”

Şoke olmuş bir şekilde gözlerimi ona diktim.

“Beğenmediysen bile artık çok geç, ilk kirayı ödedim. Gel de içeri bakalım,” dedi bisikletinden inerek.

Yorum yapamayacak kadar şaşkındım. Transa girmiş gibi peşinden gittim.

İlginç ve sevimli bir yere benziyordu. İçinde bir sürü antika ve Cath Kidston tarzı mobilyalar vardı. Evin arkasında küçük bir bahçe ve daha ileride ise bol güneş alan bir tarla uzanıyordu.

Ahşap merdivenlerden çıkarken arkasından takip ettim. İlk oda küçük ve dardı, ikincisi biraz daha geniş sayılırdı, ama üçüncü oda krallara layık bir yatağın sığabileceği genişlikte ve bahçe manzaralıydı. İçinde büyük bir mutluluk vardı. Bu kötü bir şey miydi?

Heyecanla, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Çok... Güzelmiş ama...”

“Başka bir şey söylemene gerek yok,” dedikten sonra burnuma hızlı bir öpücük kondurdu.

“Ama Lukas!”

“Ne var yine?”

“Seninle aynı evde yaşayamam!”

“Neden peki? Yakında Jessie'den taşınman gerekecek. Ailesi dönecek biliyorsun.”

“Paskalya tatilinde.”

“Yani gelecek ay!”

“Orada yaşamaya devam edebileceğimi söylediler.”

“Emily'nin minnacık odasında mı?” Beni ikna etmek için uğraşıyordu, “O oda benimkinden bile küçük sayılır.”

Hakkı vardı. Jessie'nin ailesi yakında dönecekti ve her ne kadar onlar nezaket gösterip Emily ve benim orada kalmaya devam etmemize izin vermiş olsalar da, bu durumda Emily'nin tek kişilik odasına geçmem gerekecekti, Emily de Jessie'yle benim odama

taşınacaktı. Emily Jessie'nin ailesiyle Noel'de tanışmıştı ve iyi anlaşmışlardı, bu durumda yeni oda planlaması onun da işine gelecekti; dönem sonuna sadece birkaç ay kalmışken yeni bir ev aramak benim için de fuzuli bir uğraş olacaktı.

Lukas itirazlarımın zayıfladığını hissediyor gibiydi ama tam o sırada çok daha önemli bir husus aklıma geldi, "Peki ya annemler bu işe ne diyecek?"

"Sen çocuk değilsin, aldığın kararlar seni ilgilendirir."

"Ama o zaman öfkelerini üzerine çekmeyi göze alman gerek..."

İç çekerek konuşmasına devam etti, "Sonuçta ben de sonsuza kadar burada yaşamayacağım. Jessie'deki odanı hiç bozma, canının istediğinde gel, bende kal. Meseleyi çözmüş oluruz."

Önümde uzanan yeşilliğe baktım ve sonra o devasa yatağa kendimi attım. Gülümsedik.

"Siftah yapalım mı?" dedim.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Bölüm 46

Lukas'a tam olarak yerleşmem fazla zaman almadı. Erkek arkadaşım ile aynı evde yaşamaya başlamanın bu kadar hızlı olabileceğine hayatta ihtimal vermezdim ama bunun hoşuma gitmediğini de söyleyemezdim. İlişkimiz hızlı çekimde ilerledi. Sadece aynı eve taşınmamız anlamında değildi bu ilerleme, birbirimize karşı olan hislerimiz de hızla geliyordu. Sıradan bir öğrenci ilişkisine kıyasla onu çok daha yakından tanıma fırsatım olmuştu ve gördüm ki onunla aynı evde yaşamak inanılmaz derecede kolaydı. Gündüzleri genelde birbirimizi göremiyorduk ama akşamlarımız hep beraber geçiyordu. Tekneci dostlarıma eskisi kadar zaman ayıramıyordum, edebiyat kulübüne de istediğim kadar yardım edemiyordum ama artık bunlar bana abartılacak fedakârlıklar gibi geliyordu. En azından, çoğu zaman.

Jessie sinema gecemizi iptal etmek zorunda kaldığım için bana sağlam bir fırça çekti çünkü artık sinema gecelerimiz giderek daha düzensizleşmişti ama o da biraz daha bağışlayıcı olabiliyordu... Emily'ye bir söz verdiği için beni ekmek zorunda kalsaydı, ben ona karşı daha anlayışlı davranırdım.

Her neyse, bir önceki geceyi hazırlık yaparak geçirmek zorunda kaldım çünkü Lizzy bizde kalmaya gelecekti. Sadece o değil, Harry ve Matthew da bize gelecekti ama beni asıl heyecanlandıran Lizzy'nin geliyordu. Callum'la ayrılımları onu çok sarsmıştı.

Bu yüzden gelişinin verdiği sevinci belli etmek biraz ayıp olabilir ama yine de bir şekilde onu neşelendirmek yine bana düşecekti.

Hazirandaki balodan bu yana Matthew'u hiç görmemiştim. Harry doktora yapmak için burada kaldığından onunla sık sık buluşabiliyorduk ama Matthew Buckinghamshire'a ailesinin yanına geri dönmüştü. Şimdiyse Londra'da bir gazetede çalıştığını duymuştum, ama ona bunu kendim sormak istemiyordum.

Yemekler benden diyip sonra geceyi etleri yakmakla ve soğan yerine parmaklarımı doğramakla geçirince pes edip dışarıdan lazanya aldım. Sanırım salatayla başa çıkabilirdim. Jessie'yle sinemaya gitmeliymişim.

Lizzy'nin treni üç buçuk saat rötör yaptı ve ancak cumartesi öğleden sonra dörtte gelebildi. Taksinin geldiğini duyunca koşarak onu karşılamaya indim.

"Selam!"

Çantalarını elinden aldım. Lizzy gözlerini hayran hayran evimize dikerek, "Pek sevimliymiş," dedi.

İçeri girer girmez doğruca oturma odasının penceresine ilerledi. Nisan ayının sonlarındaydık ve bahçemiz mevsim çiçekleriyle cıvı cıvıldı.

"Hey, şu manzaraya bak!"

"Fena sayılmaz," dedim gülümseyerek.

"Ya Lukas?" diye sorduktan sonra etrafına bakındı.

"Laboratuvarda."

"Cumartesi günüyle mi?"

"Oh, oradan hiç çıkmıyor ki. Sınavlarına hazırlanıyor ama gece ara vereceğine söz verdi. Birazdan gelir, annen nasıl oldu?"

"İyileşti! Selamı var."

"Aah, sen de selam söylersin."

Ona büyük yataklı odayı verdim, Matthew tek kişilikle idare etsin.

Harry –eğer kanepede sızmazsa– Burrell Meydanı’ndaki dairesine dönerdi.

“Bana odanı gösterebilirsin.”

Sonra yatağı işaret ederek, “Eminim çok işe yarıyordur,” dedi sırıtarak. Şakayla kaşlarını çatıp gardırobunun kapısını kapatmaya gittim.

Dolabımda ılık ılık parlayan altın yeşili kumaş gözüme çarpmıştı ve nefesi kesilerek, “O da ne?” diye sordu.

“Oh, balo elbisem,” diye düşünmeden bir cevap verdim.

“Harika bir şey, bu sene bayağı hazırlıklısın.”

“Hayır, canım, geçen senenin giysisi.”

“Nasıl yani?”

Lukas’ın bana elbise diktirdiğinden ona hiç bahsetmemiştim. Belki biraz utandığımdan belki de onu gücendiririm diye korktuğumdandı –ama nedenini ben de tam olarak bilemiyordum.

Önemsizmiş gibi davranmaya çalışarak, “Lukas diktirtmiş,” dedim.

“Neeee? Birlikte aldığımız elbisenin nesi varmış?”

Onu gücendiririm diye korkmakta haklıymışım.

“Hiçbir şey, o da çok güzeldi ama...” cümlem sonunu o getirdi.

“Daha iyi bir şey olsun istedim?”

Elbiseye baktım ve parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

“Bizim aldığımız elbisenin aynısının bir başkasında olma ihtimali vardı.”

İğneler bir tonla, “Gerçek dünyaya hoş geldin. Neyse, eminim çok yakışmıştır.”

Dolabı kapattım.

Parmaklarımdaki yara bantlarını görünce endişeyle, “Ne oldu eline böyle?” diye sordu.

“Mutfaktaki beceriksizliğim. Lukas yemekleri benim yapmamı

istemmişti... Ben de istedim ama en sonunda pes ettim.”

Yatağın ucuna oturup bir ileri bir geri sallanırken, “Başka kim gelecek ki?” diye sordu.

“Lukas’ın arkadaşları. Harry ve Matthew. Belki kız kıza bir hafta sonu olmasını isterdin ama...”

“Böylesi daha iyi, kafamı dağıtacak bir şeyler lazım,” derken sallanmaya devam ediyordu.

“Neler olduğunu anlatmak ister misin?”

“Dört içmeye başlamak için erken bir saat değil mi?” dedikten sonra ayağa kalktı. Ağlamamak için kendini zor tuttuğunun farkındaydım.

“Hiç sorun değil, sen bir ara yemeği fırına koymamı hatırlat yeter!” dedim.

Mutfağa gittiğimizde dolaptan bir şişe Veuve Clicquot çıkardım.

Gözlerini kocaman açarak etikete baktı. “Bu gerçek şampanya mı?” diye sordu.

“Lukas’ın seçimi.”

“Vay anasını. Özel dikim elbiseler... Şampanyalar... Paylaşmak zorunda olmadığınız bir ev... Sıradan bir öğrenci değil galiba?”

Tebessüm ederek yanıtladım, “Pek sayılmaz, biraz şampanya?”

“Alayım ama umarım beyefendi bir şey demez.”

“Bu gece için almıştı zaten.”

Mutfak tezgâhının üzerine oturarak, “Aranız nasıl?” diye sordu. Onu sadece geçen sene balo alışverişine çıkmadan önce, çok kısa bir süreliğine görmüştü.

“Pardon,” dedim ve kafasını öne doğru eğdi. Böylece dolabı açıp ikimiz için şampanya kadehi çıkarabildim.

“Gayet iyi.”

“Eminim hep bu evde kalıyordur,” dedi bilmiş bir bakışla.

“Evet, aynen öyle. Birkaç hafta önce Jessie’de kalan son eşyalarımı da topladım.”

“Jessie’den taşındın mı?”

“Evet.” Yüzüne bakmaya korkuyordum. “Ailesi Amerika’dan döndü.”

“Öyleyse artık hep Lukas’lasın.” Bu bir tür sorgulamaya dönüyordu.

“Evet.”

“Erkek arkadaşınla yaşıyorsun?” Bu kız sağır mı oldu?

“Evet.”

“İnanmıyorum sana Alice!”

“Ne var bunda?” İşte şimdi kızmaya başlıyordum.

“Biraz hızlı olmadı mı?”

Yorum yapmadan kadehlerimizi doldurdum.

“Kıncı olmak istemezdim, yani sadece bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum.”

“Neden?” Dudaklarım sert bir çizgi halinde, “Bu kadar abartacak ne var anlamıyorum,” dedim.

“Baban ne dedi?”

“Ben daha...”

“Onlara söylemedin mi?”

“Gerek duymadım diyelim,” diye sert bir çıkış yaptım.

“Ama bu büyük bir sorumluluk.”

“Lizzy! Neden annemmişsin gibi davranıyorsun?”

Gücenerek bakışlarını benden çevirdi.

“Affedersin,” dedim ama doğrusu özür dilemesi gereken ben miydim, onu bilemiyordum.

“Boş ver, sadece biraz şaşırdım ondan.”

“Şaşıracak ne var ki? Evlenecek halimiz yok.”

“Umarım!”

Gözlerini kısarak, “Peki evlenme teklif etse?” diye sordu.

“Bilmem.”

“Onu seviyor musun?”

“Elbette.”

“Joe’dan fazla mı?”

Bumumdan soluk alıp veriyordum: “Bu ne biçim bir soru böyle?”

Bu defa özür dileyen o oldu. “Cadaloz gibiyim, korkunç bir hafta geçirdim, şimdi de acısını senden çıkarıyorum.”

“Önemli değil,” dedikten sonra kapıyı işaret ettim ve oturma odasına geçtik.

“Callum’dan neden ayrıldın?”

“Oh...” Kendini kanepeye bırakırken neredeyse kadehini elinden düşürüyordu. “Vaaovvv! Bu minderlerde insan kaybolabilir.”

Kahkahalara boğulurken, ben de ona eşlik ettim.

“Şerefe!” Neyse ki gözyaşlarını erteleyebildim. “Detaylara girmek istemiyorum ama şu kadarını söyleyebilirim, artık tam bir pislik gibi davranmaya başlamıştı ve ben de bunu daha fazla kaldıramıyordum.”

“Pislik derken?”

“Yüzünü göremez olmuştum, hafta sonları arkadaşlarıyla futbol maçlarında sağda soldaydı –bardağı taşıran son damla ise yazın arkadaşlarıyla Ibiza’ya gitmek istemesi oldu.”

“Çok fena.”

“Sen de Lukas’ı pek sık göremiyorsun değil mi?”

“Gün içinde görüşemiyoruz ama aynı evde yaşamamanın artısı geceleri bir araya gelmemiz.”

“Haklısın ama Almanya’ya hep tek başına gidiyor değil mi?”

“Her zaman değil... Hem arkadaşlarıyla eğlenmeye gitmiyor ki, ailesine gidiyor.”

“Bir de o kızı görmeye.”

Ne? “Hayır, Rosalinde’yi görmeye değil ailesini görmeye gidiyor. Ayrıca ağabeyi ve yeğenini! Hem o zaten nişanlanmış,” diyerek olayı açıklığa kavuşturma zorunluluğu hissettim.

“Öyle mi?”

“Bir bankacıyla evlenecekmiş.”

“Düğüne davetli misin?”

“Bilmiyorum Lizzy!”

“Canını sıkmak istememiştim.” Bu diyalogdan sonra Lizzy’nin yanımda olması artık beni umduğum kadar heyecanlandırmamaya başladı.

“Boş ver, neyse sen Callum’u anlatıyordun...”

“Oh, bilmiyorum. Belki de çok fazla şey beklediğimdendi.”

“Ama seninle değil de arkadaşlarıyla tatile gitmek istemesi pek alttan alınacak bir istek sayılmaz.”

“Doğru ama üniversite mezuniyet planlarıydı bu, işe başlamadan önce hep birlikte son kez erkek erkeğe tatile çıkmak...”

Onunla barışmak için kendi kendine telkinlerde mi bulunuyordu yoksa? Her ne olursa olsun ben bu işin dışında kalacaktım.

Lukas’ın delikte dönen anahtarının sesini duyunca merhaba diyerek onu karşıladım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Kadehime bakarak şaşırdı.

“Şampanya!”

“Sakıncası yok umarım?” diye tedirgin bir şekilde sordum.

“Elbette yok, sadece biraz erken değil mi?”

“Merak etme -yemeği fırına atmam gereken zamanı Lizzy bana hatırlatacak.”

“Zaten tek yapman gereken de fırına atıvermek değil mi?” diyerek benimle dalga geçti. Arkasından oturma odasına girdim. Lizzy’ye, “Merhaba,” dedi.

“Selam!” diye neşeli bir karşılık aldı.

“Yolculuk nasıldı?”

Onlar aralarında sohbet ederken ben de salatayı hazırlamak için mutfığa daldım.

Harry Matthew'dan önce geldi. "Benim güzel Alice'im," dedikten sonra elime bir şişe kırmızı şarap sıkıstırdı ve sımsıkı sarıldı. Gülmekten karnıma ağırlar girdi.

Lukas, "Pençelerini kız arkadaşımından çek bakalım," diye araya girdi ve tokalaştılar.

"Gel de arkadaşım Lizzy'yle tanış."

"Çok memnun oldum."

Lukas, "Bugünkü genel tekrar nasıl geçti?" diye sordu.

"Korkunçtu... Simetri, parçacık fiziği, ortacıklar, baryonlar, kuarklar vesaire vesaire. Sanki bilmediğim bir dil gibiydi."

"Birer kadeh şampanya?" diyerek araya girdim.

Harry, "Hayır demem," dedi.

Matthew da fazla zaman geçmeden geldi. Mutfak penceresinden bakınca taksisini görebiliyordum. Elinde yeşil ve beyaz çiçeklerle süslenmiş çok şık bir demet vardı.

Yanağından öperek, "Çok güzelmiş," diyerek teşekkür ettim.

Eli belimde, "Çok uzun zaman oldu," diyerek fısıldadı.

Lukas'ın baloda bana söyledikleri aklıma geldi.

"Nasılsın?"

"Harika! Ya sen?"

Lukas koridorda görüldüğü an oturma odasına geçtim.

Matthew'u gören Lizzy'nin göz bebekleri hayranlıkla büyüdü. Tokalaştıkları sırada kendini kaybetmemek için zar zor direniyordu. Matthew yanındaki kanepeye kendini bıraktığı anda ise kıpkırmızı kesildi. Çiçekleri vazoya koymak için mutfığa girerken elimde olmadan tebessüm ettim. Lukas arkamdan geldi.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Neden iyi olmayayım ki?" diye soğuk bir cevap verdi ve oturma odasına geçmeden önce uzun süre yüzüme baktı. Elimde olmadan ürperdim. Onunla tanıştığımdan beri ilk defa bakışları bana annesini hatırlatmıştı.

Odaya yeniden girdiğimde Matthew Lizzy'ye işinden bahsediyordu. “*The Guardian*,” dedi çalıştığı gazete için.

“Çok havalı!”

“Sanırım ben bu sıfatı kullanmazdım.”

Kıkırdadı. “Ama bir *Daily Mirror* sayılmaz değil mi?”

“Sence *Daily Mirror* havalı mı?” diye sordu Matthew alaycı bir ifadeyle.

Yine kıkırdadı. “Tamam, belki havalı değil ama kesinlikle eğlenceli.”

Lukas bana bakarak, “Yemek ne zaman hazır olur?” diye sordu.

“Beş dakikaya, dilerseniz şimdi masaya geçebiliriz.”

Lizzy elindeki şampanya kadehini sallayarak ve sendeleyerek oturmaya çalışırken, “Ayakta durabilir miyim emin değilim,” dedi.

“Bu kanepi seni resmen yuttu!” dedi Harry gülerek ve kadehi elinden aldı.

Matthew kanepeden doğrulurken elini uzatarak kalkmasına yardımcı oldu. Elini tuttu ve yardımıyla ayağa kalktı. Lizzy o an yine kıpkırmızı kesilmişti.

“Sana yardım edeyim?” diyerek arkamdan geldi ve erkekler yemek odasına girerken o da kendini daha fazla tutamayarak, “*Vaay!*” dedi.

Gülümsedim. “Hoşlanacağını tahmin etmiştim.”

“Cidden, çok seksi! Kız arkadaşı var mı?”

“Sanmıyorum.” Herhalde öyle bir şey olsaydı Lukas bunu bana yumurtlardı.

Ağızına doldurduğu lazanyalar yüzünden zar zor konuşan Matthew, “Bu harikaymış,” diyerek gülümsedi.

“Maalesef hepsi benim marifetim değil. Organik ürünler satan bir yerden aldım.”

Lizzy de, “İncir tatlısı ve mozzarella salatası da harika,” diyerek iltifatları devam ettirdi.

“Tek yapmam gereken incirleri soymak oldu,” diyerek samimi bir itirafı bulundum.

Harry kadehini havaya kaldırarak, “Olsun yine de çok başarılı!” dedi. Sırada kırmızı şarap vardı. Lizzy’ye bakarak, “Eski dostlara ve yeni dostluklara,” dedi.

Kadehlerimizi tokuşturduk. Lizzy’nin dudak büktüğünü görebiliyordum. Bunu yemek esnasında birkaç kez daha yapmıştı, özellikle de Harry konuşurken. Sanki ondan pek hoşlanmamış gibiydi.

Tatlıyı hazırlamak için mutfığa geçtim. Lizzy yanıma gelince ona, “Harry’den hoşlanmadın mı?” diye sordum. Tatlı olarak moi ve doğal çilek aromalı kremayla tatlandırılmış mereng bezesi hazırlıyordum ve bu arada sevgimi katmayı da ihmal etmemiştim!

Suratını ekşiterek, “Sanki başka bir çağdan gelmiş gibi. Matthew da çok havalı ama yine de daha normal sayılır,” dedi.

Yaptığı bu yorumu algılamam birkaç saniyemi almıştı ve sonra ben de merak ederek sordum, “Yani sence Lukas da mı başka bir dünyadan gibi?”

Geri adım attı. “Sonuçta o farklı. Fazla düzgün. Hiç Joe’ya benzemiyor.”

Kalbim yine sızladı ama neyse ki alkolün sayesinde eskisi kadar keskin değildi.

“Onu hatırlatmana inanamıyorum.”

Hemen kendini topladı: “Çok özür dilerim. Ne dediğimin farkında değilim. Galiba biraz fazla içtim.”

“Lukas’ı doğru düzgün tanıyorsun, ayrıca Harry de iyi bir çocuk.”

“Affedersin ikisi de iyi çocuklar. Kimseye çamur atma gibi bir niyetim yoktu.”

Aslında vardı ama bırakalım gitsin.

Tatlılarımızı yerken Harry, “Bence Alice’ten iyi bir öğretmen olmaz!” diye beklenmedik bir yorum yapıverdi.

Lukas’a bir tabak uzattığım sırada kendimi hafiften aşağılanmış hissederek, “Neden?” diye sordum.

“Oğlanlar nasıl ders dinleyebilirler ki senin gibi bir öğretmenleri olunca.”

“Şapşal şey, altı yaşındakilerin dersine gireceğim!” diyerek sırtına hafifçe vurdum. “Ayrıca son iki senede ergenlerle fazlasıyla zaman geçirdiğimden yeterince tecrübe de kazandım sayılır.”

Matthew katıla katıla güldü.

Lizzy aramızdaki bu sohbete bir anlam verememiş olacaktı ki, “Neler oluyor?” diye sordu.

“Sanırım öğretmenlik yapacağım.”

“Gerçekten mi?” diye şaşkınlıkla sordu, “Londra’da mı?”

“Hayır, Cambridge’te,” dedikten sonra gururla erkek arkadaşına baktım: “Lukas üniversitede bir iş buldu.”

Lukas araştırma görevlisi olacaktı. Astrofizik ve dış galaksi gözlem projeleriyle ilgili veya ona benzer bir şey...

Harry arkadaşının sırtına vurarak, “Bravo kardeş,” dedi. Kardeş mi? Gözlerim istem dışı Lizzy’ye kaydı ama gördüm ki o da benim gibi gülmemek için yanaklarını ısıırıyordu.

Gece yatağa girdiğimizde Lukas, “Arkadaşın beni hayal kırıklığına uğrattı,” yorumunu yaptı.

Bizi duyar korkusuyla fısıldayarak sordum, “Ne demek istiyorsun?”

“Bana çok görgüsüz bir kız gibi geldi.”

“Görgüsüz falan değil!”

“Harry’yle Minkowski uzay zamanı hakkında sohbet ederken üfleyp durdu. Üstelik bir de Matthew’a da onu yiyecekmiş gibi bakması, gerçekten çok ayıp oldu.”

“Lukas! Biraz anlayışlı olsana. Daha sevgilisinden yeni...”

“Sorun da bu ya!”

“Sessiz ol!”

“Demek ki bu ayrılığa o kadar da üzülmemiş, daha şimdiden arandığına göre.”

“Biraz flört etmenin kimseye bir zararı olmaz,” diyerek arkadaşımı savunmaya çalıştım.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Bakışlarındaki soğukluk içimi titretmişti. Ben tek kelime bile edemedim sırtını döndü ve ışığı söndürdü.

On Yedi Ay Sonra

Bölüm 47

Yaklaşık bir buçuk yıl sonra Rosalinde evlendi. Beş metrelik kuyruğu olan, yakası dantel işlemeli ve Swarovski taşlarla bezeli krem renkte göz alıcı bir gelinlik giymişti. Büyükannesinden annesine, annesinden ise ona miras kalan pırlanta bir tacın altında uzun sarı saçları dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı. Nikâha dört yüz davetli katılmıştı.

Ama ben davetliler arasında değilim.

Lukas ise davetliydi. Bence ilişkilerine tam bir nokta koymak istiyordu ama benim gitmemin pek yakışık almayacağını söylemişti.

Ben de internetten dedikoduları okudum. Almanca derslerim sayesinde yazılanların pek çoğunu anlamakta güçlük çekmiyordum. Düğün Alman yüksek sosyetesinde bir hayli ses getirmişti.

Almancam 2:1 geldi, yani birinci dereceyle mezun olmayı çok az bir farkla kaçırmıştım. Lukas tekne de çok fazla zaman geçirdiğim için beni suçlasa da ben notumdan gayet memnundum. Elbette, kendisi birincilik derecesiyle mezun oldu.

Mezuniyet sonrası bir sene Öğretmenlik Eğitimi Sertifika Programı'na katıldıktan sonra artık şehir merkezinde bir ilkokulda öğretmenlik yapıyordum.

Artık stajyerliğim de bitmişti. Altı-yedi yaş grubundan oluşan öğrencilerimin tadını çıkarıyordum. Başlayalı henüz iki hafta olmuştu ama işler gayet yolundaydı.

Telefon çaldı. Pazar sabahı dokuzdu ve ben arkama yasladığım yastıkların keyfini çıkarıyordum. Conduit Yolu'ndaki küçük bağ evimizde yaşamaya devam ediyorduk. Artık burayı evim gibi hissetmeye başlamıştım. Yatağımın başucundaki komodine uzanıp telefonu açtım.

“Alo?”

“Benim.” Arayan Lukas'tı.

“Hey!” Dizüstü bilgisayarımı kucağımdan indirerek dik oturdum. “Nasıl geçti?” Hâlâ Almanya'daydı. Düğün önceki gündü ama gece beni aramamıştı.

“İyiydi.”

“Bir sorun çıkmadı, değil mi?”

“Sorun çıkmayacağını zaten biliyordum.”

Bundan emin olmasına sevinmiştim. Önceki gece gözüme uyku girmemişti. Lukas'ın ailesi son dakikada araya girip ikisini barıştırırsa diye kendi kendime felaket senaryoları yazmıştım. Belki de bundan sonra herkes kendi hayatına devam edebilirdi –nişanlandığı günden bu yana kendimi arafta hissediyordum. Bana sanki gelmiş geçmiş en uzun nişanlılık süresi gibi gelmişti. Artık tüm bu gergin bekleyiş bitmesine rağmen neden kendimi rahatlamış hissetmediğimi bir türlü anlayamıyordum. Doğrusu kendimi hâlâ sağır ve dilsiz gibi hissediyordum.

Lukas sessizce, “Salı günü dönüyorum,” dedi.

Cumartesi geleceğini söylemişti. “Neden erken?”

“Burada kalmamın bir anlamı yok.”

“Sen iyi misin?” diye endişeli bir şekilde sordum.

İç çekti. “Gelince konuşuruz.” Nedense içimde bir sıkıntı vardı.

Bunu ona söylediğimde, “Merak etme endişelenecek bir şey yok. Sadece çok yorgunum,” cevabını aldım.

Uzun saatlerini alan işini suçlamak istiyordum ama biliyordum ki yorgunluğu fiziksel değil, duygusaldı. Ses tonu bana yılbaşından sonra Almanya'dan döndüğündeki ses tonunu anımsatmıştı.

Zihnen çökmüş gibiydi. Ailesinin Rosalinde'yle arasını düzeltmesi için ona baskı yaptığına emindim. Zaten o da bunu inkâr etmemişti. Ne babası ne de ailenin kalan üyeleriyle tanışmıştım. Annesi bir daha İngiltere'ye gelmemişti ve beni Almanya'ya davel eden de olmamıştı. Ciddiye alınmıyordum ve beni nasıl karşılayacaklarını bile bile oraya gitme niyetim de yoktu. Beni istemiyorlardı, muhtemelen hiçbir zaman da istemeyeceklerdi. Ama belki de artık Rosalinde engeli kalktığına göre, Lukas biraz nefes alabilecekti. Birkaç ay önce onu Almanya'ya dönmesi ve orada çalışması için ikna etmeye çalıştılar. Babası Münih Üniversitesi Fizik Fakültesi'nde onun için bir araştırma görevlisi pozisyonu ayarlamıştı, ama Lukas kesin bir dille reddetmişti. Onu daha önce hiç böyle kızgın görmemiştim. Normalde son derece sakin olan Lukas bu defa resmen kendini kaybetmişti. Telefonunun sürekli çaldığını ama açmadığını hatırladım. Onun hayatını yönetmeye çalışmalarından ve kendi isteklerini ona kabul ettirmek istemelerinden artık bıkmıştı.

Hatta o yaz Almanya'ya bile gitmedi. Düğüne gitme nede-ni de mesajını açık açık vermektir. Rosalinde'ye –ve diğerlerine– onun adına mutlu olduğunu göstermek istemişti. Küslük ya da pişmanlık yoktu. Dedim ya belki de bundan sonra herkes kendi hayatına devam edebilirdi.

Lukas'la konuştuktan sonra Jessie'yi aradım.

“Yarın gece için planın var mı?”

“Bir haftada iki kere, vay be ne kadar popüler oldum.”

“Lukas salı dönecekmiş de”, diye berbat bir açıklama yaptım.

Cuma gecesi sinemaya gidecektik ama Lukas erken geleceğinden planda değişiklik gerekecekti.

“Oh, neyse, yarın gece gitsek de olur.”

“Kaçta?”

“Yedi? Önce Wagamama'ya gideriz?”

“Güzel plan. Orada görüşürüz.”

Ben geldiğimde o çoktan varmıştı.

“Sadece beş dakika geç kaldım,” diye sızlandım saatini imalı bir şekilde bana gösterince.

“Açlıktan midem kazanıyor,” dedikten sonra içeri girip merdivenleri çıktık.

Önümüzde bekleyen altı kişi daha vardı.

“İşler nasıl?”

“Oh, Tanrım, sana anlatmam gereken bir şey var,” dedim heyecanla.

“Neymiş o?”

“Çinli çocuğu hatırladın mı?”

“Oh! Teknedeki çocuk mu?” diye sordu biraz düşündükten sonra.

“Evet!” Nehir yolculuğu boyunca vajına diye bağırıp dikkatimi dağıtan ve sonra kafamı köprüye çarpmana neden olan yaramazdı.

“Nasıl unutabilirim ki? Ne olmuş ona?”

“Benim sınıfımda!”

“Gerçekten mi?”

“Evet, öyle! Dikkatimi çekip duruyordu ama bir türlü nedenini bulamıyordum. Derken bugün aklıma geldi.”

“Çok komik. Okul iyi gidiyor mu?”

“Kesinlikle.”

“Tekneyi özlemiyor musun?” diye sorarken beni yan gözle süzüyordu.

“Elbette özlüyorum.” Bunu bilmesi gerekirdi. Hatta iskele yakınlarında dolaşmak bile beni hüzünlendiriyordu. Son turumda gözyaşlarım bir an olsun dinmemişti. Jessie okul tatillerinde de tekneye çıkmam için beni ikna etmeye çalışmıştı ama ben öğretmenliğe adım attığım anda hayatımın o sayfasının kapanacağını hissetmiştim. “Herkesi o kadar çok özlüyorum ki!”

“Siz gittiğinizden beri ortam eskisi gibi değil.” Muhtemelen diğerlerini ve haziran ayında doktorasını bitirdiği için ayrılan Chris'i

kast ediyordu. “Bu yazdan sonra hiçbirinizin geri dönmeyeceğini bilmek çok garip.”

“Yakında eziyet edebileceğin bir sürü çömez gelir.”

“Yok... Aynı şey değil.”

Önümüzde bekleyen birkaç kişi masalarına yerleşti. Biraz ilerleyebilmiştik.

“Canın sıkkın gibi.”

Gözlerini kaçırarak, “Biraz,” dedi.

Yüzüne baktım. “Emily’yle aranız nasıl?”

“Gayet iyi, keşke onu daha sık görebilsem. Hatta aynı eve çıkmayı düşünüyoruz.”

“Hey bu harika bir haber!”

Emily mezun olur olmaz Jessie’nin evinden ayrıldı ama İskoçya’ya dönmedi. Londra’yı seçti. İlişkileri aradaki mesafe yüzünden biter mi diye merak ederken, hafta sonları ya Londra’da ya da Cambridge’de buluştular. Sosyal Hizmetler’in Çocuk Esirgeme Kurumu’nda çalışmaya başladı.

“Bir saniye... Londra’ya mı taşınacaksın?”

“Öyle gibi.” Başıyla işaret ettiği yere bakınca garson kızın masamızı hazırladığını gördüm. Önceleri bunu fark etmemiştim ama bana artık Çinli demiyordu. Ben de ona ismiyle hitap ediyordum. Lakaplarımızı söylemememiz bana büyüdüğümüzü anımsattı ve hüznlendim. Neden bana Çinli demeyi bıraktığını da doğrusu hiç öğrenemedim, belki de artık eskisi kadar sık görüşmediğimiz için kendini bana yakın hissetmiyordu.

Restoran kalabalıktı. Benim tam sağımda Jessie’ninse solunda kalan masada bir çift oturuyordu. Kızın çenesi bir saniye bile kapanmamıştı.

Jessie gözlerini devirerek bana baktı ama ben bir şey söyleyemedim.

“Neyin var?”

Kafamı kaldırmadan mönüye bakıyordum. Londra’ya taşına-

çak olmasına inanamıyordum. Garsona siparişlerimizi verdik. Yan masadaki kız şimdi de işyerinde başına gelen çok can sıkıcı bir hikâyeyi anlatarak karşısındaki çocuğu boğuyordu.

Jessie, "Lukas aradı mı?" diye sordu.

"Dün."

"Düğün nasılmış?"

"Pek anlatmadı ama herhalde iyi geçmiştir."

"Neden erken geliyormuş?"

Hayatımda hiç bu kadar bağırarak konuşan birini görmemiştim. Yan masadaki kıza ters ters bakıyorum ama nafile.

"Ben de bilmiyorum." O masadaki kız lavaboya gitmek için uzaklaştığında bir oh çekip sessizliğin tadını çıkarmaya başladı.

"Hiç Joe'yu düşünüyor musun?" Yine gerildim.

"Elbette."

"Ona ulaşmak için uğraştın mı?"

Rahatsızca kıpırdanıyordum.

"Bunca seneden sonra mı?"

"Barı benim aramamı ister misin?"

Ağzında bir bakla vardı: "Ne diyeceksen de artık."

Yüzündeki korkuyu görünce mideme yumruk yemiş gibi hissettim.

"Özür dilerim." Normalde kolay kolay özür dilemeyen Jessie benden özür diliyordu.

"Neden?"

"Neden yaptım bilmiyorum... Belki de sırf meraktan..."

"Ne yaptın?"

Yaygaracı kız geri geldi ama gözüm artık onu görmüyor, kullaklanmı işitmiyordu.

"Birkaç ay önce barı aradım."

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu ve içimde umut kıvılcımları çakıyordu.

"Eeeee?"

“Ailesi artık orada çalışmıyormuş.”

Kıvılcımlar o anda üzerine su dökülmüş gibi söndü. “Nereye gitmişler?”

“Galiba Manchester.”

Onlar benim Joe’yla olan son bağlantımdı. Her ne kadar varlıklarına dayanamasam da orada olduklarını bilmek beni biraz olsun umutlandırıyordu ve şimdi elimde hiçbir şey kalmamıştı.

“Niye aradın ki?” diye hışımla sordum.

Şaşıyor. “Doğum gününden sonraydı...”

Hatırladım. Hep beraber kulübe gitmiştik ama Lukas istemeyerek gelmişti. Onun nefret ettiğini bile bile bira içiyordum. Ona göre bira kız içkisi değilmiş, ama kendi doğum günümde canım ne isterse yapabilirdim. Biraz fazla kaçırınca beni eve Lukas taşımıştı. Ertesi gün Jessie aslında Lukas’ın beni bardan *sürüklediğini* söylemişti. Kullandığı kelime aynen buydu. Büyük bir kavga etmiştik –Jessie ona karşı hep nefret duymuştu, ama yaptıkları için bu bir mazeret olamazdı. Bu olaydan sonra onunla bir hafta konuşmamıştım.

Garson kız yemeklerimizi getirdi ama benim tek lokma yiyecek halim yoktu. Jessie’nin yüzündeki ifadeden de Joe mevzusunu açtığı için pişman olduğunu görebiliyordum.

Konuyu değiştirmek için, “Ne izlemek istersin?” diye sordu.

Duygularımı yitirmiş gibiydim. “Fark etmez.”

“O zaman *Strike*’a ne dersin? Ben tepki vermeyince kikkoks-la ilgili bir belgesel,” diye bir açıklama yaptı.

Normalde, ne kadar da sürükleyici bir filme benziyor, diyerek iğneleyici bir yorum yapardım ama şimdi umurumda bile değildi.

En sonunda *The Last Kiss*’de karar kıldı çünkü *Strike*’ın gelecek hafta gösterime gireceğini öğrendi. Zaten ne olsa izlerdim, neticede kafamda kendi filmim oynuyordu.

Bölüm 48

Lukas Almanya'dan döndüğünde ben isteydim.

Yağmur çiselemeye başladığından, bisikletimin pedalını her zamankinden daha hızlı çeviriyordum. Ben daha bisikletimi bahçeye koymadan önce o kapıyı açmıştı bile.

Koşarak yanıma geldi ve beni kollarına aldı. Başımı omzuna yaslayarak, “İyi misin?” diye sordum.

Saçlarımı okşarken, “Seni özledim,” diye mırıldandı.

Bir adım geri giderek gözlerine baktım. Keder içinde olduğunu fark ederek bir kez daha iyi olup olmadığını sordum.

“Bir şey yok,” derken kafasını üzüntüyle iki yana salladı. “Şimdi sırası değil.”

Ayakkabılarını bile giymeden dışarı çıkmış olduğunu fark ederek, “Çorapların ıslanacak, içeri girelim,” dedim. Yine sarılma girişiminde bulundu ama bu defa geri kaçtım. “Neden erken geldin?” Soruma beni öperek cevap verdi. Bir an dirensem de öpüşü giderek yoğunlaştı. Bense onu kızdırmamaya dikkat ederek ellerimi göğsüne koydum ve onu hafifçe ittim. Böyle davranması beni korkutuyordu. Daha gideli beş gün olmuşken bu acele niyeydi? Gözlerini yere dikerek halıya baktı, oldukça dertli görünüyordu.

“Senin için bir fincan çay hazırlamamı ister misin?”

Aklıma söyleyecek bir şey gelmeyince böyle bir çareye başvur-
dum. Mutfağa koştum.

Döndüğümde onu koltuğa oturmuş pencereden dışarı bakarken gördüm. Hemen yanı başındaki sehpa çaydanlığı ve bardakaltılığını koyduktan sonra onu görecektir şekilde bir yere oturdum.

“Eline sağlık,” dedi.

Endişeyle, “İyi misin?” diye bir kez daha sordum.

Derken başını kaldırıp gözlerime baktı. Daha önce hiç görmediğim bir duygu patlaması fark ettim.

“Seninle evlenmek istiyorum.”

“Ne dedin sen?”

“Seninle evlenmek istiyorum,” dedi bu defa daha ateşli bir tonla.

“Ne? Ne zaman?” diyerek kekeliyorum.

“Şimdi. En yakın zamanda. Daha fazla beklemek istemiyorum.”

“Ama Lukas...”

“Beni sevmiyor musun?”

“Evet ama...” Joe.

“O halde?”

“Daha yirmi iki yaşındayım!” Joe.

“Fark etmez! Etmemeli!” dedikten sonra ayağa kalkıp yanıma geldi. “Seninle bir ömür geçirmek istiyorum. Daha fazla beklemek istemiyorum. Annemlerin beni daha fazla kontrol etmelerini istemiyorum!” Sesi nefretle dolmuştu. “Daha fazla beklemek istemiyorum.”

Joe, Joe, Joe, Joe, Joe. Beynimde durmadan tekrarlanan bir nakarat gibi.

“Bir şey söyle.”

“Ben... Yapamam...” derken gözlerimde yaşlar vardı.

“Neyi yapamazsın? Bir şey söyleyemez misin yoksa...”

“Seninle evlenemem. Henüz değil.”

“Ama neden?” Elimi tutarken yalvarır gözlerle bakıyordu, “Neden?”

Fısıltı gibi çıkan sesim zar zor duyuluyordu.

“Daha yirmi iki yaşındayım,” diyerek kendimi savunmaya çalışıyordum.

“Bir sene bekleriz, yazın evleniriz.”

“O zaman da yirmi üç olacağım, bu acele neden anlamıyorum.”

“Bense senin neden hayır dediğini anlamıyorum,” derken azarlar gibiydi.

“Hayır demiyorum ki... Sadece ben...”

“Eee?”

Sözlerime devam etmeden önce derin bir nefes alarak cesaretimi topladım.

“Rosalinde senin ilk aşkındı.”

“Evet. devam et.”

Pencereden dışarı bakarken bir yaprak gibi titriyordum, “Joe da benim ilk aşkımdı.” Şaşkın bir ifadeyle, “Joe mu?” diye sordu.

“Üniversiteye başlamadan önceki yaz tatilinde Dorset’te tanıştığım bir çocuk, işte benim ilk aşkım oydu... Her şeyin ilki.”

Sözlerimdeki imayı anladığını görüyordum. Derken koltuğa geri oturup çenesini eline yasladı ve beni dikkatle süzdükten sonra, “Anlat bakalım,” diye sert bir çıkış yaptı.

Ben de sözlerimin onu çılgına çevireceğini bildiğim halde anlatmaya başladım. Onu kaybedebileceğimi de biliyordum ancak bunu artık daha fazla içimde tutamazdım.

Ben ona hikâyemi anlatırken hiçbir yorum yapmadan sakince beni dinledi. Konuşmam bitince yine yorum yapmadı. Aramızda derin bir sessizlik oldu.

“Bakalım doğru mu anlamışım. Sana verdiği sözü tutmayan, günlerce boşu boşuna aradığın ve bulamadığın ve belki de bir daha asla göremeyeceğin bir çocuğa âşıksın,” dedi ve sesinde yine aynı soğuklukla devam etti, “üstelik asla gerçekleşmeyecek bir hayal uğruna *benden* vazgeçmeye razısın?”

Tek kelime etmeden ona baktım.

Sakin ama ciddi bir tonla devam etti, “Ailemi karşıma aldım, herkesin kesin evleneceğim gözüyle baktığı kadından ayrıldım, vatanımdan uzakta yaşamaya razı oldum... Kim için? Bana âşık olduğumu sandığım bir kız için. Benim sandığım bir kız ama asla benim olmayan bir kız için.”

Birdenbire gözleri yaşlarla doldu. Bu benim için tam bir şoktu çünkü daha önce Lukas’ın ağladığını hiç görmemiştim.

Yanaklarından yaşlar süzüldüğünü görünce çaresizce ona sarıldım ve art arda özürler diledim. “Ne yaptığımı inan ben de bilmiyorum, neden hâlâ onu kafamdan atamadığımı da.”

“Böyle söyleme!” Yüzündeki keder öyle derindi ki kendimi inanılmaz suçlu hissediyordum.

“Ne olur affet beni.” Kalbim onun sevgisiyle doluydu. Joe sözünü tutmamıştı. Böyle bir adamı beklemek delilikti! Dört yıl olmuştu, dört yıldır bitmeyen bekleyiş! Deli miydim yahu ben?

Ellerini çekti ve gözyaşlarını sildi. Bir kedi gibi kucağına kıvrıldım ve suratımı boynuna gömdüm. Beni reddetmeyerek o da bana sımsıkı sarıldı. Uzunca bir müddet öyle kaldık.

Bölüm 49

O Noel tatilinde Lukas beni Almanya'ya ailesiyle tanışmaya götürdü. Havalimanından bizi alması için şoförünü çağırdı. Aslında Klaus bizi karşılar diye umut etmiştim –tanıdık bir yüz görmek içime biraz su serper diye düşünmüştüm– fakat anlaşılan artık Berlin'de çalışıyormuş.

“Bu kadar gerilme,” dedi Lukas Almanca ve elimi sıktı.

“Uğraşıyorum,” dedim ben de Almanca. Son iki aydır onun dilinde pratik yapmak için her fırsatı değerlendirmiştik. Çok iyi sayılmazdım ama kötü de değildim. En azından konuşulanların büyük bir kısmını anlayabilecek seviyeye gelmiştim.

Lukas'ın ailesi Münih'in güneybatısında görkemli bir göl evinde yaşıyordu. Eve gidiş yolumuzda o zamana dek görmediğim güzellikte kırların, çayırların, bir sürü kulesi olan kalelerin, karların şapka gibi şekil verdiği uzun çam ağaçlarının arasından yol aldık. Uzun bir yolculuk sonrası tam karşımda kemerli pencerelerin sıralandığı krem renkte, kocaman bir köşk gördüm. Çatıdaki karlar eriyordu, çıplak alanlarda kırmızı kiremitlerin ara ara sırttığını fark etmiştim. Otlar ve çiçek tarhları karla bezenmişti.

Uzun zaman önce Wimpole Sarayı'na yaptığımız o gezi sonrasında biliyordum ki her ne kadar kar yüzünden tam olarak görünmeseler de ağaçların hepsi muntazam şekilde kesilmişti.

Ağzım açık bir şekilde, “Çok güzelmış,” diye mırıldandım.

Kuru bir tonla, “Evim,” dedi.

Şoför sağa çekip kapımı açmak için arabadan indi. Karla kaplı çakıllara basarak dışarı çıktım ve büyüleyici eve hayranlıkla baktım. Pencerelerden birinde bir kıpırtı fark ettiysem de dikkatle bakınca kimseyi göremedim. İçimde bir ürperti dolaşıyordu. Hava soğuktu ve arabanın içindeyken paltomu çıkarmıştım. Lukas arabadan indikten sonra koluma girerek beni kapıya doğru yöneltti. Saçlarım eskisinden kısaydı ama yine de omuzlarımı aşıyordu. Yola çıkmadan önce fön çektiymiştim. Koyu kahverengi yün bir tunik ve Lukas’ın bu gezi için özellikle satın aldığı yepyeni deri çizmelerimi giymiştim. Bir de özel tasarım bir ceket ve şalla kıyafetimi tamamlıyordum. Benim göz alıcı olmamı istediğinin farkındaydım ama ailesinin, kıyafetlerime bakarak bana hayran kalacağını pek sanmıyordum. Biz daha zili çalmadan kapı açıldı. Şık siyah takım elbiseli, kırk yaşlarında bir adam kapıyı açıp saygıyla eğilerek, *Herr Heuber* ve *misafirini* eve buyur etti. Kocaman, geniş tavalı bir hole adım attık. Tavan işlemleri altın kaplamaydı. Merdiven kenarlıklarına oyulmuş heykeller dikkatimi çekmişti. Sanki hayal âleminde gibiydim.

Lukas Almanca bir şeyler söylüyordu ve sözlerinden, anne babasının nerede olduğunu sorduğunu anlayabilmişim. Galiba çay içmek için bize sonradan katılacaklarmış. Kâhya olduğunu tahmin ettiğim bir adamın arkasından merdivenleri takip ederek cıfcaflı, altın kaplama duvarları olan bir koridordan geçiyorduk. Kâhya tam karşıdaki kapıyı araladığında valizimin çoktan odada olduğunu görünce ağzım açık kaldı. Herhalde şoför evin farklı bir kapısından girip valizimi odaya bırakmıştı. Lukas kâhyaya bir şeyler söyledi ve adam saygıyla eğilip odadan çıktı. Kapıyı kapatmadan önce aceleyle Almanca teşekkür ettim.

Kendimi yatağa atarken Lukas’a dönerek, “Vaay,” dedim ve şaşkın bir ifadeyle, “Çantan nerede?” diye sordum.

“Evin diğer tarafında, aile kanadındayım.”

Evimin hasreti bir anda içimi kasıp kavurdu. Daha geleli beş dakika bile olmadı ama onu daha şimdiden özledim.

“Bu durumda biz misafir kanadında mıyız?”

“Evet.”

“Aynı odada kalmamız yasak mı?” Burası pek ıssız bir yere benziyordu.

Acıklı bir ses tonuyla, “Evlenmeden olmaz,” diyerek sorumu cevapladı.

Eylülün başından beri bir daha evlilik konusunu açmamıştı. İlk başta buna çok sevinmiştim, sonra durum sanki gerçeküstü bir hal almıştı, aramızda sanki böyle bir konuşma hiç yaşanmamış gibiydi. Bir daha Joe’dan da hiç bahsetmemiştik.

Pencereden dışarı baktım. Oda birden kasvetli gelmeye başladı. Annesi yaklaşık iki buçuk yıl önce bizi ziyarete geldiğinde aynı yatakta yattığımızı zaten öğrenmişti. Daha sonra tekrar ziyareti-mize gelmedi ama sonuçta hemen hemen iki senedir birlikte aynı evde takıldığımızın elbette farkında olmalıydı. Aramızdaki durum inkâr edilemeyecek bir noktaya gelmişti. Derin bir nefes aldım. Bu konunun canımı sıkmasını istemiyordum. Odam arka bahçe-ye bakıyordu. Evin tam arkasında dikdörtgen şeklinde, yapay bir göl var ve onun arkasında ise sanki kilometrelerce uzuyormuş gibi duran doğal bir göl.

Lukas tam arkamdan, “Yazları su kayağı yaparız,” dediğinde olduğum yerde sıçradım çünkü farkında olmadan dalıp gitmiştim.

“Eğlenceli olmalı.”

Birkaç gün içinde kayağa gidecektik. Daha önce hiç kayak yapmamıştım ve itiraf etmeliydim ki biraz ürküyordum. Ayrıca su kayağında da pek maharetli olacağımı sanmıyordum. Bahçedeki göle baktım. Donmuştu ve üzerinde kuğular yürüyordu.

“Hah! Şu kuğulara baksana!”

Kıkırdayarak güldü ve beni pencerenin önünden uzaklaştırdı.

“Üstümü değiştirmeye gidiyorum. Alt kata inmeden önce gelip seni alırım.”

“Korkuyorum,” dedim samimiyetle.

Burnumdan öperken nazikçe, “Korkma,” dedi. Gitmemesi için dudaklarına yapıştım ama o yavaşça kendini geri çekti.

Yalvarır gibi, “Ben de seninle gelsem?” dedim ve o tebessüm etti.

“Üstünü değiştirmen şart mı?” Biliyorum deli gibi konuşmaya başlamıştım. “Benim de üzerimi değiştirmeme gerek var mı? Çünkü bu zaten en şık kıyafetim.”

“Sen zaten çok güzel görünüyorsun.”

“Sen de çok yakışıklı görünüyorsun, bence üzerini değiştirmene gerek yok.” Dudaklarına yapışarak onu yatağa attım. Bir yandan kıkırdıyor bir yandan da doğrulmaya çalışıyordu ama ben daha inatçıydım, o kalkmaya çalıştıkça ben ittiriyordum ve en sonunda teslim oldu, yatakta sarmaş dolaş dönmeye başladık.

“Tamam, pes ediyorum, üzerimi değiştirmeyeceğim.”

“Yaşasın!”

“Ama bir an önce aşağı inmemiz lazım.”

“Tamam.” Sadece hemen değil.

Koridor boyunca ilerleyerek geldiğimiz yolu geri dönerken Lukas’ın elini bir an olsun bırakmadım. Uzun merdivenlerden inerken etrafta çıt yoktu. En son basamağa eriştikten sonra sola döndük. Lukas elimi bıraktı ve onu takip ederek büyük bir kapıdan geçtim. Kapıyı ittirince içeriden kalabalığın sesi geldi ve içgüdüsel bir hareketle arkasına saklandım. Geriye dönüp elimi tuttu ve beni içeri soktu. Koyu kırmızı duvarların üzerinde yağlıboya tablolar asılıydı.

Antika, varaklı sandalyelerde tanımadığım yüzler oturuyordu ve bir kez daha kendimi rüyada gibi hissetmeye başlamıştım.

“LUKAS!” Yirmili yaşların sonlarında siyah saçlı bir adam coşkulu bir sesle bağırdı ve erkek arkadaşına kollarını kocaman açarak resmen ahtapot gibi yapıştı. Kendi aralarında Almanca bir sohbete dalmışlarken birbirlerinin sırtına vurarak samimiyetlerini belli ediyorlardı. Ne dediklerini anlamak için dikkatimi toparlayamayacak kadar gergindim ve ben onlara bakarken bu samimi arkadaş bana dönerek, “Sen Alice olmalısın,” dedi sıcak bir şekilde ve elimi tutarak, “ben de Markus,” diye kendini tanıttı. Bir anda etrafımızı tanımadığım insanlar kapladı. Markus’un zarif ve güzel eşi Eva ile tanıştım. Oğulları Max tam bir yumurcaktı, sarı saçları ve yaramaz bir gülüşü vardı ve Lukas’ın ablası Frieda da sıcak ve candan bir kadına benziyordu. Lukas’ın tombik teyzesi, sevimsiz eniştesi ve biri evli ve beş yaşlarında bir kızı olan iki kuzeniyle sohbet etme fırsatım olmadı çünkü Frieda beni alelacele oradan uzaklaştırarak antika koltuklardan birine oturttu. Benden yedi-sekiz santim uzundu ve oldukça iriydi. Çene hizasında kesilmiş açık sarı saçları vardı, gözleri yeşildi ve gülüşü muhteşemdi. Lukas’tan iki yaş büyüktü, yani yirmi altı yaşındaydı.

Oturduğumuz anda, “Sonunda seninle tanıştığıma o kadar memnunum ki!” dedi. Lukas kalabalık ailesinin ortasında kalmıştı. “Kardeşimin bunca zaman seni bizden sakladığına inanamıyorum!” Elimde olmadan gülümsedim ve omuz silktim. Elime şefkatle dokunarak, “Neyse ki artık bizimlesin,” dedi.

“Bana kendini anlat, her şeyi!”

“Hmm...”

Ailenin diğer üyeleriyle beraber Markus etrafımızdaki gösterişli koltuklara ve kanepelere oturmak için yanımıza gelince, “Frieda, kızı rahat bırak!” diye seslendi.

Frieda anlayamayacağım kadar hızlı bir şekilde Almanca bir şeyler söyledi ve Markus sustu. Sonra yeniden bana döndü.

“Ona aldırma, çok sıkıcıdır.”

Can sıkıcılık benim onu tanımlamak için kullanacağım bir kelime olamazdı ama sanırım zaten şaka yapıyordu. “Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki!”

Markus bana İngilizce özür dilemeden önce ona bakarak Almanca, “Daha dört günün var,” dedi.

“Sorun değil, Almancam çok iyi değil ama bazı şeyleri anlayabiliyorum.”

“Ayyy!” Frieda kolumu şefkatle okşayarak: “Lukas, sevgilin çok şeker!”

Markus, “Olsun biz yine de senin yanında İngilizce konuşalım,” dedi.

Kendimi kötü hissettiğimden, “Hiç gerek yok...” dedim.

Frieda araya girerek, “Elbette var, hem biz de İngilizce pratik yapmış oluruz,” dedi.

“Pratik yapmaya ihtiyacınız olduğunu sanmam. Bence İngilizceniz mükemmel.”

Kapı açıldı ve Lukas’ın annesi, yanında ondan yaklaşık on yaş büyük, hafiften beyazlamış saçları muntazam şekilde taranmış bir adamla salona girdi. Herkes gibi ben de anında ayağa kalktım. Atmosfer o anda bambaşka bir hal aldı.

Frau Heuber eliyle buyurun anlamına gelen bir işaret yaparak Almanca, “Lütfen oturun,” dedi. Ancak Lukas benim oturmam gerektiğini ima eden bir bakış attı. Kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Aah, Lukas!”

“Merhaba anne, baba,” dedikten sonra annesinin elini öptü ve babasıyla tokalaştı. Baş işaretini görerek hemen onlara doğru yaklaştım. Film devam ediyordu, çocuklar bile ağızlarını açmadan bizi izliyorlardı.

Annesi soğuk ve insanın içine işleyen bir bakışla, “Evimize hoş geldin Alice,” diyerek beni selamladı.

Elimde olmadan zarıfçe eğilerek teşekkür ettiğimi fark ettim. Ne yapıyordum ben?

Lukas İngilizce konuşarak, “Baba bu Alice,” dedi. Umarım bu duruma kızmıyorlardı.

Babası anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Annesi emreder bir tonla, “Artık içeri geçebiliriz,” dediğinde herkes yine ayağa kalktı. Lukas’ın anne ve babası yan taraftaki yemek odasına doğru ilerlerken sabırla arkalarından yürüdük. Yemek odasında uzun, maun renginde bir yemek masası ve üzerinde şık porselen yemek takımları vardı. Babası masanın bir ucuna annesi de diğer ucuna kuruldu. Lukas yanıma oturdu ve masanın altından elimi tuttu.

İkinci çayı merasimi de gayet resmi bir havada geçti. Masadaki onlarca leziz ikramın tadını çıkarmam mümkün değildi çünkü kendimi fazlasıyla gergin hissediyordum. Frieda benimle sohbet edebilmek için kendini paralıyordu ama ne zaman biraz kıkırdasak babası Almanca bir şeyler söyleyerek kızcağızı susturuyordu. Buna şahit olmak beni çok huzursuz etmişti. Neyse ki anne babası ve tombul teyzesi ile sevimsiz eniştesi odayı terk ettiler de böylece yirmili yaşlardakiler ve çocukların kaldığı salondaki hava bariz bir şekilde gevşeyiverdi.

Frieda, “Bazen kendimi on dokuzuncu yüzyılda yaşıyoruz gibi hissediyorum,” deyince elimde olmadan kıkırdadım ama Markus’un bu yoruma kızdığını da fark ettim. Tam kafa dengi bir kızdı. İyi anlaşacağımızı hissediyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Lukas’la bahçede kısa bir yürüyüşe kaçma fırsatı bulabildik. Hava karanlıktı ve dışarısoğuktu ama neyse ki ayaz yoktu, o nedenle yürüyüş yapmaya müsaitti. Yapay gölün yanından geçip bahçenin sonundaki göle ulaş-

mıştık. Küçük süsleme ışıklarıyla aydınlatılmış bir yazlık ev vardı; saçaklardan buzlar sarkıyordu. Avluda yan yana dururken Lukas beni kendine doğru çekti.

Geçici bir süreliğine şoka girmiş gibiydim: “Burası harika. Böyle bir yerde büyümüş olduğuna inanamıyorum.”

“Bana sıradan geliyor.”

“Hiç burayı özlemiyor musun?”

“Bazen.”

“Bunu bilmiyordum.”

Neden bilmiyordum? Sevgilisi olarak bunu bilmem gerekmez miydi? “Seni yarın Münih’teki Noel pazarına götüreceğim,” dedi.

“Harika.” Kısa bir sessizlikten sonra, “Buraya geri taşınmak ister miydin?” diye sordum.

Biraz düşündükten sonra, “Evet,” dedi. Bu fikir beni ürküt-müştü ama neyse ki, “Daha değil,” diyerek içime su serpti.

“Markus ve Eva ne iş yapıyorlar?”

“Markus babamın işinde.”

“Eva?”

“Şimdilik avukatlık yapıyor.”

“Şimdilik derken?”

“Markus varis olduğunda o da evin ve gayrimenkullerin idare-sini üstlenecek.”

“Avukatlığa devam edemez mi?”

“Sorun olur.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

İç çekerek açıklamaya girişti, “Anlamaman normal. Markus’la evlenince sorumlulukları değişti. *Hayatı* artık bu.”

“Yine de anlamıyorum ama boş ver, herkes halinden mem-nunsa beni ilgilendirmez.”

“Herkes memnun.”

Dört gün sonra kayak yapmaya Avusturya, Ischgl'e gittik. Lukas'ın babası siyah Mercedes G-Wagen'ını bize ödünç vermişti.

Yüzünde büyük bir memnuniyetle Alplerin sert virajlarını alırken koltuğa sıkıca yapıştım, Porsche'unu özlediği o kadar belliydi ki... Arabayı satınca eline geçen para kira ve yaşam masraflarına gitmişti ama yeni bir araba almak için daha fazla bekleyeceğini sanmıyordum.

Virajlı dağ yollarında yaptığımız yolculuk rahatlatmak şöyle dursun oldukça korkutucuydu ama yine de aldığımız her mesafeyle omzumdan biraz daha yük kalkmış gibi hissediyordum. Lukas'ın anne ve babasından uzakta olmak, rol yapmaktan kurtulmak ne güzel bir şeydi. O eve girmeden önce kafamdaki plan önlerinde eğilip bükülmemektir, sonuçta benden daha iyi değiller diye düşünüyordum ama o devasa konağın kapısından adım attığım anda cesaretim havaya uçmuştu sanki. Neyse ki Lukas'ın kardeşleri, onların eşleri ve çocuklar beni rahatlatmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ancak ben bir türlü kendim gibi olmayı başarabilecek kadar rahat hissedemiyordum.

Kocaman pencereleri karlarla kaplı bir dağa bakan, modern tasarımlı beş yıldızlı bir otelde konakladık. Süper lüks süitimizde buz kovanında bizi bekleyen pahalı bir şişe şampanya vardı. Omzumdaki son ağırlık da kalkınca kendimi büyük bir sevinçle yatağa atıverdim ve rahat bir nefes aldım.

"Mutlu musun?" diye sordu.

"Hı hı." Gözlerim kapalıydı ama döşeğin kımıldamasıyla onu üzerimde hissetmem bir olmuştu. Gözlerine baktım.

"Çok iyiydin."

"Annenlerle mi?"

"Evet ve diğer herkesle."

Yastıkları sırtıma yerleştirip doğruldum ve konuşmaya başladık.

"Diğerleriyle anlaşmak kolaydı," dedim.

“Onlardan hoşlanmana sevindim.”

“Hoşlandım. Hoşlanıyorum ama umarım anneler bana çok fazla sinir olmuyordur,” dedim gülümseyerek.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Zamanla sana alışacaklardır.”

Nasıl bir yorumdu bu böyle? “Umarım dediğin gibi olur,” dedim ama sesimdeki imayı fark etmedi. “Söyle bakalım şimdi ne yapmak istersin?” diye sordum. Yarın kendini piste atacaktı ama ben özel hocadan birkaç saat kayak dersi almayı planlıyordum. Lukas birlikte kayabilmemiz için en kısa sürede ustalaşmamı umuyordu ama bu gezimizde bunun olamayacağı kesindi. Umarım ben de gözüme hoş görünen kaplıcanın ve sıcak havuzun tadını çıkarabilirdim. Diyelim ki işler beklediğim gibi gitmedi, en azından kızakla da kendimi eğlendirebilirdim.

“Dağın zirvesine çıkıp gün batımını izleriz diye planlamıştım.”

“Kulağa hoş geliyor.”

Bir teleferiğe binip kemerlerimizi bağladık. Teleferik yükseldikçe yükseldi ve nihayet zirveye, karların bembeyaz gökyüzünün ise en mavi olduğu noktaya ulaştık. Kayakçılar yokuş aşağı tam gaz inerlerken Lukas’ın onlara imrenerek baktığını görebiliyordum. Eminim o da çok iyi bir kayakçıdır –her şeyde o kadar iyi ki.

Kalın eldivenin üzerinden elini tutarak, “Yarına kadar sabret,” dedim gülerek. Bana baktı ve yüzündeki birbirine girmiş duygular sağanağını fark ettim. “Neden böyle bakıyorsun?” dedim kıkırdarak ama o çok ciddiydi.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Alice ben sana âşığı**m**.” Gözyaşları inmeye hazır bekliyordu. “Bana Rosalinde senin ilk aşkı**ndı** derken yanılmıştın.” Başını hızla iki yana sallayarak, “Benim ilk aşkım *sensin*. Ben sana âşığı**m**, hayatımda senden başka kimseye âşık olmadım,” dedi.

Yutkundum. Keşke ben de aynısını onun için söyleyebilseydim. Ortada hiçbir neden yokken deliler gibi çılgık atmak istiyordum. JOE GİTTİ! O eski bir sayfaydı. Lukas ise benim geleceğim.

Belki mükemmel değildi, belki bazen biraz anlaşılmazdı ama aynı zamanda zekiymi, seksiydi ve havalıydı üstelik burada yanı başımdaydı. Beni hiç yalnız bırakmadı. Hiç terk etmedi. Geleceğim dediği zamanlarda geldi. Bana âşık olduğundan zerre kadar şüphem yoktu. Bunun onu sevmem için yeterli bir neden olduğunu kabullenemediğim için kendimi tokatlamak istiyordum.

Ben kendi düşüncelerime dalmışken Lukas eldivenini çıkarıp elini ceketinin cebine soktu. Gözlerini kaçırdı ve karların üzerinde diz çökerek elindeki pırlanta yüzüğü bana uzatırken sanki dünya durdu.

“Alice Simmons,” dedi sakın ve net bir ses tonuyla: “Benimle evlenir misin?”

O kadar ciddi ve bir o kadar da *endişeliydi* ki içim bir anda şefkatle doluverdi. Nihayet gözlerini bana çevirdi ve biliyorum ki o anda başka bir cevap veremezdim:

“Evet.”

Elveda Joe.

Bölüm 50

“**T**anrım bu görüp görebileceğim en büyük pırlanta.”
Lizzy’nin bu tepkisine gülerek yanıt verdim ve elimi çektim.

“Gerçekten, kolunu kaldırman zor olmuyor mu?”

“Oh, kes şunu.”

“Kocacım. *Kocacım*, Kocacım...”

“Kes şunu dedim, daha kocam olmadı.”

“Fazla bir şey kalmadı. Alışsan iyi olur.”

“Dalga geçmeyi bırak da bana bir gelinlik seçelim.”

Alışverişe ayırdığımız bir hafta sonu için Londra’daydım. Altı hafta öncesinden alabildiğim randevu için gelinlikçide bekliyorduk.

“Kocacığının sana özel bir gelinlik siparişi vermediğinden emin misin?” dedi dalga geçerek.

Güzel bir noktaya parmak basmıştı. “Vermese iyi eder. Bu kesinlikle benim seçeceğim bir şey olmalı.”

“Umarım o da bunun farkındadır,” dedi sessizce.

“Farkında,” desem de ona bunu tekrar hatırlatmam için zihnime not düştüm.

Yüzünde güller açan satış görevlisi önden giderek bizi, beyaz ve krem renkte gelinliklerin ipek kaplama askılarda sergilendiği özel bir salona götürdü.

Lizzy ağzı açık etrafı süzerken, “İnanılmaz,” dedi.

“Haydi, buradan başlayalım,” diyerek ona askılardan birini gösterdim.

“Nikâha sadece aylar kalmasına rağmen pek bir sakin görünüyorsun.”

“Neden sakin olmayayım ki?” diye ima ettiği şeyi geçiştirdim.

“Aslında neden bu kadar acele ettiğini hâlâ anlayabilmiş değilim.”

“Lizzy, yine aynı şeyi konuşmasak.”

Bu tartışmayı daha önce defalarca yapmıştım, hem Lizzy'yle hem de annemlerle. Lukas'ın babası gelecek yaz altmışına girecekmiş ve görünen o ki Frieda ve Noel'de tanışmadığım erkek arkadaşı adım adım evliliğe yaklaşıyorlarmış. Lukas araya başka mevzular girmeden önce düğün tarihini netleştirmemiz konusunda beni ikna etti. İşte bu yüzden ağustosta, bu ağustosta, yani beş buçuk ay sonra evlenmeye karar verdik.

AAAGĞĞĞĞĞHHHHHH!!!! Derin nefes al, derin nefes al.

“Almanya'da evlenmeye razı olmana inanamıyorum.”

“Ben de.” Ama Lukas'ın annesi çok ısrar etmişti. Daha sonradan öğrendim ki yılbaşında biz oradayken, anne babasının rızasını –aslında onayını diyelim– istemiş. Annesi nikâhın orada yapılması şartıyla buna olur demiş. Bizimkiler biraz içerlediler. Ben onların biricik kızıyım ve bilhassa annemin bu büyük günümde yapılacak tüm hazırlıklarda bizzat rol oynamak en büyük hayalimdi. Onu kırdığım için kendimi çok kötü hissediyordum ama Lukas'ın ailesiyle tanışınca umarım beni daha iyi anlayacaktı. Yüksek sosyetedede işler belli kurallara göre yürürmüş, her neyse...

“Kadın işlerin çoğunu kendi halletti, ben de akışa kapılıp gittim işte.”

Lizzy bunun üzerine, “Sen benden daha insaflısın,” dedi. Askıda duran gelinliklerden birini parmağıyla işaret etti. “Bak, işte bu çok güzelmiş.”

Elbise askısından çektiği parıltılı bir gelinliğe gözlerim takıldı. Onlarcasına bakıp duruyordum ama bana hepsi aynı geliyordu.

“Hımm güzelmiş,” dedim.

Lizzy bir bakışıyla yanımda biten satış görevlisi kıza, “Bunu deneyebilir mi?” diye sordu. Bir yandan da bakınmaya devam ediyorduk.

“Jessie ve Emily düğüne geliyor mu?”

“Umarım.”

“Kocacığın onlardan pek hoşlanmıyor sanıyordum.”

Senden de pek hoşlanmıyor ama bunu bilmene gerek yok. “Kocacığın demeyi bıraksan artık! Zaten ne düşündüğü önemli değil. Onlar benim dostlarım ve elbette düğünüme davetliler.”

Eğer kendileri de isterlerse ama geleceklerinden pek emin değildim. Ev arkadaşlarım nişanlanma haberimi pek hoş karşılamamıştı. Neyse ki annemler onlar kadar tepki vermemişti. Bu kadar ani bir kararla ve Almanya’da evlenecek olmamız onları biraz endişelendirmişti doğru ama Lukas’tan gerçekten hoşlanıyorlardı ve onunlayken mutlu olduğumu biliyorlardı.

Günün ilerleyen saatlerinde Lukas, “Güzel vakit geçirdiniz mi?” diye sordu.

“Evet teşekkürler. Lukas, gelinliğimi kendim seçmek istediğimi biliyorsun değil mi?”

Kaşlarını çatarak, “Cidden bunu benim seçeceğimi düşünüyor musun?” diye sordu.

“Hayır ama...”

“Balo elbiselerin yüzünden mi?”

Elbise değil, elbiselerin... İkinci ve son Trinity Baloma da Lukas’ın seçtiği ve parasını ödediği bir elbiseyle katılmışım.

Lizzy’ye bundan hiç bahsetmemiştim ama Jessie ve Emily’nin

dikkatinden kaçmamıştı. Jessie'nin Lukas'a kontrol manyağı dediği ilk olay buydu.

“Bu bambaşka bir şey, benim gelinliğimden bahsediyoruz. Her şey bir yana ama bu benim söz hakkımın olduğu yegâne şey,” diye sert bir çıkış yaptım.

“Tabii ki,” derken sesinde sevecen bir eda vardı. Sonra, kabanımı çıkarmama yardım etti. Ön kapıdan geçerken konuşmasını sürdürdü, “Kendin seçeceksin zaten ama hoşuna giden bir şeyler bulabildin mi?” dedikten sonra kabanımı askıya astı.

“Pek sayılmaz,” dedim omuzlarımı düşürerek. Ellerimi avuçlarının içine aldı ve gözlerimin içine bakarak konuştu:

“Dinle beni, biliyorum kendi sözünü söylemek istiyorsun ama bence pireye kızıp yorgan yakmamalısın.”

“Bu da ne demek şimdi?”

Bir hafta sonra Paris'e aile terzilerine gidiyordum.

Bölüm 51

Bir de bakmışım ki her şey kontrolümden çıkmıştı! Kimin düğününden bahsediyordum bilmiyorum ama kesin olarak bildiğim, sanki benim düğünüm değildi. Lukas'ın evindeki odamda, misafir kanadında kalıyordum ve kendimi yapayalnız hissediyordum. Hâlbuki annemler hemen yanımdaki odada, Lizzy ve Callum ise koridorun karşısındakinde kalıyorlardı. İlişkileri, nasıl desem, biraz fırtınalıydı. .. Şu anda yine eskisi gibilerdi ve hatta aynı eve taşınmayı bile düşünüyorlardı. İkisi de Edinburgh'de yaşıyordu ama Lizzy'nin Londra hasretiyle yanıp tutuştuğuna emindim.

Kapım tıklandı ve içeri girilmesi için seslendim.

Gelen, Frieda'ydı. Elinde bir tepsi ve üzerinde fincan, süt kâsesi ve çaydanlıkla içeri girdi.

Yatağında doğrulup gülümsedim: “Bunu nereden buldun?”

“Yukarı çıkarken Mariella'dan çaldım.”

Mariella ailenin en kıdemli hizmetçisiydi.

Tepsiyi devasa kemerli pencerelerin altındaki –sadece benim odamda dahi dört tane vardı– masaya koyarken bana, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu. “Fena değil,” diye cevap verdim.

“İyi uyudun mu?”

“Hayır,” diye samimi bir itirafta bulundum. Saat daha altı buçuktu ama ben beşten beri uyanıktım.

“Büyük gün,” dedi fısıltıyla ama sesi titriyordu. Nedimelerim-

den birisi de oydu. Lizzy elbette baş nedimemdi. Üç nedimem daha vardı ve onlarla daha önceki gün tanışmıştım. Demiştım ya, kendimi akışa kaptırmış gidiyordum.

Belki de akışa kaptırmaya çalışıyordum. Lukas'la aramızda Emily hakkında ufak bir tartışma olmuştu. Beş nedimem olacaksa biri Emily olmalı diye ısrar etmişken gördüm ki ailesi tahmin ettiğimden de geniş olunca, olay devlet meselesi haline getirildi... En sonunda ısrarımdan vazgeçtim ama bunun bir nedeni ise Emily'yi artık doğru düzgün göremiyor olmamdı.

Frieda kuaförün geldiğini söyleyince panikleyerek yatağımdan doğrulmaya çalıştım.

“Acele etmene gerek yok,” diyerek beni sakinleştirdi.

Odam evin ön tarafına bakıyor olsaydı kuaförün geldiğini görebilirdim ama göl manzaralıydı.

Lizzy, Callum ve bizimkiler evi ağızları açık gezdiler. Bahçeler şimdi öyle yeşil, öyle göz alıcıydı ki ama Paskalya tatili için nı-sanda geldiğimizde bahçe daha büyüleyiciydi. O gezi esnasında sözde ciddi ciddi evlilik planları yapacaktık ama annesi bize gerek kalmadan en ufak ayrıntıya kadar planlamıştı. Sanki bu benim düğünüm değildi. Yine de bu mükemmel olmayacağı anlamına gelmiyordu. Göle bakan arka bahçeye kurulan markizler görül-meye değerdı. Etraflarından küçük süsleme ışıkları sarkıyordu ve biliyordum ki karanlıktaki görüntüleri insanı mest edecekti ancak şu anda da gerçek üstü gibi duruyorlardı. Umarım, “Kabul ediyorum,” aşamasına gelene kadar kendimi olaya biraz daha kaptırabilirdim.

Yine kapım çaldı.

“Girin.”

Lizzy içeri girdi. Yüzündeki ifadeyi görünce suratım asıldı ama o, Frieda'yı görür görmez çabucak kendini toplardı.

“Oh. selamlar!” dedi.

Frieda ise yüzünde büyük bir gülümsemeyle, “*Guten Morgen*,” dedi.

“Ne oldu?” diye sordum endişeyle.

Kaşla göz arasında Frieda’yı işaret ederek, “Önemli bir şey yok,” dedi umursamaz bir tavırla.

Frieda ona dönerek, “Kuaför geldi bile, başlamadan önce hızlı bir çay molası vermek ister misin?”

“Kesinlikle.”

Aralarında kısa bir süre sohbet ettiler ama yüzündeki ifade sanki hayalet görmüş gibiydi.

Saatler saniyeler gibi geçiyordu. Düğün saat birdeydi fakat daha yapılacak, planlanacak o kadar çok şey vardı ki. Gerçi benim hiçbir şey yapmama ya da planlamama gerek yoktu –benim adıma her şey hazırlanmıştı. Tek istediğim, kafamdaki düşünceleri toparlayabilmem için beş dakikamın olmasıydı fakat etrafımda arı gibi dönen nedimeler, makyözler, kuaförler, elbise tasarımcıları ve ne bileyim daha kimler vardı. Her şey bana o kadar hayali geliyordu ki sanki tüm bunlarla benim hiçbir alakam olmadığını hissediyordum –kafamı toplayabileceğim sakın bir yer ve birkaç dakikam olsa, başka bir şey istemeyecektim ama imkânsız görünüyordu. Ne zaman Lizzy’yle göz göze gelsem suratında garip bir ifadeyle bana baktığını görüyordum, ama sorun ne diye sordüğümde ise bir şey olmadığını söyleyerek sorumu geçiştiriyordu. Nihayet saçım ve makyajım hazırды. Artık tek yapmam gereken şey, rahibin karşısında düşüp bayılmamak için ağzıma birkaç lokma atmaktı. Ondan sonra gelinliğini giydireceklerdi –üzerimde hâlâ sabahlık vardı. Nihayet Lizzy’yi sıkıştın’nayı başarmıştım.

“Rahibin karşısına çıkmadan önce bana ne söyleyeceksen söyle artık.”

Yüzünde yine o ifade: Korku.

Gözleri kalabalığı tararken bana sessizce, “Odana gidelim mi?” diye sordu.

Annemi bulduk ve ona biraz sakinleşmek için Lizzy’le odama geçeceğimi söyledik.

“Galiba ben de aynı şeyi babana teklif edeceğim, merak etme insanlardan bir müddet seni rahatsız etmemelerini rica ederim.”

“Teşekkürler anne.”

Annemi yanağından öptüm ve Lizzy’yi takip ettim. Ayak bağı olmamak için Callum, Jessie ve Emily’yle aynı otelde kalıyordu. Ben akşam erken yatmak için odaya hemen dönmüştüm ama Callum ve Lizzy prova yemeğinden sonra birkaç içki daha içmişlerdi.

Lizzy kapıyı yavaşça kapattı ve vakit geçirmeden yüzüne bakarak bir kez daha sordum:

“Ne var?”

Derin bir nefes aldı. Yüzündeki ifade değişti. Acıma mıydı?

“O olmayabilir ama...”

Kafam karışmıştı.

“Kim olmayabilir?”

Makyaj masasının çekmecesini açarak içinden bir DVD çıkardı ve bana uzattı. Kasetin üzerinde *Strike* yazıyordu. Bu filmle ilgili bir şeyler duyduğumu hayal meyal hatırlıyordum. Kapakta kaslı bir erkeğin arkadan çekilmiş fotoğrafı vardı, yarısı karanlıkta kalmıştı.

“Nedir bu?”

“Kıkboks’la ilgili bir belgesel. Jessie dün gece Callum’la izlememiz için ödünç vermişti.”

Doğru ya, geçen sonbahar Jessie’nin izlemek istediği filmi bu. Daha gösterime girmediği için biz de başka bir şey izlemiştik.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığından, “Ne olmuş?” diye sordum.

“Filmdeki çocuk... Ona çok benziyor... Joe'ya.”

Onun ismini söyleyeceği bir şekilde içime doğmuştu. Kendimi bir külçe gibi yatağa bıraktım ve boş gözlerle DVD kutusuna baktım.

İfadesiz bir ses tonuyla, “Tak,” dedim.

Hiçbir şey söylemedi; çekmecedен dizüstü bilgisayarını çıkarıp kucağıma koydu. DVD hâlâ içindeydi, film de yarıda kesilmişti, o nedenle tek yapması gereken tuşa basmaktı.

Sesini duyar duymaz tanıdım. Dövüş hakkında bir şeyler anlatıyordu ama yüzü görünmüyordu. Tek görebildiğim koyu gri bir kapüşon giymiş, karşısındaki kum torbasını yumruklayan ve fonda konuşması duyulan bir adamdı. Derken kapüşonlu adam bacağına doksan derece kaldırarak torbaya güçlü bir tekme attı ve başındaki kapüşon sıyrılınca yüzü göründü. Öyle büyük bir şoka girmiştim ki heyecandan neredeyse kucağımdaki bilgisayarı düşürecektim. Lizzy durumu fark ederek bilgisayarı kucağımdan alıverdi.

Soluğum kesilerek, “Bu Joe!” dedim.

Arkadaşımdın yüzünde endişeli bir ifade belirdi: “Çok özür dilerim, sana gösterip göstermeme konusunda emin olamadım...”

“Joe, Joe.” Bayılacak gibiydim, nefesim kesiliyordu ve soluk alamıyordum.

“Çok özür dilerim Alice.” Sesinde korku ve endişe vardı. “Jessie'yi bul,” dedim ama talebime bir anlam veremeyerek, “Neden?” diye sordu.

“Bul lütfen.” Nedenini ben de bilmiyordum. Tek bildiğim şu an ona çok ihtiyacım olduğuydu.

Sanki ruhani bir evreden geçiyor gibiydim. Onu cep telefonundan arıyordu ama ne dediğini duymuyordum bile. Gözlerim bilgisayar ekranına sabitlenmişti ve filmi yeniden oynatacak cesa-retim yoktu.

Telefonunu kapattıktan sonra yanıma gelip elimi tuttu. Bense tepkisizdim.

“Onu tanımıştım ama yüzde yüz emin olamamıştım. Çok...”

“Değişmiş,” diyerek sözlerini tamamladım. Saçlarını kestirmiş –kısa ve daha koyu– vücudu ise daha kaslı ve fit. “Ona ne olmuş?” diye yavaşça sordum.

“Bir bilsem.”

“Neden beni aramadı?” dememle gözlerimin dolması bir oldu.

Teselli etmek için elimi sımsıkı tuttu. Ne söyleyebilirdi?

“Bunun zor bir durum olduğunun farkındayım,” dedikten sonra elini boş ver anlamında salladı. “Ama tüm bu şamataya kapılmak zorunda değilsin. Hiçbir şey için çok geç değil. Onu hâlâ bulabilirsin.” DVD kutusunu kaldırdı. “Tanıtım yazısında adının Joseph Strike olduğu yazıyordu.”

“Joseph Strike mı? Joe Strickwold değil yani?”

“Joseph Strike kulağa daha hoş geliyor. Film dünyasında olur böyle işler bilirsin.” Demek o artık benim bir zamanlar tanıdığım kişi değildi. Kafama onlarca tuğla düşmüş gibiydim. Benim tanıdığım Joe hayatta ismini değiştirmezdi. Belki de artık her şeyiyle farklı bir adam olmuştu. Farklı biri. Ben *Lukas*’ı tanıyordum. Onun için ne anlam ifade ettiğimi biliyordum. Joe’nun bana yaptığını ben ona yapamazdım, onu incitemezdim.

“Jessie’yi ara da gelmesin,” dedim ifadesiz bir tonla.

“Ne? Ama neden?”

“Gelinliğimi giymeliyim.”

Ben oldukça sakın bir tavırla ayağa kalktığımda o sanki şoka girmiş gibiydi. “Alice!”

Gözlerine bakmadan konuşuyordum, “Sen de giyinsen iyi olur.”

“Filmin devamını görmek istemiyor musun?” diye şefkatli bir tonda sordu.

Kafamı iki yana salladım. “Hiç gerek yok.”

Pek çoğunu hayatımda ilk defa gördüğüm dört yüz davetlinin doldurduğu salona giden o uzun, upuzun koridorda ağır adımlarla, sersem bir halde ilerlerken ben ben değildim. Yan tarafta Jessie'nin kızıl saçlarını gördüm ama başımı o tarafa çevirmemeye dikkat ettim; yüzündeki acıma ifadesini görmek istemiyordum. Kocamla kuracağım yeni hayatıma doğru giden bu koridorda bana son kez eşlik eden babamın heyecandan hafifçe titrediğini hissettiğim koluna girerek yürüyordum. İlk aşkım olmayan ve asla da olamayacak kocam ama olsun, geçmiş geçmişte kalmalıydı.

Rahibin yanında beni vakur bakışlarla izleyen Lukas'a daha da çok yaklaşıyordum ve kendime onu sevdiğimi hatırlatıp duruyordum. Şu anda, şu saniyede onu sevip sevmediğimden emin olmamam sorun değildi çünkü şu anda aslında ben hiç ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Yirmi dakika sonra resmen kan kocaydık.

Üç Buçuk Yıl Sonra

Bölüm 52

Dünya evine girdiğim o gün sanki ameliyat masasına yatırılmış gibiydim. Ben, ben değildim. DVD'yi kapatmayı ve Joe'yu kafamdan uzaklaştırmayı başarabilmiştim. Sosyal Barbi maskemi takıp insanlara gülücükler saçmış, anadilim olmayan bir dilde, daha önce hiç görmediğim insanlarla ayaküstü muhabbet etmiştim ve eski dostlarımı görmezden gelmiştim çünkü onlar eski Alice hakkında çok ama çoooooooook fazla şey biliyorlardı. Eski Alice ölmüştü ve toprağın altındaydı ve yasını tutmaya bile gerek görmemiştim.

En azından başlarda... Balayımızın ilk dört gününde aklıma elbette ki hiç gelmemişti, ancak çok geçmeden gerçek hayata ani bir dönüş yapmıştım. “Gıda zehirlenmesi” yüzünden Lukas’a bakmak zorunda kalmıştım ama sonradan bunun mide virüsü olduğu anlaşılmıştı. Kaçınılmaz olarak bana da bulaşmıştı ve neticede ben tüm bir günü Maldivlerdeki süper lüks süitimizin banyosunda lavabonun başında kusarak geçirmek zorunda kalırken, kendisi ise tüm günlük bir dalış turuna iştirak etmişti. O muhteşem banyomuzun önündeki kusmuk lekeleriyle boyanmış lavabonun karşısında soğuk terler dökerek, çaresizce oturmak tuhaftı, düşünümüzden sonra kendimi en normal hissettiğim ilk andı. *Ve nihayet* gerçekler suratıma bir tokat gibi inmişti. Ben evli bir kadındım!

Ve Joe'yu bulmuştum. Yine kustum.

Hastalıktan kurtulunca ilk işim kendimi dışarı atmak ve kristal berraklığındaki okyanusa bakan bahçede saatlerce oturmak oldu. Kafamdakileri netleştirmek için temiz havaya ihtiyacım vardı.

Joe nasıl olmuştu da kikkoks belgeseli işine girmişti? Dorset'ten sonra neler yaşamıştı? O da benim gibi kara deliğe düşmüş müydü? Yoksa kendini toparlamış ve arkasına bile bakmamış mıydı? Bildiğim tek bir şey vardı: Onunla bir şekilde konuşmalıyım. İşte şimdi cevaplara ihtiyacım vardı, hiç olmadığı kadar. Bu cevapları öğrenmeden çiçeği burnunda kocamla yepyeni bir hayata kendimi tam olarak adayamam diye korkuyordum.

Balayımız boyunca içimi yiyip bitiren bir düşünce vardı: Joe'yla irtibat kurmak. Ama eve dönmeden Lukas'a bundan bahsetmeye niyetim yoktu. Ben dürüstlük en büyük erdemdir diye düşünerek evliliğimizin yalanlar üzerine inşa edilmesini istemiyordum ama ona DVD'den bahsettiğim anda bakışları öyle ürkütücü bir hal almıştı ki soğukluğu, iliklerime kadar işlemişti.

"Hele bir ona ulaşmayı dene, bu evlilik biter emin ol!"

İşte bu bana yaptığı ilk ve son uyarı olmuştu. Ona istediğim şeyin Joe'yla birlikte olmak değil, bundan sonra yoluma devam edebilmem için kafamdaki sorulara cevap bulmak olduğunu anlabilmek için çaresizce dil dökmüştüm ama o kararında kesindi.

Birkaç gün sonra işten eve döndüğümde Lukas'ı *Strike* DVD'sini izlerken bulmuştum. Onu hiç bu kadar kıskanç görmemiştim. Beni fark ettiği anda ayağa kalkıp DVD oynatıcıyı tekmelemeye başlamıştı ama aslında tekmelediği DVD değil kafasındaki başrol oyuncusuydu. Çıgıllıklarına aldırmadan tekmeledikçe tekmelemişti ve sonunda hızını alamayarak aleti var gücüyle duvara fırlatmıştı. Cihazın disk yuvası açılıp içindeki diski gördüğünde bu defa oldukça ağır hareket ederek filmi çıkartıp ortadan ikiye ayırmıştı, Daha sonra bana dönerek yüzüğümü çıkarmamı istemişti.

“Olmaz.”

“Ver onu bana.”

Bu kez daha sert bir tonla, “Hayır,” demiştim ve bana doğru yaklaştığını görerek geriye adım atmıştım. Sonunda banyoya kendimi kilitlemiştim ve o sakinleşinceye kadar dışarı çıkmamıştım.

Bu olay üç buçuk yıl önce yaşanmıştı. O zamandan beri köprü'nün altından çok sular geçmişti.

Lukas'la şehir merkezine yakın bir yerden, Newnham'den ev aldık. O kariyerinde yükseldi bense mahalle okulunda öğretmenlik yapmaya devam ediyordum. Bu dönem ders verdiğim sınıfa bayılıyordum. Altı-yedi yaşlarında ve çok sevimlilerdi, bir saniye durmak bilmiyorlardı ama olsun. Hepsine bayılıyordum ama Lukas'ın aksine kendi çocuğum olmasına henüz hazır değildim. İki yıl önce Rosalinde'nin bir oğlu olduğundan beri sürekli bebek yapmaktan bahsediyordu. Sanki bir yarışmadayız gibi hissediyordum.

Annemlerin keyfi yerindeydi. Babam erken emekliliğe ayrılmıştı ve hiç olmadığı kadar iyiydi. Annemin son resim koleksiyonu iyi satış yapmıştı. Hatta kişisel sergisini açması için resimlerini Brighton'a taşımayı teklif ettiler.

Maalesef Lizzy'nin annesi adına güzel haberler yoktu. Kanser Susan'ın peşini bırakmadı ve ne yazık ki Susan bu defa savaşı kaybetti. Lizzy yıkılmıştı. Annesinin son aylarında babasına ve kız kardeşine destek olabilmek için Londra'ya taşındı. Callum pek de destekleyici olmadı, Lizzy de bunu bardağı taşıran son damla olarak gördü ve ilişkilerine noktayı koydu ancak veda seksi yapımları onu bir bebekle baş başa bıraktı. On sekiz ay önce dünyalar tatlısı bir kız doğurdu: Eleanor Susan McCall. Ellie dediğimiz bu tombik yanaklı bebeğin tıpkı annesi gibi masmavi gözleri ve dalgalı, kahverengi saçları var. İnsanın annesi daha yeni ölmüşken kendi çocuğunun doğması nasıl bir histir acaba? Bunun düşünce-

si bile mideme bir yumruk yemiş gibi hissetmeme neden olmuştu.

Lizzy şimdi babası ve kız kardeşiyle aynı evde kalıyordu ama kendi ayakları üzerinde durmasının vaktinin geldiğini de düşünmüyor değildi.

Jessie ve Emily'den bahsedecek olursam, ilişkileri giderek güçleniyordu. Artık Londra'da yaşıyorlardı ve onlarla elimden geldiğince sık bir araya gelmeye çalışmama rağmen bu pek mümkün olmuyordu. Jessie Noel'de birkaç kez beni aramıştı ama ben hâlâ onu arama fırsatı bulamamıştım.

Frieda da evlenmişti ve düğünü bizimkinden bile muhteşemdi. Doğrusunu söylemek gerekirse onun düğününde kendiminkinden daha çok eğlenebildim. Lukas'ın ailesinin evinde kendimi hâlâ rahat hissetmiyordum ama evli olduğumuz için eskisinden biraz farklıydı. En azından aynı odada yatmamıza izin vardı! Noel'de oradaydık ve Markus, Eva'nın üçüncü bebeklerine hamile olduğunu sevinç içinde duyurmuştu. Bu da Lukas'a bana yaptığı baskıyı arttırması için yeni bir mazeret vermiş oldu ama ben henüz hazır değildim.

“Dikkat et Bennie.” Bugün bahçe nöbetçisiydim ve öğrencilerim, Noel tatili sonrasında enerjilerini katlayarak daha bir yaramaz dönmüşlerdi. Bence her şeyin sorumlusu şekerdi. Bende ise tam tersi bir etki yaratmıştı. Bir başka soğuk, kasvetli ocak günü, Almanya'da mideye indirdiğim onca zencefilli kek yüzünden kendimi aşırı halsiz ve davul gibi şişkin hissediyordum. Resmen bu şeyin müptelası olmuştum!

Bennie tırmanma duvarının yanı başında hayali bir düşmana karate tekmeleri atıyordu.

“BAAM, BAAM!”

“Dikkat etmezsen ayağına soğuk kompres yapmak zorunda kalacağız,” diyerek onu uyardım. Öğretmenliğe başladığımdan

bu yana soğuk kompres her gün kullandığım kelimelerden birisi olmuştu. Lukas'ın çok hoşuna giden iki kelimeydi...

En yaramaz öğrencilerimden biri olan Bennie, beni takmama-ya devam ediyordu.

Bennie'nin tekmelerine yaklaşan bir çocuğu fark ederek koşturuyorum.

"Bennie."

"Ben Joseph Strike'ım! BAAM! BAAM!"

Vinnnn! Vinn! O hayali düşman benim, tekmeleri sanki mi-demdeydi...

"Kim dedin sen?" Eğilip ona bu soruyu sorarken sanki ölmüşüm de mezarımı çiğniyorlar gibi hissediyordum.

"Joseph Strike. BAAM! BAAM!"

Kendime gelmek için büyük bir uğraş veriyordum ve ayağa kalkarak, "Haydi git biraz da kaydıraftan kay. Çabuk ol!" dedim.

Suratı asıldı ve omuzlarını silkerek ilerledi.

Teneffüsün bitmesini beklerken içim içimi yiyordu. Öğretmenler odasına adımımı attığım anda doğrudan bilgisayarı hedef alarak Google'a Joseph Strike yazdım. Karşıma milyonlarca sayfa çıkınca sersem gibi oldum. IMDb'ye bağlanan adrese tıkladım: İnternet Film Veritabanı.

Aktör sayfası. Vesikalık fotoğrafını ekranda gördüğüm anda mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı, çene hatları on sekizindeki halinden çok daha belirgindi, bronz teninde hafif kirli sakalı vardı. Saçları kısa, gözleri gece kadar koyu ve yüzünde hafif bir tebessümle objektife poz vermişti.

"Bak sen, Joseph Strike'ın resimlerine mi bakıyorsun?"

İş arkadaşımın sesini duyunca bir anda olduğum yerde sıçradım. Roxy. Sekiz yaş gurubunun sınıf öğretmeni idi.

"Çok seksi değil mi?"

"Sen... Sen onu nereden tanıyorsun?" diye kekeleyerek sordum.

Şaka yapmışım gibi gülüyor. “Son aylarda farklı bir gezegende mi yaşıyordun? *Sky Rocket*’i izlemedin mi?”

“Almanya’dan yeni döndük de,” diyerek kendimi mazur göstermeye çalıştım.

“Tatlım, orada sinema yok mu?” dedi dalga geçerek.

Ama ben gülmüyordum. Lukas’ın ailesi sinema ya da televizyonla pek haşır neşir sayılmazdı. Onlar için varsa yoksa yürüyüş, kayak, kitap okumak ve eğer biraz şanslıysam bilardo oynamak...

Sky Rocket hiç de yabancı gelmiyordu. “Galiba duymuştum,” dedim sessizce. “Duymasın şaşardım. Bu film yılbaşında Noel Baba’dan bile daha popüler oldu, *mutlaka* izlemelisin.”

Roxy bilgisayar ekranına eğilirken fareyi elimden aldı ve bir film posterinin üzerine tıkladı. Posterde beş aktörün resmi vardı ama Joe’yu tanımak çok zordu. Üzerinde uzay çağından gelmiş gibi duran bir kostüm vardı, başı yukarıda ve yüzü doğru düzgün görünmüyordu. Bu posteri bir yerlerde daha görmüştüm ama resimden onu çıkarmak o kadar kolay değildi.

Roxy, filmografisi üzerinde geziniyordu. Listede yedi film vardı.

“Dur!” diye araya girince ne olduğunu sordu.

Nasıl olur da bu filmlerin hiçbirini bilmem? *Strike* listenin en sonunda. Boğazım kurumuş gibi hissediyorum: “Hepsini izledin mi?”

Bu saf soruma fazla takılmayarak, “Yarısı daha vizyona girmemişti,” dedi. “*Strike*’ı daha geçen hafta izledim. *Sky Rocket*’ı izledikten sonra hemen Amazon’dan sipariş vermiştim, bir de yayınlanmalarından bir yıl falan sonra *Hong Kong Kid* ve *Capture*’ı da izlemiştim ama bu filmlerdeki rolü çok azdı.” Ekrana biraz daha yaklaşıp, “Baksana- “*Night Fox* hâlâ montaj aşamasındaymış. *Phoenix Seven* da öyle, şimdiki filmi ise *Magnitude Mile*’miş.”

Kalbim bir matkapla deliniyor gibiydi.

“Yukarı çıksana,” dedim. Adının Joseph Strike olduğu yazıyordu ama gerçek bu değildi; onun adı Joe Strickwold’dur.

Gerçi yaşını doğru yazmışlardı: Benden iki yaş büyüktü, yani yirmi altı.

Bir başka vesikalık fotoğrafa bakarak derin bir ah çekerken, “Bu da çok yakışıklı,” dedi ve devam etti, “Ama bu resim gerçekleri tam olarak yansıtmıyor bence. Tanrım geçen yıl Johnnny Jefferson evlendiğinde resmen yıkılmışım. Çok şükür piyasada hâlâ boşta olan yakışıklılar da var...”

O ünlü yıldızı hakkında konuşadursun... Benim kafamda başka meseleler vardı.

Günün geri kalanını otomatiğe bağlamış bir halde geçirdim. Bulduğum ilk fırsatta eve kaçıp Jessie'yi aradım.

“Jessie? Benim, Alice.”

“Hey,” derken sesinde şefkat vardı.

“Gördün mü?”

Neden aradığımın bal gibi farkındaydı. Noel'de beni iki kere aramıştı, muhtemelen nedeni buydu...

“Hayır.” Sessizlik. “Ya sen?”

“Emily'yle izledik geçen hafta.”

“Nasıldı? O nasıldı?”

“İyiymi...” Sesinde gizlenemez bir hayranlık seziyordum: “Yani kızların bakış açısından bakınca, bu yaygaranın neden koparıldığını anlamak zor değil,” dedi kıkırdayarak.

Ellerimin titrediğini fark etmişim. “Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu.

“Ne?”

“Onu bulmaya çalışacak mısınız?”

“Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Düşündüm de...”

“Hayır, onu aramaya falan çalışmayacağım. Böyle bir niyetim olsaydı bunu yıllar önce yapardım.”

Hattın diğerk ucunda sessizlik vardı. Telefon bipleli ve başka bir aramanın geldiğini anladım.

Ona hatta birinin beklediğini söyleyerek kapattım. Bu defa, Lizzy'ydı.

Hafiften telaşlanmış olmalıydı ki, "Sen iyi misin?" diye sordu. Onun da, biraz geç de olsa, *Sky Rocket*'ın Joe'sunu keşfetmesi beni hiç şaşırtmamıştı. Sinemaya pek gitmezdi. Hatta bu aralar evin kapısından bile çıktığı pek söylenemezdi.

Derin bir nefes alarak sorusunu cevapladım: "İyiyim merak etme. Jessie'yle konuşuyordum."

"Anlattı mı?"

"O değil öğrencilerimin birinden duydum. Joseph Strike ne zamandan beri altı yaşındaki oğlan çocuklarının kelime dağarcığında acaba?"

"Vay anasını, onu gündüz programında görene kadar buna inanamamıştım."

"Nerede, İngiltere'de mi?"

"Evet, şu anda Londra'daymış."

"Burada yani?"

Bir anda gerçek hayata döndüm.

"İstersen ona ulaşmayı deneyebilirsin."

Yine mi?

Bu en karanlık sırnımı bilen tek kişi oydu. Bir şekilde Joe'ya ulaşmayı denersem evliliğimizin biteceğine dair Lukas'ın tehdidine rağmen, kalbimin en derinlerinde buna izin verememiştim. Kendimi berbat hissetsem de ve suçlu, ve endişeli ve hain, yine de *Strike*'ı çeken film şirketinden birileriyle konuşmayı başaramıştım. Basın departmanlarından bir yetkili bana onun Los Angeles'a taşındığını söylemişti. Ajansının bilgilerini de -Nicky Braintree adında bir adammış- vermişlerdi ve onu aramıştım. Telefonuma cevap vermeyince ben de mesaj bırakmak isteme-

miştim. Tam da vazgeçmek üzereyken, birkaç gün sonra, onu yeniden arama cesaretini göstermiştim.

Bu defa başka biriyle görüşmedeymiş ama ben yine de ısrarla beklemiştim ve santral görevlisine kişisel bir mesele olduğunu üzerine basa basa söylemişim. Sonunda kendisiyle görüşebilmişim.

“Ben Alice ...” Ona yeni soyadımı, Heuber’i söylemek istemiştim ama Simmons biraz sahtekârlığa kaçır gibi hissetmişim.

“Buyurun?”

“Joe... Joseph Strike’a ulaşmaya çalışıyorum.”

“Yalnız değilsin canım, mesele nedir?”

Böyle bir yorum beklemiyordum. Onu nereden tanıdığımıza ilişkin bir şeyler gevelemişim.

“Aradığınızı söylerim, bana numaranızı bırakın ben de...”

Cevabını bildiğim halde, “Siz bana numarasını verseniz olmaz mı?” diye sormuşum.

Gayet kendinden emin bir tonla, “Müşterilerimin bilgilerini veremem canım, dediğim gibi numaranı verirsen mesajını kendisine iletirim.”

“Ama, ben, yapamam.”

Yanımda Lukas varken araması gibi bir riski göze alamamışım.

Sinirli bir of çekmişti ve zamanını boşa harcadığımı söyleyip telefonu suratıma kapatmıştı.

Onu bir daha arama girişimim olmadı. Onu Google’da aratmayı da bıraktım. Kocamın hatırına onu bu defa tam olarak ve sonsuza dek kafamdan çıkarmaya azmettim.

“Olmaz Lizzy, evliliğimi riske atamam. Boş versene, zaten ben şimdi alt tarafı Joe’nun ünlü olmadan önce yatağa attığı sıradan bir kızım işte.”

Böyle düşünmek bile elimin ayağımın kesilmesine neden oluyordu.

Bölüm 53

O başkasından öğrenmeden önce Lukas'a Joe'nun bu yeni şöhretinden bahsetmeyi planlıyordum. Yine sinirden ortalığı yakıp kavurmasından korkuyordum ama bu üç buçuk sene önce yaşamıştı; o günden bu güne köprünün altından çok sular geçmişti.

Genelde altı buçuktan önce eve gelmezdi, bu yüzden önce sınav kâğıtlarını okudum, sonra ertesi günün dersleri için hazırlığımı yaptım ve ardından da mutfağa girip en sevdiği yemeği hazırlamaya koyuldum: Yeşil biberle tatlandırılmış bonfile ve parmak patates. En büyük umudum bu yemek sayesinde tartışmanın fazla büyümemesiydi. Lukas yediye çeyrek kala eve vardı ve tamamen bitik bir halde karşımda duruyordu. “Bu ahmak ısılatan yağmurdan bıktım usandım,” dedi üfleyerek. Bir yandan da ıslak montunu çıkarmaya çalışıyordu. “Bu hafta sonu Norfolk sahiline gitmeyi planlamıştım ama hava durumu hiç güzel şeyler söylemiyor.” Koridora girerken kollarımı ona sımsıkı sardım.

“Hey, sen,” dedim gözlerinin içine bakarak.

O da bana baktı ve dudaklarına bir buse kondurdu. “Mutfaktan gelen kokular da neyin nesi?”

Yemeği henüz fırına koymamıştım ama ona mönüyü söyleyiverdim.

“Hımm. Açlıktan ölüyorum. Bir şişe şampanya açmamı ister misin?” O asla şampanyaya, köpüklü demezdi.

“Bilmem ki...” Bunun aslında bir kutlama olmadığı az sonra belli olacaktı ama canı ne istiyorsa onu yapmakta serbestti: “Olur.”

Mutfağa doğru giderken, “Günün nasıldı?” diye sordu.

Yüzümde gülücükler açarak, “Güzeldi,” dedim. İşte bu ona Bennie’yi anlatabilmem için kaçırılmayacak bir fırsattı ama ben ürktüm: “Ya seninki?”

“Güzeldi.” Müthiş bir proje *filan filan falannnnnnn*. Ne konuştuğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek kaşını kaldırarak: “Ne anlattığın hakkında hiçbir fikrin yok değil mi?” diye sordu.

Sırıttım: “Ne şimdi ne sonra, bizim ailenin beyin küpü sensin.”

Offff. Kısa süreli ama etkili bir şokla yine aklıma Joe geliverdi. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Ses tonumu yumuşatarak, “Bugün bir şey oldu,” dedim.

Şampanya şişesini açarken kaşları çatılarak ne olduğunu sordu.

“Bekle,” diyerek araya girdim kadehleri doldurmadan önce.

Parmağı mantarı kavramışken bir an tereddüt etti, tıpanın neşeyle patladığı bir anda bundan bahsetmek biraz tuhaf kaçacaktı.

“Yani bunu uzatmaya gerek yok, zaten uzatılacak bir mevzu değil ama bugün bir şeyler duydum... Joe’yla ilgili.”

Gözleri bir ok gibi içime işliyordu. “Devam et.”

“*Sky Rocket* diye bir filmde oynuyormuş. Çocuklardan birinden duydum ama cidden uzatılacak bir konu değil.”

Gözlerini, elinde tuttuğu şişeye dikti.

“Haberim var.”

“O filmde oynadığını biliyorsun yani.”

“Hayır, filmde haberim var, iş arkadaşlarımdan biri hafta sonu sinemada izlemiş.” Şişeyi tezgâha bıraktı.

“Özür dilerim,” diye saçma bir cümle kurdum.

Gözlerimiz birkaç saniyeliğine yeniden buluştu ama sonra başını tekrar çevirdi. “Özür dilemene gerek yok, senin hatan değil ki.”

Oh, rahatladım. Parmak uçları şişede gezindi ve sonra tezgâhın üzerinde onu hafifçe ileriye doğru itti.

“Artık canım şampanya istemiyor.”

“Yemeğe geçelim mi?” diye sordum korkarak.

“İştahım kalmadı.”

Korktuğum şeyi yaptı ve mutfaktan çekip gitti. Merdivenleri çıktığını duyabiliyordum, ardından yatak odamıza geçip kapıyı kapattı. Yeşil biberin ısınması için ocağı açmışım, ama kapatıp arkasından gittim.

Odaya girerken yavaşça, “Lukas,” dedim. Ellerini yüzüne kapatmış yatağın üzerinde oturuyordu. Yanına geçtim ve elimi göğsüne koydum. Dokunuşum onu korkutmuş gibi geri kaçtı.

Boğuk bir sesle, “Onu hâlâ seviyor musun?” diye sordu.

Samimi bir cevap verdim. “Artık onun kim olduğunu bile bilmiyorum.”

Ellerini yüzünden çekip bu defa gözlerime baktı.

“Soruma cevap vermedin.”

“Tabii ki onu sevmiyorum,” diye bağırdım. “Onu yıllar önce tanımıştım. Daha on sekiz yaşındaydım. Şimdi kimdir, nedir artık hiçbir fikrim yok.”

“Ailen onun kim olduğunu biliyor mu?”

“Hayır, sanmam. Yani onu tanısalardı eminim bahsederlerdi.”

“Sakin sen söyleme, başka kimsenin öğrenmesini istemiyorum.” Gözlerini tavana dikip kısık ama kesin bir tonla, “Ben çocuk istiyorum,” dedi.

Bakışlarımı çevirerek “Olacak,” dedim.

“Ben şimdi çocuk sahibi olmak istiyorum.”

“Rosalinde meselesi mi yine?”

Sinirli bir ifadeyle gözlerini kapattı ama inkâr da etmedi. Elimini göğsünden çekti ve o da yatağın üzerinde oturdu.

“Sen neden çocuk istemiyorsun?”

“Tanrım, Lukas, daha yirmi altı yaşındayım!”

“Her şey için yaşını bahane ediyorsun! Yirmi altı çoluk çocuğa karışmak için gayet uygun bir yaş.”

“Evet, ama önce kariyer yapmak istiyorum.”

“İyi de alt tarafı bir ilkokul öğretmenisin.”

İçimde öfke yanardağı patlamak üzereyken, “Bu da ne demek oluyor şimdi?” diye öfkeyle sordum.

“Hiçbir şey, yani sonuçta ne zaman istesen öğretmenlik yapabilirsin.”

Durup dururken ağızımdan, “Rosalinde’yi seviyor musun?” diye bir soru çıktı.

Yataktan kalkarak bana sert bir bakış atıyor. “İşte şimdi saçmaladın.”

“Onu en son ne zaman gördün?” Susması hayra alamet değil.

“Lukas?” diye üzerine gittim. İçimdeki endişe giderek büyüyordu.

Gardırobunu açıp parlak, siyah ayakkabılarını içeri koydu.

“Noel’de,” diye hızlı bir cevap verdi.

“Noel derken? Yani ben oradayken mi?” Anlamıyordum.

Onunla hâlâ tanışmadım ama bazen tanışsa mıydım diye düşünmeden edemiyorum. Gerçi o düşünümüze *davet edildiği* halde gelmemiştii.

“Ona Münih’te Noel pazarına gittiğimiz gün rastlamıştım. Yanında küçük oğlu Ferdinand vardı.”

Ben rahat rahat alışveriş yapayım diye topu topu bir saatliğine ayrılmıştık.

“Neden bana anlatmadın?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Bilmem.”

Sesim titreyerek bir kez daha, “Onu hâlâ seviyor musun?” diye sordum.

“Tabii ki hayır Alice,” diyerek beni azarladı.

“O seni seviyor mu?”

“Öyle bile olsa bunu bana asla söylemez.”

Bu pek de insanın içine su serpecek bir cevap sayılmazdı.

“Mutlu mu görünüyorlardı?”

“Herhalde mutludur. İkincisine hamileymiş.” Neden bu habere sevinemiyordum acaba? “Nasıl oldu da konuşma Rosalinde’ye kaydı? Ben *Joseph Strike*’tan bahsediyoruz sanıyordum,” derken sesinde dalga geçer bir tonlama vardı.

“Anlatacak yeni bir şey yok,” dedim kızgınlıkla.

Meselenin bu şekilde kapanmayacağını farkındaydım. Eğer Joe Roxy’nin dediği gibi bir süperstarsa onu daha çok göreceğiz demekti.

Bölüm 54

Bundan daha yetersiz bir ifade olabilir miydi bilmiyorum... O yaz Joe'nun başrolde oynadığı ikinci film gişe rekorları kırıp salonları toz dumana çevirmişti ve etrafındaki hayran kitlesi giderrek bir çığ halinde büyüyordu. Nereye gitsem Tinseltown'un son başarısına ilişkin bir haber duyuyordum. Lukas ve ben normal bir yaşam sürdürmek için duymazdan gelmeye çalışsak da Joe'nun gölgesi bir an peşimizi bırakmıyordu.

Bizimkiler olaylardan bihaberdi –sinema fanatiği sayılmazlardı ve ben de Lukas'ın isteğine uyarak onlara bu durumdan hiç bahsetmemiştim. Ancak Lizzy, Jessie ve Emily'nin Joe'yla ilgili mazimi biliyor olmaları ise hanelerindeki bir eksiydi. Lukas bundan haberdar olduğundan, onların yanında kendini her zaman huzursuz hissediyordu. Ona göre arkadaşlarımla bakışları evliliğimizin üzerindedeydi, sürekli onu ve Joe'yu kıyaslıyorlar ve evliliğimden pişman olduğumu düşünüyorlardı. Belki de gerçekten bizi yargılıyorlardı.

Ağustosun sonlarına doğru Lizzy iki yaşına giren kızı için Londra'da doğum günü partisi düzenleyince ben de davetine tek başıma katılmaya karar verdim. Gelmesi için Lukas'a ısrar etmeye gerek yoktu –hayatımın bu iki kutbunu ayrı tutmak benim için daha kolaydı. Cumartesi günkü parti sonrası temizlik işinde Lizzy'ye yardım etmek ve biraz da dedikodu yapmak için tüm hafta sonunu onda geçirmeye karar verdim.

Babasına ve kız kardeşine fazla içli dışlı olmadan yakın kalmak için bir ay önce Doğu Finchley'de ayrı bir apartman dairesine taşınmıştı. Doğum günü partisi için kilisede bir yer kiralamıştı. Ben daha valizlerimi eve bıraktığım anda balonları şişirmek için evden apar topar çıkmak zorunda kaldık. Bizimkiler bu hafta sonunu Fransa'da geçiriyorlardı, o yüzden bütün hafta sonum Lizzy ve Ellie'ye ayrıldı.

Uzun ve yorucu bir günün sonunda Ellie uykuya dalmıştı. Ben ve Lizzy elimizde iki büyük kadeh şarapla kanepenin üzerine yığılmıştık. Bana çocuk partilerinde şovlar yaparsam çok başarılı olacağımı anlatıyordu zira parti boyunca ufaklıkları eğlendirmede üstüme yoktu.

"Ama öğretmenlikte daha fazla para var," dedim alaycı bir tonla.

"Ve daha saygın."

"Ancak bazı öğretmenler ne yazık ki pek böyle düşünmüyor."

"Bence sen bu gruba girmiyorsun, kesinlikle harika bir öğretmensin."

Şarabımdan bir yudum alarak gülümsedim, "İyi de sen sınıftaki halimi hiç görmedin ki," dedim.

"Görmeme gerek yok, tahmin edebiliyorum. Keşke Ellie senin okuluna gitse."

"O zaman Cambridge'e taşın!" dedim heyecanla.

Gülerek kafasını iki yana salladı: "Baştan çıkarıcı bir davet. Bu kadar çok yakışıklı erkeğin bir arada olduğu başka bir şehir görmedim hiç, ya da güzel kızın! Üniversitelerde kız ve erkeklerin bir arada okuması bence büyük bir sorun, keşke eski zamanlardaki gibi ayrı olsaydı."

Yorumu beni güldürdü. Kumandayı eline alıp kanalları gezinmeye başladı.

"Dur!" diye öyle bir haykırdım ki yerimde kımıldanarak, şarabım üzerime döküldü. Tepkim karşısında dona kaldı.

Ekranda Joe'nun yüzünü görerek, "Sesi aç," dedim.

Gece yarısı Amerikan sohbet programlarından birinde konuktu. Öyle havalı, öyle kendinden emin duruyor ki... O bildik kahkahasını duymak kalbimin güm güm atmasına neden oldu. Derken araya bir kadının banttan konuşması girdi: "*Ama genç Joseph Strike bu ünü, tırnaklarıyla kazıyarak elde etti...*" Programa reklam arası verildi. Onun şöhret yolculuğunu anlatan bir belgeseldi galiba. Lizzy bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinde şefkat vardı.

"O çok... Ama çok..."

Aklıma başka bir kelime gelmiyordu.

"Daha önce hiçbir röportajını izlememiş miydin?" diye sessizce sordu.

"Hayır, ya sen?"

"İzledim."

"Bana bundan hiç bahsetmemiştin," dedim fısıldayarak.

"Ondan bahsetmemi istemediğini sanıyordum. Bunun Lukas'a karşı sadakatsizlik olacağını düşünüyor gibiydin."

"Evet, ondan bahsetmeni istemiyorum." Ama bu bir yalandı. Şu anda onun hakkındaki her şeyi öğrenmekten daha fazla istediğim bir şey yoktu.

"Kanalı değiştireyim mi?"

"HAYIR!"

Yüzünde bir gülümsemeyle kumandayı kanepenin ortasına, ikimizin arasına koydu ve program başladı. *Strike*'ın yönetmeniyle röportaj yapıyorlardı, fırça gibi duran gri saçları ve kemik çerçeveli gözlüğü olan kır saçlı, elli beş yaşlarında bir Amerikalı.

"Bu çocuğu ilk gördüğüm anda hamurunda bir yıldız olduğunu anlamıştım. Onunla ilk karşılaşmamızda hem bedenen hem ruhen yaralıydı. Hırpalanmıştı. Bunu görmemek mümkün değildi. Gözleri her şeyi anlatıyordu. Kavga etmeyi öğrenmesi sanki onun

için bir zorunluluk olmuştu. Başka seçeneği yokmuş gibiydi. Tabii onu Hollywood'a gelmesi için ikna etmek biraz zaman aldı. Sinema işlerinin falsoyla sonuçlanacağına kendini inandırmıştı ama en sonunda onu ikna edebildim. Sonra da ona yeni bir sahne ismi bulduk.”

Haberci, bu beklenmedik açıklama karşısında hayrete düşerek: “İsmi mi değiştirdiniz? Asıl ismi Joseph Strike değil mi yani?”

Yönetmen muzip bir gülüşle başını iki yana sallayarak: “Joseph kısmı doğru ama Strike sonradan kondu.”

“Gerçek ismi ne?” Bu özel soru karşısında kadının salyalarının aktığını hissedebiliyordum.

Bilmiş bilmiş başını salladı. “Bunu açıklayamam. Anlaşmanın şartları arasında. İsmi değiştirmeye razı olmamıştı ama sonunda eski kimliğini geride bırakıp yepyeni bir hayata başlama fikrine sıcak baktı.” Bir an hiç konuşmadan önüne baktı, derken ekrana *Strike*’tan bir sahne geldi. Joe ve bilmediğim bir adam birbirlerine tekme ve yumruk savuruyordu. Joe fazla geçmeden rakibini deviriyordu. Kamera Joe’nun öfkeyle parlayan suratına odaklanıyordu ve derken öfke merhamete dönüşüyordu.

“Lanet olsun!” diye haykırıyor ve sonra dizlerinin üzerine çökerek rakibinin kalkmasına yardım ediyordu.

Yüzünde bir gülümsemeyle kafasını sallayan kır saçlı yönetmen araya girdi, “Aslında kalbinde savaşçı ruhu yok. Yüzündeki merhameti gördünüz mü? Yüzündeki o derin acıyı?” Parmağını ekrana doğru sallayarak, “Çektiği acılar seyirciye yansıyor. Onda *kontrol var, istek var, cesaret var*. Süperstarlık çocuğun hamurunda var.”

Belgeselin kalanını tek kelime etmeden izledim.

Lizzy’nin ise ekrana değil bana kitlenmiş olduğunun farkındaydım. Birbirinden farklı onlarca duyguyu bir arada yaşıyordum.

Ekрана bir bakışında karşımda tanıdığım ve âşık olduğum o savunmasız, yakışıklı çocuk varken, gözlerim yaşlarla doluyor ve kalbim onun için atıyordu. Bir sonraki bakışında ise kadın avcısı bir playboy oluyor, kolunda birbirinden farklı mankenler ve oyun-cular salınıyordu ve işte bu Joe'yu tanımam ise mümkün değildi.

Jenerik akıp giderken Lizzy endişeyle bana dönerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Değilim, kafam karmakarışık."

Sözleri ağzında gevelediğimden beni duyabilmek için iyice eğilmek zorunda kalmıştı.

"Ne yapmak istersin?"

Komada gibiydim. "*Sky Rocket*"ı izlemek istiyorum. Sende DVD'si var mı?"

"Aslına bakarsan evet, var."

Yorgunluktan gözleri kapansa da benimle sonuna kadar oturup *Sky Rocket*'ı izledi. Muhteşem oynuyordu, gözlerim açık onu izliyordum. Bilimkurguyla aksiyon karışımı bir film. Lizzy Hong *Kong Kid*'in dövüş sporları filmi olduğunu ve rolüne hazırlanmak için kung fu dersleri aldığını ama filmde sadece ufak bir rolü olduğunu söyledi. Uzayda geçen gelecek yüzyıla ait bir drama serisiydi, biraz aksiyon katması için birkaç ufak doz savaş sahnesi konulmuştu. Kalbimde kıvılcımlar koparan bir de aşk sahnesi vardı. O şeytani güzellikteki aktrisi vahşi bir tutkuyla öptüğü sahnede kalbim göğüs kafesimden dışarı çıkacaktı. Bunun gerçek değil sadece rol icabı bir öpüşme olduğunu bilmeme rağmen kıskançlıktan bayılacak gibi oluyordum, ama başımı çevirecek cesaretim de yoktu.

Film bitince Lizzy, "Onda gelecek görmüşsün demek ki," diye bir yorum yaparak kendimi çok kötü hissetmeme neden oldu.

Benim onda gördüğüm şey diğerlerinin ya da kadın nüfusunun tamamının şimdi ona bakarken gördüğü şeyden farklıydı. Yoksa değişmiş miydi? Oh, Tanrım, belki de tanıdığım Joe değildi.

Benden ses seda çıkmayınca, “İyi misin?” diye sordu.

“*Strike*’ın kopyasını sakladın mı?”

Yüzünden yorgunluk akıyordu. Biraz tereddütten sonra, “Evet...” diyerek sorumu cevapladı.

“Sen git yat, yorgunluktan mahvoldun.”

“Ellie gecenin bir yarısı kalkıp sabaha kadar uyumayacak o yüzden...”

Onu bu saate kadar uyanık tuttuğum için vicdan azabı duyarak, “Tabii anlıyorum, sen dert etme, sabah konuşuruz,” dedim.

“İzleyecek misin? Bu Jessie’nin bize verdiği kopya değil. O kadar uzun süre *kiralamak* pek mümkün olmazdı.”

“Senin mi yani?”

“Evet.”

Bu arada, *Sky Rocket*’ın DVD’si çıkalı daha birkaç hafta olmuşken hemen bir kopyasını alması... Onun Joe’nun bir hayranı olması bana inanılmaz geliyordu ve kendimi bir tuhaf hissetmeme neden oluyordu.

Bu meseleyi daha fazla kurcalamamaya karar verdim.

“Önce yatağını yapayım,” diyerek ayağa kalktı. Bir oda ve bir salondan oluşan apartman dairesinde doğal olarak bana da salonda yatmak düşüyordu. Rafların üzerine sıralanmış DVD’lerin arasından *Strike*’ı çektim ve DVD oynatıcısına yerleştirdim. Lizzy çarşafını sermeme yardım ediyordu. Ona teşekkür ettim. Bana sarılarak bir kez daha iyi olup olmadığını sordu.

“İyi olacağım, sen biraz dinlen,” dedim aceleyle.

“Tamam, sabah konuşuruz.”

Elimi sıkarak odadan çıktı ve ben de yatağıma kurularak oynatma tuşuna bakmaya başladım.

O gece gözümü bir saniye bile kırpmadım. *Strike* aksiyon dolu ve gerçekçi bir belgeseldi. Hem de yönetmenin Joe’nun acısının seyirciye yansımından bahsederken abartmadığını anla-

mıştım çünkü gerçekten öyleydi. Acısını kalbimin en derinlerinde hissedebiliyordum ve aslında neden bu kadar acı çektiğini bilen dünyadaki sayılı insanlardan biri bendim.

Strike'ı izledikten sonra internette onunla ilgili bütün röportajları, makaleleri, fotoğrafları ve videoları taradım. Onunla ilgili her şeyi ama her şeyi öğrenmek istiyordum.

Öyle bir noktaya gelmiştim ki gerçekleri inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Ben hâlâ Joe'ya âşıktım. Lukas'a ihanet etmiş gibi hissetmem gerçekleri değiştirmezdii, ben hâlâ Joe'ya âşıktım. Tıpkı gezegendeki diğer kadınlar gibi...

Bölüm 55

Sabahın altısında Ellie'nin ağlama sesiyle uyandım. Lizzy mutfağa süt almak için girdiğinde arkasından seslendim.

Salona girerken, “Affedersin seni uyandırdım mı?” diye sordu. “Zaten hiç uyumadım,” diyerek doğruyu söyledim.

“Hiç uyumadın mı?” diyerek hayretle sordu ama bilgisayar ekranına bakınca işin özünü anlaması fazla sürmedi.

“Virüs sana da bulaştı,” dedi yüzünde muzip bir ifadeyle.

Beni de diğer hayranlarıyla aynı kategoriye sokması hiç hoşuma gitmemişti. “İstersen Ellie'yle ben ilgileneyim sen de biraz uyu?” diyerek konuyu değiştirdim.

“Uykum kaçtı artık, yine de sağ ol, gece iyi uyudu.”

“Erken yatmıştı zaten değil mi?”

“Ama gece bir buçukta uyandı, sonra bana dedi ki sen o saatte ağzın bir karış açık hâlâ *Strike*'ı izliyormuşsun.”

Tanrım, benimle böyle dalga geçmese keşke... İşte ben de şimdi sıradan bir *Strike Takipçisinden* farksızdım. Bu da medyanın onun hayranlarına verdiği isimdi.

“Gelecek sefere *Night Fox*'u da izle,” dedi.

Her ne kadar kendimi Lukas'a ihanet ediyor gibi hissediyor olsam da bu suçluluk duygumu bastırmaya çalışarak, “Bugün gitsem mi diye düşünüyordum,” diye bir itirafta bulundum.

“Ooh, harika, ben seve seve bir kez daha izlerim!”

“İzlemiş miydin önceden?”

“Hem de iki kere,” dedi kıkırdayarak. Tanrım, bu kız tam bir fanatik olmuş çıkmış! “Babamdan Ellie’ye bakmasını rica ederim.” Ellie der demez...

“ANNE- ANNE - ANNE - ANNECİĞİM!” Yan odadan bağırıyor. Lizzy süt biberonunu kaldırarak, “Tam zamanında,” dedi.

Eve yakın bir alışveriş merkezinde *Night Fox*’un saat on sean-sı varmış. “İstersen on birdeki 3-D gösterimini izleyelim.”

“Normalini izlese de olur,” dedim.

Omuzlarını silkerek, “Benim için fark etmez. İkisini de izledim ama 3-D’si daha iyi.”

“Bir saat daha beklemeye sabrım yok.” Peki, üç buçuk saat nasıl dayanacağım?

“Heyecanlanman çok normal!” dedi yine kıkırdayarak. O böyle davrandıkça kendimi biraz daha kötü hissediyordum.

Lukas biz sinemaya giderken saat dokuz otuzda beni aradı. Cevap vermedim, iyi bir mazeret bulup onu sonradan aramayı planlıyordum. FİRAR ederek sinemaya geldiğim bu iki buçuk saatlik sürenin uzun uzun izahatını yapasım yoktu.

Derken elim yanlışlıkla evet tuşuna basıverdi, “Telefonuna ne oldu yine?” diyerek beni azarladı. “Yanlış tuşa basmışım pardon,” dedim kekeleyerek.

“Eve ne zaman geliyorsun?”

Lizzy sürücü koltuğundan bana sert bir bakış attı.

“Bugün öğleden sonra çıkıyorum.”

“İstersen gelip seni alabilirim.”

“Saat üçte dönüş biletim var, bugün Lizzy ve Ellie’yle takılmayı planlıyorum.”

“Dün yeterince takılmadınız mı?”

“Hoşça kal, Lukas,” dedim sertçe. Sessizlik.

“Seni seviyorum,” diyerek ekledim.

“Hoşça kal,” dedikten sonra telefonu kapattı. Telefonumu kapalı konuma getirip çantama koydum ve Lizzy otoparka girdi.

“Ona burada olanları anlatmayacak mısın?”

Kafamı sallayarak, “Hayatta olmaz. Sinirden çılgına döner,” dedim.

“İyi de merak ettiğin için seni suçlaması çok anlamsız,” diye bir yorumda bulundu.

“Suçlayabilir ve suçlayacaktır da.”

“Ama bu çok saçma.”

“Hiç de değil. Kendini onun yerine koysana. Düşünsene...” Callum’un yerine hayali bir karakter bulmam lazım. “Gelecekteki kocanın ilk aşkı, mesela, Angelina Jolie. Kendini tehdit altında gibi hissetmez miydin?”

Biraz düşündükten sonra omuzlarını silkerek, “Aslında haklısın,” dedi.

“Haydi, içeri girelim.”

Night Fox, Sky Rocket’tan bile iyi çıkmıştı. Koltuğuma sabitlenmişim ve filmin başından sonuna dek sanki duygularla hareket eden bir trende uçuyor gibiydim. Filmin sonunda Joe’nun oynadığı karakter öldürülünce gerçekten ağlama krizine girdim. Yanımdaki koltukta Lizzy verdiği tepki karşısında gülmekten katılıyordu, onun gözyaşları ise attığı kahkahalardandı, ağlamaktan değil. Kendimi durdurmam ne mümkündü: Hıçkıra hıçkıra sarsılıyordum.

“Çok acıklı değil mi?” derken hem gülüyor hem gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Evet anlamında başımı salladım. Elini kol çantasına daldırarak bir paket mendil çıkardı ve bana uzatırken, “Lazım olacağını tahmin etmiştim,” dedi.

Ağlamam dinmiyordu. Sinema salonunda ışıklar yandığında bu pazar sabahı sinemaya gelen insan sayısı bir elin parmaklarını geçmese de hepsi salya sümük hıçkırıyordu. Keşke evde izleyip rahat rahat ağlasaydım... Tanrım, Lukas şu halimi bir görse!

İmalı bir tonla, “Herhalde şimdi neden bu filmi üç kez izlediğimi anlamışsındır,” dedi.

Pardon ama aynı şey değil, yoksa aynı şey mi? Yoksa ben de sıradan bir Strike Takipçisi miyim tıpkı gece boyunca okuduğum onca haberdeki gibi? Onu ilk gördüğümde hissettiğim o miknatis etkisi –gözlerimiz ilk kez karşılaştığında yaşadığım o inanılmaz duygu– yoksa diğer kadınlar da mı benim gibi hissediyordu? Buna katlanmam mümkün değildi.

Lizzy’nin evine doğru arabayla yol alırken gözlerim hâlâ kıpkırmızıydı ve iç çekmelerim dinmemişti. Lizzy benimle filmi tartışırken öyle hararetiydi ki... Hâlbuki ben normal hayatıma, yeni hayatıma dönüş yapmak için kendimi telkin edip duruyordum. Hâlâ Joe’ya âşığım –bunu inkâr etmek anlamsızdı. Ama bu aşkın ne kadarı ekranda gördüğüm Joe içindi, işte bunu bilemiyordum. Belki de büyük bir kısmı!

Park yerinden Lizzy’nin apartmanına doğru ilerlerken bir arabanın kapısının açıldığını ve kapandığını işittim.

“Alice!”

Kafamı çevirdiğimde Lukas’ı gördüm. Babasının düğün hediyesi olarak dört sene önce ona verdiği gümüş renkte Porsche’nun yanı başındaydı.

Zar zor nefes alarak, “Ne işin var burada?” diye sordum.

“Arabayla dolaşmaya çıkmıştım, seni de alayım dedim.”

Kafamı Lizzy’ye çevirdim ama o bana bakmıyordu. Lukas’ın bu hareketini bir jest olarak görmediği çok açıktı.

Ukala bir tonla, “Birkaç saat daha burada kalmayı planlamıştım,” dedim.

Lizzy mesafeli bir tavırla, “Kahve içmek ister misin Lukas?” diye sordu ama o aynı mesafeli tonla bu teklife, “Hayır, teşekkürler,” dedi. “Eğer hazır değilsen biraz araba kullanıp oyalanabilirim,” dedi.

Derin bir iç çektim. Tartışmak yersizdi. Gelmişti, burada tam karşımdaydı, “Yarım saat bekle,” dedim.

Aksi bir surat ifadesiyle başını sallayıp arabasına bindi. Lizzy çaktırmadan sertçe baktı ve merdivenleri çıkmaya başladık. Porsche’unun roket gibi motorundan çıkan sestten apartmanların arasından geçerek ana yola çıktığını duyabiliyordum.

“Bunun için özür dilerim,” dedim içeri girerken.

“Senin hatan değil, peki niye gelmiş?”

“Herhalde beni özlemiştir.”

Bir yorum yapmadı. Onun da Lukas’ın bir kontrol delisi olduğunu düşündüğünü biliyordum ama onu benim tanıdığım kadar tanıımıyordu. Çaydanlığı ocağa koydu.

“Gidip Ellie’yi alalım mı?” diye sordum.

“Yarım saat daha babamla kalabilir.” Yemek masasına geçtim. O bir sandalye çekerek karşıma oturdu.

“Birkaç gün daha benimle kalsaydın?”

“Neden?”

“Biraz Lukas’tan uzaklaşırsın. Sence de kafanı dinlemeye ihtiyacın yok mu?”

“Kafamı dinlemeye ihtiyacım var *hem de deliler gibi*... Ama Lukas’la gitmezsem sinirden çılgına döner!” dedim heyecanla.

“Alışır.”

“Lizzy, senin tabirinle kocacığımın büyük bir hayranı olmadığının farkındayım ama neticede o *benim kocam*. Siz ister inanın ister inanmayın birlikte çok eğleniyoruz.” Pek ortak noktamız olmadığını sanıyordu ama aslında son derece yanılıyordu.

“Mesela ne yaparak?”

Ona aramızda müthiş bir cinsellik olduğundan bahsetmek istemiyordum. Bu kadar özele giremezdim.

“Bilmem, ama mesela müzelere gidiyoruz, Ulusal Hazine’leri ziyaret ediyoruz. Geceleri kanepemize kurulup birbirimize sarılıyoruz.” Bu bilgilendirmenin onu tatmin edip etmediğinden emin değildim ama Lukas’ın Joe’yla uzaktan yakından alakası olmaması onun suçu sayılmazdı. Yanlış bir tanımlamaydı!

“Bana çok tatlı görünüyor, o beni seviyor ve ben de onu seviyorum.”

“Joe’yu sevdiğin kadar mı?”

Cevap vermemem onu kışkırttı.

“Aynen tahmin ettiğim gibi.”

“Sence ne yapmalıyım?”

“Onu yeniden arasan?”

“Kesinlikle olmaz, bunu daha önce denedim ama sakın kimseye söyleme.”

“Tabii ki söylemem fakat yeterince çabaladın mı acaba?”

“Ne yapacaktım sanki? Numaramı bırakamazdım, ya Lukas yanımdayken beni arasaydı?”

“Benim numaramı verseydin keşke.” Tabii bu çok hoşuna giderdi eminim.

“Zaten aramazdı... Menajeri belki de ona numaramı vermezdi bile. Hatta kesinlikle vermezdi. Benim de diğerleri gibi sıradan bir Strike manyağı olduğumu düşünürdün.”

“Ama eminim cevapları duymak istiyorsundur. Sorularının cevaplarını öğrenmek zorundasın.”

“İyi de cevapları öğrenemeyeceğim kesin. Baksana! Büyük bir Hollywood yıldızı!” Üzülerek fark ediyordum ki ona yakın olmak artık neredeyse imkânsızdı.

Lizzy’nin cep telefonu titredi, sinemadan sonra açmayı unutmuştu. Ekranda arayana baktıktan sonra, “Arayan Lukas,” dedi.

Afallamıştım.

“O mu?”

“Alo, oh, tamam ona iletirim.”

“Aşağıdaymış. Kornaya basıyormuş. Cebin kapalıymış.”

“Oh, Tanrım,” dedim öfkeyle ve hızla eşyalarımı topladım.

“Biraz bekleyiversin!”

“Yok, gitsem iyi olur, derdi neymiş öğrenelim.”

Öğrenmek için fazla beklememe gerek kalmamıştı. Arabaya oturur oturmaz kucağıma dedikodu dergilerinden birini fırlattı.

İfadesiz bir tonla, “Bunu gördün mü?” diye sordu.

Dergiyi açarak ilk sayfaya baktım. Paparazziler Joe’nun perişan bir fotoğrafını koyarak altına şu manşeti atmışlardı:

ÖZEL HABER! UTANMAZ TECAVÜZCÜM

Oh, olamaz. Onun geçmişini, ailesini öğrenmişler. Haberi hızla okudum ve gördüm ki Ryan hâlâ hapisteydi ama yakında şartlı tahliyle salınacaktı.

“Bunu görmüş müydün?” diye sordu Lukas bir kez daha.

“Hayır, hayır görmemiştim.”

“Neyse ki arkamdan konuşup Lizzy’yle onun muhabbetini yapmamışsın,” diye söylendi.

Ah bir bilseydi...

Birkaç gün sonra yeni bir özel haber daha çıktı. Bu defa Joe’nun ailesiyle yaptıkları bir röportajdı, küçük oğulları Joe Strickwold’un ünlü olduktan sonra onları unutmamasına dair attıkları palavralarla süslenmiş yalan yanlış haberler.

Lukas laf saktukça sokuyordu. “Gör bak âşık olduğun adamı. Ailesine bak, insan utanır!”

. Hakaretleri umurumda değildi, tek düşünebildiğim *zavallı*,

zavallı Joe'ydu. Yıkılmıştır. Bu haberler çıktı çikalı hiç ekranda görünmedi ama tahmin ettiğim şey Hollywood tepelerinde kendini kimsesiz hissederek o devasa konağında yatağına kıvrılarak düşüncelere daldığıydı, çünkü yeni hayatında hiç kimse onun gerçekte nereden geldiği veya başından neler geçtiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Annesinin suratında şirin kadın maskesiyle ve babasının takım elbiseyle ekranda görünmesi onu evin çürük yumurtası yapıyordu. Kızgınlık tüm bedenimi kaplamıştı. Muhabirlere kendim gidip gerçekleri anlatmak istiyordum. Onu savunmak istiyordum, ağızlarının payını vermek istiyordum, hikâyeyi Joe'nun bakış açısından anlatmak istiyordum ama bunların hiçbirini yapamazdım.

Günler birbirini kovalıyordu. Gazetelerde onunla ilgili haberler alıp başını giderken Joe hâlâ saklanıyordu. Gazeteciler onun geçmişine daldıkça dalıyordu ve sonunda Cornwall'deki arkadaşlarına ulaşmayı başardılar. Maalesef o ilk kez öpüştüğü kıza da ulaştılar. Bir gün çıkıp benim kapıma gelirlerse onlara ne derdim hiçbir fikrim yoktu.

Tüm bu olanlar yüzünden dağılmış haldeydim ama Lukas'ı olanların hiç umurumda olmadığına ikna edecek gücü bir şekilde kendimde bulabiliyordum. Asıl gerçekse hiç de öyle görüldüğü gibi değildi. Neyse ki Lukas her gün işteydi. Okullar da birkaç hafta daha açılmayacağından internette araştırmalarıma devam edebiliyordum.

Eylül başlarında Lukas uzun bir hafta sonu tatili için ailesinin yanına gidince ben de annemlere kaçtım. Rosalinde birkaç ay önce bir kız çocuğu dünyaya getirmişti ve Almanya'ya gittiğinde onunla da görüşeceğine emindim ama umurumda bile değildi. Cumartesi gecesini Lizzy'de geçiriyordum. O, Ellie'yi uyuttuktan sonra sohbete başladık.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Bitkin.”

“Gazetelerde çıkan haberlerin yarısından bile haberin var mıydı?”

“Yarısı değil tamamı.”

“Tamamı mı?”

“Hatta yazılanlardan fazlasını.”

Anlamadığını belirten bir ifadeyle suratıma baktı.

“Ne var kafanda?”

“Onu sadece birkaç haftalığına tanımıştın...” dedi şaşkınlıkla.

Dertli bir gülümsemeyle, “Daha uzun gibi gelmişti,” dedim.

Düşünceli görünüyordu. “Dorset’ten ayrılırken neden o kadar üzüldüğüne o zamanlar bir anlam verememiştim ama şimdi nedenini görüyorum.”

“Diğerleri gibi sen de onun acayip yakışıklı olduğunu düşündüğün için mi?” diye sorarken sesimde saklayamadığım bir öfke vardı.

“Biraz bu yüzden ama asıl neden ona gerçekten âşık olman. Ben bir yaz aşkıdır diye düşünmüştüm, gençlik sevdası ya da öyle bir şey.”

“Hayır, gerçek aşktı. En azından benim için,” dedim üzülerek.

Gözlerini kısarak bana baktı: “Onu hâlâ seviyor musun?” *Günün her saati her dakikası her saniyesi her salisesi...*

Ellerime baktım. İnkâr etmeye gerek yoktu.

“Evet.”

“Vaay!”

Omuzlarını dikleştirerek sordu. “Ya o da hâlâ seni düşünüyor-sa? Ya sana hâlâ âşık-sa? Ya sana ulaşmak istediği halde bir şeyler ters gittiği için gelememiş-se? Ya aslında yıllarca sana ulaşmaya çalışmış-sa?”

“Yeter artık kes şunu! Beni bulması o kadar zor değildi ama bulmadı. Hem her şey bir yana şimdi benim hakkımda ne düşünebilir ki? Yanındaki kadınları görmedin mi? Gördün işte, ka-

dınlar için miknatıs gibi bir şey. Tanrım, böyle bir şey hakkında konuşmak bile insanı yerin dibine sokuyor. Sonuçta her şey geçmişte kaldı. Bu konu hakkında daha fazla konuşmayalım.”

“Ama ya aslında o...”

“Tamam dedim. Başka şeylerden konuş yoksa annemlerin yanına gideceğim.”

“Mesaj alındı, vay canına!”

Radyoda Adele’in *Someone Like You*’su çalmaya başladı.

“Bu şarkıya bayılıyorum,” dedi.

“Ama beni hüzünlendiriyor,” dedim.

“Beni de.” Bir müddet konuşmadan öylece oturduk.

“Hey, bu şarkı sanki seni ve Joe’yu anlatıyor!”

“Ne saçmalıyorsun?”

“Sen ve Joe’nun hikâyesi sanki ama tek fark o, Adele. Kendine yeni bir düzen kurup evlenip barklanan sensin. Eminim haberi olsa o da ağlardı.”

“Sen fena içmişsin.”

“Hayal etsene! Ya aslında hâlâ sana âşıkса ama evlendiğini öğrenirse! Dağılırdı!”

“Hani konuyu değiştirecektik.”

“Evet, ama bir düşünsene!”

“Tamam, bitmiştir. annelere gidiyorum,” diyerek ayağa kalkınca gitmemem için bana yalvardı. Tereddüt etsem de yerime oturdum.

“*Phoenix Seven* aralık başında vizyona girecekmiş.”

Kaşlarını çatarak suratına baktım. “Basını susturmak için vizyon tarihini öne aldılar galiba,” diye yorum yapmayı sürdürüyordu.

Şaşıarak ama bu defa daha az kızarak, “Sen *cidden* Joe’nun yeni filminden mi bahsediyorsun?” diye sordum.

“Pardon, pardon!”

Sessizlik derinleşti. Tam bir şey söyleyecekken sustu. “Ne var?”

“Sen... Aman, neyse boş ver.”

“Çıkar ağzındaki baklayı!”

“Joe’ya âşık olduğunu bile bile neden Lukas’la evlendin?”

“Kes artık Lizzy!”

“Hayır, gerçekten anlamıyorum da o yüzden sordum!”

“Seni şapşal, çünkü ben aynı zamanda Lukas’ı da seviyorum!”

Bağırıp çağırsam da aslında o kadar da kızgın değildim.

“Evet ama... *Strike*’ın DVD’sini izlediğinde vazgeçmeyi hiç aklından geçirmedin mi?”

“Düğünden mi?”

“Evet.” Hiç değilse beni böyle sorgulamaktan rahatsız olduğunu belli etmişti.

İç çektim. “Filmi sonuna kadar izlemeye cesaret edemedim. İsmi değiştirdiğinden bahsetmiştin ya sen, o zaman ben de onun âşık olduğum erkek olmadığını düşünerek korktum. Ayrıca düğünü ertelemek pek de cesaret edebileceğim bir seçenek değildi.”

“Cidden ne düğündü ama! Peki, *Strike*’ı daha önce görseydin evlilik kararında bir değişiklik olabilir miydi?”

Birkaç hafta öncesine geçiş yaptım, *Strike*’ı, *Sky Rocket*’ı ve tüm röportajları baştan sona izlemeye cesaret ettiğim o günü hatırladım.

Aslında onun hâlâ eski Joe olduğunu işte o zaman anlamıştım.

“Aslında *Strike*’ı daha önce sinemada izleyecektim,” dedikten sonra aklıma aslında Jessie’nin ısrarla bu filmi görmek istediği ama film daha vizyona girmediği için başka bir şey izlemek zorunda kalışımız geldi. Derken bir aydınlanma yaşıyor ve aslında bizim sinema gecemizin *cuma* yani *Strike*’ın vizyona gireceği tarih olduğunu anımsadım. Lukas Rosalinde’nin düğününden daha erken döneceğini söyleyince pazartesi sinemaya gitmek zorunda kalmıştık.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyordum.

Lizzy bunu fark etmiş olmalıydı ki, “İyi misin sen, bir anda hayalet görmüş gibi oldun,” dedi. Fısıltıyla, “Bir şey hatırladım da,” dedim ve ona hikâyeyi anlattım.

“Demek ki aslında düğünden önce görebilecekmışsin,” dedi o da alçak sesle.

“Lukas evlenme teklifi etmeden önce...”

“O zaman evet der miydin?” diye sormaya cüret etse de benim hayır demeye dilim varmamıştı.

Bölüm 56

Bir sonraki ay reglim gecikince kalp krizi geçirecek gibi oldum. Sonrasında hissettiğim halsizliğin hamilelikle bağlantılı olması için henüz çok erken olduğunu fark etmiş olsam da sadece içimi rahatlatmak için eczaneden bir gebelik testi aldım. Ama sanki başka gün yokmuş gibi o gün Lukas'ın eve erken geleceği tutmuştu.

“Alice?”

“Lanet olsun!” diye söylenerek kutuyu alelacele çöpe fırlattım. Şeridi çıkarıp belki bir şeyler öğrenebilirim umuduyla gözlerimi kocaman açarak bakıyordum. Ama ayak sesleri giderek yaklaşıncaya panikledim, çubuğu tam çöpe atacakken bir şey beni durdurdu. Lukas banyonun kapısını tıklattı.

“Alice?”

“Geliyorum,” dedikten sonra içeri girmemesi için dualar mırıldanarak sifonu çektim.

Kör talih!

İçeri dalınca gözleri elimde tuttuğum çubuğa kaydı ve yüzünde büyük bir şaşkınlıkla bana baktı.

“Sen hamile misin?”

Çubuğa bakıyorum. Tek çizgi ne demek? Hay aksi!

Kutuyu çöpe atmıştım. Lukas soluğunu tutmuş beni izlerken elimi çöp bidonuna daldırarak kutuyu çıkardım. Neden hamile

olup olmadığını bir çırpıda söyleyen şu dijital aletlerden almamıştım sanki! Tek çizginin anlamı...

Gebe değilsin.

“Hayır,” dedikten sonra sevinçle gülümsedim ama dünya onun başına yıkılmış gibiydi. Bu halini görünce ben de elimde olmadan özür dilemek zorunda kaldım.

“Hamile olmadığını seviniyorsun yani?”

“Evet...”

Banyodan hızla çıkınca arkasından koştum. Mutfak kapısından bahçeye çıktı ve banka oturdu. Ben de ürkek adımlarla peşinden gidip yanına oturdum.

“Almanya’ya gittiğinde Rosalinde’yi mi gördün?”

“Bunun Rosalinde’yle bir ilgisi yok! İkimizi ilgilendiren bir şey! Seni ve beni. Ben artık baba olmak istiyorum!”

Ellerini avuçlarımin arasına alarak, “Biliyorum,” dedim.

“Sanki bana yürekten bağlı değilmişsin gibi hissediyorum.”

“Seninle evlendim ya!”

“Ama istemeyerek.”

“Tabii ki isteyerek!”

Derin bir iç çekerek sürdürdü konuşmasını.

“Kafan hâlâ karışık bunun farkındayım...” dedikten sonra ellerini çekti:

“Neden ayrılmıştınız?” diye sordu bakışlarını bana çevirerek. Soğuktu, ürkütücü değildi –yalın mavi gözlerinde bu defa acı vardı.

“İyi bir nedenle sayılmaz,” dedim. Lukas’a tüm detayları anlatma gereği duymamıştım. Hem hatırlamak da istemiyordum.

“Anlatmak ister misin?”

Belki de bilmesi iyi olurdu. Gönülsüz olsam da ona, unutamadığım o geceyi, Ryan’ın Joe’nun o çok sevdiği köpeğini öldürmesini, sonra bana saldırışını, Joe’nun ailesinin onu evden kovmasını, babamın hemen eşyalarımı toplamamı ve oradan ayrılıp girmemizi

isteyişini, ben eşyalarımı toplayıp aşağı indiğimde Joe'nun çoktan evden gittiğini tek tek anlattım. Sonra onu her yerde aradığımı, günlerce haftalarca, aylarca bıkmadan sokak sokak dolaştığımı ve ilk dönemin sonuna kadar aslında üniversite hayatımın hiç olmadığını, ta ki Jessie karşıma çıkana ve teknede çalışmaya başlayana kadar ot gibi yaşadığımı ona birer birer anlattım.

Son kısmı anlatırken yüreğim cız etti. Jessie'yi neredeyse hiç göremez olmuşum. Hâlbuki beni bataklıktan kurtaran o olmuştu. Emily'yi de her ne kadar özlesem de göremiyordum.

Lukas sessizce araya girdi: "Sen cevaplar bulmak istediğini söylemiştin ama ben evlendikten sonra sana izin veremezdim."

"Biliyorum."

"Hâlâ cevaplarını arıyor musun?"

Sustum.

"Yani evet," derken sesinde saklanamaz bir hayal kırıklığı vardı.

"Cevapları bulacağımdan değil. Beni hatırladığını bile sanmıyorum."

"Hatırlıyordur elbette," dedi Lukas ama sesinde hüznü yoktu, "Seni kim unutabilir ki?"

Boğazıma bir şey düğümlendi.

"Seni seviyorum." Gözleri yaşlarla doluydu.

"Ne olur ağlama," diye yalvardım.

"Biliyor musun terfi ettiğimi söylemek için eve erken gelmiştim."

"Terfi mi ettin! Bu harika bir haber!"

"Ama Almanya'da çalışmamı istiyorlar," derken sesinde bir donukluk vardı. Midem altüst olmuştu.

"Ama ben Almanya'da yaşamak istemiyorum," dedim başımı öfkeyle iki yana sallayarak.

"Hâlbuki ben neredeyse beş yıldır İngiltere'de yaşıyorum."

"İyi de biz seninle burada tanıştık, benden ailemi ve arkadaşlarımı bırakarak bilmediğim bir ülkede yaşamamı isteyemezsin."

“Hiç görüşmediğin arkadaşlarını mı?”

“Bu benim hatam mı sanki –hiçbirinden hoşlanmıyorsun. Nasıl görüşmemi bekliyorsun ki?” diye sordum acıyla.

“Ya *benim* arkadaşlarım, benim ailem?”

“Ama sen benden önce İngiltere’de bir hayata başlamıştın zaten!”

“Alice, biraz dürüst olalım. Almanya’da yaşamak konusunda hiçbir değerlendirme yapmadık...”

“İşte tam da bu yüzden, durup dururken bunu gündeme getirmen anlamsız. İşim ne olacak?”

“Çocuk doğurursun diye düşünmüştüm...” Bakışlarımdaki sertliği fark edince bu defa da, “Ama orada da öğretmenlik yapabilirsin. Almancan gün geçtikçe ilerliyor,” dedi.

“Ben Almanca konuşmak bile İSTEMİYORUM! En başından beri Mandarince öğrenmek istemiştım!” diyerek avaz avaz bağırdım.

Derin bir iç çekerek gözlerime baktı. “Belki de artık bunu ciddi ciddi konuşmanın vakti gelmiştir.”

“Gelmedi ve hiçbir zaman da gelmeyecek!”

“Biraz sakın ol.”

“Olamam!”

Ayağa kalktı. Kafesteki bir aslan gibi sağa sola yürüyordum. Almanya’da yaşamazdım. Yaşayamazdım. Böyle bir şey mümkün değildi!

Şımarık bir velet gibi davrandığımın farkındaydım ama yapabileceğim bir şey yoktu!

“Çok iyi bir iş teklifi. Münih Teknik Üniversitesi.”

Bir dakika...

“Ama daha önce babana orada çalışmak istemediğini söylemiştin!”

“O zaman görüşmeyi ayarlayan *babamdı*. Şimdi ise *kendim* başardım. Maaşı da çok iyi!”

“Para umurumda değil,” diye sert bir çıkış yaptım.

“En azından birkaç sene denesek?”

Oh, Tanrım, buna beni gerçekten zorlayacak mıydı?

“Ne zaman haber bekliyorlar?”

“Evet dedim bile. Gelecek ay başlıyorum.”

Bölüm 57

Bir hafta sonra ekranlarda Joe'nun Cornwall'den eski bir arkadaşasını gördüm. Joe'yu savunmak için televizyona çıkmıştı. Ne kadar mutlu bir çocukluk geçirdiğine dair bir peri masalı beklenirken misafir, Joe'nun ağabeyinin kardeşini sürekli dövdüğünü ve anne babasının ise onu durdurmak yerine gaza getirdiklerini anlatınca herkes şoka girdi.

Programa telefonla bağlanan Joe'nun ailesi kanalı mahkemeye vermekle tehdit etti. Sonrasında, yaşanan çalkantı daha da büyüdü: Tanıkların sayısı giderek arttı, Dorset'te, Ryan'ın bir şişeyle Joe'nun kafasına vurduğu o geceye şahit olan iki kişi de ekrana çıktı ve derken her yerde Joe'nun kafasının fotoğrafları... Kısa siyah saçlarının altından hâlâ belli olan yara izini yakın plandan gösteren fotoğraflar... Joe'nun ailesinin yalanlarına kanarak onlara acıyan birileri olmuşsa bile artık rüzgâr tersten esmeye başlamıştı.

Çok geçmeden Joe, *Oprah* şova davet edilince mega yıldız statüsü gittikçe erişilmez bir konuma ulaştı. Zorlu geçen çocukluğunu anlatırken bile ailesine tek bir kötü söz söylemedi, sadece on sekiz yaşında başına gelen o şişe saldırısından sonra birbirleriyle görüşmediklerini anlattı.

Roxy'yle öğretmenler odasındaydık ve You Tube'a yüklendiği anda röportajı izledik.

Bilgisayar ekranından izlemek pek zevkli olmasa da ağzından çıkan her kelimeyi duymak için çıt çıkarmıyorduk. Kalbim onun için çarpıyordu.

Oprah görüntüleri haberlere çıkınca öğleden sonra Lizzy beni aradı, “Eminim aklında sen varsın,” dedi.

“Kafasına şişeyi yediği anda yanında senin olduğuna inanamıyorum.”

“Öyle ama keşke hiç hatırlamasaydı o korkunç olayı.”

“Eminim seni de hatırlıyordur.”

“Kapatsam iyi olur. Birazdan Lukas gelecek.”

“Almanya’ya ne zaman gidiyor?”

“İki hafta sonra.”

Sonrasında ne olacağını henüz planlamadık ama ben şimdilik İngiltere’de kalacaktım. Dönemin ortasında öğrencilerimi bırakmak istemeyişime hak vermişti, o da bu sırada düzgün bir ev bakacaktı. Newnham’da ev kiralamayı planlıyorduk. Buradaki evimizi satmak istemiyordum. İki yıl sonra yeniden İngiltere’ye dönmeye söz vermedi ama olsun.

“Gitmesine üzülüyor musun?”

“Hem de çok.”

“Almanya’ya taşınma fikrine nasıl bakıyorsun?”

“Daha hiç hazır değilim ama korkarım alışmak zorundayım.”

“İşi kabul etmeden önce senin fikrini almamış olmasına inanamıyorum.”

“Ben şaşırmıyorum. Hayır diyeceğimi tahmin etmiştir.”

İki hafta geçmişti. Bahçe girişinde durmuş Almanya’ya giden kocama el sallıyordum.

Gözlerimde yaşlarla, “Dikkatli sür,” deyince yüzümü okşadı. Göz bebeklerine dalarak, “Gittiğine inanamıyorum,” dedim.

Yüzüme hüzünlü bir şekilde baktıktan sonra bana sımsıkı sarıldı. Yanaklarımı göğsüne bastırarak saçlarımı kokladı ve “Seni seviyorum,” dedi.

Tıraş losyonunun kokusunu içime çekerek, “Seni seviyorum,” dedim ben de. Derken bir anda Trinity Caddesi’ndeki öğrenci dairesinde gardırobunun kapağını açarak soğuk kompres arayışım aklıma geldi. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Beni tutkuyla öperken gözlerimden ılık yaşlar süzülüyordu. Kollarını gevşeterek yanımdan ayrıldı ve arabasına bindi. Anahtarı çevirirken, tek başıma benden ve birlikte kurduğumuz hayattan uzaklaşmasını bulanık gözlerle izledim.

Bölüm 58

E vden ayrıldığı o gün ağlamaktan resmen gözlerim patlamıştı ama günler geçtikçe onsuzluğa daha hızlı alışıyordum.

Ocak ayı kapıya dayanmıştı. Okulların tatile girmesine sadece birkaç hafta kalmıştı. Ben de Noel tatili için Almanya yolcusuydum. Daha doğrusu yılbaşı için zira son iki seneden sonra ilk defa bu Noel tatilini kendi ailemle geçirecektim. Bu son iki yıldır hep Lukas'ın ailesiyleydim. Benimkiler de en azından bu seneyi yanlarında geçirmem için çok ısrar etmişlerdi. Lukas Noel arifesine kadar işte olacaktı ve 27 Aralık'ta işe gideceği için sadece birkaç günlüğüne İngiltere'ye uçuşu anlamsız olacaktı. Gariptir ama onu yeniden görmek beni sevindirmemişti. Aradığında sesi bir yabancı gibiydi. Zaten onunla telefonda konuşmaktan oldum olası nefret etmişimdir.

Derken bir gün televizyon kanallarından birinde *Strike* yayınlandı ve ben yine kalbim küt küt atarak izlemeye daldım. Joe'nun dosdoğru kameraya baktığı bir kare vardı ve sanki o anda aslında bana bakıyormuş gibi hissettim. Yüreğim yerinden çıkacak gibi olmuştu.

Reklam arasında Lizzy aradı.

"İzliyor musun?"

"Evet."

"Aynen tahmin ettiğim gibi," dedi kıkırdarak.

Bundan nefret ediyordum. Kendimi ahlaksız bir kadın gibi hissetmemeye neden oluyordu. Doğru olan şeyin kanalı değiştirmek olduğunu biliyordum ama elimde değildi. *Night Fox*'un DVD'siye gelecek hafta çıkıyordu. Amazon'dan ön sipariş vermiştim bile.

"Gelecek hafta *Phoenix Seven* galası için Londra'ya geleceğini biliyor musun?"

Sanki sıradan bir şey söylüyormuş gibi rahattı ama benim içimde fırtınalar kopuyordu. Kıkırdarak araya girdi. "Birlikte Leicester Meydanı'na gidip onu görebiliriz diye düşünmüştüm!"

Bir hafta sonra okullar kapanırken sözleri kulağımda yankılanıp duruyordu. Annemlere ertesi gün orada olacağımı söylemiştim fakat Joe'nun galası bu geceydi. Önceki gece sürekli bunu düşünmekten gözlerimi bir saniye kırpmamıştım.

Gitmeyi ciddi ciddi düşünüyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse gideceğimi biliyordum. Bu kararı uyumadığım o gecenin yarısında vermiştim.

"*Seni çok seviyorum, bir başkasını bu kadar çok sevebileceğimi hayal bile edemiyorum...*"

Joe bana böyle demişti. Gece bu sözlerini anımsamıştım.

Neden beni bulmaya gelmediğini öğrenmek zorundaydım. Beni artık sevmediğini kendi kulaklarımla duymam lazımdı. Hayatıma devam edebilmem için bu defteri bir daha açmamak üzere kapatmalıydım. Bildiğim bir diğer şey ise Lukas'ın bunu öğrenince beni asla affetmeyeceğiydi ama bunu anlamak zorundaydı. Eğer Almanya'ya taşınmamı, çocuk sahibi olmamızı ve ona gönülden bağlanmamı istiyorsa... Çünkü söylediği şey doğrudu: Ona gönülden bağlı değildim.

Trenin camlarından dışarı bakarken tarlaların ve kırların yanından hızla geçip gittiğimizi görüyordum. Kulaklığımı taksam

da trenin tıngırtısı beynime işliyordu. Leicester Meydanı'nda son dakikada boş bir otel bulabilmişim. Bana valizlerimi bırakabileceğim bir yer lazımdı çünkü önce annelere gitmek istemiyordum.

Neden böyle şıkır şıkır giyindiğimi ya da neden böyle gergin olduğumu onlara açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Onu görmeden önce kafamdaki düşünceleri toplamam gerekiyordu. Ve olur da bir ihtimal –çok zayıf bir ihtimal– beni fark edip, konuşmak isterse baş başa olabilmemiz için de bu oda en uygun yer olurdu.

Bir şarkı bitti ve diğeri başladı. Bateriye inen çubukların çıkardığı tını ve hemen sonrasında klavyenin tuşlarından yayılan melodi, sonra bas ve en sonunda şarkının sözleri... Hepsi çok uzun yıllar öncesinden tanıdık. *Kingmaker*'ın *You and I Will Never See Things Eye to Eye* melodisi beynime işledi. Bu şarkı hakkında ilk kez konuştuğumuz o ana, Joe'yla Corfe Kalesi'ne yaptığımız geziye gitmişim. Üzerinde *Kingmaker* tişörtü vardı, masanın tam karşısında oturuyordu ve gözlerini bana dikmişti. Daha hiç öpüşmemiştik. Dyson bacaklarımıza sürtünüp duruyordu. Üzerinden dokuz yıl geçmiş olmasına inanamıyordum: O kadar gerçektir ki, onu ekranda gördüğüm halinden çok daha gerçek. Eski Joe'mu o kadar çok istiyordum ki bu istek artık canımı yakıyordu.

Hazırlanırken endişe ve umutla dopdoluydum. Leicester Meydanı, idollerini biraz yakından görme umuduyla toplanmış yüzlerce *Strike* Takipçisi'yle dolmuş taşmıştı. Keşke okul çabuk tatile girseydi de ben de daha erken saatte treni yakalayabilseydim, ama gerekirse kalabalığı yararlanarak amacıma ulaşacaktım.

Hızlı bir duş alıp kurulandım ve kıyafetlerimi valizden çıkardım. Yıllar önce Joe'yu görmek için Lizzy'yle birlikte bara gittiğimizde giydiğim kıyafet vardı üzerimde: Lacivert kot pantolon ve son bahar temizliğim esnasında gardırobumun ücra köşelerinden çekip çıkardığım pembeli, kırmızılı bluz. Ona beni hatırlatacak bir

şeyler giymek istiyordum ve neyse ki kıyafetin içine hâlâ girebiliyordum. Saçımı ve makyajımı da o geceyi hatırlatacak şekilde yaptım. Yanımda Lizzy'nin o devasa Shu Uemura koleksiyonu yoktu belki ama olsun... Saçlarım o zamankinden kısaydı ama yine de omuzlarıma dökülüyordu. Acaba çok mu yaşlandım? Öğğğk, berbat bir düşünceydi bu.

Komodinin üzerinde duran cep telefonumu fark ederek kapattım. Bu gece Joe'dan başka hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Affet beni Lukas. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve suçluluk duygusu beni terk etti. Bunu yapmak zorundaydım! Bunu aslında biraz da Lukas için yapıyordum.

Çantamı koluma taktığım gibi otelden ayrıldım.

Leicester Meydanı mahşer yerine dönmüştü ve ortam çok heyecan vericiydi. Sinema girişinin üzerindeki büyük ekranda sürekli filminden kareler gösterilen Joe'nun yüzü ekranda göründükçe kalabalıktan daha coşkulu çığlıklar yükseliyordu. Çantamı sımsıkı koluma yapııştırıp kalabalığa daldım ve insanları yara yara ileriye, korumaların etten duvar ördükleri yere kadar güç bela ilerledim. Daha fazla yakına gitmem imkânsızdı –ellerinde afişler ve fotoğraflar tutarak bangır bangır bağırان bir sürü on sekizlik kız vardı. Sanki onu gördükleri anda yutacak gibilerdi. Ama umarım bu mesafeden de beni görebilirdi. Tanrım. Bu yaptığıma inanamıyordum.

Limuzinler birbiri ardına geliyor ve kırmızı halı üzerinde yıldızlar geçidi başlıyordu. Çığlıklar sağır edecek kadar yüksekti, ama Joe henüz görünürlerde yoktu. Derken birdenbire kalabalıktan, deli gibi çığlıklar yükselmeye başladı. Hayatımda ilk kez böyle bir şeye şahit oluyordum. Ve nihayet onu görebildim. On metre ileride kırmızı halının üzerindeydi! İnsanlar beni sağdan soldan ittiriyorlardı. Ben biraz kısa kalıyordum ve kalabalık azgın bir sürü

gibi üzerime geldikçe nefes almakta güçlük çekiyordum. Var gücümle önümdekileri ittirdim ve nihayet onu birkaç saniyeliğine görebildim. Hayranlarına imza dağıtmakla meşguldü.

Oh, Tanrım yine ÇIĞLIKLAR!

Yüzlerce insan vardı ve hepsi fark edilmek istiyordu. İşte o anda kendimi tam bir şapşal gibi hissediyorum.

“Joseph! Joseph! Joseph!”

Ne işim vardı burada?

“Joseph! Joseph! Joseph!”

Kalabalık biraz daha kımıldanınca genç bir kızın ona fotoğrafını imzalatmak için kendini ileri attığını gördüm. Kızcağız hıçkırıklara boğulmuştu ve Joe onu teselli etmek için yanak yanağa bir poz verdi.

Oh, Joe. İşte sensin, tam karşımdasın.

Her tarafım arzuyla yanıp tutuşuyor. Keşke ona sarılabilsen, son bir defa sımsıkı sarılabilsen...

“JOE!”

Bu bağırmanın ben olduğumu ancak kendi çığlığımın yankılanışını duyduktan sonra fark edebildim. Şoka girmiş gibiydim, Joe da öyle. Gözleri sesin geldiği yönü yani beni bir ok gibi hedef aldığı anda sanki kalbim duracak gibi oldu. Tam yeniden bağıracaktım ki araya giren bir kadın onu kolundan tutup uzaklaştırdı. Gülümseyerek hayranlarına el salladı ve GİTTİ.

Hayır. Geri dön. Hayır. “JOE!”

Her şeyin bitmesine inanamıyordum. İki yeni yetme kız bana bakarak kıkırdaşıyordu. Kalabalık beni ezmek ister gibiydi ama bu defa umurumda değildi. Yirmi yedi yaşında bir kadın on yedi yaşında genç kız kıyafetleriyle... Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Bölüm 59

O tel odasında kalamadım. Kendimi fazlasıyla hasta, fazlasıyla dağılmış hissediyordum. Lizzy'ye gidecektim.

Ona nereye gittiğimi itiraf edince kulaklarına inanamadı. Ben hıçkırıklara boğulmuşken sımsıkı sarıldı, “Senin için çok üzülüyorum, yanında olamadığım için çok üzülüyorum,” diyerek beni teselli etti.

“Keşke sana oraya gideceğimi söyleseydim,” dedim hıçkırıklarımlarım arasında.

“Böyle bir şey yapacağını ben de tahmin etmezdim,” demesiyle hıçkırıklarımlarım daha da yükseldi.

“Oh, Alice, peki şimdi ne yapacaksın?”

Buna bir cevabım olmadığının o da farkındaydı.

Ertesi gün bizimkilere gittim. Brighton’a taşınma ve annemin kişisel sergisini açma hayallerini hâlâ gerçekleştirememiştiler ama bu planları rafa da kaldırmamışlardı. Kapıyı açıp içeri girince annemi aynanın karşısında başına, kabarık rengeyiği kulaklıkları takmaya uğraşırken yakalamıştım.

“Hey... Erken gelmişsin. Seni istasyondan alacaktık!” diyerek şaşkınlığını belli etti.

“İlk trene bindim,” dedikten sonra sustum çünkü hikâyenin kalan kısmı bana özeldi. “Pek yakışmış,” dedim kıkırdayarak.

“Sana sürpriz yapacaktık,” dedikten sonra rengeyiği kulak-

lığını kafasına geçirdi ve bir anda *Kırmızı Burunlu Rengeyiği Rudolph* şarkısı çalmaya başladı.

“Desene ucuz kurtulmuşum.”

Bana doğru yaklaşarak sımsıkı sarıldı.

“Babam nerede?”

“Bahçede.”

Onu bulmak için dışarı çıktım.

Babam beni görür görmez, “Alice!” diye bağırarak bahçe yolundan koşarak geldi ve sarıldı. “Seni bu kadar erken beklemiyorduk!”

“Öyleymiş, Rudolph çoktan haber uçurdu.”

“Soğukta beklemeyin çay demliyorum,” diye seslenen annemin çağrısına uyarak içeri girdik. Evde olmak ne güzel! Onları buralarda bırakıp Almanya’ya yerleşme fikri... Bir ara Lukas’ı arasam fena olmazdı, ama şimdi değil.

Akşam olunca üçümüz yine televizyonun karşısındaki kanepeye kurulduk. Annem ve babam şeri içiyordu bense sek Baileys. En sevdiğim cuma gecesi şovu başlamak üzereydi, sunucusu Andy Carl isminde dobra bir eşcinseldi.

“Bu şova bayılıyorum,” dedim coşkuyla. Babamın kıpırdandığını fark edince, “Ama isterseniz başka bir şeylere bakabiliriz,” diye ekledim gönülsüzce.

“İzleyebiliriz tabii ki canım, değil mi Jim?”

“Tabii ki,” dedi babam ve sehpanın üzerinde duran *Financial Times* dergisine uzandı.

“*Ve az sonra ekranlarınızda JOSEPH STRIKE!*”

Andy Carl izleyicilerin deliler gibi çığlıklar atması karşısında sırtıyordu.

Babam kafasını televizyona çevirerek, “Bu Joseph Strike denilen adam bana biraz tanıdık geliyor,” diye bir yorumda bulundu.

Bu çok saçmaydı. Bizimkilere onun kim olduğunu anlatabilmem lazımdı ama Lukas bana söz verdimişti.

Sanki ona verdiğim tüm sözleri tuttum mu?

İşte zaten bu yüzden en azından bu sözümü tutsam fena olmazdı, diyerek huzursuz bir şekilde düşündüm.

İlk konuk salona girdi ve babam dergisine döndü. Hiç tahmin etmeyeceğim kadar uzun süren bir yarım saat boyunca sanki diken üzerinde bekledim. Sonunda Andy Carl “BAYANLAR BAYLAR, ŞİMDİ DE EKRANLARDA JOSEPH STRIKE!” diye bağırarak konuğunu davet etti.

Joe dönen merdivenlerden uçar gibi indi ve alkışlar insanı sağır edecek bir desibele yükseldi. Andy ona kırk yıllık dostlarmış gibi sarılıyordu.

Joe, “Selam dostum. Nasılsın?” diyerek onu selamladı.

Cep telefonum çaldı. Suratımı asarak telefonu elime aldım. Arayanın Lizzy olmasını umuyordum ama ekranda Lukas yazıyordu. Açmadım ve yeniden televizyona odaklandım.

Telefonum yine çaldı. Lanet olsun! Kapatıverdim. Kusura bakma Lukas. Bu davranışımın dolaylı kendimi kötü hissediyordum ama o kadar da kötü değil. Bu defa çalansa, ev telefonuydu. Babam telefonu açmak için kalkınca Andy’nin Joe’ya neler sorduğunu duyabilmek için ekrana iyice yapıştım.

“Alice! Lukas telefonda.”

“Onu sonra arasam?”

Yeni çıkan filmiyle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı.

“Seni sonra arasa olur mu?” diyen babamı duyuyorum. “Oh, anladım,” diyen babam, “Az sonra yatacakmış!” diye seslendi.

ÜFF! Röportajın yarısını kaçıracaktım şimdi!

Annem uzaktan kumandaya eğilerek, “Durdurup kaydedelim istersen,” dedi.

“Olur,” dedikten sonra kanepeden fırladım. Babam telefonu bana uzatınca soğuk bir merhaba dedim.

“Ne oldu?” diye sordum

“Hiçbir şey. Kaç gündür sesini duyamayınca aramak istedim.”
Gözüm kapıdaydı, belki televizyonu duyabilirdim. “Burada her şey yolunda,” dedim.

“Bugün senin de hoşuna gideceğini umduğum bir ev buldum.”
“Oh, peki.”

“Ne olur ne olmaz diye depozitoyu da yatırdım.”
“Ne olur ne olmaz derken?”

İşte şimdi kafam karıştı.

“Belki beğenirsin diye.”

“Ne tür bir depozito bu? Evi *kiralamak* için mi?”

“Tabii ki Alice.”

“Neyse bu aptal soruma aldırma. Tamam o zaman...”

“Nasıl bir yer olduğunu merak etmiyor musun?”

Üff, bu diyalog sanki sonsuza dek sürecek gibiydi.

Nihayet birbirimize iyi geceler diledik ve koşa koşa oturma odasına indim. Alt kattaki tualetin sifonunun çekildiğini duydum ve annem dışarı çıktı. Dehşete kapılarak gördüm ki babam belgesel kanalını açmıştı.

“Kanal mı değiştirdin?”

“Pardon. beklemekten sıkıldım da,” dedi gayet rahat bir tavırla ve kumandayı uzattı.

“Kaydettiniz mi?” diye sordum yüreğim çarparak. Lütfen evet de, lütfen evet de...

“Yooo.”

“Lanet olsun!” diye bağırarak kanalı bulmak için tuşlara deli gibi basmaya başladım.

Annem kendini kanepeye atarken, “Alt tarafı bir televizyon şovu Alice,” diye kızdı.

Kanalı nihayet buldum ve Joe’nun ekrana bakarak gülüşünü yakaladım. “Anlaştık,” dedi.

“Teşekkürler Joseph Strike!” Seyirciler çılgınlar gibi alkışlıyor-

du ve Andy Carl kameralara dönerken sırtarak, “Kısa bir reklam arası...” dedi.

“Ha siktir!” diye bağıınca babam, “ALICE!” diyerek beni azarladı.

Onların yanında hiçbir zaman bu kelimeyi kullanmamıştım hatta belki de kimsenin yanında. Odadan şimşek hızıyla çıktım.

Gözlerimde yaşlarla merdivenleri tırmanırken annemin arkamdan, “Bu kızın nesi var?” diye sorduğunu duyabiliyordum.

Hemen internete girmeliydim. Babamın çalışma odasına girip kapıyı kapattım ve zaman kaybetmeden bilgisayarı fişe taktım. Tanrım bu alet neden bu kadar yavaş! Sonunda internete girebildim. iPlayer’e düştü mü daha bilmiyordum... Telefon bir daha çaldı ama bakmadım. Annemler açardı; o anda kimseyle konuşamıyordum. Huysuz bir ergen gibi davrandığımın farkındaydım ama elimde değildi.

Annemin sesini duydum: “Alice! Telefon sana.” Tanrım kimdi bu? Eğer Lukas’sa bu defa azarı yiyecekti.

Ahizeyi kulağıma götürdüm. “Alo.”

“Benim Lizzy.”

“Oh, merhaba,” dedim isteksizce.

“İzledin mi?”

“Maalesef izleyemedim, babam kanalı değiştirmiş.”

“Merak etme ben kaydettim,” dedi nefes nefese ve ona gelip gelemeyeceğimi sordu.

“Hemen oradayım!”

Eve kadar durmadan koştum. Sırtarak kapıyı açıp, “Çabuk ol, şimdi başlayacak,” dedi telaşla.

Vakit kaybetmeden oturma odasına geçip kanepeye yerleştim. Lizzy de yanıma oturdu ve oynatma tuşuna bastı. Şovun ilk bölümlerini ve Joe’nun yeni filmi hakkında bilgilerin anlatıldığı kısımları hızlıca atlayıp asıl meseleye geliyorduk.

Andy Carl , “İlişkilerin hep kısa süreli oldu. Nedir bunun asıl nedeni? Yoksa *kadınlardan hoşlanmıyor musun?*”

İzleyiciler Andy'nin bu imalı sorusu karşısında zevkten dört köşeydi. Joe'ysa sadece gülüyordu.

Andy arsız bir bakışla, “İstersen seni bu yalnızlıktan kurtarabilirim,” deyince kalabalık kahkahalara boğuluyordu.

“Eksik olma ama ben *gerçekten* kadınlardan hoşlanıyorum, tek sorun doğru kadını bulamamış olmam.”

Seyirciler Andy'ye eşlik ederek derin bir, “Aaaaahhhh!” çekti.

“Anlaşılan biraz *fazla* seçicisin.”

Joe bu yoruma da gülerek karşılık verdi.

Andy abartılı bir samimiyetle ona doğru eğilerek: “Belki de korkuyorrrrrrrsun...”

Joe omuzlarını silkince Andy'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Tanrım kanepeden düşecek gibiydim!

“*Korkuyorsun!* Kimdi o söyle hemen?”

Joe hazırlıksız yakalanmış gibiydi.

“Söyle çabuk seni yoldan çıkaran bu kadın kimdi?”

“Öyle bir şey değildi.”

“Nasıl bir şeydi peki? İlk aşk mı?”

“Şeyyy...”

Andy'nin merakı iyice kırbaçlanıyordu. Sanki beyninin içini okumak ister gibiydi: “Yoksa ilk aşkını unutamadın mı?”

“Kim unutabilmiş ki?” diye bir cevap verdi Joe ve kalbim parçalanacak gibi oldu.

“Yani onların aşkları da benimkisi gibi işe yaramazsa unutmuş olabilirler,” dedi Andy ve sorgulamaya devam etti, “Neyse beni boş verelim. Sen bana *kendinden* bahset! Kimdi o, adı neydi? “

“Aah...” Oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanıyordu.

“Julie?” Sessizlik. “Katherine?”

“Hayır.”

“Sarah?”

“Hayır.”

“Jennifer? Bu daha saatlerce sürebilir...”

“Ona ne şüphe!” dedi Joe tek kaşını kaldırarak. Tannrın! Ne kadar seksiydi!

“Kim? Gertrude? Annabel? Haydi, ama söyle bize!”

“O kadar merak ediyorsan söyleyeyim. Adı Alice’ti.”

Oh, aman Tanrım! Kanepeden resmen yere yuvarlanıyordum ve bu defa televizyonun önüne bağdaş kurup oturdum.

“Alice! Demek ki Alice’i unutmadın. Ahhh! Kendisi nerede?”

“Bilmiyorum. Çok ama çok uzun zaman önce birbirimizi kaybettik.”

“Onu hâlâ seviyor musun?”

“Onu sevmekten hiçbir zaman vazgeçmedim.”

Öldüm öleceğim...

İzleyiciler, “Aah,” çekti yine, Andy ellerini göğsünde birleştirip sonra yalandan gözyaşlarını sildi. “Bakarsın onu bulabiliriz.” Joe daha ağızını bile açmadan izleyicilere dönüp “Aranızda Alice diye birini tanıyan var mı?”

Seyirciler arasında birkaç çığlık duyuluyor. “Sen tanıyor musun? Belki bundan fazla bilgiye ihtiyacımız var.” Sonra Joe’ya dönerek, “Alice Ne? Soyadı ne?”

Joe rahatsızca kıpırdandı ve başını çevirdi. “Oh... Bunu söylemem doğru olmaz. Belki de artık benimle görüşmek istemiyordu.”

“Hiç istemez mi! *Kendine bir baksana!*” Bu defa kameraya doğrudan bakarak konuşuyordu, “O halde, Alice Bilmem Ne, kim olduğunu biliyorsun, onu nerede bulabileceğini biliyorsun. Bu Aşk Tanrısı’na ulaşmak istiyorsan tek yapman gereken şey, stüdyomuzu aramak!” Sonra Joe’ya bakarak son bir cümle söyledi:

“Ama beni *düğününüze* davet etmen şartıyla...”

Joe sessizce gülümseyerek, “Anlaştık,” dedi.

“Çok teşekkürler Joseph Strike!” Seyircilerden bir alkış tufanı daha yükseldi.

“Kısa bir aradan sonra...”

Lizzy durdur tuşuna bastıktan sonra gözlerime baktı. Ağzım bir karış açık kalmıştı ki bunu fark ederek kapattım!

“Aman Tanrım,” dedim şaşkınlıkla.

Lizzy sanki bir şeyler yumurtlayacak gibi huzursuzdu. “Sakin beni öldürme.”

“Ne oldu ki?”

“Stüdyoyu aradım ve cebini verdim.”

“Hayır *vermedin*!”

“Evet verdim.”

“Ha SIKTIR!” Telefonumu cebimden çıkarıp açarken küfürler savurmaya devam ediyorum.

“AYYY AYY AYY!” diye bağırırmaya başladı heyecanla.

“Ya beni aramazsa?” Bunun düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Ama şöyle bir sorun da vardı: Ya *ararsa*? Bu gergin bekleyiş tüm bedenimin ürpermesine neden oluyordu. Bu, hayatım boyunca bir telefon görüşmesi için en uzun süreli bekleyişimdi!

“Bir şeyler içelim!” dedi Lizzy heyecanla.

“Kesinlikle.”

Odadan jet gibi çıktı. Benim gözüm telefondaıdı. Aklım bir anda Lukas’a kaydı ve anında kendimi suçlu hissettim. Kanepeye geçtim ve telefonu yanı başıma koydum. Bir anda titremeye başladı. Ekrana baktım: Gizli numara. Evet tuşuna basarak telefonu kulağıma yaklaştırdığım anda kalbim tam anlamıyla yerinden çıkacak gibi atıyordu.

“Alo,” derken sesim bir fısıltıdan farksızdı.

“Alice?”

“Joe.”

“Alice?”

“Evet benim.”

“Alice Simmons? Gerçekten sen misin?” Sesinde çocuklarınkı gibi bir neşe saklıydı.

“Evet, Joe Strickwold, benim.” Sanki tüm hücrelerim gülüm-süyordu.

“Seni bulduğuma inanamıyorum,” dedi usulca. Lizzy elinde iki kadeh şarapla odaya girdi.

“İşte geldim!” dedikten sonra kafasını kaldırıp telefonda ko-nuştuğumu görünce gözleri Japon balığı gibi açıldı ve “O mu?” diye ağzını kımıldatarak sordu.

“Bir dakika bekle Joe.” Ayağa kalkıp mutfığa gittim ve kapıyı arkamdan kapattım. Buna sinir olacağını biliyordum ama bu ko-nuşmayı birisinin beni dinlediğini bilmeden yapmam lazımdı. Bir sandalye çekip oturdum.

“Orada mısın?”

“Evet,” dedi sessizce.

Aradan bunca sene geçtikten sonra ne diyeceğimi bilemiyordum. Gırtlaktan konuşur gibi bir ses çıkararak, “Seni görebilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki.”

“Ne zaman?”

“Ne zaman müsaitsen.” Fazla mı resmi olmuştu?

“Nerede yaşıyorsun?”

“Şimdi Londra 'da annemlerleym ama normalde Cambridge 'de yaşıyorum.”

Şaşırarak, “Demek hâlâ Cambridge'tesin,” dedi.

“Öyle.”

“Şey... Yarın sabah uygun mu?” Sesinde bir endişe saklıydı.

“Nerede?”

“Uygun mu? Harika.”

Bu defa bariz bir neşe...

“Otelime gelebilir misin?”

“Olur, nerede kalıyorsun?”

Bana otelin adresini ve oda numarasını verdi. “Kapının önünde *güvenlik* var.” Mahcup mu olmuştu? “Ama onlara senin ismini vereceğim.”

“Olur.”

“Yarın görüşüyoruz o zaman?”

“Oh, saat kaçta?”

“Tabii, en erken ne zaman gelebilirsin?”

“Ne zaman istersen.”

Hatta istersen hemen şimdi, dedim içimden.

“Sekiz nasıl? Çok erken dersen, dokuz da olur.”

“Sekiz iyi.”

“Mükemmel,” derken sesindeki gerginlik kaybolmuş gibiydi, “Oda servisini arayıp kahvaltı isteriz.”

“Olur. Yarın görüşmek üzere.” Kapatmak istemiyordum ama bu sohbet biraz ite kaka ilerliyor gibiydi. Umarım yüz yüze geldiğimizde de böyle olmazdı.

“Tamam, o halde, yarın görüşürüz. “

“Hoşçakal.”

“Bir saniye!” dedi tam kapatacakken.

“Ne oldu?”

“Alice?”

“Evet ?”

“Sana cebimi vereyim.”

“Oh, tamam.”

“Seni bir daha kaybetmek istemiyorum.” Numarasını not alırken bir yandan sırtıyıordum. “Yarın görüşmek üzere,” diyerek telefonu kapattım.

O gece acaba gözüme uyku girecek miydi?

Bölüm 60

Gözaltı torbalarımı makyajla gizlemek için yeterince vaktim olsun diye alarmı sabahın altısına kurmuştum. Gerçi buna ihtiyacım var mıydı? Alarma yani, makyaja değil...

Kot pantolonumun altına topuklu çizmelerimi giydim. Üzerimde zümrüt yeşili bir süveter vardı ve saçlarım omuzlarıma dökülüyordu. Metroyla kaldığı yerin arası en fazla yarım saat sürecekti biliyordum ama birlikte daha uzun zaman geçirebilelim diye saat yedide yollara koyuldum. Leicester Meydanı'ndaki W Otel'de kalıyordu - çatı katı süitinde. Evden çıkmadan önce bizimkilere kahvaltıya Lizzy'ye gittiğimi yazan bir not bıraktım. Bunu normal karşılamayacaklardı ama en azından elimde bir bahane olmuş olurdu. Tanrım kendimi bir yeni yetme gibi hissediyordum.

On dakika erken vardım ama beklemeye daha fazla tahammülüm yoktu. Otelin dışındaki devasa W logosu sabahın ilk ışıklarıyla parlıyordu. Daha tam olarak aydınlatılmamış koridordan ilerleyip asansöre bindim. Umarım kapıdaki görevli benim ne yaptığımı bilen biri olduğumu zannederdi. Asansöre binince Joe'nun çatı katına götürdüğünü söylediği düğmeye bastım ama hiçbir şey olmadı. Hay aksi, bu kata çıkmak için özel bir kart okutmam gerekiyordu. Resepsiyona giden tuşa bastım ve asansör beni aynalı koridorlarla kaplı göz alıcı bir alana çıkardı.

Birilerinden benim adıma Joe'yu aramasını istemeye cesaretim yoktu, o yüzden cep telefonumu çıkarıp numarasını buldum.

"Alo," derken sesi nefes nefeseydi.

"Benim, Alice. Resepsiyondayım. Odana çıkamadım."

"Birini gönderip seni aldırırım."

Birini gönderip beni aldıracak mı? İşte şimdi kendimi tam bir şapşal gibi hissediyordum. Başkalarının ikimizi öğrenme ihtimalinden bile nefret ediyordum. O zaman sanki aramızdaki şey, basit bir kaçamak gibi duracaktı ama sonuçta beni almaya kendi de inemezdi. Dünyanın en tanınan yüzlerinden birisiydi.

Az sonra buluşacağım adam kimdi? Çok uzun zaman önce bir yaz tatilinde Dorset'te tanıdığım çocukla aynı kişi miydi?

Asansör kapısı açıldığı an içinden orta boylu, süper zayıf, saçları fönlü ve kusursuz makyajlı şıkır şıkır bir hatun dışarı çıktı. Önce etrafına bakındı, sonra beni fark ederek yüzünde bir gülümseme ile yaklaştı.

"Alice?" diyerek bana bakınca kendimi biraz huzursuz hissettim.

"Melanie, Joseph'in asistanıyım. Lütfen beni takip edin," dedi ve asansöre bindik.

Asansör yukarı tırmanırken tek kaşını havaya kaldırarak, "O da sizi bekliyordu," dedi.

Bu sabahtan beri mi yoksa son dokuz yıldır mı?

Durduk ve kapılar açıldı. Yutkunarak takip ettim. Koridorun ucundaki odanın kapısının önünde dikilen irikıyım bir adam gördüm. Muhtemelen Joe'nun özel korumasıydı. Melanie beni adama teslim ettikten sonra arkasını dönerek gülümsedi ve kapıyı işaret ederek, "Kendisi içeride," dedi. Ardından beklenti içinde, "Lewis!" derken kapıdaki adamı kast ettiği aşıkardı.

Adam nazıkçe başını salladı ve koridorda onu takip etti.

"Teşekkür ederim," dedim arkalarından. Bu yeniden kavuşma anımıza kimsenin seyirci olarak katılmayacağına çok memnun-

dum. Umarım içerde başka kimse yoktu. Kapıyı çalmadan önce onların asansöre bindiğinden emin oldum.

Kapı açıldı ve işte karşımda Joe. Aktör Joseph Strike değil, benim Joe'm.

Uzun ama çok uzunca bir süre öylece birbirimize baktık, derken gözlerim yaşlarla doluverdi.

“İçeri gel,” dedi telaşla.

İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapattı ve yeniden bana döndü. Üzerinde siyah bir kargo pantolon ve siyah bir tişört vardı.

“Bu gerçekten sen misin?” Sanki bana dokunmak istermiş gibi elini havaya kaldırdı ama fazla beklemeden indirdi: “Tıpkı ilk tanıştığımızdaki gibisin.”

“Sen... Değişmişsin.” Kaslı bir adam olmuş çıkmıştı –bir zamanlar tanıdığım on sekiz yaşındaki zayıf delikanlı değildi– tişörtünün altından fışkıran o çok meşhur pazularını fark etmemek için de kör olmak gerekirdi. Kaşındaki piercing artık yoktu –bunu bir sene önce *Sky Rocket* yayınlandığında da fark etmiştim– ama şimdi yakından bakınca delik izlerini daha iyi görebiliyordum.

Gülümseyerek, “İçim hâlâ aynı,” dedi.

Acaba?

“Gel oturalım,” dedikten sonra devasa, aynalı bir kürenin altındaki daire şeklinde bir kanepenin dikkat çektiği odaya geçtik.

“Oda çok şıkmiş,” dedim.

“Fena değil...” derken omuzlarını silkeli ve sesi kısılır gibi oldu.

Alışık olduğum bir şey zaten, diyerek cümlesini ben kafamda tamamladım.

“Programı izledin mi?” diye sorduğunda bariz bir gerilim yaşadım.

Kanepeye otururken, “Arkadaşım izlemiş,” dedim ve onunla tanıştığını hatırlayarak, “Lizzy!” diye ekledim.

“Lizzy? Vaay.” Sol bacağına kıvrırarak altına aldı ve kanepeye yanına oturdu, böylece doğrudan yüzümü görüyordu. Ben de onun gibi oturdum.

“Stüdyoyu o aramış.”

Gülerek başını salladı. Bu arada gözlerini bir saniye benden ayırmıyordu.

Sonra tane tane: “Sen... Nasılsın?” diye sordu.

“Fena değil.” Omuzlarımı silktim. “İyi. Ya sen?”

Yalandan gülümsedi ve bakışlarını kaçırdı. “İyiyim ben de.” Sonra yeniden gözlerime bakarak sordu: “Demek hâlâ Cambridge’te yaşıyorsun?”

“Aynen öyle.” Yaşadığımız an o kadar gerçeküstüydü ki! Bu kısa sohbet... Ama aradan tam dokuz sene geçmişti. Anlatacak onlarca şey vardı ve nereden başlayacağımızı bilemiyorduk. Tebessüm ederek, “Öğretmen oldum,” dedim.

“Öğretmen mi?” dedi şaşkınlıkla ve ekledi, “Eminim müthiş bir öğretmensindir.”

Mahcup bir şekilde gülümsedim ve saçımı kulağımın arkasına attım. İşte o sırada parmağımdaki pırlantayı fark etti ve sanki donup kalıverdi. Gözleri parmağımdan gözlerime kayarken sanki dünya ağır çekimde dönüyormuş gibi yavaştı. “Sen... Sen...” derken sesi duyulamayacak kadar zayıf çıkıyordu.

“Evet, evliyim,” diyerek başımı kederle öne arkaya salladım.

“Oh, Tanrım.” Eliyle ağzını sımsıkı kapattı. O bronz teninde bir damla kan kalmamış gibi bembeyaz oldu, şoktaydı, bana bakmıyordu. Bakışları ayna küreden yansıyan ışık sayesinde normalden kat be kat daha parlak duran pırlanta yüzüğüme kitlendi.

“Ne zaman?” diye sorarken hâlâ şokta gibiydi.

“Dört buçuk yıl oldu.”

“Oh, Tanrım.”

Gözleri yaşlarla doldu.

Eğilip yavaşça elini tuttum, o anda yapılması gereken şey buymuş gibi hissediyordum.

Elleri sıcacıktı ama eskisi gibi değildi, aynı samimiyeti bulamıyordum.

“Mutlu musun?” diye sordu.

Biraz duraksadım. “Çoğu zaman.”

Gözlerinde bir umutla bana baktı. Bu cevabım kategorik olarak bir evet sayılmazdı. Sonra o da elimi tuttu ve o tanıdık samimiyet bu defa damarlarımda dolaşıyordu. Sonra boğazımda bir yumruk hissettim.

“Hep seni bekledim, neden beni hiç aramadın?”

“Aramaz olur muyum!” diye heyecanla araya girdi sanki bir anda yeniden hayata dönmüş gibi. “Hemen değildi ama – Dorset’teki olay yüzünden başlarda *sefil* haldeydim. Ve en yakın fırsatta senin yanına geldim ama sen çoktan ayrı eve çıkmıştın... *Erkek arkadaşınla,*” dedi ağlamaklı bir tonla.

“Kaç yıl *sonrastından* bahsediyorsun ama!” diye haykırdım.

“Yıl değil *aydan* bahsediyorum! Kaldığın yurda geldim ama kızlardan biri bana Jessie adında bir çocukla aynı evde kaldığını söyledi!”

Bu acı keşif dehşetle yutkunmama neden oldu. Yurttaki kızlar demek ki Jessie’nin erkek arkadaşım olduğunu sanmakla kalmayıp bundan eminlemiş.

Cılız bir sesle, “Hâlbuki o benim sevgilim değildi, normal arkadaşımdı,” dedim.

İşte şimdi ikimiz de şoka girmiş gibiydik.

“Beni aramışsın!”

“Evet.”

“Artık umurunda olmadığımı sanmıştım. Başına bir şeyler geldi diye korkmuştum!”

“Hayır.”

Ellerimi bıraktı. Eliyle yüzünü kapatırken dirseklerini dizine yasladı. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyordum.

“Evlendiğine inanamıyorum,” dedi sessizce.

“Ne yapmamı bekliyorsun ki?”

O an içimde birbirinden farklı onlarca duygu sağanağı vardı. “Üzerinden neredeyse on yıl geçmiş! ON YIL! Sen de evde oturup beni beklemiş sayılmazsın,” dedim öfkeli bir tonla.

Başını kaldırıp bana baktı.

“Yanındaki kadınları gördüm, asıl boşta kalmayan sendin.” Sesimdeki kıskançlığı fark etmemesi mümkün değildi ama umurumda da değildi.

“Hepsi anlamsız ilişkilerdi,” dedi kesin bir ifadeyle.

“Oh, haydi ama!”

“Anlamsızdı dedim Alice, hangisiyle evlendim, Tanrı aşkına!” Ayağa kalktı ve odada bir ileri bir geri yürürken, yüzümde mutsuz bir ifadeyle onu izliyordum.

“Adı ne?”

“Lukas.”

Yüzündeki alaycı gülümseme kıskançlığını örtemedi.

“Alman.”

Alaycı tebessüme devam...

Doğal davranmaya çalışsa da gözleri parmağımdaki iri elmasa kayarak, “Ne iş yapıyor?” diye sordu.

“Fizikçi.”

“Kahretsin,” derken suratında neredeyse bir tiksintiyle başını iki yana salladı.

“Ne oldu?”

“O da beyin küpü yani.” Tek kaşını havaya kaldırarak bana baktı ve devam etti, “Senin de kendin gibi zeki biriyle evleneceğini hep tahmin etmiştim zaten.”

“Joe!”

“Benim gibi bir zavallıyı ne yapacaktın ki!”

Oturduğum yerde zıpladım, “Bu doğru değil, sen zavallı değilsin.”

İmalı bir kakhaha attı ve aslında o anda aklından ne geçtiğini çok iyi biliyordum: Artık değil ama *eskiden öyleydim*.

“Asla *zavallı* olmadın.”

Durup dururken, “Çocuğunuz var mı?” diye sordu.

“Yok.”

Dizlerinin üzerinde yere çöktü. Tüm hücrelerine kadar dağılmış görünüyordu. Ben de karşısında diz çöktüm. Yüzüme baktı.

“Neden bana *ulaşmaya* çalışmadın?”

“Denedim. Sen gittikten sonra hem de çok uzunca bir süre denedim –Londra’da şehir merkezindeki bütün sokakları arşındıdım. Hatta Jessie senin eski bir arkadaşınmış gibi konuşup barı aradı. Annelere senden haber alıp almadıklarını sordu. Seni *Strike*’da görünce ajansınla bağlantı kurmayı başardım, bana numaranı vermediler. Ben de o sırada...”

“Lukas’la.”

Perişan bir ifadeyle birbirimize baktık. Kapı çaldı. Joe ayağa fırlayıverdi, kelimenin tam anlamıyla kedi gibi çevik davranarak, bir dövüş sanatları ustası edasıyla kapıyı açtı. Ben de ayağa kalktım. Delikten bakıp kapıyı açınca karşımızda Melanie’yi gördük.

Tereddütlü bir ifadeyle bana bakarak, “Kahvaltı isteyeyim mi?” diye sordu.

“Ben istemiyorum, ya sen Alice?”

“Ben de almayayım.”

Melanie, “Joe, bir şeyler yemelisin,” diyerek sert bir çıkış yaptı. Tanrım ona Joe diye sesleniyor, belki de arkadaşları arasında herkes ona Joe diyor.

“Aç değilim dedim ya,” dedi öfkeyle ve kapıyı hızla kapattı.

Kızcağz kapı suratına kapanacakken son anda, “Röportajın var unutma!” diyebildi.

“Röportajın mı var?” diye sordum.

“Çok da umurumdaydı,” diye sert bir çıkış yaptı. Sonra, yaptığına pişman olarak, “Ona bu kadar kaba davranmamalıyım,” dedi.

“Asistanın, değil mi?”

“Evet, işinde harikadır,” dedikten sonra bana yaklaştı.

“Ona benden bahsettin mi?”

“Kısmen,” derken yüzünde hafif bir utanma seziyordum, “her şeyi değil.”

Ben de onun gibi kızarmıştım. Umursamaz gibi görünmeye çalışarak, “Röportaj kaçta?” diye sordum.

“Dokuzda. Affet beni, senden sabah gelmeni istemiştim ama bu kadar erken saatte planlandığından haberim yoktu.”

“Bir başka flaş haber daha öyle mi?” dedim bilmiş bilmiş.

“Bizimkilerin zırvalarını izledin değil mi?” derken sesinde hüznü vardı.

“Nereyi açsam onlar vardı, özür dilerim, o sıralar seni çok düşündüm.”

Kimi kandırıyordum ki? Onu sürekli düşündüm ve düşünüyordum.

“Ben de sürekli seni düşünüyordum,” dedikten sonra kıkırdarak ekledi ve “Hâlâ da düşünüyorum. Noel’de neler yapıyorsun?” diye konuyu değiştirdi. Noel Arifesi’nde olduğumuza inanamıyordum.

“Annemlerle olacağım.”

“Seninki nere...”

“Almanya’da.”

“Noel’de birbirinizden uzakta mısınız?”

Umut: Yeniden.

“Evet.”

Kaşları çatık, bir adım öne çıktı: “Neden peki?”

“Lukas terfi etti ve yeni işi Almanya’da, ama ben hâlâ Cambridge’te çalışıyorum.”

“Ayrı mı yaşıyorsunuz?”

Yüzündeki o ifade... Onu üzmemek istemiyordum, ama...

“Şimdilik. En yakın zamanda yanına taşınmamı istiyor. Tatillerde Almanya’dayım.”

Benden biraz uzaklaştı, derken kapı yeniden tıklandı. “Yine ne var?” diye söylenerek delikten baktı.

Melanie, “Affedersin, erken gelmiş,” dedi.

“Kim?”

“Muhabir.”

Kapıyı suratına kapatmak için hazırlanırken, “O zaman söyle de beklesin!” diye bağırdı.

Melanie onu sakinleştirmek için bir açıklama yapması gerektiğini fark etmiş olmalıydı ki: “Yarın Noel. Muhtemelen bir an önce ailesine kavuşmak istiyor.”

Joe kaşlarını çatı ve hızla:

“Beş dakika beklesin,” dedi.

Kapı suratına bir kez daha sertçe kapanmadan önce Melanie bana özür diler gibi bir bakış yolladı.

Çantamı kapıp omzuma asarken, “Ben gideyim,” dedim ama o başını iki yana sallayarak: “Olmaz, daha kahvaltı yapacaktık,” dedi.

Aman ne önemli bir ayrıntıydı!

“Aç değilim.”

“Gitmeni istemiyorum.”

“Buna mecburum Joe. Gazeteciler bizi bir öğrenirse...”

“Lanet olsun!” Eskiden de bu kadar lanet okur muydu? Sanırım, evet.

Lukas’ın ağzından argo bir söz duymak pek zordu, o yüzden unutmuş olmalıyım.

“Amerika’ya ne zaman döneceksin?”

“Haftaya ama...” dedikten sonra kafasını bana çevirerek: “Sen ne zaman Almanya’ya gidiyorsun?”

“Salı.”

“Yalvarırım Alice, böyle bitemez. Daha fazla zaman lazım bize... Araya birileri girmeden.”

“Önerin nedir?”

Gözleri neşeyle parladı. “Dorset’e gidelim! Kaldığınız bağ evi-ne! Acaba boş mudur?”

“Bilmem ki.”

“Öğrenebilir misin? Benimle oraya gelir misin?”

“Emm, bilem...”

“Yalvarırım!”

“Bilemiyorum!”

“Lütfen!”

“Lütfen! Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki. Ne olursun!” Ne halt ediyorum ben? Derin bir nefes alarak, “Tamam,” dedim.

“Tamam mı?”

“Tamam.”

“Gerçekten mi?” Kulaklarına inanamadığı belliydi.

“Evet dedim ya!”

“Ne zaman gidelim?”

“Bilmem ki... 26 Aralık olur mu?” “Olur! Nasıl gidelim?”

“Trenle.”

Kafasında bin bir düşüncenin dörtnala koştuğunu anlaya-

biliyordum. “Seninle yolculuk yapamam ama orada buluşuruz. Melanie’ye güvenim tam. O her şeyi ayarlar. Ondan başkasının bilmesine de gerek yok.”

“Evi ayarlayabilirsem ne kadar kalacaksın?”

“Birkaç gün.”

Bu durumda Almanya yolculuğumu yeniden planlamam, sağlam bir bahane bulmam lazımdı... Buna mecburdum.

“Orayı tutunca sana haber veririm,” dedim.

Gülümsedi ve içimde yine eskiden olduğu gibi kelebekler uçtu.

Bölüm 61

Her şeyi gizli kapaklı ayarlamak zorunda kaldım. Annemlere Dorset'te kaldığımız yerin telefonunu hâlâ saklayıp saklamadıklarını çaktırmadan sordum, sonra bir yalan uydurup Almanya'ya erken gitmem gerektiğini söyledim. Lukas'a ise o zaten hafta sonuna kadar işte olacağından annemlerle biraz daha fazla zaman geçirmek istediğim yalanını söyledim. Planlarımdaki bu değişiklik elbette kimsenin hoşuna gitmedi, ama bu defteri bir daha açmamak üzere kapatmak için onunla zaman geçirmekten başka çarem olmadığına inanıyordum.

Defteri kapatmak, kendime peşinde olduğum şeyin bu olduğunu söyleyip dursam da bunun düşüncesi bile aslında kanımı donduruyordu. Bu haftadan sonra Joe'yu bir daha asla görememe düşüncesi, onu sadece beyaz ekranda ve dergilerde görebilme ihtimali... Düşüncesi bile korkunçtu.

Neyse ki bağ evi zaten boştaymış, sahipleri de bu son dakika gelen kiralama teklifine sevindiler. Kapının şifresini verdiler ve ben de erken gelen belki Joe olur diye ona şifreyi hemen mesajla gönderdim. Bu gizli buluşmayı bilen tek kişi Lizzy'ydi ve o da olayların bu aşamaya gelmesi karşısında şok olmuş bir haldeydi. Ona bunu anlatarak Lukas'a daha da fazla ihanet ediyormuşum gibi hissetsem de büyük resme bakınca Lizzy'nin bu kaçamağı bilmesi belki de en ufak sorunumuzdu.

Zaten onu aldatmamaya kesin kararlıyım. Bu olay defteri kapatmakla ilgiliydi, bunu asla unutmamalıyım.

Yılbaşıymış, çam ağaçlarıymış hiç umurumda değildi, tek derdim Joe'ydu! Tıpkı onunla tanıştığım neredeyse on yıl öncesindeki gibi. Sonunda trenden Wareham İstasyonu'nda indim ve daha önceden rezervasyon yaptırdığım taksiye atladım. Hava tahmini yarın için şiddetli rüzgâr gösteriyordu ama bugün sadece soğuk ve bulutluydu, o çok eskide kalmış yaz tatili havasından eser yoktu.

Bağ evine giden köşedeki kırmızı telefon kulübesinin önünden geçiyorduk. Veterinerin karısı Dyson'ın gece yarısı öldüğünü ona söylerken kapının önündeki bekleyişimi anımsadım. Joe'nun yüzündeki ifadeyi –yaşadığı acıyı. Birden içimden ağlamak geldi. Kısa bir süre sonra şoför bağ evinin önünde durdu.

Onca yıl hiç değışmemişti: Taştan duvarlar, mutfak penceresinin altındaki bank. Parayı ödeyerek arabadan indim. Işıklar kapalıydı: Demek ki ilk gelen bendim.

Bir an kafama dank etti: Ya hiç gelmezse? Anahtarını bularak eve girmeye çalışırken nefesimi tuttum. Sonra derin bir nefes aldım. Aynı koku. O zamanlar kaldığım yatak odama çıktım, seviştüğümüz yatağa baktım. O ilk sevişmelerimizi, ikimizin de acemiliğini anımsadım. Derken bir araba sesi duyup pencereye yaklaştım: mavi bir kamyonet. Bu o olamaz. Eminim son model bir arabası vardır ama o da ne? Arabadan inen ta kendisiydi! Belki de dikkat çekmesin diye böyle bir araçla gelmişti. Akıllıcaydı.

Elimi çantama daldırıp cep telefonumu bulana kadar kurcaladım. Kapattım. Kalbim yine yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

Onu karşılamak için aşağı koştum. Ben daha kapıyı açmadan içeri girdi.

Yüzünde kocaman bir tebessümle, “Gelmişsin,” dedi ve kalbim bir kez daha parende attı. Kapüşonlu, koyu gri bir eşofman

üstü giymişti, çok doğaldı, tıpkı onca yıl önceki hali gib. Tabii şimdi saçları daha kısaydı ve kaşları Emo stilinde değildi.

“Seni geçim,” dedim ben de ona gülümseyerek.

Omzunun arkasından dışarıyı işaret ederek, “Bu külüstürle daha hızlı gelsem şaşardım,” dedi.

“Hâlbuki en büyük isteğin bir araba almakta ala ala *bunu* mu aldın?” diyerek takıldım ve bakışlarından bunun kiralık olduğunu anlamam zor olmadı. “Dikkat çekmemek için mi?” diye sordum.

“Elimden geleni yapıyorum.”

İnternet araştırmalarım sonucunda öğrenmiştim ki Los Angeles’ta trilyonluk bir Ferrari’si varmış.

“Bence işe yaramış,” diyerek mutfak camından dışarı baktım, “Baksana etrafta çığlık çığlığa bağrışan kızlar yok.”

Kıkırdadı. Arkamı dönüp yüzüne baktım. Mutfağı kolaçan ederek, “Hâlâ aynı,” dedi. Sonra tezgâha dokundu ve, “Bana sandviç hazırladığın yer,” dedi.

Hatırlıyordum:

“*Burger ve peynire ne dersin? Ya da fıstık ezmesi? Canın ne çekiyor?*”

“*Seni...*”

Sanki o da hatırlamış gibi ufak ama hüznünlü bir tebessümle gülümsedi.

Biraz temiz havaya ihtiyacım var gibiydi. “Yürümek ister misin?” diye sordum.

“Olur, ama önce bagajdan çantalarımı alayım.”

Az sonra elinde iki tane kocaman deri spor çantayla geldi.

“Hangi oda benim?”

“Annemlerin kaldığı oda.”

“Orası daha büyük, istersen sen al.”

“Bir Hollywood yıldızına benim küçücük odamdan daha iyisi yakışır diye düşündüm.”

“Alice,” derken sesinde sitem var gibiydi ve o sırada kelebekler yine uçuşa geçince anladım ki ismimi onun dudaklarında duymak beni havalara uçuruyordu, hatta bana kızarken bile.

Yapılacak en iyi şeyin onun peşinden gitmek gerektiğini düşünerek merdivenleri peşi sıra çıktım. Sola dönerek benim odama girdi ve orada kalacağını söyledi.

“Sen büyük odayı al,” dedi ısrarla. Bense kısa ve net bir şekilde, “Hayır ben *bunu* istiyorum,” diye çıktım.

Bana muzip bir gülüş atınca kalbim yine pır pır etti.

“Hatırlıyor musun?” diye sordu bir ninni söyler gibi.

Kıpkırmızı kesildim. “Bundan bahsetmeyeceğiz,” diyerek suratımda aynı mahcup ifadeyle odadan çıktım. Kapıyı göstererek, “Çantalarını da diğer odaya koy,” dedim gülererek.

“Sonra bakarız,” deyip arkamdan geldi.

İçimde uçuşan kelebeklerin sayısı o kadar fazlaydı ki her an kanatlanıp ben de uçabiliyordum.

Masaya uzanarak kabanımı aldı ve benim için tuttu.

Kolları omzumda biraz fazla oyalansa da farkında değilmişim gibi davranarak, “Senin montun nerede?” diye sordum.

“Arabada.”

“Haydi, o zaman gidelim,” dedikten sonra arkamızdan kapıyı kilitledim.

Bana zıpır bir bakış atmadan önce kapıda biraz oyalanarak banka baktı. Gözlerimi devirdim ve dudaklarımı sımsıkı kapattım. Muhtemelen sanki hiç yarın olmayacakmış gibi saatlerce öpüştüğümüz anlar aklıma geldi. Bahçe kapısını açarak geçmemi bekledi.

Sanki cevabını bilmiyormuşum gibi, “Nereye gidelim?” diye sordum. “Sen daha iyi bilirsin...” dedi muzip bir bakışla.

Dancing Kayalıkları’na giden patikaya girdik.

Birdenbire, “Elini tutabilir miyim?” diye sordu.

Cevabımı beklemeden harekete geçti, bense itiraz etmedim. Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Başka bir zamandaydım. Burada başka kimse yoktu: Sadece Joe ve ben. Ben de kendimi akışa bıraktım gittim.

Tarladan geçtik ve dolunayın altında soluklandık. Durup başımı gökyüzüne çevirdim. Arkama geçerek kollarını belime doladığında bir an şaşkınlıkla olduğum yerde zıpladım. Çenesini omzuma yasladı.

“Hatırlıyor musun?”

Başımı çevirerek ona baktım: “Joe, hiçbir şeyi unutmadım ki!”

Gözlerini dudaklarıma dikti ve bir anda içimden elektrik akımı geçti sanki. Bu hissi de unutmamıştım.

“Haydi, yürüyelim,” dedim. Kısa bir süre için gözlerimiz buluştu, derken beni bıraktı. Onu öpmek için kendimle mücadele ediyordum. Yürümeye devam ettim. Ellerimi göğsümde birleştirdim, böylece elimi tutamayacak diye umut ediyordum.

Başımı yan tarafa çevirerek, “Dorset’ten gittikten sonra neler yaptın?” diye sordum.

Ellerini ceplerine soktu. “Hep istediğim yere Londra’ya gittim. Bir müddet sağda solda takıldıktan sonra sonunda bir barda iş buldum. Bir gece çıkan bir kavgayı ayırmaya çalışırken yaralandım.”

“Ciddi miydi?”

Onu düşünmem hoşuna gitmiş olmalıydı ki gülümsedi. “Evet, ciddi bir yaraydı. Neyse iş arkadaşlarımdan birisi bana kikkoks dersi aldığını söyledi, ben de belki de artık kendimi korumayı öğrenmenin vakti gelmiştir diye düşündüm. *Strike*’i izledin mi?”

“Evlendikten sonra,” en azından baştan sona ancak o zaman izleyebilmişim...

“O halde hayatımı anlatan bölümü görmüşsündür.”

Kavga etmeyi öğrendiğini ve yönetmenin onda bir ışık görerek yıldız olmasına vesile olduğunun anlatıldığı bölümü hatırlıyordum.

“O belgesel beni bulmak için Cambridge’e gelmeden önce mi yoksa sonra mı çekilmişti?”

“Oh, sonra. Çok sonra. Cambridge’ten ayrıldığımda dağılmış haldeydim.”

“Oh.”

“Evet.”

Kelimeler ağızımdan apansız çıkıverdi: “Neden o kadar çabuk pes ettin? Başkasıyla olduğumu sansan bile, neden benimle yüz yüze konuşmak, beni *kazanmak* için çabalamadın?”

“Alice...” derken yüzünde hüznü bir ifade vardı, “Ben zaten berbat bir haldeydim. Senin bu kadar çabuk hayatına devam ettiğini öğrenince... Aslında seni aramaya başlamadan önce bunu bekliyordum. Neden *benim gibi bir adamı* bekleyecektin ki? Ama yine de senin bir başkasıyla beraber olduğunu öğrenmek hayatımın şoku olmuştu. Seni bir başka erkekle görmeyi düşünmek bile beni yıkmıştı... Oradan hemen uzaklaşmalıyım diye düşündüm. Ben... Çok kötü durumdaydım.” Yine aynı ifadeyi kullanmıştı. “Bundan sonra seni aklımdan silmeye azmettim ama seni düşünmediğim, düşünerek kendimi harap etmediğim tek bir gün olmadı.”

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, ben de aynı şeyleri yaşadım.”

“Bazı günler seni bulmak için kendimi yedim bitirdim. Aklıma geldikçe Facebook’a girip önüme gelen bütün Alice Simmons’ları aradım durdum.”

“Facebook sayfam yok. Lizzy profil açmam için bana ısrar edip duruyordu. Senin de beni o sayfalarda aradığını bir duysa çenesinden kurtulamam.”

Lukas sosyal iletişim ağılarını basit insanların uğraşı olarak görüyordu.

Bu arada hâlâ açıklanması gereken sorular vardı: “Dorset’ten neden öyle apar topar ayrıldın? Eşyalarımı toplamak için odama çıktım ve aşağı indiğimde sen çoktan gitmiştin.”

İç çekerek cevap verdi: “Baban kendime çeki düzen vermeden seninle iletişime geçmemem gerektiğini tembihlemişti.”

“Nasıl yani?”

“Onu suçlama sakın, haklıydı. Üniversite hayatını mahvetmek istemezdim. Hem o gece... Ryan’ın sana saldırmaması... Ne zaman aklıma gelse rüyalarım kaçıyor,” dedi titreyerek.

“Benim de.”

“Hâlâ mı?” diye sordu yüzünde açıklanamaz bir kederle, “Çok ama çok üzgünüm.”

“Senin hatan değildi,” dedim kesin bir ifadeyle.

“Sana gerçekleri anlatmalıydım. Keşke en başta söyleseydim.”

“Sana kızmamıştım ki. Gerçekleri anlattığın anda seni zaten affetmiştim.”

Bakışları karardı ve dimdik karşıya baktı. O kadar hızlı yürüyordu ki koşturmak zorunda kalıyordum –ama o bunun farkında değildi. “Bazen onu görsem mi diye düşünüyorum,” dedi fısıltıyla.

Biraz tereddüt ettikten sonra, “Ne yapacaksın ki?” diye sordum.

“Kafasını boynundan koparırdım.”

Böyle korkunç bir şey söylemesi karşısında irkildim ve bunu o da fark etti.

“Affedersin,” dedi ama ben karşılık vermedim.

Karaçalılarla kaplı patikaya ulaştık ve otlarla sarılı tepeye varana dek, dik yokuştan yukarı tırmandık.

Deniz bugün hırçın ve karanlıktı. Bir müddet tepede yan yana durup manzarayı izledik. Kışın ortasındaydık. Uzakta bir yerlerde köpeklerini gezdiren birkaç kişiyi saymazsak ortalık ıssızdı.

“Kayalığa tırmanalım mı?” diye sordu durup dururken.

“Olur.”

Kendini dik yokuştan aşağı bırakırken, “Haydi koşalım,” dedi. Gülerek arkasından koşturuyordum, bacaklarım öyle hızlı gidiyorlardı ki zemine ulaştığımda nasıl duracağım konusunda ciddi şüphelerim vardı. Neyse ki bir şekilde durmayı başardım. Kahkaha atmaktan karnım ağrıyordu –şaka yapmıyordum– resmen karnımı tuta tuta gülüyordum. Kendime gelmem biraz zaman aldı.

“Bakıyorum da sen hiç yorulmamışsın!” dedim şaşkınlıkla. Ama bu hiç adil değildi, bu koşu ona bebek oyuncağı gibi gelmiş olmalıydı çünkü çok ama çok atletikti.

“Seni kucağımda taşımamı ister misin?” diye sordu hevesle. “Sakin aklından bile geçirme,” dedim.

Ancak yüzünde zıprır bir bakışla bana yaklaşıyordu. Elimi havaya kaldırarak, “Seni uyarıyorum!” diye bağırdım.

Uyarım vız gelip tırıs gitmişti. Beni belimden yakaladığı gibi çığlıklarına aldırmadan omzuna attı ve Dancing’e götüren kayalık tümseklerden koşarak ilerledi.

“BIRAK BENİ!!!”

Kahkahalar atarak sözümü dinledi ve yere indiğim anda var gücümle göğsünü yumruklamaya başladım –bayağı sertmiş!

“Ahhh,” dedim gülerek. Elimi ovuşturuyordum. Kayalara basarak yukarı tırmandık. “Sakin kayma,” diye beni uyardı. Şaka yaptığını sanıyordum ama ellerini, koruyucu bir tavırla omzuma koyunca aslında şaka yapmadığını anladım.

“Ben önden çıkayım,” dedikten sonra önüme geçti. Bir çırpıda yukarı çıkıyor ve beni beklemeye başladı. Yüzünde samimi bir endişeyle, “Dikkat et,” dedi. Kayalıkların arasında korka korka adım attım. Son taşın üzerine gelip zıplarken elimden tutarak beni yakaladı.

Kayalıklar arasında yürürken elimden tuttu. Yüzme havuzu

yerli yerindeydi, içi su doluydu ve bulanık gökyüzü taş zeminde yansıyor. Tam karşıdaki mağaraya baktım. Nereye gittiğimizin farkındaydım ve bunu bilmek içimin bir tuhaf olmasına neden oluyordu. O kapkaranlık yere girdik.

Derin bir nefes alarak ilk kez seviştiğimiz yere baktım. O da bunu hatırlamış olmalıydı ki birden sessizleşti.

Gözlerinde derin bir hüznle bana bakarak, “Sana hâlâ âşığım,” dedi birden.

“Joe...”

Bakışları yüzüğüme takılınca başını çevirdi ve mağaranın girişine uzun uzun baktı. Sonra yere oturdu, ben de hemen yanına yerleştim.

Uzunca bir müddet ikimiz de sustuk. Dışarıdaki kayalara çarpan dalgaların sesi içeriye kaplıyordu. Bir müddet sonra ona sokuldum. Yanaklarımı kollarına yasladım, o da kollarını omzuma doladı ve beni biraz daha yakınına çekti. Dayanmak çok zordu!

“Beni hâlâ seviyor musun?” diye sordu.

Önce cevap veremedim ama sonra ağızımdan evet çıktı.

Gerildiğini fark ediyordum. Sanki konuşmaya cesaret edemiyordum.

“Ama Lukas’ı da seviyorum.” Bunu bilmek zorundaydı. Dürüst olmak zorundaydım.

“Onu benden çok mu seviyorsun?” Bakışları benim üzerimdeydi ama sesi titriyordu.

Gözlerinin içine baktım. Sonra hafifçe başımı iki yana salladım. “Alice...” derken yüzüme dokundu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır sakın beni öpme. Kocamı aldatmak istemiyorum.

Derken dudakları dudaklarımda... Yaşadığım an öyle büyüleyiciydi ki dur demek içimden gelmiyordu. Sanki hipnoz edilmiş gibiydim, ben de onu öptüm.

Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Başka bir zamandaydım...

Dillerimiz buluştu ve bir anda buz gibi taşın üzerine yıkıldık. Onu öyle çok istiyordum ki kimseyi istemediğim kadar. Onu bile bunca yıldır bu kadar çok istememiştim.

“Seni seviyorum,” dedi hırıltıyla. Lukas. “Dur.” Lukas.

“Dur dedim sana!” diyerek onu ittirdim. Paniklemiş haldeydim. “Bunu yapamam. Ben evli bir kadını! Gitmeliyim. Annemlerin yanına gitmeliyim ya da Almanya’ya,” diye çıktım. Ayağa kalkmaya çalışıyordum.

“Gitme! Yalvarırım gitme, söz veriyorum bir daha sana dokunmayacağım.”

Dürüst olmam gerekirse duymak istediğim en son şeydi bu ama kabul anlamında başımı salladım. “Geri dönsek iyi olur yakında hava kararır,” dedim beynim uyuşturulmuş gibi hissederken.

Bir kedi çevikliğinde iki ayağının üzerinde doğruldu. Bir kez daha hatırlamalıyım: Karşımdaki adam Joseph Strike, dövüş sanatları ustası ve birinci sınıf bir aktördü. Bağ evine geri dönüş yolunda ağızımızı bıçak açmadı.

Eve yaklaşmışken Joe aniden durup bakışlarını yere sabitledi. O anda ben de irkildim ve burasının, Dyson’ı bulduğu yer olduğunu hatırladım. Elinden tuttum ve yürümeye devam ettim.

Bahçe kapısının yakınlarına gelmişken ona, “Başka bir köpek almayı hiç düşündün mü?” diye sessizce sordum.

Başını hızla iki yana salladı ve elimi bıraktı. “Hayvana haksızlık olurdu, sürekli yollardayım.” Kapıyı açtı ve ben geçene kadar arkada bekledi.

“Sen seyahat ederken onunla başkaları ilgilenebilirdi.”

“Bu pek benim tarzım değil Alice.”

Anahtarını cebimden çıkarıp kapıyı açtım. Montlarımızı çıkardık.

“Şömineyi yakmamı ister misin?” diye sordu ve ben memnuniyetle kabul edince dışarı çıktı.

“Akşam yemeğinde ne istersin?” diye arkasından seslendim.

Kafasını mutfak kapısında uzatarak, “Hay aksi, yemek getirmeyi akıl edemedim,” dedi.

“Merak etme ben getirdim.”

“Her zaman planlıydın zaten,” dedi gülümseyerek. “Ne olsa yerim ama sen zaten neleri sevdiğimi biliyorsun,” dedi.

“Süper sıkı bir makro biyolojik diyet takip etmediğine emin misin?” diye alaycı bir soru sordum.

Sırıtarak bana baktı. “Hele şu yıl bitsin de,” dedi gülerек.

“Yılbaşı gecesi neler yaptın?”

“Hiçbir şey. Otelde takıldım. Benim için sıradan bir günden farksızdı.”

Üzülerek yüzüne baktım. Bu çok acıktıydı. Yılbaşına birlikte gireceği kimsesi yoktu. Gerçi hayatı hep böyle olmuştu –gençliğinde bile. Ailesi yoktu ki. İçimde ona karşı müthiş bir acıma duygusu belirdi. Peşinden gittim. Şömineye kütükleri yerleştiriyordu. Kanepeye oturarak onu izlemeye başladım. Beni fark edince ne olduğunu öğrenmek istedi.

“Yılbaşında yalnız olmana çok üzüldüm. Keşke seni bizimkiler davet etseydim.”

Bu teklifim ona komik gelmişti. “Emin ol pek güzel bir buluşma olurdu! Yine o işe yaramaz velet ama bu defa kızımızın okul hayatını değil evliliğini mahvediyor.”

Bir şey söyleyemedim. “Açıktan ölüyorum,” diyerek konuyu değiştirdi.

“Hemen gidiyorum!” dedikten sonra bir çırpıda mutfığa koştum. Arkamdan geldi.

“Söyle bakalım mönüde ne var?”

“Kızma ama hazır yemekten başka bir şey yok.”

“Neden kızayım ki?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmem ki.” Lukas hazır yemekten nefret ederdi, hatta evde pişirilmiş organik lazanyadan bile. “Hint yemeğimiz var.”

“Muhteşem!”

Şaka yapıyor herhalde diye düşünerek ciddi olup olmadığını sordum.

“Hint yemeğini nasıl özlediğimi tahmin bile edemezsin. Amerika’da doğru düzgün bir Hint lokantası yok.”

“Restorandakiler kadar lezzetli olmayabilir ama!”

“O zaman biz de bir gün Hint lokantasında yeriz!” dedi coşkuyla. Derken acı gerçeği hatırlamışçasına, “Oh, gidemeyiz ki,” dedi.

“Tanınırsın diye mi?”

Keyifsizce başını salladı. “Bazen...”

“Bazen ne?”

“Bazen keşke ünlü olmasaydım diyorum.”

“Hadi canım,” deyince bana anlamlı şekilde baktı.

“Gerçekten. Her şey o kadar zorlaştı ki... Bu kadarını asla tahmin etmemiştim.”

“Ama sen çok başarılı bir aktörsün, tadını çıkarsana.”

“Çıkartıyorum ama bazen... Bilemiyorum.”

“Neyi bilemiyorsun?”

“Bazen keşke normal bir hayatım olsaydı diye içimden geçmiyor değil, tıpkı senin gibi normal bir işim olsa, sıradan küçük bir evde yaşasam... Gerçi yaşadığın evin küçük olduğunu sanmıyorum ama...”

“Bizimki o kadar büyük değil. Lukas’ın ailesinin evi çok büyük... Onlar, çok köklü bir aile...”

“Ona ne şüphe,” dedi katı bir ifadeyle.

“Köklü derken *sempatik* bir aileyi kast etmemiştim.”

“Onlardan pek hoşlanmıyor musun?” Olumsuz bir cevap almak belli ki çok hoşuna gidecekti.

“Ağabeyi ve ablası iyi ama anne babası fena.”

“Neyse ki bu yönden birbirimize benziyormuşuz.”

Yanıma gelip tezgâhın üzerine oturdu. Pirinç paketini ve şeffaf kâğıdı bir çatalla açarak mikrodalgada ısıttığım körilerin üzerine yayarken beni izliyordu. Ben de ona bakıyordum. *Bu an ne kadar da* normal, ne kadar da evcimendi. İşte tıpkı böyle bir hayatımız olabilirdi.

Suratım asıldı. Bu halimi görünce korkudan gözleri faltaşı gibi açıldı.

Tezgâhtan kendini bir anda yere bırakıp ellerini omuzlarıma koyarak, “Ne oldu?” diye endişeyle sordu. Ağlamamak için kendimi zorlamam hiçbir işe yaramıyordu. Kollarını belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Göğsüne başımı yasladı ve dizginlenemez hıçkırıklarımı serbest bıraktım.

Saçlarımı durmadan öpüyor ve beni sakinleştirmek için bir şeyler söylüyordu. “Her şey düzelecek merak etme, her şey düzelecek. Seni seviyorum, Alice. Çok seviyorum.”

Düzelmeyecek. İşler bir daha asla düzeltmeyeceğim kadar yoldan çıktı.

O gece nikâh yüzüğümü parmağımdan çıkardım.

Bölüm 62

Sabah olup alt kata indiğimde onu halının üzerinde şınav çekerken buldum. O ana kadar kaç tane çekmiş olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama son basamakta dikilmiş onu izlerken bile hiç durmadan otuz tane çekmişti. Doğrulduğunda beni fark edince bir anda korkudan beti benzi attı.

Gülmemek için yanaklarımı ısırarak, “Özür,” dedim ve çaydanlığı koymak üzere mutfığa ilerledim. Gözüme gece boyunca uyku girmemişti ama kendimi yine de yorgun hissetmiyordum. Hafiften nefes nefese bir halde arkamdan geldi. Çıplak göğsüne gözlerim takılıyordu, zaten aksi mümkün müydü?

Çayı ocağa koyarken kafamı hızla iki yana salladım. “Gerçekten Joseph Strike olduğuna inanamıyorum, adını değiştirmek sana hiç mi garip gelmedi?”

“Evet, bu düşünce ilk başta beni rahatsız etmedi değil ama sonra iş gerçeğe dönüşünce, tuhaftır bir anda oldu bitti.” Sonra gözlerinde hınzır bir ifadeyle: “Neyse, Alice Strike, Alice Strickwold’dan daha kafiye.”

İçimde soğuk bir ürperti dolaşıyordu ve kızarıyordum. “Hey, biraz yavaş ol bakalım,” diye araya girdim: “Kingmaker’ı hâlâ seviyor musun?”

“Sevmez olur muyum?” demesiyle tezgâha bir kedi çevikliğinde atlaması bir oldu. Elimde olmadan gözlerim baklavalara

takıldı ama bakışlarımı çevirip başka şeylere odaklanmaya çalışıyordum.

“*You and I* şarkıları var ya... Onu film müziklerinden biri yapmayı hiç düşünmedin mi?”

Sorum onu şaşırtmış olmalıydı ki ağzı açık bakarak, “Biliyor musun, aslında ben de bunu planlıyordum,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Evet,” dedikten sonra tezgâhtan sarkan ayağıyla bana hafifçe dokunarak, “Beni çok iyi tanıyorsun,” dedi. Kendimi gerilmiş hissediyordum. Şu çaydanlıktaki su da bir türlü kaynayamamıştı!

“Bağ evinin sahiplerinin numarasını verir misin?” diye sordu birdenbire.

“Olur da neden istiyorsun ki?”

“Satıp satmayacaklarını soracağım.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Yoo. Sence de harika olmaz mı?”

“Öyle de ne bileyim, hemen alabilecek misin?” soruma sadece tebessüm etmekle yetindi.

“Doğrusu unutmuşum, yeterince paran var ama ev almak için kredi kartı bilgilerinden daha fazlası gerek.”

“Sen bana yardımcı olabilir misin? Yani aslında Melanie’den de rica edebilirim ama bunun sadece ikimizin arasında kalmasını isterim.”

Bu mahremiyet benim de hoşuma gitmemiş değildi.

“Elbette yardım ederim. Ev sahiplerini aramamı ister misin?”

“Harika olur,” dedi neşeyle ve yere indi. “Çayımı ayır, ben dış alıp geliyorum.”

Odadan çıkarken gözlerimle radar gibi arkasından izliyordum.

Yukarı çıkıp cebimi açtım ama henüz gerçeklerle yüzleşmeye hiç hazır değildim. Belki de kimse aramamıştır. Bağ evinin sahiplerinin numarasını bularak tuşladım.

Kadıncağız endişeyle, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Hiçbir sorun yok,” diyerek onu rahatlattım ama bu sırada telefonuma art arda mesajlar yağıyordu. O anki görevime yoğunlaşabilmek için mesajların hepsini görmezden gelmek zorundaydım.

Joe belinde bir havluyla banyodan çıktığı sırada benim telefon görüşmem de bitmişti.

Hayal kırıklığımlı belli ederek, “Satmak istemiyorlar,” dedim.

“Oh. O zaman teklifi arttırınız.”

“Satmak istemiyorlar dedim ya!”

“Herkesin bir fiyatı vardır. Onlarinkini de öğren.”

Sırıtarak asker selamı verdim ve “Emredersiniz komutanım!” diyerek onu utandırdım.

“Kusuruma bakma. İstersen onlarla ben konuşayım.”

“Sorun değil ama bu konuda ciddiysen bence avukatına pasla. Tam olarak ne kadar ödeme yapmaya hazırsın?”

Belindeki havluyu sıkıştırırken bir yandan da umursamaz bir edayla, “Ne kadar isterlerse,” dedi. Bense o an gözlerimi nereye kaçıracağımı bilemiyordum.

“İyi de mantıklı bir teklif sunmalısın. Kaç para isterlerse istersinler diyerek evin değerinin üzerinde para verme.”

“Hiçbir şey benim için bu evden daha değerli olamaz.”

“Neden bu kadar çok istiyorsun?”

Telefonum titremeye başlayınca ekrana bakıyorum ve kâbusum başlıyor.

“Lanet olsun, arayan Lukas,” derken Joe’ya kaygıyla baktım.

Kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkarken sanki şoka girmiş gibiydi.

Açsam mı açmasam mı diye ikilemler yaşarken telefon aniden sustu.

Sesli mesajları dinlemeye cesaretim hiç ama hiç yoktu. Telefonumu yeniden kapalı konuma getirip aşağı fırladım. Joe da

çok geçmeden geldi. Siyah kargo pantolon ve indie-rock tişörtü giymişti.

Sanki umursamıyormuş gibi bir havayla, “Konuşabildin mi bari?” diye sordu.

“Hayır, kapandı.”

Çaydanlığı ocaktan almadan önce iki kupa çıkardı ve bana dönerek çay isteyip istemediğimi sordu.

Sonra kahvaltıya başladık.

Sesinde alaycı bir tonla, “Sahiden, bir *fizikçi* ne iş yapar ki?” diye sordu.

Ekmek kutusunun kapağını açarken ona cevap verdim. “İnan bana hiçbir bok bilmiyorum.” Şaşkın gözlerle bana baktı ve gül-meye başladı.

“Seni hiç küfür ederken duymamıştım!”

“Ooh, sen beni bir de o çekip gittiğin sene duysaydın. Öyle ÖFKELİYDİM Kİ!” Elime ekmek bıçağını alıp dilimlemeye daldım.

“Cidden mi?”

“Ne kadar ciddi olduğumu tahmin bile edemezsin.”

“Alice!” derken sesinde hüzün vardı.

“Turist gruplarını gondolla gezdiriyordum...”

“Ne yapıyordun?”

“Gondol turu rehberliği.”

“Vay be, demek gondol kullanabiliyorsun. *Keşke* seni izleyebilsem.”

“Seni bir gün gezdiririm,” dedim sırtarak.

“Cidden mi?”

“Neden olmasın.”

Acı gerçek. *Ne zaman gezdireceksem?* O hep bahsettiğim başka bir hayatta belki de?

Başımı öne eğdim ve dört dilim ekmeği tost makinesine attım.

Çayını karıştırdığı sırada bana bakarak, “Kahvaltıdan sonra bara kadar yürürüz belki diye düşünmüştüm,” dedi.

Şaşkınlıkla, “Hangi bardan bahsediyorsun, *sizin* bar mı?” diye sordum.

“Aslında artık benim barım sayılmaz,” derken çayından bir yudum çekerek bakışlarını dışarı çevirdi, “ama orayı yine de görmek isterim.”

Anlayabiliyordum. Onun da kapanışa ihtiyacı vardı. Defteri kapatmaya... Bu tanımlamaya katlanamıyordum.

O gün rüzgâr iyiden iyiye coşmuştu. Bara giden tarla yolundan ilerliyorduk ama saçlarım yüzüme düşüp duruyordu. Keşke saç bandı alsaymışım. Beklenmedik bir anda Joe elimi yakaladı.

Şoka girmiş bir ifadeyle, “Yüzüğünü çıkarmışsın,” diye haykırdı.

Elini ittirerek, “Hemen bir anlam arama,” dedim. Yürüyorduk ama gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Gerçek şu ki yüzüğüm olmadan kendimi çıplak hissediyordum ama takmak da sahtekârlık olur diye düşünüyordum.

Nihayet tepenin diğer yamacına ulaştık. Bar tam karşımızdaydı ama Joe ilerlemeden öylece karşıya bakıyordu.

“İyi misin?”

Derin bir nefes alarak konuştu, “Buraya senelerdir gelmek istemiştım.” Yaklaştı ve elinden tuttum: “Senden başkasıyla buraya asla gelemezdim biliyorsun değil mi?” diye bana bakarken yüzüne kederli bir ifade yayıldı.

“Bir şeyler içelim mi?” diye sordum.

“Boş ver, çünkü daha Brownsea Adası’na da gitmek istiyorum.”

Tam aynı anda birbirimizin gözlerinin içine bakarak aynı şeyi tekrar ettik:

“Tavus kuşu.”

Ağzlarımız bir karış açık kahkahalara boğulduk.

“Tam aynı şeyi söyleyecektim!” diye gülerek bağırdım. O da, “Asıl ben aynı şeyi söyleyecektim!” diyince kıkırdadık.

Beni yeşil çayırlara doğru çekiyordu. Kahkaha atmaktan ikimiz de bitap düşmüştük. Derken yüzüme dağılan saçlarıma hafifçe dokunarak geri ittirdi ve o anda kahkahalarımız da kesiliverdi. Gözlerini gözlerime sabitledi, hareketsizdi... Derken dudakları dudaklarımla buluştu. Artık ona hayır diyecek iradem kalmamıştı.

Sanki yarın diye bir şey yokmuş gibi onu öptüm, sadece o gün, o an, orası.

Eve nasıl geldik hatırlamıyordum. Tek hatırladığım dudaklarımızı bir an olsun birbirinden ayırmadan birbirimizi soyuşumuzdu. Bana öyle nazik öyle şefkatli dokunuyordu ki sanki her an kırılabilir mişim ya da bir yerlere kaçabileceğim gibi korkarak. Ama ben hiçbir yere gitmiyordum. Bedenimin her bir parçası –kalbim, ruhum, tenim– onunlaydı ve ondan ayrılmayacaktı.

Kimseyi böyle sevemezdim.

O haz dolu birleşme sonrası yaşadığımız duygu patlaması kelimelere sığacak gibi değildi! İkimiz de nefes nefeseydik ve o hâlâ üzerimdeydi. Nihayet başını kaldırıp gözlerime dalarak konuştu:

“Burası bizim sığınağımız olsun. Her şeyden kaçmak için bir liman.”

Gözlerimi kapattım ve onu yavaşça ittim. Kalbim acıyordu ama bunun nedeni göğüslerinin yaptığı basınç değildi.

“Sorun nedir?” diye kaygıyla sordu tam da üzerimden inerken.

Alt dudağım titrerken gözyaşlarıma da engel olamıyordum. “Bu yaşananlar gerçek değil, gerçek olamaz.”

“Ne demek şimdi bu?” diye sorarken suratındaki kan çekilmiş gibiydi.

“Ne olacak sanıyorsun? Kocamı terk mi edeyim? Ettiğim evlilik yeminini bozayım mı?”

Şaşkın bir ifadeyle, “Öyle ummuştum,” dedi.

Doğrudum. “Sen masallar âleminde yaşıyorsun. Burada Hollywood filmi çevirmiyoruz!”

Yataktan çıkıp elbiselerini giymek için kıpırdanırken bir taraftan da sitem ediyordu. “Benden daha zeki olduğunu kabul ediyorum ama beni bu kadar aşağılamana da hiç gerek yoktu.”

“Bizim birlikte bir geleceğimiz yok! Bu mümkün mü sanki? Normal bir hayatın yok, *asla* da olmayacak. Şana şöhrete doyduğum deyip yeni bir filmde oynamasan bile insanlar seni onlarca sene hatırlayacaktır. Hem sen işinde bu kadar mükemmelken oyunculuk kariyerini bırakmanı istemek de büyük bir haksızlık olurdu!”

Odadan çıkmadan önce bana manidar şekilde baktı, “Halbuki ben senin için her şeyden vazgeçmeye hazırdım,” dedi.

Kendimi sırtüstü yatağa bırakıp haykırarak ağlamaya başladım. Çok geçmeden ayağa kalkıp giyindi. Aşağı indiğimde onu kanepede oturmuş gözlerini boşluğa dikmiş şekilde otururken buldum. Yanına bir kedi gibi sokuldum. İlk anda biraz gergindi ama fazla sürmedi, kollarını sımsıkı sararak beni kendine çekti. Burnumu boynuna yapıştırdım; o anı bozmak istemiyordum, cennetteymişim gibi hissettiren ve neredeyse bitmesine yaklaştığımız o büyülü anların.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni,” dedim.

“Sonsuza kadar seninle olmak istiyorum.”

Cevap veremedim.

Bölüm 63

Onunla daha fazla zaman geçirdikçe gerçeklik algım değişmeye başladı. Artık eski hayatım Lukas'la, annemlerle ve Lizzy'yle yaşadığımı sandığım gerçek hayat bana sahte gelir olmuştu. Cep telefonumdaki sesli mesajları dinlemeye hâlâ cesaret edemiyordum. Sözde dün Almanya'ya uçacaktım, saçmaladığımı biliyordum... Olanları dürüstçe anlatmak için Lukas'ı aramak yerine, ona işlerim çıktığı için geç kaldığımı zırvaladığım bir mesaj atmıştım sadece.

Sanki çok yakında patlaması beklenen bir baloncüğün içinde yaşıyorduk. Gündüzlerimizin yarısı gecelerimizinse tamamı sevişmekle geçiyordu, dokuz yıl öncesinden daha tutkulu sevişmelerle. Nasıl olmuştu da yatakta bu kadar becerikli olmuştuk bunu ikimiz de anlayamadık ama aramızda öyle bir çekim vardı ki sanki zaten birbirimiz için yaratılmıştık, başka kimseye ait değilmiş gibiydik. Ona hiç doyamıyordum. Bir an bile yanından ayrılmak istemiyordum. O diğer hayatın tadını çıkarıyordum.

Ama malum, yemek yemeden yaşamak mümkün değildi o yüzden yılın ilk sabahı Joe'nun arabasına atlayıp en yakındaki dükkâna gittim. Temel ihtiyaç malzemelerini alsam yeterdi: ekmek, süt, peynir, makarna, konserve. Onu tezgâhın üzerine oturmuş, yemek hazırlarken beni izlerken hayal edince yüreğim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

O sırada, bu rüyamın çok geçmeden kâbusa döneceğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bağ evinin önündeki gümüş parıltıyı fark etsem de, korkunç gerçeği ancak yolun sonuna gelince anladım, bu ışıltı Lukas'ın Porsche'undan geliyordu.

Hemen arkasına park edip bir solukta kemerimi çıkardım ve kendimi arabadan attığım gibi eve doğru koştum. Mutfağın penceresinden Lukas ve Joe'nun birbirlerine yumruklarını sıkarak burun buruna dikildiklerini gördüm.

Joe, "İnan bana dayak yiyen sen olursun dostum," diye bağıyordu.

Belli ki Lukas olayın ciddiyetinin farkında değildi: "O dövüş sahnelerinin bilgisayar efekti olmadığını mı iddia ediyorsun?" diyerek meydan okuyordu.

"Kaşınma dostum."

Kendimi açık mutfak kapısından içeri atarken, "Kesin şunu!" diye haykırdım.

Lukas bana yaklaşarak, "Alice!" diye bağırdı ama bana bir yabancı gibi görünen bu adamdan ürkererek geri kaçıp Joe'ya baktım. Lukas duraksadı. Başını çevirip önce Joe'ya sonra bana baktı. Yüzünde derin bir keder vardı. Bana bir adım daha yaklaştı, bense bir adım geri kaçtım.

"Beni nasıl buldun?"

"Annenlere buranın telefonunu sormuşsun. Hepimiz seni çok merak ettik."

"Üzgünüm."

Ama bu boş kelimenin onlara yaşattığım *onca şey* için mazeret olamayacağının bal gibi farkındaydım.

Joe sesi titreyerek adımları söyleyince Lukas sert bir çıkış yaparak, "İzin verirsen *karımla* özel konuşmak istiyorum," dedi.

Joe'ya onu dinlemesi için başımı sallayınca oturma odasına çekildi.

Lukas belli belirsiz duyulan bir ses tonuyla, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

Ona dürüst bir cevap verdim ve ne yaptığımı kendimin de bilmediğini söyledim.

"Yıllar önce kafadaki soruların cevabını bulmak istediğinde keşke seni hiç durdurmasaymışım. Tüm bunların nedeni bu mu? Cevapları bulmak?"

Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu, başımı sallamakla yetindim.

"Buldun mu bari?" diye sorarken sesinde çaresizlik vardı.

"Bilemiyorum, kafam çok karışık," dedim fısıltıyla.

Bana doğru bir adım daha attı. Kaçacak yerim kalmamıştı – mutfak tezgâhına yapışmıştım.

Bana iyice yaklaştı ve bir elini kalçama koyarak, "Artık eve dönmeliyiz," dedi fısıltıyla.

Kafamı iki yana sallayarak, "Hazır değilim, daha değil," dememle bir şimşek hızıyla bileğimi yakalayıp beni dışarıya sürüklemesi bir oldu.

"HAYIR!" diye cıglık attım.

Lukas arabasına yaklaşmadan Joe kapıya çıkıp, "BIRAK ONU!" diye haykırdı.

Joe'yu daha önce hiç böyle görmemiştim. Yumrukları havada, kavga etmeye hazır ve istekliydi.

Lukas bileğimi bıraktı ama bana öyle bir baktı ki sanki kalbim bir bıçakla ortadan ikiye ayrılmış gibi hissettim. Beni bir daha asla ama asla affetmeyeceğinden emindim ve çok üzgündüm. Ben de kendimi asla affetmeyecektim.

Joe tam karşıma geçti, elini belime koyarak sakın hareketlerle beni oradan uzaklaştırdı. Lukas çoktan arabasına bindiği için teh-

like uzaklaşmıştı. Arkasında bir toz dumanı bırakarak gaza basmadan önce ikimize de kin ve nefret dolu gözlerle baktı.

“Küçük kaçamağımıza gölge düşürdü,” dedi Joe ortamı yumuşatmak ve beni biraz rahatlatmak için, ama hiç şaka kaldıracak havamda değildim. İçeri girip bir çırpıda merdivenleri tırmanırken peşimden geldi.

“İyi misin?”

“*Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?*” Komodinin ilk çekmece-sini açıp nişan ve nikâh yüzüklerimi çıkardım.

Lukas’ın Avusturya’da bir dağın tepesinde önümde diz çökerek bana evlenme teklifi ettiği gün dün gibi aklımdaydı. “*Rosalinde’nin ilk aşkım olduğunu söylediğinde... Yanılmış-tın.*” Sonrasında gözlerinde ateşle, “İlk aşkım sensin. Seni seviyorum,” diyerek susmuştu.

Oh, Lukas. Kocam. Kusurları olsa da bunu hiç hak etmemiş-ti. Gözlerimde büyük bir kederle yüzüklerime bakıyordum. “Ne yaptım ben?”

Joe yanı başıma oturdu, avucumun içinde yüzüklerimi tuttuğum elimi sıkarak, “Sen bir karar verdin,” dedi.

“Hayır kararı ben vermedim! Lukas ikimizin adına verdi.”

Sesinde aynı sertlik ve kesinlikle, “Hayır Alice, buraya benimle gelerek, kararı veren sendin. Bunların olacağını biliyordun. Yüreğin biliyordu.”

Başımı kaldırıp yaşlı gözlerle yüzüne bakarak, “Peki, şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Birlikte yeni bir hayata başlayacağız.” Sakin hareketlerle parmaklarımı gevşetip yüzüklerimi aldı ve çekmeceye geri koydu: “Bunu başarabilir miyiz?”

“Bilmiyorum.”

Çenemden tutup gözlerimin içine bakarak, “Ben biliyorum,” dedi.

Uzaklaştım. “Hayır. Hayır. Bu yaptığımız çok yanlış.”

“Değil!”

“Olmaz. Böyle başlayamayız, geri dönmem, her şeyi yoluna koymam lazım.”

“Hayır.”

“Buna mecburum, bu çok yanlış. Hayal âlemine dalmıştık ama benim geri dönüp sorumluluklarımla yüzleşmem gerek. Lukas’la konuşmam lazım. En azından bir açıklama yapmak zorundayım. Annemlerle konuşmak zorundayım ve Lizzy’yle.”

“Hayır.”

“Joe, gitmeme izin ver, beni sevenlere bir cevap vermeme izin ver.”

“Olmaz, ya seni benden alırsa?”

“Alamaz.”

“Ben olsam alırdım.”

“Bunca olaydan sonra sen de almazdın.”

“Alırdım.”

“Gitmeliyim.”

“Olmaz!”

“Birbirimize yazılmışsak bir şekilde yine birleşiriz, kadere bırakalım.”

“Elbette *birbirimize* yazılmışız.”

Kederli bir iç çekip gözlerine odaklandım. Acıyla kavrulduğunu görebiliyorum. Derken teslim oldu.

“Ne kadar zamana ihtiyacın var?”

“Keşke bilsem.”

Annemlere kadar beni arabayla bırakmaya ısrar etse de birilerinin görebileceğinden endişe ederek bu teklifini reddettim.

“Keşke birileri görse zaten,” diye bir cevap verince ona şaşkınlığımı belli edercesine baktım.

“Şaka yapmıyorum. İnsanların bizi görmelerini *istiyorum*.”

İlk defa o anda aklıma Andy Carl'ın programı geldi. İşte bomba haber. Ben canlı yayında Joseph Strike'ın bahsettiği *Alice*...

“İşte o zaman tüm dünya hayatının aşkının kocasına boynuz takan ahlaksız bir kadın olduğunu öğrensini diye mi? Olmaz, bari bundan sonra her şeyi adabına göre yapayım,” dedim. Yüzüne bir gölge düştü. Gönülsüz olsa da beni istasyonda bırakmaya razı oldu. Direksiyondayken başını bana çevirince yüzünde karmakarışik duyguların dans ettiğini görebiliyordum.

“Alice, ya seni benden alırsa...”

“Alamaz!”

“Aldı diyelim ve sen benimle çılgın bir hayatı değil de onunla normal bir evliliği tercih ettin. Unutma o zaman bile seni seveceğim. Her şeyinle benim olmasan da seni hayal etmeye devam edeceğim.” Gözlerini bir saniye olsun benden ayırmayarak devam etti. “Bu söylediklerimi anladın mı?”

Boğazımdaki düğüm konuşmama engel oluyordu.

“Burası *bizim* evimiz olmaya devam eder...”

Kolumu sıkıca kavrayarak yine sordu. “Ne demek istediğimi iyice anladın değil mi?”

Yorgun gözlerle ona baktım ve başımı salladım.

Beni kendine çekti, dudaklarıma son bir öpücük kondurduktan sonra gitmeme izin verdi.

Son

Bulutlu, sıcak bir yaz günüydü. Ufuk çizgisinde bir gemi vardı ve beyaz martılar tepelerin üzerinden çığlıklar atarak uçarken başımın tam üstünde toplaşmışlardı. Yüzük parmağında sadece bir iz vardı, o kadar... Parmağımdaki boşluğun bana kendimi tuhaf hissettirdiğini itiraf etmeliydim.

Erken gelen ben olmuştum. Ona bir not bıraktım ama aslında buna hiç gerek yoktu. Nerede olacağımı çok iyi biliyordu. Güneşin ve masmavi gökyüzünün altında, sarımtırak yeşil çimenlerin üzerinde ayakta onu bekliyordum... Heyecanla, umutla ve aşkla.

Tam arkamda olduğunu hissettim ama dönmedim. Omuzlarıma usulca dokununca dudaklarıma bir gülümseme yayıldı, sonra arkamı dönüp o kahverengi gözlerine, karanlığın ortasında bile ıslıl ıslıl yanan gözlerine baktım. O gün karanlık yoktu, hüznün yoktu, sadece ışık ve aşk vardı.

“Gelmişsin.” Ellerimden tuttu ve beni kendine çekti.

“Geleceğimi söylemiştim.” Ellerimi boynunda gezdirdim ve gözlerinin içine bakarak, “Seni seviyorum,” dedim.

“Ben seni daha çok seviyorum.”

“Hâlâ mı?”

Gülümsemesiyle kalbim pır pır etti. “Sonsuza dek.”

Kalbimi Çaldığın O Yaz

Yıllar sonra eski aşkınızla yeniden karşılaşsanız neler yaşayacağınızı hiç merak ettiniz mi?

Alice henüz on sekiz yaşındayken, güneşin sımsıcak ısıttığı bir yaz tatilinde Joe ile tanışır. Daha göz göze geldikleri ilk anda birbirlerine âşık olurlar. Kısacık yaz tatili, ardında iki kırık kalp ve bir sürü unutulmaz anı bırakarak bitiverir. Âşıklar birbirlerini bir gün yeniden bulma sözüyle ayrılarak kendi yollarına yürürler.

Aradan yıllar geçer ve Joe, mümkün olabilecek en yanlış zamanda Alice'in karşısına tekrar çıkar, ancak artık hayal bile edilemeyecek kadar ulaşılmazdır.

Alice, bir zamanlar geleceği olmadığını düşündüğü ilk aşkı Joe ile zengin ve kendisiyle gelecek planları yapan üniversite aşkı Lukas arasında kalır.

Joe ile Alice için birbirlerinin kalplerini çaldıkları o yazın büyüsünü yakalamak mümkün olacak mıdır? Ve ilk aşklar gerçekten unutulmaz mıdır?

"Bir solukta okunacak eğlenceli bir kitap... Kaderin cilveleri ve bir o kadar duyguyla süslenmiş birinci sınıf bir roman."

Daily Express

f/Sayfa6Yayinevi

twitter/sayfa_6

Online alışveriş: www.inkilap.com